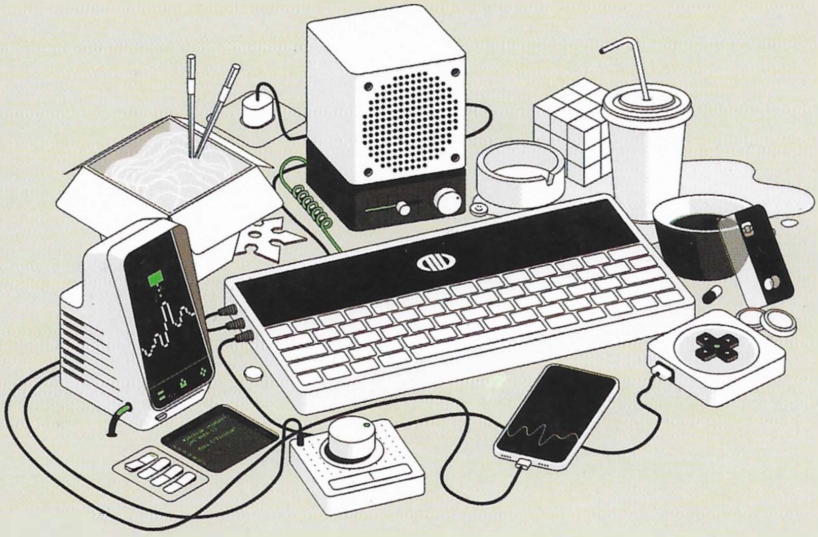
BİLİMKURGU KLASİKLERİ

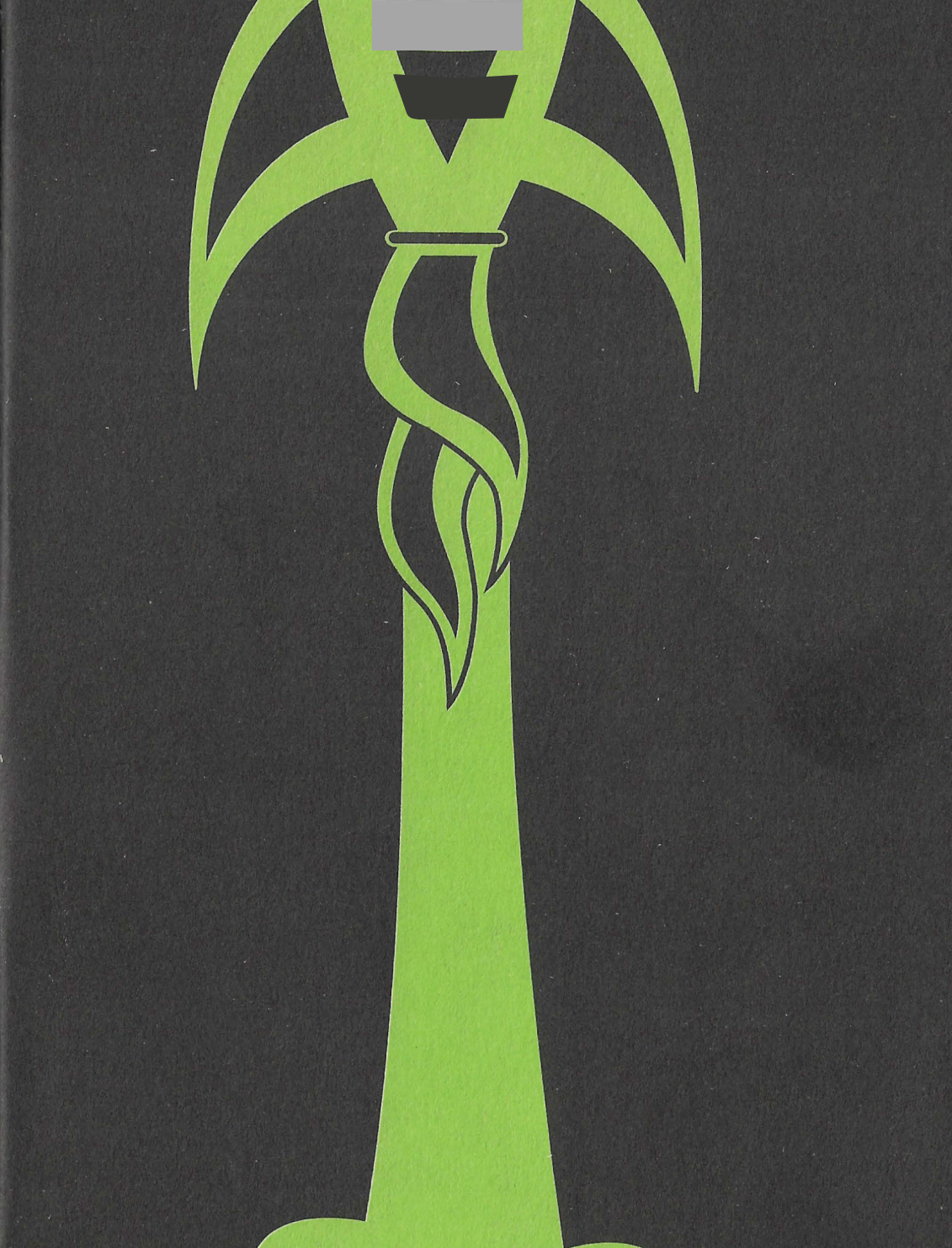
WILLIAM GIBSON

NEUROMANCER

ithaki

Çeviren
N. Can Kantarcı

William Gibson

Amerika ve Kanada vatandaşı olan William Gibson, edebiyat kariyerine yakın gelecekte geçen noir öyküler yazarak başladı. Bu öyküler ilk derlemesi olan *Burning Chrome*'da toplandı. İlk romanı *Neuromancer* hem siberpunk türünün öncülüğünü yaptı hem de Nebula, Locus ve Philip K. Dick ödüllerini aynı anda kazanan ilk ve tek kitap oldu. Siberpunkın en meşhur eseri kabul edilen *Neuromancer* hem edebiyatta hem de sinemada birçok esere ilham verdi. Gibson, *Neuromancer*'ı *Count Zero* ile *Mona Lisa Overdrive* ismindeki, aynı evrende geçen iki romanla takip etti.

Bir diğer siberpunk yazarı olan Bruce Sterling'le beraber yazdıkları, 1990 tarihli *The Difference Engine* romanında steampunk türünün temellerini attılar.

Yayılan üçlemesinin ardından 1993-1999 yılları arasında Bridge üçlemesini, 2003-2010 yılları arasında da Blue Ant üçlemesini kaleme aldı. 2014 yılında *The Peripheral* romanı henüz tamamlanmamış olan The Jackpot üçlemesinin başlangıcı oldu.

Alien 3 filmi için yazdığı ve kullanılmayan senaryo 2021 yılında bir diğer siberpunk yazarı olan Pat Cadigan tarafından romanlaştırıldı.

Neuromancer
William Gibson

Özgün Adı
Neuromancer

İthaki Yayınları - 2363

Bilimkurgu Klasikleri - 85

Yayılan - 1

Yayın Yönetmeni: Alican Saygı Ortanca
Sanat Yönetmeni: Hamdi Akçay

Dizi Editörü: Emre Aygün
Yayıma Hazırlayan: Emre Aygün
Düzelti: Alican Saygı Ortanca
Kapak İllüstrasyonu: Ozan Korkut
Kapak Tasarımı: Hamdi Akçay
Grafik Uygulama: B. Elif Balkın
1. Baskı, Mart 2023, İstanbul
ISBN: 978-605-265-106-3
Sertifika No: 63989

Türkçe Çeviri © N. Can Kantarcı, 2023
© William Gibson, 1984, 1986, 1988
Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2023

Bu eserin tüm hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Sterling Lord Literistic, Inc. ile yapılan anlaşmaya göre alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy/İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

WILLIAM GIBSON

NEUROMANCER

Çeviren

N. Can Kantarcı

ithaki

Sevgisiyle
Her şeyi mümkün kılan
Deb'e

Önsöz
Limanın Tepesindeki Gökyüzü

William Gibson

Okurlarımın pek çoğunun, 1984 yılında bile, *Neuromancer*'ın açılış cümlesini benim niyet ettiğim hâliyle deneyimlemelerinin imkânsız olduğunu fark etmem en az bir on yılımı aldı. Çocukluğumun zihnimde yer etmiş, sodyum gümüşüne çalan ve neredeyse bakana acı veren siyah beyaz video statiği ile oluşturmuştum aslında o ilk imgeyi – hayali gelecekteki kariyerimin hemen başında okkalı bir anakronizm.

Ama ilginçtir, görünmez bir anakronizm; zamanın akışında yol alıp eninde sonunda hepimizin varacağı gerçek geleceğe kavuşan tüm hayali geleceklere bahşedilen kendine has bir lütfu ortaya çıkaran bir anakronizm. Bilinçli de olsa bilinçsiz de, muhtemelen aklımdakinin; ahşap dolabı içinde, kumaş kaplı hoparlörleri olan bir Motorola'da açılmış sinyal almayan bir kanalın dokusu ve renginin olduğunu okur bir defa bile durup düşünmedi. Okurlar imgesel yükün bir kısmını ilaveten üstlenerek benim yerime bir şeyleri telafi etti ve "ölü bir kanal" ifadesindeki melankoliyi karşılaması için statiğin renginin artık kafalarında ne düşündülerse onun olmasına izin verdi.

Yeniyetme olduğum altmışlı yıllarda, kırklı yıllara ait çok bilimkurgu okudum. Türün çok bereketli olduğu bu dönemden

kurguları okurken, aralarında teknolojik açıdan bir parça ihtiyarlamış ya da hayali gelecekleri müteakip tarihle beraber gafil avlanmış olanlar için tam da bu yukarıda bahsettiğim türden bir çaba gösterdiğimi hatırlıyorum. Anlatının sahip olabileceği diğer kıymetli şeyler karşılığında, bu kurgulara gösterdiğim ilave müsamaha, bazı okurların bugün *Neuromancer*'a gösterdiğinden pek şüphe duymadığım müsamahadan farksızdı. Televizyonun bendeki rengi gibi görünmez anakronizmler için değil. Küçücük ve her yerde olan taşınabilir telefonların hiçbir şekilde mevcudiyetinin olmaması gibi kaçınılmaz ihmalkârlık günahlarından. (Doğrusu, kitapta en sevdiğim anlardan biri de yan yana dizilmiş *ankesörlü telefonların* ardı ardına çaldığı yer.)

Altmışlı yıllardan bir roman düşünün; yazarı 2004 civarlarındaki cep telefonu sistemini bir şekilde zihninde tamamen canlandırmış, hayali geleceğinin dokusuna tamı tamına bugün bildiğimiz hâliyle yedirmiş olsun. Kişisel kablosuz iletişim cihazlarının normal kabul edildiği sayısız roman yazılmış olmasına rağmen, böylesi bir kitap altmışlı yıllarda son derece tuhaf görünürdü. Hakikaten ileriyi gören bir cep telefonu romanı çok tedirgin edici bir yoldan ilerler, görülmemiş bir bağlantılılık hâli içindeki karakterleri, anlatıyı hızla alt üst edecek eylemlerde bulunurlardı.

Geriye dönüp baktığımda, *Neuromancer*'ın raf ömrünün uzunluğunu büyük ölçüde üzerinden yola çıktığım teknolojiye borçlu olduğundan şüpheleniyorum. Cep telefonları hakkında her şeyi bilen altmışlar yazarından olabilecek en uzak noktadaydım. Her şeyi sıfırdan oluşturduğum yerlerde renkler hâlâ pırıl pırıl. Bir parça da olsa hakikaten gerçek bilgiye sahip olma şanssızlığına düştüğüm yerlerdeyse, okur mekanik bir yazıcının takırdayan dişleri ya da işler sarpa sarınca Case'in nedense acilen modem talep etmesi gibi şeylerle karşılaşıyor. Bunlarsa, cep telefonlarının yokluğunun aksine, ısmarlama günahlar. Bir başka muazzam ihmalse, Sovyetler Birliği'nin sessizce çökmesine neden olmaktaki ve

enkazı da kimsenin görmesine fırsat vermeden sahne dışına süpürmekteki başarısızlığım.

Gerçi bunu yapmamış olmamda stratejik bir neden vardı. Bunu çoktan Birleşik Devletler'e yapmıştım; bu ülkenin *Neuromancer*'ın dünyasındaki varlığı kanıtlanamaz. Metinde kasten adıyla bahsedilmiyor hiç. Okur da bugün küreselleşme adını vereceğimiz türden bir şeyin içinde dağılarak sırra kadem bastığı, yerini de büyük şirketler ile şehir devletlerinden oluşan daha az tehlikeli bir tröste bıraktığı izlenimini ediniyor belli belirsiz. ABD'yi kayıplara karıştırdıktan sonra, devamlılık adına SSCB'yi tutmanın iyi olacağını düşündüm. (ABD yerine SSCB'yi yok etseydim, er geç beni cadı diye yakabilirlerdi, o yüzden iyi olmuş.)

Neuromancer'ı yirmi yıl sonra hâlâ basılmaya devam edeceğine dair kesinlikle en ufak bir beklentim olmadan yazdığımı günümüzdeki okurlara hatırlatmak isterim. Eğer bitirebilirsem ve editör ilk manüskriyi kabul ederse, ki bu iki durum da pek olası görünmemekte ısrarcıydı, yayımlanacağını biliyordum – edebi birimlerin en fanisi olan karton kapaklı bir edisyonla; standart bir tel rafa sığacak şekilde cep boyutunda, yüksek asitli kâğıda basılmış ve geldiği kötü kalite hamura dönmek için hasret duyan bir nesir kalıbı olarak. İçten içe en büyük umudum, çıktığında artık hangi mütevazı rakamlara ulaşırsa, bir ya da bilemediniz beş tane kafa, ruh dengi insana ulaşabileceğiydi. Muhtemelen İngiltere'de olur bu, diye hayal ediyordum; ya da belki de Fransa'da. Amerika'da bir kitle pek beklemiyordum çünkü o dönem bir süredir Amerika'daki okurların bilimkurgudan beklemeyi öğretildiğini farz eder olduğum şeye karşı yazıyordum oldukça kasıtlı bir tavırla.

Böyle yapıyordum çünkü gerçekten de başka türlüsünü beceremiyordum. Bir sözleşme imzalamaya ikna edildiğimde (artık aramızda olmayan Terry Carr tarafından; o olmasa, *Neuromancer* kesinlikle olmazdı), ne editörümle ne de açıkçası başka herhangi biriyle paylaşmayı düşündüğüm bir aykı-

rı duruşun üstümde hâkimiyeti olduğunu fark ettim. Benzer durumda olanlarsa, nihayetinde beraber "siberpunk" şemsiyesi altında toplanacağımız, benim gibi birkaç acemi yazardı sadece ve onlar da uzakta, çoğunlukla Teksas, Austin'delerdi.

Kitabın doruk noktasındaki Case gibi, gözükara gidiyordum ve beni ateşleyen de... Açıkçası, beni ateşleyen şeyin ne olduğunu ben de tam bilmiyorum; ancak yeniyetmeliğimde çok sevdiğim bir türün arada geçen zamanda geldiğini düşündüğüm hâle karşı duyduğum, için için yanan bir kızgınlık bunun bir parçası. Gerçi Ace'in Special serisinden karton kapaklı basılacak olan kitabımı İsviçre'nin o hassas ustalığıyla üretilmiş, eski, manuel ve taşınabilir bir alette takır takır yazarken yaptığım şeyin; bilimkurgunun gidişatını herhangi bir şekilde değiştireceğine dair ne bir niyetimin ne de azıcık bir umudumun olduğunu biliyorum. (Aslına bakarsanız, değiştirmedi de zaten; inşalarında kesinlikle bir payımın olmadığı, lentolarına "Bester" ve "Leiber" gibi isimlerin oyulduğu kapıları açık tutmaya faydası olmak dışında.)

Geçenlerde, *Neuromancer*'ın bir milyon nüshadan fazla sattığını söylediler bana. Geçtiğimiz yirmi yıl boyunca, zannedersem Kuzey Amerika ya da İngilizce hazırlanmış diğer edisyonların toplamı olarak. Yurtdışında, kitapların çevrildiği çoğu dile çevirtmeyi başardı kendini; gerçi, bildiğim kadarıyla Çince ve Arapça şimdilik yok.

Hiç haber almadığınız, yetişkin bir çocuğunuzun olması gibi bir şey bu. Belli ki işi gücü yolunda, sıklıkla pek çok yere seyahat ediyor, ilginç insanlarla tanışıyor sanki.

Ama asıl duygudaşlığı, kimbilir nerede kıvrıldığı kanepede kitaba başlayalı yirmi sayfa olmuş, Çiba'da cep telefonlarına izin verilmemesinin gizemli sebebinin kökenine inmek için yanıp tutuşan on üç yaşındaki o parlak çocuğa duyuyorum.

Dayan, ahbap.

Her şey daha da tuhaflaşacak.

Britanya Kolumbiyası, Vancouver
17 Mayıs 2004

Birinci Kısım

EFKÂRLI ÇİBA ŞEHRİ

1

Limanın tepesindeki gökyüzü, ölü bir kanala çevrilmiş televizyon rengindeydi.

Çat'ın kapısı etrafında toplaşmış kalabalığın arasından omzuyla kendine yol açarak ilerleyen Case, birinin, "Benimkine kullanmak denmez, canım," dediğini duydu. "Daha ziyade bedenimde böyle müthiş bir uyuşturucu yoksunluğu baş göstermiş gibi." Yayılan sesiyle söylenmiş bir Yayılan şakasıydı bu. Çatsubo, bir ekspet barıydı; iki kelime Japonca duymadan bir hafta boyunca içebilirdiniz orada.

Barda Ratz duruyordu. Bir tepsi bardağa fıçı Kirin doldururken protez kolu tekdüze seğiriyordu. Case'i görünce gülümsedi; dişleri Doğu Avrupa çeliği ve kahverengi çürümüşlükten bir ağ idi. Case, Lonny Zone'un fahişelerinden birinin olmadık bronzluğu ile elmacıkkemikleri kabilesinden sebep düzgün yara izi çizgileriyle sıra sıra kabarmış uzun boylu bir Afrikalının jilet gibi donanma üniforması arasında bir yer buldu kendine barda. "Wage buradaydı bugün. Yanında iki ırgat vardı," dedi Ratz, yeni doldurduğu fıçı birayı sağlam eliyle barın diğer ucuna hızla yollarken. "Seninle mi işi var yoksa, Case?"

Case hiçbir fikri olmadığını belirtircesine omuz silkti. Sağındaki kız kıkırdayıp Case'i dürttü.

Barmenin gülümsemesi genişledi. Çirkinliği dillere destandı. Uygun maliyetli güzellik çağında, kendisinin bundan hiç nasiplenmemiş olmasında kadim günleri çağrıştıran bir

şey vardı. Ratz bir kupa daha almak için uzanırken antika kolu vınlıyordu. Rus ordusu proteziydi. Yedi fonksiyonlu güç geri bildirimli, kirli pembe renkli plastik kaplı bir manipülatördü. "Sende de hakikaten az sanatkârlık yok, Herr Case." Ratz homurdandı; bu sesi gülümseme niyetine çıkarmıştı. Beyaz gömlekli göbeğinin sarkık çıkıntısını pembe pençesiyle kaşıdı. "Hafif komik işlerin sanatkârısın sen."

"Doğrudur," dedi Case ve birasından bir yudum aldı. "Buralarda birinin komik olması lazım. E sen siksen değilsin."

Orospunun kıkırtısı bir oktav yükseldi.

"Sen de değilsin, ablacım. O yüzden hadi uza, olur mu? Zone benim yakınım, hakiki arkadaşlarımdandır."

Kadın, Case'e dik dik baktı, dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmadan, olabilecek en hafif tükürme sesini çıkardı. Ama gitti.

"Hay ulan," dedi Case, "ne sikimsokum mekân işletiyorsun abi sen burada? Bi' içkimizi bile içemiyoruz."

"Haha," dedi Ratz, iz iz olmuş ahşabı bulaşık beziyle silerken. "Zone yüzde veriyor. Senin çalışmana da getirdiğin eğlence unsurundan dolayı izin veriyorum."

Case birasını alırken, sanki yüz tane alakasız sohbet aynı anda aynı noktada duraklamışçasına tuhaf bir sessizlik oldu. Sonra, fahişenin bir parça isteriye bulanmış kıkırtısı çınladı.

Ratz homurdandı. "Kız doğdu."

"Çinliler," diye böğürdü sarhoş bir Avustralyalı, "Çinliler icat etti sinir-eklemeyi. Sinirlerimle işim oldu mu anakarayı tercih ederim her zaman. Ne derdin varsa orada aynen hallediyorlar, abi..."

"Yani şimdi şu dediğin," dedi Case kadehine, içindeki o keskin hoşnutsuzluk birden safra gibi yükselirken içinde, "şu dediğin öyle bir palavra ki."

Japonların nöroşirurji hakkında öğrenip de unuttukları, Çinlilerin konu hakkında tüm bildiklerinden fazlaydı. Çiba'daki

kara klinikler en ileri teknolojiye sahip olmalarına, her ay geliştirilen yepyeni tekniklerin eskilerinin yerini almasına rağmen, Memphis'teki o otelde aldığı hasarı onaramamışlardı işte.

Buraya geleli bir yıl olmasına rağmen hâlâ siberuzayın hayalini kuruyor, her geçen gece ile umutları da soluyordu. Gecekent'te aldığı onca speed'e, atlattığı farklı süreçlere, bulduğu onca kestirmelere rağmen yine de matrisi, önünde uzanan o tekdüze boşluk boyunca açıldıkça açılan parlak ızgaraları uykusunda görüyordu hâlâ... Yayılan, Pasifik'in diğer ucunda; uzak, garip bir mesafe ötedeki eviydi artık; konsolcu falan değildi o, ne de bir siberuzay kovboyu. Günün sonunu getirmeye çalışan dalaverecilerden biriydi sadece. Ama rüyalar elektrikle hayat bulmuş vudu ayinleri gibi beliriyordu Japon gecelerinde; ağlıyordu ona kavuşayım diye, uykusunda gözyaşlarına boğuluyor, karanlıkta tek başına uyanıyordu; tabut otelin tekindeki kapsülünün içinde kıvrılmış, elleri yatağa pençe olup karışmıştı; hafızalı köpüğü büklüm büklüm yapmış parmakları, orada olmayan konsola uzanmaya çalışıyordu.

"Dün gece senin hatunu gördüm," dedi Ratz, Case'e ikinci Kirin'ini uzatırken.

"Hatunum yok benim," dedi Case ve içti.

"Bayan Linda Lee."

Case hayır dercesine başını salladı.

"Hatun yok mu yani? Kimse mi yok? Bir tek iş mi var, benim sanatkâr dostum? Ticarete adanmış bir hayat mı yani?" Barmenin minik kahverengi gözleri kırış kırış etinin içine iyice gömülmüştü. "Onunla beraberken galiba daha çok keyif alıyordum senden. Daha çok gülüyordun. Şimdi, gecenin birinde sanatkârlığa kendini fazla kaptırıvereceksin; bir bakmışsın kendini klinik tankların içinde, yedek parça olarak bulacaksın."

"Kalbimi kırıyorsun, Ratz." Birasını bitirdi, ödemesini yaptı ve çıktı; rüzgârlığının yağmur lekeli haki naylonunun altında, dik duran dar omuzlarını iyice kaldırmış, kamburunu çıkarmıştı. Ninsei kalabalığının içinden kendine ince ince yol açarak geçerken, terinin bayatlamış kokusu geliyordu burnuna.

Case yirmi dört yaşındaydı. Yirmi iki yaşındayken kovboyluk, arakçılık yapıyordu; Yayılan'daki en iyilerden biriydi. Eğitimini en iyilerden, meslekte efsane olmuş McCoy Pauley ile Bobby Quine'den almıştı. Gençliği ve maharetinin bir yan ürünü olarak neredeyse her daim yüksek adrenalin kafasıyla iş yapıyor, özelleştirilmiş bir siberuzay dekine bağlanıp o dek üzerinden bedenden azat bilincini, matris denilen ortaklaşa halüsinasyona yansıtıyordu. Bir hırsız olarak başka, daha zengin hırsızlar adına çalışmış, işverenlerinden kurumsal sistemlerin parlak duvarlarına nüfuz etmek ve böylece zengin veri tarlalarına pencereler açabilmek için gerekli olan egzotik yazılımları edinmişti.

Asla yapmayacağına yemin ettiği o klasik hatayı yapmıştı. İşverenlerinden çalmıştı. Bir miktarı teslim etmek yerine kendine ayırmış, Amsterdam'da bir apartçı üzerinden götürmeye çalışmıştı. Nasıl yakalandığını hâlâ tam olarak bilmiyordu. Önemli de değildi gerçi artık. Canını alacaklarını düşünüyordu o sırada. Ama onlar gülümsemekle yetinmişti. Hoş geldin, hoş geldin, demişlerdi ona, paraya hoş geldin. Lazım olacaktı ona bu para. Çünkü –gülümsemelerini bir an olsun bırakmadan– bir daha hiç iş bulamayacağından şüphe duymamasını söylemişlerdi ona.

Savaş zamanında Ruslarca kullanılan bir mikotoksinle sinir sistemine hasar vermişlerdi.

Memphis'te bir otelde yatağa bağlanmış, yeteneğini mikron mikron kaybederken otuz saat boyunca halüsinasyon görmüştü.

Hasar çok ince, ustaca yapılmış ve tamamen etkili olmuştu.

Hayatın anlamını siberuzayın bedensiz esrimelerinde bulan Case için, Düşüş'tü bu. Çok yetenekli bir kovboy olarak takıldığı barlarda önde gelen tipler, vücuda karşı kendilerine has, gelişigüzel bir tiksinti takınırdı. Beden, et demekti. Case de kendi vücuduna hapis düşmüştü.

Sahip olduğu toplam varlıklar, Trobriand adalarındakilerin deniz kabukları gibi, dünyanın karaborsalarının kapalı devre sistemleri üzerinden bitmek tükenmek bilmeden dolaşımda kalan eski kâğıt para birimi Yeni Yen'den kalın bir tomara dönüştürülmüştü hızlıca. Yayılan'da nakitle yasal iş yapmak zordu; Japonya'da bunu yasadışı ilan etmişlerdi bile.

Japonya'da aradığı şifayı bulacağından sıkı sıkıya, hiç bırakmamacasına tutunduğu bir kesinlikle emindi. Çiba'da. Ya kayıtlı bir klinikte ya da kara tıbbın gölgeler diyarında. İmplant, sinir-ekleme, mikrobiyonik denince akla ilk gelen yerlerden olan Çiba, Yayılan'ın tekno-suçlu altkültürleri için bir mıknatıs işlevi görüyordu âdeta. Çiba'da iki ay süren muayene ve konsültasyonlar boyunca Yeni Yenlerinin eriyip gidişini izlemişti. Son umudu olan kara kliniklerdekiler ise ne kadar ustalıkla sakatlanmış olduğunu hayranlıkla inceledikten sonra yavaşça başlarını sallamışlardı olumsuzca.

Şimdi limanın dibindeki en ucuz tabutlarda; rıhtımın yollarını, binalarını, iskelelerini gece boyunca devasa birer sahneymiş gibi aydınlatan kuartz-halojen projektörlerin altında uyuyordu; burada Tokyo'nun ışıklarını televizyon göğün keskin parıltısından göremezdiniz. Fuji Elektrik Şirketi'nin tüm yapıların üzerinde yükselen hologram logosunu bile. Tokyo Körfezi yavaş yavaş sürüklenen beyaz strafor yığınlarının üstünde martıların dönendiği bir siyah enginlikti. Limanın ardında, kurumsal arkolojilerin devasa küplerden müsemma binalarının fabrika kubbelerine üstünlük kurduğu şehir uzanıyordu. Liman ile şehir; eski sokaklardan oluşan ve resmi

adı olmayan, dar bir sınır bölgesi ile bölünüyordu. Gecekent. Kalbinde Ninsei. Gündüzleyin, Ninsei'deki barların kepenkleri inik, cepheleri ifadesiz, neonları sönük, hologramları durağan olur, zehirlenmiş gümüş göğün altında beklerlerdi öylece.

Çat'ın iki blok batısında, Jarre de Thé adlı bir çaycıda, Case gecenin ilk hapını bir duble espressoyla gömdü. Düz, pembe bir sekizgendi. Zone'a çalışan kızların birinden satın aldığı, kuvvetli bir Brezilya deksi türüydü.

Jarre'ı duvardan duvara aynalar kaplıyor, aynaların her birini kırmızı neonlar çevreliyordu.

Başta, Çiba'da kimsesinin olmadığını görüp de cebinde azıcık para, ondan daha da az bir şifa bulma umuduyla ortada kalınca, kendine ölümüne yüklenmiş, sanki bir başkasına ait olan buz gibi bir keskinlikle yeni sermaye bulma mücadelesine girmişti. İlk ay, daha bir yıl öncesine dek ciddiye almayacağı bir meblağ için iki erkekle bir kadın öldürmüştü. Ninsei onu öyle yormuş, öyle üstüne çökmüştü ki artık sokağın kendisi sanki canına susamışlığının bir dışavurumu, farkında olmadan taşıdığı gizli bir zehir hâlini almıştı.

Gecekent, canı sıkılmış bir biliminsanının tasarladığı ve parmağını ileri sar düğmesinden ayırmadan seyrettiği, sapıtmış bir sosyal Darwinizm deneyiydi sanki. Dalavereyi kestiğiniz an ardınızda iz bırakmadan dibe batardınız; ama biraz hızlı hareket edecek olsanız da karaborsanın o narin yüzey gerilimini kırıverirdiniz; her türlü, dibe batardınız ve sizden geriye tek kalan, Ratz gibi bir demirbaşın zihninde belli belirsiz hatıranız olurdu. Gerçi kalbiniz, akciğerleriniz ya da böbrekleriniz, bol miktarda Yeni Yen sahibi bir yabancı için klinik tanklarında hayatlarını idame ettirmeye devam edebilirdi.

İş denilen şey, burada bilinçlerin eşiklerinin altından altından her daim gelen bir uğuldamaydı; tembellik, dikkat-

sizlik, zarafet eksikliği, incelikli bir protokolün gerektirdiklerine kulak asmayı ihmal etmenin herkesçe kabullenen cezasıysa ölümdü.

Jarre de Thé'de bir masada tek başına oturmuş, sekizgenin etkisini hisseden, avuçlarında iğne iğne terler beliren; kollarında, göğsünde karıncalanan her bir kılı birdenbire hissetmeye başlayan Case, bir noktada kendisiyle bir oyun oynamaya başladığının farkındaydı; isimsiz, kadim bir oyundu bu, nihai bir *solitaire*. Artık üstünde silah taşımıyor, en temel önlemleri bile almıyordu. Sokakta en alelacele, en intizamsız anlaşmaları yapıyordu ve istediğinizi elde edebileceğine dair nam da salmıştı. Kendini yıkıma götüren yolda çizdiği bu çizginin, sayıları gitgide azalan müşterilerince bariz bir şekilde fark edildiğinin farkındaydı benliğinin bir parçası. Ama yine o parça, artık bunun bir an meselesi olmasından müthiş bir keyif alıyordu. Ve yine o kısmıydı kendini beğenmiş bir tavırla ölümü bekleyen ve Linda Lee'yi aklına getirmekten bile nefret eden.

Yağmurlu bir günde, bir atari salonunda bulmuştu onu.

Sigaranın mavi dumanaltı sisini yakarak geçen parlak hayaletlerin; Büyücünün Şatosu, Tank Savaşı Europa, New York siluetinin hologramları altında... Ve şimdi de öyle hatırlıyordu onu; yerinde durmayan lazer ışığının oluk oluk aydınlattığı yüzünün hatları bir koda indirgenmiş: Büyücünün Şatosu yanarken kızıl kızıl alevlenen elmacıkkemikleri; Münih, Tank Savaşı karşısında duramadığında gökmavisine boyanan alnı; süzülen bir imleç, gökdelenlerden müsemma bir kanyonun duvarından kıvılcımlar çıkardığında yoğun bir altın sarısının hâkim olduğu ağzı. Wage'den aldığı bir paket ketamini Yokohama istikametine paketlemiş, parasını da cebine atmıştı, işler tıkırındaydı o gece. Ninsei kaldırımlarına cızır cızır yağan ılık yağmurun içinden çıkıvererek içeri girmiş, nasıl olduysa, konsolların başında duran düzineler arasından oynadığı oyuna kendini kaptırmış bu kadın, diğerle-

rinin arasından gösterivermişti kendini. O sırada yüzündeki ifade, saatler sonra liman tarafındaki bir tabutta uyurken yüzünde gördüğü ifadeyle aynıydı. Üst dudağı, çocukların uçan bir kuşu temsilen çizdiği çizgi gibiydi.

Atari salonunu geçip kadının yanında durdu. Hallettiği işten dolayı kafası iyiydi. Kadının bakışlarını kaldırıp şöyle bir baktığını gördü. Leke leke sürülmüş siyah boya çubuğuyla çevrelenmiş gri gözler. Yaklaşan bir aracın farlarına çakılı kalan bir hayvanın gözleri.

Beraber geçirdikleri gecenin sabaha, hoverlimanında alınan biletlere ve oradan da Case'in Liman'ın öte yanına yaptığı ilk yolculuğa uzanması. Harajuku'yu yürürken yağmur yağmaya devam ediyor, plastik ceketinin üstünde tane tane birikiyordu; Tokyo'nun çocukları, altlarında beyaz mokasenler, üstlerinde streç filmden harmaniler, ünlü butik mağazaların önünden sıraya girmiş bölükler hâlinde geçiyordu; en sonunda kadın, bir paçinko oyun salonunun gece yarısı gürültüsünün orta yerinde yanında durmuş, bir çocuk gibi elini tutmuştu.

İçinden çıkmak bilmediği uyuşturucuların ve gerilimin bir araya gelmesinden doğan şeyin, o sürekli irkilmiş bakan gözleri, karşısına hangi uyaran çıkarsa ona göre büyüyen ya da küçülen kuyulara dönüştürmesi bir ay sürdü. Case'in gözlerinin önünde kadının kişiliği, tıpkı bir buzdağının kademe kademe dağılışı, kıymık kıymık ufalanışı gibi parçalara ayrılıp dağıldı; en sonunda o katıksız ihtiyacı, bağımlılığın o aç aç bekleyen hayvani zırhını gördü. Kadının bir sonraki vuruşun damarını bulmaya çalışırken sahip olduğu konsantrasyon, Şiga'daki tezgâhlarda, mavi mutant sazanların yüzdüğü tankların ve cırcırböceklerinin tutulduğu bambu kafeslerin yanında sattıkları peygamberdevelerini hatırlatıyordu Case'e.

Gözlerini dikip boş fincanındaki siyah telveye baktı. Aldığı speed'le titreşiyordu bardak. Kahverengi laminat masanın

üstü, minik minik çiziklerden oluşan bir patinayla donuklaşmıştı. Deks, omurgasının içinden güm güm ilerlerken, böyle bir yüzeyin ortaya çıkması için gerekli olan sayısız rasgele darbe gözlerinin önünden geçti. Jarre, önceki yüzyıldan, modası geçmiş, isimsiz bir üslupla dekore edilmişti. Japon gelenekselliği ve Milano'dan gelme soluk plastiklerin zoraki bir ortaklığıydı bu. Ama her şeyin üstünde belli belirsiz bir film tabakası vardı; sanki milyonlarca müşterinin bozuk asapları, aynalara ve bir zamanlar parlak olan plastiklere bir şekilde saldırmış da her bir yüzeyin hiçbir zaman silinemeyecek bir şeyle buğulanmasına neden olmuştu.

"Hey. Case. Dostum..."

Başını kaldırdığında, etrafları siyah boya çubuklarıyla boyanmış halkalarla çevrili gri gözlerle karşılaştı. Üstünde solmuş Fransız yörünge üniforması, ayaklarında ise beyaz renkli, yeni spor ayakkabılar vardı.

"Seni arıyodum ben de be, abi." Dirsekler masada, karşısındaki sandalyeye geçti oturdu. Mavi zıbının kolları omuzlarından sökülüp çıkarılmıştı; Case derm ya da iğne izi var mı diye gayriihtiyari kadının kollarına baktı. "Sigara?"

Kadın, ayak bileğindeki ceplerin birinden bulup çıkardığı buruş buruş olmuş filtreli Yeheyuan paketinden ikram etti Case'e. Case sigarayı aldı, kadının minik, kırmızı, plastik bir tüple yakmasına izin verdi sigarasını. "İyi uyuyor musun, Case? Yorgun görünüyorsun." Aksanından Yayılan'ın güney tarafından, Atlanta civarından olduğu anlaşılıyordu. Gözaltı derisi solgun, sağlıksız görünüşlüydü ama eti hâlâ yumuşak, sıkıydı. Yirmi yaşındaydı. Acıdan kaynaklanan yeni çizgiler, ağzının köşelerinde kalıcı olarak yer edinmeye başlıyordu. Arkaya sıkı sıkı taranmış olan koyu renkli saçlarını, emprime ipekten bir taç tutuyordu. Ortaya çıkan örüntü, mikrodevreleri ya da bir şehrin haritasını andırıyor olabilirdi.

"Haplarımı almayı hatırlarsam, hayır," derken resmen elle tutulur bir hasret dalgası, amfetaminin dalga boyuyla

ihtiras ve yalnızlığı da üstüne alıp getirerek vurdu ona. Liman civarındaki bir tabutun aşırı sıcak karanlığında, parmakları belinde kenetlenmiş kadının teninin kokusunu hatırlıyordu.

Onca et, diye düşündü Case, etin tüm arzuladıkları.

"Wage," dedi kadın gözlerini kısarak. "Seni yüzünde bir delikle görmek istiyor." Kendi sigarasını yaktı.

"Kim diyor? Ratz mi? Ratz'le mi muhabbetteydin?"

"Hayır. Mona'yla. Wage'in çocuklardan biri yeni manitası."

"O kadar borcum yok ona," dedi Case. "Ayrıca benim işimi bitirecek olursa, parayı hiç alamaz." Omuz silkti.

"Artık sürüyle insanın ona borcu var, Case. Seni ibretlik yapmaya karar verir belki de. Cidden dikkat etmen lazım."

"Ederiz. Peki ya sen, Linda? Var mı kafanı koyup uyuyacak bir yerin?"

"Uyku." Linda başını salladı. "Tabii ki, Case." Ürperdi ve masanın üstüne eğildi. Yüzü ince bir ter tabakasıyla kaplıydı.

"Al," diyerek elini rüzgârlığının cebine daldırdı ve buruşmuş bir ellilik çıkardı Case. Parayı masanın altında otomatik hareketlerle düzleştirdi, dört kat olacak şekilde katladı ve Linda'ya uzattı.

"O para sana lazım be, tatlım. Git Wage'e ver onu sen." Gri gözlerde anlamlandıramadığı, daha önce hiç görmediği bir şey vardı şimdi.

"Wage'e borcum çok daha fazla benim. Al şunu. Başka yerden de alacağım var daha," diye yalan söylerken, Yeni Yen'i gözlerinin önünde fermuarlı cebin tekinde kayboldu gitti.

"Para bul, Case, sonra da hemen Wage'i gör."

"Görüşürüz, Linda," dedi kalkarken.

"Tabii." Her bir gözbebeğinin altında birer milimetre beyazlık görünüyordu. Sanpaku. "Arkanı kolla, moruk."

Case oradan olabildiğince hızla gitmek isteyerek başını salladı kollarım dercesine.

Plastik kapı arkasından otomatik olarak kapanırken arka-

sına dönüp baktığında Linda'nın kırmızı neondan bir kafese yansıyan gözlerini gördü.

Ninsei'de cuma gecesi.

Yakitori tezgâhlarını, masaj salonlarını Güzel Kız adlı bir kahveciyi ve bir atari salonunun elektronik gürlemesini geride bıraktı. Koyu takım elbiseli bir maaşadama yol verirken adamın sağ elinin üstündeki Mitsubishi-Genentech logosunu gördü.

Logo hakiki miydi? Eğer gerçekse, adamın başının belada olduğunu düşündü. Eğer değilse, layığını bulacaktı. Belli bir seviyenin üstündeki M-G çalışanlarına, kan dolaşımındaki mutajen seviyelerini takip eden gelişmiş mikroişlemciler yerleştirilirdi. Böyle bir ekipman Gecekent'te aynen derdest edilip götürülmenize neden olurdu, dosdoğru bir kara kliniğe.

Maaşadam Japondu ama Ninsei'nin kalabalığı gaijin kalabalığıydı. Limandan gelen grup grup denizciler, hiçbir rehberde yer almayan zevklerin peşine düşmüş gergin ve yalnız turistler, nakil ve implantlarını gerim gerim gösteren Yayılan fedaileri ve her biri birbirinden farklı bir düzine dalavereci, ihtiras ile ticaretten mürekkep incelikli bir dansta, sokak boyunca akın akın gitmekteydi gidecekleri yere.

Çiba Şehri'nin Ninsei anklavını neden hoş gördüğüne dair sayısız teori vardı ama Case'in aklına çok yatan tek fikir, Yakuza'nın bu mekânı, sayesinde mütevazı geçmişlerini anımsadıkları bir tür tarihi park gibi görüp o yüzden korumakta olmasıydı. Ama şu fikir de ona mantıksız gelmiyordu: Gelişen teknolojiler, kanundışı bölgelere ihtiyaç duyardı; Gecekent'in varoluş nedeni de sakinleri değil, bizzat teknoloji için kasten denetim dışı tutulan bir oyun alanı olmasında yatıyordu.

Gözlerini dikmiş ışıklara bakarken, acaba Linda haklı mıydı diye düşündü kendi kendine. Wage ibret olsun diye onu öldürtür müydü? Kulağa çok mantıklı gelmiyordu bu

ama öte yandan Wage yasaklanmış biyolojik etmen ticaretiyle uğraşıyordu ve insanların söylediğine bakılırsa, bunu yapmak için aklınızı kaçırmış olmanız gerekirdi.

Ama Linda, Wage'in kendisinin ölüsünü istediğini söylemişti. Case'in sokak ticaretinin dinamiklerinden edindiği temel bilgi, ne alıcının ne de satıcının ona hakikaten ihtiyacı olduğuydu. Bir aracının işi, kendisini katlanılması gereken bir musibet olarak kılmaktır. Gecekent'in suç ekosisteminde Case'in kendisine açtığı şaibeli alan, yalanlarla kesilip biçilmiş, her gece bir ihanetle biraz daha içi oyularak oluşturulmuş bir alandı. Şimdi o alanın etrafındaki duvarların çökmeye başladığını hissederken, tuhaf bir coşku hâlinin kıyısında gezindiğini seziyordu.

Önceki hafta, sentetik bir beze ekstresinin transferini geciktirmiş, her zamankinden daha fazla bir kâr payıyla perakende satışını yapmıştı. Wage'in hiç hoşuna gitmediğinin farkındaydı bunun. Wage onun ana tedarikçisiydi; dokuz yıldır Çiba'daydı ve Gecekent'in sınırlarının ötesindeki, keskin sınıflara ayrılmış suç dünyasıyla farklı bağlar kurmayı başarmış az sayıda gaijin tüccardan biriydi. Genetik materyallerle hormonlar, Ninsei'ye paravanlar ve dümenlerden oluşan hassas bir merdivenden damlaya damlaya gelirdi. Her nasıl olduysa Wage bir seferinde geriye dönük iz sürmeyi başarmıştı. Böylece bir düzine şehirde istikrarlı bağlantıların keyfini sürüyordu artık.

Case bir dükkânın vitrinine gözlerini öylece dikmiş bakarken buldu kendini. Dükkân, denizcilere incik boncuk parlak şeyler satıyordu. Saatler, sustalılar, çakmaklar, cep VTR'leri, simstim dekleri, ağırlıklı manriki zincirleri ve şurikenler. Şurikenler, bıçak keskinliğinde uçlara sahip bu çelik yıldızlar hep ilgisini çekmişti. Bazıları krom kaplama, bazıları siyahtı; bazıları ise su üzerinde yağ gibi gözüken bir gökkuşağı yüzeyiyle kaplıydı. Ama krom yıldızlardan gözlerini alamıyordu. Neredeyse görünmez incelikte naylon misina halkalarının

tutturulduğu kızıl ultrasüetlere takılı duruyorlardı. Ortalarına ejderha ya da yinyang sembolleri basılmıştı. Sokaktan gelen neonu yakalayıp çarpıtan bu yıldızların altında seyahat ettiğini hissetti bir anda Case; kaderini bu ucuz kromdan takımyıldızı tayin edecekti. "Julie," dedi yıldızlarına. "Bizim Julie'yi görmenin zamanı geldi. Göstereceği bir yol olacaktır."

Julius Deane, yüz otuz beş yaşındaydı. Metabolizması, her hafta bir servet harcayarak edinilen serum ve hormonlarla eğilip bükülüp büyük bir gayretle şekle sokuluyordu. Julius'un yaşlanmaya karşı birincil önlemi, Tokyo'ya yıllık yaptığı özel bir seyahatti. Burada genetik cerrahlar, Çiba'da mevcut olmayan bir işlemle DNA kodunu sıfırlıyordu. Sonra da Hong Kong'a uçuyor ve yıllık takım elbise ile gömlek siparişini veriyordu. Cinsiyetsiz, insanlık dışı bir sabra sahip olan Julius, hayattaki temel tatminini terziliğe tapınmanın ezoterik biçimlerine duyduğu adanmışlıktan alıyor gibiydi. Gardırobunda titizlikle yeniden üretilmiş önceki yüzyıl giysilerinden başka bir şey yokmuş gibi görünse de Case onun aynı takımı iki kere giydiğine hiç tanık olmamıştı. Narin altın çerçeveli, ince pembe sentetik kuvars plaklarından öğütülme, Victoria dönemi bir oyuncak bebek evindeki aynalar gibi pahlanmış, reçeteli lensler takıyordu.

Ofisi, Ninsei'nin arka tarafındaki bir antrepodaydı. Burası yıllar önce rasgele seçilmiş Avrupai mobilyalarla az buçuk döşeli hâldeydi. Sanki Dean bir zamanlar burayı evi olarak kullanmaya niyetlenmiş de vazgeçmişti. Duvara dayalı Neo-Aztek kitaplıkların toz topladığı tarafta bekliyordu Case. Kızıl lake çelik çerçeveli Kandinski'msi bir sehpanın üstüne Disney stilinde bir çift yusyuvarlak masa lambası sakarca iliştirilmişti. Kitaplıkların arasındaki duvarda, bozulmuş kadranı çıplak beton zemine sarkan bir Dali saati asılıydı. Saatin akreple yelkovanı, sürekli değişerek kadrandaki bükülüp kıvrılmalarla eşleşen hologramlardı. Ama hiçbir zaman

doğru vakti göstermiyordu. Mekân, üst üste yığılmış, keskin bir kurutulmuş zencefil kokusu veren beyaz fiberglas nakliye modülleriyle doluydu.

"Temiz görünüyorsun, evlat," dedi Deane'in bedensiz sesi. "Girsene."

Kitaplıkların solundaki kallavi gül ağacı taklidi kapının etrafından manyetik sürgüler çekildi. Plastik üzerine kendiliğinden yapışkanlı, soyulan büyük harflerle JULIUS DEANE İTHALAT İHRACAT yazılmıştı. Deane'in derme çatma fuayesinde sağa sola serpiştirilmiş mobilyalardan geçtiğimiz yüzyılın sonu hissi geçiyorsa, ofisten ise başı hissi geçiyordu.

Deane'in pürüzsüz pembe yüzü Case'e koyu yeşil camdan dikdörtgen şeklinde gölge yapan çok eski bir pirinç lambanın verdiği ışık huzmesinden bakıyordu. İthalatçı, boyanmış çelikten kocaman bir masanın ardında son derece emniyetli görünen bir kafesin ardındaydı. İki tarafı solgun ahşaptan uzun konsollarla tutulmuştu. Case'in tahmini, bu tür şeylerin bir zamanlar yazılı kayıt saklamak için yapıldığı yönündeydi. Masanın üstü kasetler, sararmış yazıcı çıktısı tomarları ve otomatik daktiloyu andıran bir cihazın muhtelif parçalarıyla kaplıydı. Deane bir türlü toplamaya başlayamıyordu sanki bu makinayı.

"Hayırdır, genç?" diye sordu Deane, bir yandan Case'e mavi beyaz kareli kâğıda sarılmış ince bir şeker uzatırken. "Denesene. Ting Ting Djahe, en iyisidir." Case zencefili reddetti, yamuk duran ahşap bir döner sandalyeye oturdu ve siyah kot kaplı bacaklarından birinin solmuş dikiş yerinde başparmağını gezdirdi. "Julie, duyduğuma göre Wage beni öldürmek istiyormuş."

"Aa. Hadi bakalım. Sormamın sakıncası yoksa sen bunu nereden duydun acaba?"

"İnsanlardan."

"İnsanlardan," dedi Deane, bir yandan zencefil şekerini kemirirken. "Nasıl insanlar? Arkadaşlar mı mesela?"

Case evet der gibi başını salladı.

"Kim arkadaşın kim değil, insan her zaman kolay bilemiyor, değil mi?"

"Biraz borcum var ona hakikaten, Deane. Sana bir şey dedi mi?"

"Son zamanlarda pek görüşmedik." İç çekti. "*Bilseydim* bile, sana söyleyebilecek durumda olmayabilirdim elbette. Şartları göz önünde bulundurunca, anlarsın diye düşünüyorum."

"Şartlar derken?"

"Wage mühim bağlantı, Case."

"Öyle. Beni öldürmek istiyor mu peki, Julie?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Deane omuz silkti. Sanki zencefil fiyatları ne oldu diye tartışıyorlardı. "Eğer temelsiz bir söylentiyse, evlat, bir haftaya falan geri gel, ben de sana Singapur'dan gelme bir sırrı açıklayayım."

"Nan Hai Oteli, Bencoolen Sokağı'ndan gelme bir sır mı olacak bu?"

"Ağzın sıkı değil be, evlat!" diye sırıttı Deane. Çelik masa, servet değerinde debug ekipmanıyla tepeleme doluydu.

"Görüşürüz madem, Julie. Wage'e ben bi' selam veririm."

Deane'in parmakları uzandı ve soluk ipek kravatının kusursuz düğümüne şöyle bir dokundu.

Deane'in ofisinden uzaklaşalı daha ancak bir blok olmuştu ki mermi gibi, birden, ta hücrelerine kadar birisinin peşinde olduğunu hissetti. Her kimse, çok yakındaydı.

Belli bir düzeyde, ehlileştirilmiş bir paranoya beslemek, Case'in çoktan benimsediği bir şeydi. İşin püf noktası, paranoyanın kontrolden çıkmamasını sağlamaktaydı. Ama bir avuç sekizgen attıktan sonra o püf noktasını yakalamak pek de kolay olmayabiliyordu. Bünyesine hâkim olmaya çalışan adrenalinle mücadele edip ince yüz hatlarını sıkılmış bir başıboşluk ifadesine getirdi ve kendini kalabalığın akışına bırakmışçasına bir tavır takındı. Karanlık bir vitrinin önünden geçerken, orada duraklayabildi. Burası cerrahi bir butikti, ta-

dilatta olduğu için kapalıydı. Case, elleri ceketinin cebinde, vitrin camının ardındaki taklit yeşimden oyma bir kaidenin üzerinde düz baklava şeklinde dizilmiş laboratuvarda yetiştirilme ete baktı. Etin derisinin rengi ona Zone'un fahişelerini hatırlattı; derialtı çipe kabloyla bağlanmış parlak bir dijital ekran, bir dövme gibi kaplamıştı üstünü. Ter kaburgalarından aşağı inerken, şu şeyi cebinde taşımak varken neden operasyonla uğraşacaksın ki aslında diye kendi kendine düşünürken buldu kendini.

Başını kaldırmadan gözlerini kaldırdı ve gelip geçen kalabalığın yansımasını inceledi.

İşte.

Denizcilerin arkasında, kısa kollu haki üniforma içinde. Koyu saçlar, aynalı gözlükler, koyu renk kıyafetler, ince, narin hatlar...

Ve kayboldu.

Ve Case koşuyor, eğilip bedenlerin arasından sıyrıla sıyrıla gidiyordu.

"Bana bir silah kiralar mısın, Şin?"

Delikanlı gülümsedi. "İki saate." Şiga'daki bir suşi tezgâhının arka tarafındaki taze çiğ deniz mahsulünün kokuları içinde duruyorlardı. "İki saate burada ol sen."

"Şu anda lazım, oğlum. Şimdi yok mu bir şey elinde?"

Şin, bir zamanlar yaban turpu tozuyla dolu olan iki litrelik boş tenekelerin arkasında haldır huldur bir şeyler aramaya başladı. Gri plastiğe sarılmış ince bir paket bulup çıkardı. "Şok tabancası. Bir saat, yirmi Yeni Yen. Otuz da depozitosu."

"Hadi ordan. İşimi görmez öyle bir şey. Bana silah lazım. Yani birilerini vurmak istediğimi düşün, anlatabiliyor muyum?"

Garson ne yapayım dercesine omuzlarını silkti, şok tabancasını yaban turpu tenekelerinin arkasına koyup kaldırdı yeniden. "İki saate."

Şurikenlere bakmaya tenezzül bile etmeden dükkâna girdi. Hayatında bir kere bile şuriken atmamıştı. Adını Charles Derek May olarak gösteren Mitsubishi Bankası çipiyle iki paket Yeheyuan aldı. Bir pasaport için edinebildiği en iyi kimlik olan Truman Starr'dan iyiydi.

Uçbirimin ardındaki Japon kadın, yaşlı Deane'den de birkaç yaş büyük gibi duruyordu ve o yılların hiçbiri bilimin katkısıyla kazanılmamıştı. Case cebinden incecik sardığı Yeni Yen'i çıkarıp kadına gösterdi. "Silah almak istiyorum."

Kadın, bıçaklarla dolu bir camekânın durduğu tarafa işaret etti.

"Hayır," dedi Case, "bıçak sevmiyorum."

Kadın, tezgâhın altından oblong bir kutu çıkardı. Kutunun sarı kartondan kapağının üstünde kıvrım kıvrım kıvrılmış, kafa kanatları şişmiş bir kobranın kaba saba bir çizimi vardı. İçinde, birbirinin aynısı, ince kâğıtlara sarılmış sekiz silindir vardı. Benek benek kahverengi parmaklar, içlerinden bir tanesinin kâğıdını sıyırırken dikkatle izledi Case. Kadın, Case'in incelemesi için nesneyi havaya kaldırdı; bir ucunda deri bir kayış, diğerinde ise ufak bronz bir piramit olan, donuk renkli çelik bir tüptü bu. Kadın tüpü bir eliyle, piramidi diğer elinin başparmağı ve işaretparmağıyla tutup çekti. Sıkıca sarılmış zembereğin birbirinin içine geçmiş, üç yağlı parçası dışarı kayıp kenetlendi. "Kobra," dedi kadın.

Ninsei'nin her yeri kaplayan tir tir neonlarının ötesinde, gökyüzü grinin o pis tonundaydı. Hava daha da berbatlaşmış, sanki çat çat ısırıyordu insanı; sokaktakilerin yarısı filtreli maske takıyordu. Case kobrasını saklamanın uygun bir yolunu bulmaya çalışarak bir pisuvarın başında on dakika geçirmişti; nihayet kobranın sapını, kotunun bel kısmına sokup tüp kısmını karnı boyunca uzatmakla yetinmişti. Piramit şeklindeki vurma ucu, göğüs kafesi ile rüzgârlığının astarı arasında duruyordu. Sanki hemen bir sonraki adı-

mında takır tukur yere düşecekmiş gibi gelse de böyle daha iyiydi.

Çat, aslında ticaret yapılan bir bar değildi ama hafta içi akşamlarında ilintili bir kalabalık gelirdi. Cuma ve cumartesileri farklıydı. Müdavimlerin çoğu yine orada olurdu ama içeriye akın eden denizcilerin ve onlara musallat uzmanların arasında ayırt edilmeleri zordu. Case kapıları itip geçerken gözleri Ratz'i aradı ama barmen görünürlerde yoktu. Barın gedikli pezevengi Lonny Zone, kızlarından birinin genç bir denizciyi kıvama getirmeye gitmesini bir babanın donuk ilgisiyle takip ediyordu. Zone, Japonların Bulut Dansçıları dediği bir hipnotiğin bağımlısıydı. Case, pezevenkle göz göze gelmeyi başarınca, bara gelsin diye el etti. Zone, uzun yüzü gevşek, durgun, ağır çekim hâlinde kalabalığın arasından süzüle süzüle geldi.

"Wage'i gördün mü bu akşam, Lonny?"

Zone ona her zamanki sakin tavrıyla şöyle bir baktı, ardından başını salladı olumsuzca.

"Emin misin, abi?"

"Yani Namban'da görmüş olabilirim. İki saat önce falan belki."

"Irgat var mıydı yanında? Biri zayıf, koyu saçlı; üstünde siyah bir ceket olabilir?"

"Yok," dedi Zone nihayet. Normalde pürüzsüz alnının kırışıklığından, bu kadar anlamsız ayrıntıyı hatırlamaktan dolayı ne kadar çaba harcamak zorunda kaldığı anlaşılıyordu. "İriyarı tipler. Nakilciler." Zone'un gözlerinin beyazı çok az, irisleri ondan da az görünüyordu; sarkmış gözkapaklarının altında gözbebekleri irileşmiş, kocaman olmuştu. Case'in yüzüne uzun süre baktıktan sonra bakışları aşağı kaydı. Çelik kırbacın yaptığı çıkıntıyı gördü. "Kobra," derken bir kaşı havaya kalktı.

"Ağzı yüzü mü dağılacak birinin?"

"Görüşürüz, Lonny." Case çıktı gitti bardan.

Takipçisi yeniden peşindeydi. Emindi bundan. İçinde bıçak gibi bir sevinç hissetti; sekizgenlerle adrenalin, başka bir şeyle daha karışıyordu. Hoşuna gidiyor bu, diye düşündü; kafayı yemişsin sen.

Çünkü biraz tuhaf ve bir yandan da çok da yakın olarak matriste olmaya benziyordu. Yeterince kafayı bulacak, ardından da kendini vahim ama her nasılsa keyfi bir tehlikenin içinde bulacak olursan, Ninsei'yi de bir veri alanı olarak görmek mümkündü; tıpkı matrisin bir zamanlar ona, hücrelerin farklı uzmanlıklarını ayırt etmek için protein bağlarının kuruluşunu hatırlattığı gibi. O zaman kendini yüksek hızla drift'e bırakabilir; tamamen orada olmakla beraber her şeyden ayrı, etrafında herkes ticaretin dansında, bilgi etkileşimde, veri karaborsanın labirentlerinde beden bulmuş patinaj yapa yapa savrula savrula ilerleyebilirdi...

Yap şunu, Case, dedi kendi kendine. Çek onları içeri. Bekleyecekleri son şey bu olur. Linda Lee ile ilk karşılaştığı atari salonundan yarım blok ötedeydi.

Ninsei'nin bir ucundan diğerine fırladı, fırlarken de aheste yürüyen bir grup denizciyi dağıttı. İçlerinden biri arkasından İspanyolca haykırdı. Girişten geçmiş, sesler üstüne dev bir dalga gibi çarpmıştı. Sesaltı frekansları, mide boşluğunda zonkluyordu. Birisinin Tank Savaşı Europa'da on megatonluk bir vuruş yapması üzerine, havada patlama simülasyonunun devreye girmesiyle cart renkli bir ateş topu hologramı herkesin tepesinde mantar gibi açılırken, bütün salonu bembeyaz bir ses duvarı kapladı. Case aniden sağa döndü ve uzun adımlarla boyasız sunta merdivenlerden çıktı. Buraya bir defasında Wage ile gelmiş, yasak hormon tetikleyici ticareti için Matsuga adında bir adamla görüşmüştü. Koridoru, yerdeki lekeli döşemeyi, sıra sıra uzanan ve minicik ofis bölmelerine açılan birbirinin aynı kapıları hatırlıyordu. Kapılardan biri açıktı şimdi. Kolsuz, siyah bir tişört giymiş Japon kızın teki, önündeki beyaz uçbirimden başını kaldırıp bakarken,

arkasında Yunanistan'ın olduğu bir turizm posteri görünüyordu; Ege mavisi, şık ideogramlarla kaplıydı.

"Güvenliğinizi çağır buraya," dedi Case, kıza.

Ve demesiyle beraber kızın gözünün önünden kaybolup koridorun diğer ucuna fırladı. Son iki kapı kapalı olduğundan, kilitli olduklarını varsaydı. Döndü, naylon koşu ayakkabısının tabanıyla diğer uçtaki mavi lakeli birleştirme kapıya vurdu. Ucuz malzemeden kapı pat diye parçalanan çerçevesinden düşüverdi. İçerisi karanlıktı, uçbirimlerin beyaz kıvrımları görünüyordu sadece. Bu odanın sağındaki kapıya yönelip iki eliyle şeffaf plastikten tokmağa asılmaya, tüm gücüyle abanmaya başladı. Bir şey çat etti ve içeri girdi. Wage'le beraber Matsuga'yla bu odada buluşmuşlardı ama Matsuga'nın burada vakti zamanında işlettiği paravan şirketten en ufak bir iz bile yoktu artık. Ne bir uçbirim ne de başka bir şey. Atari salonunun arka sokağının ışığı; is kaplı plastikten filtrelenerek geliyor içeri. Case'in odanın içinde seçebildikleri, duvardaki bir prizden yılan gibi büklüm olmuş, sarkan fiberoptik kablolar, bir yığın atılmış yemek kabı ve bir vantilatörün bıçaksız motor kısmı.

Pencere, ucuz plastikten tek bir yüzeyden oluşuyordu. Case basit bir omuz hareketiyle çıkardığı ceketini sağ eline sarıp yumruk attı. Pencere çatladı. Çerçevesinden ayırmak için iki darbeye daha ihtiyaç vardı. Atari salonunun hafif boğuk kaosu altta sürerken, ya kırılan pencere ya da koridorun başındaki kız tarafından tetiklenen bir alarm çalmaya başladı.

Case döndü, ceketini giydi ve bir parmak hareketiyle kobrayı tam boyuna getirdi.

Kapı da böyle kapalıyken, takipçisinin kendisinin menteşelerinden tekmeyle çıkarıp indirdiği kapıdan geçtiğini düşünmesini bekliyordu. Kobranın bronz piramidi usulca sallanmaya başladı; yaylı çelikten sapı, nabzının gücünü artırıyordu sanki.

Hiçbir şey olmadı. Alarmın dalgalar hâlinde artışı, atari salonundaki oyunların gürlemesi, kalbinin küt küt atışından başka bir şey yoktu. Korku, yarım yamalak hatırlanan bir arkadaş gibi gösterdi kendini. Deks paranoyasının o buz gibi, soğuk mekanizmasından ziyade, dümdüz, hayvani bir korkuydu bu. O kadar uzun zaman boyunca bitmek bilmeyen bir kaygının kıyısında yaşamıştı ki hakiki korku nedir, neredeyse unutmuştu.

İçinde bulunduğu bu ofis bölmesi, insanların öldüğü türden bir yerdi. Ölebilirdi burada. Kim geliyorsa silahlı olabilirdi...

Koridorun diğer ucundan bir şangırtı koptu. Japonca bağıran bir erkek sesi. Kulak tırmalayıcı, dehşet dolu bir çığlık. Bir şangırtı daha.

Ve adımlar; acele etmeden, gitgide yaklaşan adımlar.

Adımlar Case'in kapalı duran kapısını geçti. Kalbinin üç hızlı atışı müddetince durdu. Ve döndü. Bir, iki, üç. Bir botun ökçesi döşemeye sürttü.

Case'in sekizgen kaynaklı cengâverliğinin son kırıntıları da o anda dağıldı gitti. Kobrayı sapına soktu ve korkudan kör, sinirleri çığlık çığlığa, can havliyle pencereye atıldı. Binadan dışarı fırlamış, çıkmış, düşüyordu ve tüm bunlar ne yaptığının farkına varmadan gerçekleşmişti. Kaldırıma çarpışıyla, incikkemiklerinden donuk, kalın acı çizgileri geçmişti baştan başa.

Yarı açık duran bir servis bölmesinden gelen dar bir ışık huzmesinin altında, atılmış bir tomar fiberoptik kablo ve hurdaya çıkmış bir konsolun kasası görünüyordu. Islak bir suntanın üstüne yüzüstü düşmüştü; yana, konsolun gölgesine devirdi kendini. Ofis bölmesinin penceresi, soluk bir ışık karesiydi. Alarm hâlâ alçala yüksele ötüyordu. Burada daha da yüksekti sesi. Arkadaki duvar, oyunların gümbürtüsünü hafifletiyordu.

Pencerenin çerçevesi içinde bir kafa belirdi; koridordaki

floresanların arkadan aydınlattığı kafa kayboldu. Geri geldiğinde, Case hâlâ yüz hatlarını seçemiyordu. Gözlerde anlık, gümüşi bir parıltı. Kuzey Yayılan aksanıyla, "Siktir," deyişi duyuldu birinin; bir kadındı.

Kafa kaybolmuştu. Case konsolun altından ancak uzun uzun yirmiye saydıktan sonra kalktı. Hâlâ elinde duran çelik kobranın ne olduğunu hatırlaması için birkaç saniye gerekti. Topallaya topallaya arka sokağın diğer ucuna yürürken, bir yandan da sol ayak bileğini ovuyordu.

Şin'in verdiği tabanca, Walther PPK'nın Güney Amerika kopyasının elli yıllık bir Vietnam taklidiydi. İlk ateşlemede çift hareketli çalışan silahın tetiği de çok sertti. .22 kalibrelik mermi yuvası vardı. Case'e kalsa, Şin'in ona verdiği sıradan Çin yapımı çukur uçlu mermiler yerine kurşun azit patlayıcı olanları tercih ederdi. Yine de tabanca tabancaydı ve dokuz tam atımlık şarjörü vardı. Suşi tezgâhının oradan, Şiga'dan inerken, ceketinin cebinde özenle tutuyordu onu. Cart kırmızı plastikle kaplı kabzanın üstünde kabartılı, karanlıkta başparmağınızı üstünde usulca dolaştırabileceğiniz bir ejderha motifi vardı. Kobrayı, Ninsei'deki çöp tenekelerinden birine bırakmış ve bir sekizgen daha yutmuştu kuru kuru.

Hapın devrelerini aydınlatıvermesiyle doğan akışın gücüyle, Şiga'dan Ninsei'ye, oradan Baiitsu'ya vardı. Takipçisinin peşinde olmadığına karar verdi. İyi bir şeydi bu. Yapması gereken görüşmeler, hallolması gereken, beklemeyecek işler vardı. Baiitsu'da bir blok içeride, limana doğru, çirkin sarı tuğladan, on katlı, dikkat çekici bir özelliği olmayan bir ofis binası yükseliyordu. Pencereleri şu anda karanlık olsa da boynunuzu biraz zorlayıp baktığınızda çatısından belli belirsiz gelen parıltıyı görebilirdiniz. Binanın ana girişinin yakınında yanmayan bir neon lamba, bir yığın ideogramın altında UCUZ OTEL diyordu. Mekânın başka bir adı varsa

bile Case bundan haberdar değildi; her daim Ucuz Otel denirdi oraya. Baiitsu'nun bir arka sokağından gidilir, şeffaf bir asansör boşluğunun girişindeki bir asansörle çıkılırdı. Tıpkı Ucuz Otel gibi asansör de sonradan düşünülmüş, binaya bambu ve epoksiyle tutturulmuştu. Case plastik kafese çıktı, üzerinde herhangi bir işaret olmayan, katı manyetik şeritli anahtarını kullandı.

Case, Çiba'ya geldiğinden beri haftalık bir tabut kiralamıştı burada. Ama Ucuz Otel'de hiç kalmamıştı. Daha ucuz yerlerde uyumuştu.

Asansör ucuz parfüm ve sigara kokuyordu; kafesin yan tarafları çiziklerle ve başparmak izleriyle doluydu. Beşinci katı geçerken, Ninsei'nin ışıklarını gördü Case. Kafes kademeli bir tıslamayla yavaşlarken, parmaklarıyla hafif hafif tabancanın kabzasına vuruyordu. Her zamanki gibi ani bir sarsıntıyla ancak duran kafesin bu huyuna hazırlıklıydı. Hem antre hem de ön bahçe görevi gören avluya adımını attı.

Yeşil plastik çimden kare halının ortasında, C şeklinde bir konsolun başında Japon bir yeniyetme, bir ders kitabı okuyordu. Beyaz fiberglas tabutlar, bir yapı iskelesi iskeleti içine istiflenmişti. Her sırada on tabuttan, altı sıra tabut. Case yeniyetmeye başıyla hafifçe selam verdi ve topallaya topallaya plastik çimeni geçip en yakındaki merdivene gitti. Mekân, rüzgâr kuvvetli estiğinde zangırdayan ucuz laminant döşemeyle kaplıydı ve yağmur yağdığında da akıtıyordu. Ama tabutları anahtar olmadan açması epey zordu.

Üçüncü sıradaki 92 Numara'ya ilerlerken genişletilmiş ızgaradan kedi yolu, ağırlığının altında titriyordu. Tabutlar üç metre uzunluğundaydı, oval kapakları bir metre genişliğindeydi ve boyları da bir buçuk metre ya var ya yoktu. Case anahtarı yarığa sokup mekânın bilgisayarından onay gelmesini bekledi. Manyetik sürgüler insanın içini rahat-

latan tok bir sesle çekildikten sonra kapak yayları gıcırdaya gıcırdaya yukarı kalktı. Emekleye sürüne içeri girerken floresanlar titreşerek yandı, kapıyı ardından çekip kapattı ve sonra da manuel mandalı devreye sokan paneli vurup çalıştırdı.

92 Numara'da standart bir Hitaçi cep bilgisayarı ile ufak, beyaz strafordan bir soğutucu dışında başka bir şey yoktu. Soğutucunun içinde, buharlaşmayı geciktirmek için dikkatle kâğıda sarılmış üç tane on kiloluk kuru buz paketinden kalanlar ve bir de büküm alüminyumdan bir laboratuvar imbiği vardı. Hem zemin hem de yatak niyetine olan kahverengi hafızalı köpüğün üzerine çömelen Case, Şin'in .22'liğini cebinden çıkarıp soğutucunun üstüne koydu. Sonra da ceketini çıkardı. Tabutun uçbirimi, otel kurallarını yedi dilde listeleyen bir panelin karşısındaki içbükey duvarın içine gömülmüştü. Case pembe telefonu yuvasından aldı ve ezbere bildiği bir Hongkong numarasını çat çat bastı. Beş kere çaldıktan sonra açılmayınca kapattı. Hitaçi'deki üç megabaytlık çalıntı RAM'in alıcısı açmıyordu telefonlarını.

Şinjuku'daki bir Tokyo numarasını girdi yine sertçe.

Telefonu bir kadın Japonca açtı.

"Yılan Adam orada mı?"

"Sesini duymak ne kadar güzel," dedi Yılan Adam dahili hattan girerek. "Aramanı bekliyordum."

"İstediğin şarkıyı buldum." Gözü soğutucudaydı.

"Ne kadar memnun oldum anlatamam. Ancak nakit akışında sıkıntı yaşıyoruz. Önden teslim etmen mümkün mü?"

"Yapma be, abi, para çok lazım bana..."

Yılan Adam kapattı telefonu.

"Bok herif," dedi Case uğuldayan ahizeye. Küçük, ucuz tabancasına baktı.

"Uyuz," dedi, "bu gece her şey ayrı uyuz."

Case, Çat'a gün doğmadan bir saat önce girdi; iki eli de ceketinin cebinde, biri kiralık tabancayı, diğeri ise alüminyum imbiği tutuyordu.

Ratz arkadaki masaların birinde, gacırdayan bir sandalyeye oturmuş, yüz yirmi kiloluk pelte etini duvara yaslamış, bir bira sürahisinden Apollonaris suyu içiyordu. Kurt adında Brezilyalı bir çocuk barda duruyor, daha ziyade sessiz sarhoşlardan oluşan az sayıdaki kalabalıkla ilgileniyordu. Ratz sürahiyi kaldırıp içerken plastik kolu vınladı. Kazınmış kafası ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. "Kötü görünüyorsun, sanatkâr dostum," dedi mahvolmuş ıslak dişlerini göstererek.

"Yoo iyiyim," dedi Case ve bir kafatası gibi sırıttı. "Aşırı iyiyim." Ellerini cebinden çıkarmadan, Ratz'in karşısındaki sandalyeye bıraktı kendini.

"Yani sen de bizim alkol ve uyarıcılardan mamul taşınabilir sığınağımıza öyle gidip geliyorsun tabii. Daha berbat duygulara karşı dayanıklılık veriyor ama değil mi?"

"Ya Ratz, sen benle bi' uğraşmasan nasıl olur? Wage'i gördün mü, onu söyle?"

"Korkuya ve yalnız kalmaya karşı dayanıklılık," diye devam etti konuşmaya barmen. "Korkuna kulak versene. Belki arkadaşındır o senin."

"Bu gece atari salonunda kavga çıkmış falan diye bir haber geldi mi, Ratz? Yaralanan falan olmuş mu?"

"Delinin teki bi' güvenliği kesmiş." Omuz silkti. "Yapan, kızın tekiymiş diyorlar."

"Wage'le konuşmam lazım, Ratz. Bak benim..."

"Ah." Ratz'in ağzı daraldı, küçüldü, tek bir çizgi hâline geldi. Case'in ardına, girişe doğru bakıyordu. "Bence konuşmak üzeresin."

Case birden vitrinlerinde duran şurikenleri hatırladı. Speed zihninde şakıyordu. Avucundaki silah terden kayganlaşmıştı.

"Herr Wage," dedi sanki toka edilmeyi bekliyormuş gibi

pembe manipülatörünü uzatan Ratz, "Ne büyük bir mutluluk bu. Çok nadiren onurlandırıyorsunuz böyle bizi."

Case kafasını çevirip yukarı, Wage'in yüzüne baktı.

Bronzlaşmış, sıradan bir maskeydi. Gözler laboratuvarda yetiştirilme deniz yeşili Nikon transplantlardı. Wage top metali alaşımı rengindeki ipekten bir takım elbise giymiş, iki bileğine de platinden sade bir bileklik takmıştı. İki yanını, neredeyse birbirinin aynı genç adamlar olan ırgatları tutuyordu. Kolları, omuzları nakil kaslarla şiş şişti.

"Nası gidiyo', Case?"

"Beyler," dedi Ratz masanın ağzına kadar dolmuş taşan küllüğünü pembe plastik pençesiyle alırken, "burada sorun istemiyorum." Kalın, parçalanmaz plastikten küllüğün üstünde Tsingtao birasının reklamı vardı. Ratz rahatça eziverdi küllüğü. İzmaritler ile küçük yeşil plastik parçaları masaya yağdı. "Anladınız mı?"

"Tatlım," dedi ırgatlardan biri, "şu şeyi gelip bi' bende denemeye kalksan ya?"

"Hiç bacaklarından vurayım falan diye uğraşma, Kurt," dedi Ratz sakince, sohbet eder gibi. Case mekânın diğer ucuna baktığında Brezilyalının barda durmuş, üçlünün üstüne Smith & Wesson isyan silahını doğrultmuş olduğunu gördü. Silahın bir kilometre cam elyafıyla sarılı, kâğıt inceliğinde alaşımdan yapılma namlusu, bir yumruğu alacak kadar genişti. Çatısı ortada olan şarjörde, beş koca turuncu kartuş görünüyordu; ses hızının altında fırlatılacak kum torbası pelteleri.

"Teknik olarak öldürücü nitelikte değil," dedi Ratz.

"Ratz," dedi Case, "borcum olsun sana."

Barmen omuzlarını silkti. "Yok bana borcun morcun," dedi. Wage'le ırgatlara ters ters bakarak, "Bunların yol yordam bilmesi lazım. Çatsubo'da kimseyi harcayamazsın."

Wage öksürdü. "Harcama muhabbeti nereden çıktı yahu? Bizim derdimiz iş konuşmak. Case'le beraber çalışıyoruz."

Case .22'liği cebinden çıkarıp Wage'in apış arasına tuttu.

"Biletimi kesecekmişsin diyorlar." Ratz'in pembe pençesi silahı kavrayınca, Case de elini gevşetti.

"Bak, Case, senin ne sikim bi' derdin var söyleyebilecek misin? Balataları mı sıyırdın? Seni öldürmeye çalıştığımı ne bokuma çıkardın?" Wage solundaki elemana döndü. "Siz gidin, Namban'a dönün. Beni bekleyin."

Case ırgatların gidişini izledi. Kurt ve taburesinin dibinde kıvrılmış yatan kargo pantolonlu sarhoş bir denizci dışında kimse kalmamıştı barda artık. Smith & Wesson'ın namlusu ikiliyi kapıya kadar takip ettikten sonra hızla Wage'e döndü. Case'in tabancasının şarjörü tangırtıyla masaya düştü. Ratz pençesiyle tuttuğu silahın haznesinden tek atımlığı çıkardı.

"Seni mıhlayacağımı kim söyledi sana, Case?" diye sordu Wage.

Linda.

"Kim söyledi, abi? Sana tuzak kurmaya çalışan biri mi var?"

Denizcinin inlemesiyle her tarafa kusmuk saçması bir oldu.

"Çıkar şunu," diye seslendi Ratz, Kurt'e. Kurt barın ucuna oturmuş, Smith & Wesson kucağında, sigarasını yakıyordu.

Case gecenin ağırlığının, gözlerinin ardına çöken bir ıslak kum torbası gibi üzerine bindiğini hissetti. Cebinden imbiği çıkarıp Wage'e uzattı. "Elimdeki tek şey bu. Hipofiz bezleri. Gideceği yere hızlı ulaştırırsan, beş yüz geçer eline. Benim zulanın geri kalanını bi' RAM'de tutuyordum ama yok artık o."

"Sen iyi misin, Case?" İmbik, top metali rengindeki klapanın ardında kaybolmuştu bile. "Yani tamam, böyle ödeşmiş oluyoruz ama sen fena görünüyorsun yahu. Bayâ dayak yemiş gibisin. Gitsen de bi' yerde devrilip uyusan ya."

"Evet." Case ayağa kalktığında Çat'ın etrafında döndüğünü hissetti. "Bende bi' ellilik vardı ama başkasına verdim." Kıkırdadı. .22'liğin şarjörüyle çıkarılmış fişeği alıp cebine

attı, diğerine de tabancayı koydu. "Şin'i görmem lazım. Depozitom var onda."

"Eve git," dedi Ratz gıcırdayan sandalyesinde belki utanma diyebilecek bir tavırla kaykılarak. "Sanatkâr. Eve git."

Barı geçerken gözlerini üzerinde hissediyordu. Plastik kapılardan bir omuzla geçti, çıktı.

"Şırfıntı," dedi Şiga'nın üzerindeki göğe hâkim gül rengi tona. Aşağıda, Ninsei'de hologramlar birer hayalet gibi kayboluyordu; neonların çoğu çoktan soğumuş, ölüydü. Sokak satıcısından aldığı sert siyah kahveyi köpük yüksükten içiyor, güneşin doğuşunu izliyordu. "Sen uç git, tatlım. Böyle şehirler diplere batmayı seven insanlar içindir." Ama mesele bu değildi aslında. Duyduğu ihanet edilmişlik hissini giderek daha güçlükle sürdürebildiğini fark ediyordu. Evine gidecek bilet edinmek istemişti işte kadın, o kadar. Eğer doğru apartçıyı bulabilirse, Case'in Hitaçi'sindeki RAM de ona bu bileti almasını sağlayabilecekti. Şu ellilik işine gelince... Case'in elinde kalan ne varsa kazıklayıp almak üzere olduğu için neredeyse reddedecekti o işi.

Asansörden indiğinde, aynı yeniyetme duruyordu masada. Ders kitabı değişmişti. "Dostum," diye seslendi Case plastik çimenlerin diğer ucundan, "bir şey söylemene gerek yok. Biliyorum zaten. Güzel bir hatun geldi, anahtarımın kendisinde olduğunu söyledi. Sana da güzel bi' bahşiş geldi, mesela elli Yeni?" Yeniyetme, kitabı masaya koydu. "Kadın," dedi Case ve başparmağıyla alnına bir çizgi çekti. "İpek." Kocaman gülümsedi. Yeniyetme de ona gülümseyerek karşılık verdi, öne doğru başını salladı. "Eksik kalma, it herif," dedi Case.

Kedi yolunda kilit sorun çıkardı. Kadının oynarken bir şekilde zarar verdiğini tahmin ediyordu. Çömez. Ucuz Otel'deki herhangi bir şeyi açabilecek bir karakutuyu nereden kiralayacağını biliyordu. Emekleyerek içeri girerken floresanlar devreye girdi.

"Kapağı çok yavaş kapat, dostum. Garsondan kiraladığın şu cumartesi gecesi özel programı duruyor mu hâlâ?"

Kadın tabutun diğer ucunda, sırtını duvara vermiş oturuyordu. Karnına çektiği dizlerinin üstünde dinlendiriyordu el bileklerini; elinde bir *flechette* tabancasının *pepperbox* namlusu belirdi.

"Atari salonundaki sen miydin?" Case kapağı indirdi. "Linda nerede?"

"Şu mandal anahtarını bi' indir de."

Bastı.

"Senin hatun mu bu Linda?"

Evet anlamında salladı başını Case.

"Gitti hatun. Hitaçi'ni de aldı. Harbi gergin bi' çocukmuş. Silah n'oldu peki, abi?" Gözlükleri aynalıydı. Kıyafetleri siyahtı. Siyah botlarının topukları hafızalı köpüğe iyice batmıştı.

"Şin'e götürdüm, depozitomu geri aldım. Mermileri de aldığımın yarı fiyatına sattım ona. Parayı mı istiyorsun?"

"Hayır."

"Kuru buz ister misin? Bir tek o var elimde şu an."

"Senin içine ne kaçtı bu gece? Atari salonunda niye öyle bir şeye kalkıştın? Peşime düşen kiralık polisi nunçakuyla dağıtmak zorunda kaldım."

"Linda beni öldüreceğini söyledi."

"Linda mı? Buraya gelmeden önce bir kere bile görmedim ben onu."

"Sen Wage'le beraber değil misin?"

Başını sağa sola salladı. Case, kadının gözlüğünün gözlerine operasyonla gömülmüş, böylece gözçukurlarının mühürlenmiş olduğunu fark etti. Gümüş lensler, kabaca kesilmiş koyu renk saçlarının çevrelediği elmacıkkemiklerinin hemen üstündeki yumuşak, solgun deriden büyüyor gibiydi sanki. Flechette'i tutan parmaklar ince, beyaz, yapay görünen tırnaklarındaki ojeler, şarap rengindeydi. "Bence sıçtın, Case.

Ortaya çıkmamla beraber beni kafandaki gerçeklik tablosu neyse aynen ona oturtman bir oldu."

"Ne istiyorsun peki, han'fendi?" Kendini arkaya bırakıp kapağa yaslandı.

"Seni. Canlı bir beden. Beyin de aşağı yukarı zarar görmemiş. Molly, Case. Adım Molly. Çalıştığım adam için almaya geldim seni. Konuşmak istiyor o kadar. Kimsenin sana zarar vereceği yok."

"Sevindim."

"Yani şöyle, ben arada sırada insanlara hakikaten zarar verebiliyorum, Case. Sanırım böyle programlanmışım." Siyah, dar, üstüne oturan bir kot ve ışığı emiyor gibi görünen bir mat kumaştan bol siyah bir ceket vardı üstünde. "Şu sakinleştirici tabancayı kaldırırsam, sakin duracak mısın, Case? Olmayacak fırsatları değerlendirmeye kalkan bir tip var sende."

"Yok yahu. Sümsüğün tekiyimdir ben. Sıkıntı yok."

"Güzelmiş, abi." Flechette, siyah ceketin içinde kayboldu. "Çünkü bana yamuk yapmaya kalkarsan, şu ömründeki en büyük enayiliği yapmış olursun."

Molly avuçları yukarı gelecek şekilde ellerini uzattı. Beyaz parmakları yavaşça açıldı, belli belirsiz bir klik sesi duyuldu ve on tane, iki kenarı keskin dört santimetrelik neşter bıçağı, bordo tırnakların altındaki yuvalarından çıkıverdi.

Molly gülümsedi. Bıçaklar yavaşça geriye çekildi.

2

Çiba Hilton'ın yirmi beşinci katındaki oda, tabutlarda geçirdiği bir yılın ardından kocaman göründü gözüne. Sekize on metre boylarında bir yarı süitti. Dar bir balkona kayarak açılan cam panellerin yanındaki alçak bir masada, beyaz bir Braun kahve makinesinin dumanı tütüyordu.

"Biraz kahve girsin bünyene. Hâline bakılırsa, şart bu." Molly siyah ceketini çıkardı; siyah naylon bir omuz teçhizatına takılı Flechette, kolunun altından sarkıyordu. İki omzunda da düz çelik fermuarlar olan, kolsuz, gri bir tulum vardı üstünde. Parlak kırmızıdan bir kupaya döke saça kahve koyan Case, kurşun geçirmez kesin, diye düşündü. Kolları, bacakları sanki tahtadan yapılmıştı.

"Case." Başını kaldırdı. Adamı ilk defa gördü. "İsmim Armitage." Üstündeki beline kadar açık koyu renkli sabahlıktan kılsız, kaslı, geniş göğsü ile düz, sert karnı görünüyordu. Mavi gözleri, Case'e çamaşır suyunu hatırlatan bir açıklığa sahipti. "Güneş doğdu, Case. Şanslı günündesin, evlat."

Case kolunu yana savurdu ama adam kaynar kahveden rahatlıkla eğilip kaçtı. Taklit pirinç kâğıdı kaplama duvardan akan kahverengi leke. Sol kulak memesindeki köşeli altın yüzüğü gördü. Özel Kuvvetler. Adam gülümsedi.

"Hadi yeni kahve al, Case," dedi Molly. "Sorun yok, tamam ama Armitage söyleyeceğini söyleyene dek bir yere gitmiyorsun." İpek bir futona bağdaş kurup oturdu ve Flechette silahını bakmaya gerek bile görmeden sökmeye başladı.

Case'in masaya gidip kupasını yeniden dolduruşunu takip etti ikiz aynaları.

"Savaşı hatırlayamayacak kadar gençsin sen, değil mi, Case?" Armitage kocaman ellerinden biriyle kısacık kesilmiş kumral saçlarını sıvazlarken, bileğindeki büyükçe altın bilezik ışıldadı. "Leningrad, Kiev, Sibirya. Biz seni Sibirya'da icat ettik, Case."

"O ne demek ya?"

"Bağıran Yumruk, Case. Kesin duymuşsundur."

"Operasyon gibi bir şeydi, değil mi bu? Bir Rus rabıtasını virüs programlarıyla çökertmeye çalışıyorlardı. Evet, duymuştum. Sağ çıkan olmadığını da duymuştum."

Case ani bir gerilim hissetti. Armitage pencereye gidip Tokyo Körfezi'ne bakmaya başladı. "Doğru değil bu. Timlerden biri Helsinki'ye dönmeyi başardı, Case."

Case omuzlarını ne yapayım dercesine kaldırıp kahvesinden bir yudum aldı.

"Sen bir konsol kovboyusun. Sınai bankaların sistemlerine girmek için kullandığın programların prototipleri, Bağıran Yumruk için geliştirildi. Kinresk bilgisayar rabıtasına yapılan saldırı için. Kullanılan temel modül; yelkenkanat model bir Gecekanadı, onun pilotu, matris için kullandığı dek ve jokeyiydi. Köstebek adında bir virüs çalıştırıyorduk. Köstebek serisi, hakiki ihlal programlarının ilk kuşağıydı."

"Buzkıranlar," dedi Case kırmızı kupanın üstünden.

"Buz da ICE'tan: İhlallere Cevaben Elektroönlemler."

"Sıkıntı şu, bayım: Ben artık jokeylik yapmıyorum. O yüzden artık gitsem..."

"Oradaydım, Case. Senin türünü icat ettiklerinde, oradaydım."

"Ne benimle ne de türümün herhangi bir örneğiyle senin bir işin olabilir, dostum. Beni alıp buraya getirecek pahalı jiletkızları kiralayabilecek kadar paran var, o kadar. Bir daha herhangi bir deke elimi bile sürmeyeceğim. Ne senin ne de

bir başkası için." Pencereye gitti, aşağı baktı. "Artık buralarda yaşıyorum ben."

"Profilimiz, sokaktaki tiplerin gardının olmadığı bir anda seni öldürmeleri için onları dolandırmaya çalıştığını söylüyor."

"Profil mi?"

"En ince ayrıntısına kadar oluşturduğumuz bir model. Her sahte kimliğin için bize yol göstersin diye bir başvurmalık satın aldık ve askeri yazılımdan geçirdik. İntihara meyillisin, Case. Bu modele göre dışarıda bir ayın var. Tıbbi öngörümüz ise bir yıl dolmadan yeni bir pankreasa ihtiyaç duyacağını söylüyor."

"'Yaptık ettik' diyorsun ya." Solgun mavi gözlerden kaçırmadı gözlerini. "Kim bu çoğul siz?"

"Aldığın sinir hasarını düzeltebileceğimizi söylesem ne derdin, Case?" Armitage birden büyük bir metal bloktan oyulmuş gibi göründü Case'e; muazzam ağırlıkta, durağan. Bir heykel. Artık bunun bir rüya olduğunu, yakında uyanacağını biliyordu. Armitage bir daha konuşmayacaktı. Case'in rüyaları hep bu donmuş karelerle biterdi. Şimdi de bu rüya bitmişti işte.

"Ne dersin, Case?"

Case önünde uzanan körfeze bakıp ürperdi.

"Taşak geçiyorsun, derdim."

Armitage başını onaylayarak salladı.

"Sonra da şartların nedir diye sorardım."

"Alışkın olduğun şartlardan çok da farklı değiller, Case."

"Bırak da adam biraz uykusunu alsın, Armitage," dedi Molly oturduğu futondan; Flechette silahının bileşenleri ipek kumaşın üzerine pahalı bir yapbozun parçalarıymışçasına yayılmıştı. "Sersefil olmuş hâlde."

"Şartlar," dedi Case, "şimdi. Hemen, şimdi."

Hâlâ ürperiyordu. Ürpermesinin önüne geçemiyordu.

Klinik isimsizdi ve pahalı dayanıp döşenmişti; ufak, keskin bir disiplinle düzenlenmiş bahçelerle ayrılan bir dizi şık pavyondan oluşuyordu. Çiba'da geçirdiği ilk ayda attığı turdan hatırlıyordu bu mekânı.

"Korkuyorsun, Case. Hakikaten korkuyorsun." Pazar öğleden sonraydı. Molly ile avluyu andıran bir açıklıkta duruyordu. İri, beyaz kayalar, bir yeşil bambu kümesi, yumuşacık dalgalar hâlinde yığılmış siyah çakıltaşları. Bir bahçıvan, daha ziyade kocaman metal bir yengeç, bambuların bakımıyla ilgileniyordu.

"İşe yarayacak, Case. Armitage'ın elinde nasıl şeylerin olduğuna dair en ufak fikrin yok. Seni onarmaları için şu sinir ustası oğlanlara ödeme karşılığı vereceği, sayesinde neyi nasıl yapacaklarını kavrayabilecekleri program var ya, rakiplerine en az üç yıl fark atmalarını sağlayacak. Bu ne demek sen biliyor musun?" Deri pantolonunun kemer köprülerine başparmaklarını takmış, kiraz kırmızısı kovboy botlarının cilalı topukları üzerinde geriye doğru sallanıyordu. Ensiz ayak başparmakları, parlak Meksika gümüşüyle kaplıydı. Kıpırtısız, minik birer cıva havuzu gibi duran lensler, bir böceğin sükûnetiyle bakıyordu Case'e.

"Sen sokak samurayısın," dedi Case. "Armitage'a ne kadar zamandır çalışıyorsun?"

"Birkaç ay oldu."

"Ondan önce?"

"Başkasına çalışıyordum. Kiralık kız, anlatabildim mi?"

Case onaylayarak salladı başını.

"Komik be, Case."

"Nedir komik olan?"

"Seni tanıyormuş gibi hissediyorum. Armitage'ın elindeki profilden dolayı. Senin tüm donanımını, tesisatını biliyorum."

"Senin beni tanıdığın falan yok, ablacım."

"Fena değilsin aslında, Case. Kör talihten başka bir şey değil başına gelen."

"Peki ya o? O da fena değil mi, Molly?" Robot yengeç, çakıl dalgalarını yavaşça, dikkatle aşarak onlara doğru hareket ediyordu. Bronz kabuğu bin yaşında olabilirdi. Molly'nin botlarıyla arasında bir metre kaldığında ani bir ışık yaydı, sonra da kısa süreliğine olduğu yerde kalıp elde ettiği veriyi analiz etmeye başladı.

"Benim her zaman ilk garantiye almak istediğim şey, Case, kendi kıçımdır." Yengeç, Molly'nin karşısına çıkmamak için rotasını değiştirse de Molly ona pürüzsüz keskinlikte bir tekme attı ve botunun gümüş ucu, kabuğuna tangırtıyla çarptı. Robot sırtüstü düştü ama bronz uzuvları çok geçmeden doğrulmasını sağladı.

Case kayalardan birinin üstüne oturmuş, simetrik çakıl dalgalarını ayakkabısının ucuyla ittiriyordu. Sigarasını bulmak için ceplerini yoklamaya başladı. "Gömleğinin cebinde," dedi Molly.

"Sorumu cevaplayacak mısın?" Paketten kırış kırış olmuş bir Yeheyuan çıkardı. Molly sigarayı daha ziyade bir ameliyat masasına ait görünen, Alman çeliğinden ince bir plakayla yaktı.

"Peki, şöyle söyleyeyim, Armitage kesinlikle bir şeylerin peşinde. Elinde sağlam miktarda para var. Daha önce hiç eline geçmediği kadar. Ve sürekli daha fazlası geliyor." Case, Molly'nin dudaklarının etrafında bir gerginliğin olduğunu fark etti. "Ya da belki de, bir şeyler onun peşinde..." Molly başka bir şey bilmediğini ifade edercesine omuz silkti.

"O da ne demek?"

"Tam olarak bilemiyorum. Tam olarak kime ya da neye çalıştığımızı bilmediğimi biliyorum."

Case, ikiz aynalara baktı. Cumartesi sabahı Hilton'dan ayrılıp Ucuz Otel'e dönmüş, on saat uyumuştu. Sonra, limanın tel örgüyle çevrili alanı etrafında uzun, anlamsız bir yürüyüş yapmış, tel örgülerin tepesinde daireler çizen martıları izlemişti. Molly onu takip ettiyse bile, fark edilmeden yap-

mayı başarmıştı bunu. Gecekent'e uğramamıştı. Armitage'ın aramasını tabutta beklemişti. Şimdi de bu sakin avluda, bir pazar öğleden sonrası, bir jimnastikçinin bedeni ve bir sihirbazın ellerine sahip bu kızlaydı.

"İçeri buyurabilirsiniz, efendim. Anestezist sizi karşılamaya hazır." Teknisyen eğildi, döndü ve Case'in peşinden gelip gelmediğine bakmadan yeniden kliniğe girdi.

Soğuk çelik kokusu. Buz, omurgasını okşuyordu.

Karanlığın içinde küçücük hissediyor kendini, kaybolmuş; elleri soğuk, televizyon göğünden koridorlarda solup gidiyor beden algısı.

Sesler.

Sonra, kara ateş, sinirlerin dallana dallana ayrılan yan yollarına ulaştı – acının isim olarak verildiği herhangi bir şeyden daha öte bir acı....

Kıpırdama. Hareket etme.

Ratz oradaydı. Linda Lee, Wage, Lonny Zone ve neon ormanın içindeki diğer yüzlerce yüz; denizciler, dalavereciler ve fahişeler göğün gümüş zehrinin altında, tel örgülerin ötesinde, kafatasının hapishanesinde.

Yahu bi dur ulan.

Gökyüzünün tıslayan statikten matrisin renksizliğine geçtiği yerdeydi; şurikeni, yıldızlarını gördü.

"Dursana, Case, damarını bulmam lazım!"

Kadın göğsünün üstüne binmiş, sabit tüplü mavi plastikten bir şırınga tutuyordu elinde. "Kıpırdamayı kesmezsen boğazını kesicem ulan. Endorfin inhibitörleriyle dolu bünyen hâlâ."

Case uyandığında, karanlıkta yanına uzanmış yattığını gördü kadının.

Boynu katır kutur, hassastı; sanki dallardan ibaretti.

Omurgasının ortasından aşağı kesintisizce zonklayan bir acı sinyali gidiyordu. İmgeler oluşuyor, sonra yeniden oluşuyordu: Yayılan'ın kuleleri ve yıpranmış jeodezik kubbelerinin titrek bir montajı, bir köprünün ya da üstgeçidin altındaki karanlıkta ona doğru ilerleyen solgun figürler...

"Case? Çarşamba oldu, Case." Kadın hafif doğrulup devrildi ve Case'e uzandı. Üst koluna memelerinden biri değdi. Kadının bir şişe suyun folyo kapağını yırtıp açtığını ve sudan içtiğini duydu. "Al." Kadın şişeyi eline verdi. "Ben karanlıkta görebiliyorum, Case. Gözlüklerimde mikrokanallı görsel amfileri var."

"Sırtım acıyor."

"Sıvını oradan değiştirdiler. Kanını da değiştirdiler. Kanın da değişti çünkü bir de yeni pankreas eklendi anlaşmanıza. Karaciğerine de yeni bir doku yaması yapıldı. Sinirsel kısımları bilmiyorum. Bayâ bir şey zerk ettiler. Asıl olay için herhangi bir tarafını kesip açmak zorunda kalmadılar." Yeniden yanına oturdu. "Saat sabaha karşı 2:43:12, Case. Optik sinirime bir veri okuma yerleştirttim."

Case doğruldu ve şişeden ufak bir yudum almaya çalıştı. Öğürdü, öksürdü, ılık su göğsüne, bacaklarına saçıldı.

"Deke girmem lazım," sözlerinin çıktığını duydu ağzından. El yordamıyla kıyafetlerini bulmaya çalışıyordu. "Öğrenmem lazım..."

Kadın güldü. Ufak, güçlü eller üst kollarını tuttu sıkıca. "Pardon, aslan. Sekiz gün bekleme süresi. Şimdi giriş yapacak olursan sinir sistemini yerden toplarız. Doktorun emri. Ayrıca işe yaradığını düşünüyorlar. Bir iki güne kontrol edecekler." Case yeniden uzandı.

"Neredeyiz biz?"

"Evde. Ucuz Otel'de."

"Armitage nerede?"

"Hilton'da, yerlilere incik boncuk falan satıyor herhalde. Yakında buradan gidiyoruz, abi. Amsterdam, Paris, sonra da

Yayılan'a dönüş." Omzuna dokundu. "Yüzükoyun yat. İyi masaj yaparım."

Case karnının üstüne yatıp kollarını öne uzattı. Parmaklarının ucu, tabutun çeperine değiyordu. Kadın, Case'in kuyruksokumuna oturdu, dizlerini hafızalı köpüğe verdi; Case deri pantolonun serinliğini hissediyordu teninde. Parmakları boynuna şöyle bir değdi geçti.

"Sen neden Hilton'da değilsin?"

Kadının buna cevabı, arkasına, Case'in bacaklarının arasına uzanıp skrotumunu başparmağı ve işaretparmağı ile nazikçe kavramak oldu. Karanlıkta öylece, bir dakika boyunca Case'in üstünde, diğer eli boynunda, dimdik durarak gitti geldi usulca. Pantolonunun derisi her hareket edişiyle yavaşça gıcır gıcır ediyordu. Case hafızalı köpüğe doğru sertleştiğini hissederek hafif kıpırdandı.

Kafası zonkluyor ama boynundaki o hassaslık sanki azalıyordu. Dirseğine dayanıp doğruldu, yana devrildi, kendini köpüğe bıraktı ve kadını kendine çekip göğüslerini yalamaya başladı; memelerinin ufak, sert uçları nemli nemli kayıyordu yanaklarından. Deri pantolonun fermuarını buldu, çekiştirdi.

"Problem değil," dedi, "görebiliyorum nasıl olsa." Pantolonun soyularak aşağı indirilme sesi. Case'in yanı başında bir süre mücadele ettikten sonra tekme atarak kurtuldu pantolondan. Bir bacağını Case'in üstüne attı. Case yüzüne dokunduğunda, implant lenslerin beklenmedik sertliğini hissetti. "Yapma," dedi kadın, "parmak izi kalır."

Kadın yeniden üstüne çıktı, elini tutup kendi üstüne koydu; Case'in başparmağı, kıçının yarığında, parmakları labyasına usulca yayılmıştı. Kadın üstüne yavaşça binerken, imgeler nabız gibi atarak geri geldi; yüzler, neon fragmanları bir yaklaşıyor, bir çekiliyordu. Kadın üstüne kapandı ve Case'in sırtı kasılarak büküldü. Kadın, Case'in üstüne bindikçe bindi, kendini sapladıkça sapladı, ıslaklığıyla yeniden ve yeniden

bıraktı kendini onun üstüne ve nihayet ikisi de boşaldı; zamansız bir boşlukta, yüzlerin parçalanıp kasırga koridorlarından sürüklenip gittiği, matris gibi bir enginlikte birden parlayan bir mavi ateşti sanki Case'in orgazmı; kadının iç uyluklarının gücünü, ıslaklığını kalçalarında hissediyordu.

Ninsei'de, hafta içinin daha az kalabalığı isteksizce işinde gücündeydi. Atari ve paçinko salonlarından dalga dalga ses taşıyordu dışarı. Case, Çat'ın içine şöyle bir baktığında Zone'un ılık, her tarafına bira geçmiş alacakaranlıkta kızlarının başında durduğunu gördü. Ratz bardaydı.

"Wage'i gördün mü, Ratz?"

"Bu gece görmüş değilim." Ratz'in kaşı Molly'ye özellikle kalktı.

"Onu görürsen söyle, parası bende."

"Şans yaver mi gidiyor yoksa, sanatkârım?"

"Bilmem, söylemesi zor şimdilik."

"Görüşmem gereken bir herif var," dedi Case, Molly'nin gözlüklerindeki yansımasını izleyerek. "İptal etmem gereken işlerim var."

"Seni gözümün önünden ayıracak olursam Armitage'ın hoşuna gitmeyecek bu." Molly, elleri kalçalarında, Deane'in eriyen saatinin altında duruyordu.

"Sen orada olursan konuşmaz benimle. Deane şu kadar umurumda değil. Başının çaresine bakar o. Ama Çiba'dan bir anda çekip gidersem bitecek insanlar var. Tanıdıklar, anlatabiliyor muyum?"

Molly'nin ağzı gerildi. Olumsuzca başını salladı.

"Singapur'da tanıdıklar; Şinjuku, Asakuza'da Tokyo bağlantılarım var. Onlar *biter,* anlıyor musun?" diye yalan söyledi Case, eli Molly'nin siyah ceketinin omzunda. "Beş dakika. Beş. Senin saatinle, tamam mı?"

"Bana aldığım parayı bunun için ödemiyorlar."

"Sana ne için ödeme yaptıkları ayrı, sırf sen sana verilen talimatları fazla harfiyen uygulamaya kalktığın için benim bazı yakın arkadaşlarımın ölmesi ayrı mesele."

"Hadi ordan. Yakın arkadaşlarmış. Şuraya girerken derdin, kaçakçına bizi araştırtmak." Toz kaplı Kandinski kahve masasına botlu ayağını koydu.

"Aa, Case, dostum, eşlikçin kafasında sağlam miktarda silikona sahip olmasının yanı sıra hakikaten de silahlı. Neden bir araya geliyoruz acaba tam olarak?"

Deane'in hayaletimsi öksürüğü ikisinin arasındaki havada asılı kaldı sanki.

"Bekle, Julie. Her türlü tek başıma geliyorum zaten."

"O konuda şüphen olmasın, evlat. Başka türlü olması mümkün değil."

"Tamam," dedi Molly. "Git. Beş dakika, o kadar. Saniye şaştığı an girer, şu sıkı dostunun hararetini kalıcı olarak alırım. Hazır yapıyorken böyle bir şey, üstüne düşünmeni istediğim bir şey var."

"Neymiş o?"

"Sana bu kıyağı neden yaptığım." Molly döndü, üst üste yığılmış beyaz kurutulmuş zencefil modüllerinin yanından geçip dışarı çıktı.

"Yanında görmeye alışkın olduğum tiplerden bile daha tuhaf diyebilir miyiz kendisi için, Case?" diye sordu Julie.

"Julie, gitti işte. Beni alır mısın içeri? Lütfen?"

Sürgüler çekildi. "Ağır ol, Case," dedi ses.

"Aç hepsini, ne varsa, Julie, masanın üstündeki tüm muhabbeti aç işte," dedi Case döner sandalyeye otururken.

Deane sakin sakin, "Açık zaten hep," derken, eski mekanik daktilosunun dışarı fırlamış aksamının ardından bir silah çıkarıp dikkatle Case'e doğrulttu. Bir *belly gun*'dı bu; namlusu dibine kadar kesilmiş bir magnum revolver. Tetik muhafazası önden kesilmiş, kabza da eski maskeleme bandına benzeyen bir şeyle sarılmıştı. Case silahın Deane'in ma-

nikürlü pembe ellerinde abes durduğunu düşündü. "Tedbirli oluyorum o kadar. Anlarsın diye düşünüyorum. Şahsi algılama. Şimdi, ne istediğini söyle lütfen."

"Tarih dersine ihtiyacım var, Julie. Ayrıca, bir şahıs hakkında başvurabileceğim kimseye."

"Nedir mevzu, evlat?" Deane'in beyaz üstüne ince renkli şeritli gömleğinin yakası beyazdı ve porselen gibi katıydı.

"Mevzu benim, Julie. Gidiyorum. Gittim bile. Ama şu iyiliği bana yap, olur mu?"

"Kimin hakkında başvurmak istiyorsun, evlat?"

"Armitage adlı bir gaijin. Hilton'da süitte kalıyor."

Deane silahı indirdi. "Kıpırdama, Case." Bir dizüstü uçbirimine tık tık bir şeyler girdi hızlıca. "Görünüşe bakılırsa, benim ağım ne kadar biliyorsa sen de o kadarını zaten biliyorsun, Case. Bu beyefendi belli ki Yakuza'yla geçici bir anlaşma yapmış. Neon krizantemlerin oğullarının müttefiklerini benim gibilerden saklamak için kendine has yolları vardır. Kesin öyle bir şey olduğunu düşünüyorum. Şimdi, tarihe gelelim. Tarih dedin." Silahı yeniden aldı ama direkt Case'e doğrultmadı bu sefer. "Sorduğun ne tür bir tarih?"

"Savaşın tarihi. Sen savaşta mıydın, Julie?"

"Savaş mı? Bilecek ne var ki savaş hakkında? Üç hafta sürdü işte o."

"Bağıran Yumruk."

"Meşhurdur. Artık tarih öğretmiyorlar mı size yahu? Savaş sonrasının o bitmek bilmeyen kahrolası siyasi golleriydi işte karşılıklı. Herkesin bir diğerine kanırtana kadar yaşattığı Watergate'ler silsilesi. Sizin yüksek rütbeliler, Yayılan için savaşan, neredeydi, McLean'de mi? Sığınaklarda olan biten onca şeye sebep... o dev skandal. Yeni teknoloji denemek için az buz vatansever genç et heba edilmedi oralarda. Rusların savunma sistemlerinin farkında oldukları sonradan ortaya çıktı. Emd'leri, elektromanyetik darbe silahlarını biliyorlarmış. Bi' görelim diye yollamışlar yine de insanları oraya."

Deane yapacak bir şey yok dercesine omuz silkti. "Ivan için çantada keklik oldu hepsi."

"Canlı kurtulan oldu mu o elemanlardan?"

"Of," dedi Deane, "yıllar yıllar oldu ya... Ama galiba birkaçı kurtuldu. Timlerden biri. Silahlı bir Sovyet hava aracı ele geçirdiler. Helikopter. Finlandiya'ya uçurdular tekrar. Giriş kodları yoktu tabii. Finlandiya savunma kuvvetlerini bombaladılar hayvan gibi o sırada. Özel Güçler ekolü tiplerdi bunlar." Deane burnunu çekti. "Manyaklık."

Case onaylayarak başını salladı. Kurutulmuş zencefil kokusu dayanılacak gibi değildi.

"Ben savaşta Lizbon'daydım, biliyor musun?" dedi Deane silahı indirirken. "Çok güzel şehirdir Lizbon."

"Orduda mıydın, Julie?"

"Yok yahu. Ama çok şeye tanık oldum." Deane o klasik pembe gülümsemesini takındı. "Savaşın at koşturduğun piyasalara öyle müthiş bir etkisi oluyor ki insan hayret ediyor."

"Teşekkürler, Julie. Unutmam bu iyiliğini."

"Unutacak bir şey yok, Case. Hoşça kal."

Daha sonra, o akşam Sammi'nin Yeri'nde olmanın daha baştan içinde bir uğursuzluk doğurduğunu, Molly'nin peşinde o koridorda ilerler, bilet koçanları ve köpük bardaklardan oluşan malcın içinden geçerken hissettiğini söyleyecekti kendisine. Linda'nın eli kulağındaki ölümünü...

Deane'le görüşmesinden sonra Namban'a gitmişler, Case, Armitage'dan gelen bir tomar Yeni Yen'le Wage'e olan borcunu kapatmıştı. Wage'in hoşuna gitmişti bu, yanındaki elemanlarının ise pek değil; Case'in yanı başında duran Molly ise mest hâlde, yüzünde keskin, yabani bir sırıtış, belli ki büyük bir hevesle elemanlardan bir tanesinin bir şey yapmaya kalkışmasını bekliyordu. Sonra, Case onu Çat'a götürmüştü bir kadeh bir şey içmek için. Case ceketinin cebinden bir

sekizgen çıkardığında, "Vaktini boşa harcıyorsun, kovboy," dedi Molly.

"Nasıl yani? İster misin?" Hapı Molly'ye uzattı.

"Yeni pankreasın ve karaciğerindeki o tıpalar var ya, Case. Armitage onları bu tür şeyleri devredışı bırakmaya yönelik tasarlattı." Şarap rengi tırnaklarından biriyle hafifçe vurdu sekizgene. "Amfetamin ya da kokainle coşman biyokimyasal olarak imkânsız."

"Siktir," dedi. Sekizgene, sonra da Molly'ye baktı.

"At ağzına. On tane at istiyorsan. Hiçbir şey olmayacak."

Attı. Hiçbir şey olmadı.

Üç bira sonra Molly, Ratz'e dövüşleri soruyordu.

"Sammi'nin Yeri'nde," dedi Ratz.

"Ben almayayım," dedi Case, "oralarda millet birbirini öldürüyor diye duyuyorum."

Bir saat sonra, beyaz gömlekli, altına da bol bir ragbi şortu giymiş zayıf bir Taylandlı'dan ikisi için de bilet alıyordu Molly.

Şişirilmiş bir kubbe olan Sammi'nin Yeri, liman tarafındaki bir antreponun arkasındaydı; kubbeyi oluşturan gergin gri kumaş, ince çelik kablolardan oluşan bir ağ ile destekleniyordu. İki ucunda birer kapı olan koridor, kubbeyi ayakta tutan diferansiyel basıncı koruyan basit bir hava kilidiydi. Kontrplak tavana aralıklarla vidalanmış olan floresan halkaların çoğu kırılmıştı. Ter kokusu ve beton yüzünden içerideki hava nemli, basıktı.

Bunların hiçbiri, Case'in arenaya, kalabalığa, o gergin sessizliğe, kubbenin altında kocaman yükselen ışıktan kuklalara hazırlıklı olmasını sağlayamadı. Beton, sıra sıra eğim yaparak ortadaki, sahne denebilecek, etrafı sık çalılar gibi birbirinin içine girmiş, ışıl ışıl yansıtma teçhizatıyla çevrili, daire şeklinde yükseltilmiş bir alana doğru iniyordu. Ringin üstünde ışık yerine titreyerek yanan, kıpırdayan hologramlar, aşağı-

daki iki adamın hareketlerini yeniden üretiyordu tepede. Sıralardan katman katman sigara dumanı yükseliyor, kubbeyi destekleyen vantilatörlerin yarattığı hava akımlarına çarpana dek öylece süzülüyordu. Vantilatörlerin basık mırıltısından ve dövüşçülerin sesi yükseltilmiş soluk alış verişlerinden başka bir ses duyulmuyordu.

Dövüşçüler karşılıklı daireler çizerken, Molly'nin lenslerine oluk oluk renkler yansıyordu. Hologramlar on kat büyütüyordu adamları; bu oranda, ellerindeki bıçaklar, neredeyse bir metre uzunluğundaydı. Bıçak dövüşçüsünün tutuşu, eskrimcininkiyle aynı olur diye hatırladı Case; parmaklar kıvrık, başparmak bıçağın ağzına hizalanmış. Bıçaklar sanki kendi iradelerine sahipti; dans ederken kavisler çiziyor, ileri hamleler yaparken ve birinin ucu diğerinin ucunun yanından geçerken törensel bir acelesizlikle süzülüyorlardı havada; dövüşçülerse, bir diğerinin açığını yakalamak için bekliyordu. Molly'nin yukarı dönük yüzü yumuşak, kıpırtısızdı; izliyordu.

"Yiyecek bir şeyler alıp geleceğim," dedi Case. Molly peki der gibi başını salladı; tanık olduğu dansın karşısında tefekküre dalıp gitmişti.

Case hoşlanmamıştı bu mekândan.

Dönüp yeniden aralarına karıştığı gölgeler çok karanlık, çok sessizdi.

Kalabalığın çoğunluğunun Japon olduğunu gördü. Tam olarak bir Gecekent kalabalığı değildi buradaki. Arkolojilerden inip gelen teknik tiplerdi. Arenanın bir şirketin rekreasyon komitesinin onayını aldığını düşündürttü bu ona. Bir an için, nasıl olurdu acaba, diye düşündü, hayatım boyunca tek bir zaibatsu'ya çalışsam nasıl olurdu. Şirketin verdiği ev, şirket marşı, şirketin düzenlediği cenaze.

Yemek tezgâhlarını bulana dek kubbenin içinde neredeyse tam bir daire çizmişti. Yakitori şiş, yanına da parafin kaplı kartonlarda bira aldı iki tane. Başını kaldırıp hologramlara

baktığında, dövüşçülerden birinin göğsünde şerit hâlinde kan olduğunu gördü. Yoğun kahverengi sos, şişlerden parmaklarına akıyordu.

Yedi gün sonra, giriş yapacaktı. Gözlerini şimdi kapatacak olsa, matrisi görecekti.

Dans eden hologramlar oradan oraya savrulurken gölgeler eğiliyor, bükülüyordu.

Sonra, omuzlarının arasına düğüm düğüm bir korku çökmeye başladı. Soğuk bir ter damlası kaburgalarından aşağı kaydı. Ameliyat işe yaramamıştı. Hâlâ buradaydı, hâlâ etten ibaretti; gözleri çemberler çizen bıçaklara kilitlenmiş Molly falan yoktu onu bekleyen; Hilton'da biletlerle, yeni bir pasaportla, parayla onu bekleyen Armitage da yoktu. Bir rüyaydı, acınası bir fanteziydi tüm bunlar... Sıcak gözyaşları görüşünü bulandırdı.

Kıpkırmızı bir ışık fışkırtısıyla kan püskürdü bir şahdamarından. Kalabalık çığlık çığlığa ayaklanmıştı – dövüşçülerden biri yığılıyor, hologram titreşerek solup gidiyordu...

Boğazında kusmuğun çiğ keskinliği. Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve gözlerini yeniden açtığında Linda Lee'nin yanından geçtiğini, gri gözlerinin korkudan bir şey görmez olduğunu fark etti. Üzerinde aynı Fransız üniforması vardı hâlâ.

Ve gitmişti. Gölgelerin arasında kaybolmuştu.

Tamamen düşüncesizce bir refleks: Birayı, tavuğu yere atıp onun peşinden koştu. Adını seslenmiş olabilirdi ama bir türlü emin olamadı bundan.

Tek bir saç teli inceliğinde kırmızı bir ışığın ardıl görüntüsü. Ayakkabıların ince tabanlarının altındaki kurumuş beton.

Linda'nın karanlığın içinde bir belirip bir kaybolan beyaz spor ayakkabıları, şimdi kıvrılan duvara daha yakındı; gözünün önünde uzanıp giden lazerin hayalet gibi, koştukça görüş hizasında sallanan çizgisi.

Biri ona çelme taktı. Beton avuçlarını yırttı.

Case'in dönüp attığı tekme boşa gitti. Diken diken sarışın saçı arkasından gökkuşağı renklerinden bir haleyle aydınlanan zayıf bir oğlan üstüne eğiliyordu. Sahnedeki figürlerden biri, bıçağı havada, tezahürat yapan kalabalığa döndü. Oğlan gülümsedi ve kıyafetinin yeninden bir şey çıkardı. Karanlıkta yanlarından bir anda uzanıp geçiveren üçüncü bir huzmenin ışığıyla kırmızıya dönmüş bir jiletti bu. Tıpkı yeraltında su arayan birinin değneği gibi boğazına daldığını gördü Case jiletin.

Surat, mikrosopik patlamaların uğul uğul bulutu içinde silinip gitti. Molly'nin saniyede yirmi tane atan misket bombalarıydı bunlar. Oğlan kasılır gibi bir kere öksürdü, sonra Case'in bacaklarına devrildi.

Tezgâhlara, gölgelerin içine doğru yürüyordu. O yakuttan incecik iğnenin göğsünden çıkmasını bekleyerek aşağı baktı. Hiçbir şey yoktu. Linda'yı buldu. Beton bir sütunun dibinde, atılmış gibi duruyordu. Gözleri kapalıydı. Pişmiş et kokusu duyuluyordu. Kalabalık, tezahüratlar eşliğinde kazananın adını bağırıyordu. Bir bira satıcısı, koyu renk bir bezle fıçı musluklarını siliyordu. Beyaz spor ayakkabılardan biri her nasılsa çıkmış, Linda'nın başının yanında duruyordu.

Duvarı takip et. Betondan kıvrımı. Eller cepte. Yürümeye devam et. Her göz, ringin tepesinde galibin görseline kalkmışken, görmeyen yüzlerin yanından geç git. Bir kibritin kısacık alevinde oynaşarak kaybolan, dikiş dikiş bir Avrupalı yüz, dudakları metal bir piponun kısa sapına büzüşmüş. Haşhaşın keskin kokusu. Case hiçbir şey hissetmeden devam etti yoluna.

"Case." Molly'nin aynaları iyice derin gölgelerin içinden belirdi. "İyi misin?"

Arkasındaki karanlığın içinde bir şey hırıl hırıl, ağlar, inler gibi sesler çıkarıyordu.

Case başını salladı.

"Dövüş bitti, Case. Eve gitme vakti artık."

Case, Molly'nin yanından geçip gitmeye, bir şeyin ölmekte olduğu karanlığa dönmeye çalıştı. Molly elini Case'in göğsüne koyup durdurdu onu. "Sıkı dostunun arkadaşları. Gidip senin hatunu öldürdüler. Buralarda pek iyi arkadaşlıklar kurduğunu söyleyemeyiz, değil mi? Seni araştırırken o yaşlı piç kurusunun da şöyle bir profilini çıkardık, abi. Birkaç Yeni'ye herkesi satar. Şu arkada yatan dedi ki hatunu senin çalıntı RAM'i satmaya çalışırken yakalamışlar. Ee onu öldürüp malı almak daha ucuza gelmiş. Biraz masraftan kâr etmişler işte... Lazerliyi iyice konuşturdum. Burada olmamız tesadüftü ama ben içimde şüphe kalsın istemedim." Dudakları incecik bir çizgi hâline gelmişti. Ağzı kaskatıydı.

Case beyni tutukluk yapmış gibi hissediyordu. "Kim göndermiş onları," diye sordu. "Kim?"

Molly, Case'e üstü leke leke kan olmuş bir kurutulmuş zencefil kesesi attı. Molly'nin elleri kandan yapış yapıştı. Arkada, gölgelerin içinde biri ıslak ıslak sesler çıkarıp öldü.

Klinikteki ameliyat sonrası muayenesinden sonra, Molly, Case'i limana götürdü. Armitage bekliyordu. Bir hoverkraft kiralamıştı. Case'in ayrılırken gördüğü son Çiba manzarası, arkolojilerin karanlıkta belli belirsiz görünen siluetleriydi. Sonra, siyah suların, oradan oraya sürüklenen atık resiflerinin üstüne bir sis çöktü.

İkinci Kısım

ALIŞVERİŞ GEZİSİ

3

Ev.

Ev, Yayılan'da, BABA'daydı, Boston-Atlanta Büyükşehir Aksı'nda.

Veri alışverişinin sıklığını göstermek için bir harita programla, her bin megabayt çok geniş bir ekranda tek bir piksel olsun. Manhattan ile Atlanta akkor olmuş yanıyor. Sonra, nabız gibi atmaya başlıyorlar; trafiğin akış hızı, simülasyonunuza aşırı yükleme yapma tehlikesi doğuruyor. Haritanız nova olmak üzere. Soğutun onu. Ölçeğinizi büyütün. Her bir piksel, bir milyon megabayta denk düşsün. Saniyede yüz milyon megabaytta, Manhattan'ın merkezindeki bazı blokları, Atlanta'nın eski merkezini çevreleyen yüz yıllık sanayi bölgelerini seçmeye başlıyorsunuz...

Case kendini bir havalimanından diğerinde bulduğu bir rüyadan uyandı; Molly'nin siyah deri pantolonu önünden gidiyor, Narita'nın, Schipol'ün, Orly'nin terminal salonlarına sürüklüyordu onu... Şafak sökmeden bir saat önce, bir büfenin tekinden içi Danimarka votkasıyla dolu plastik bir matara alırken izledi kendini.

Yayılan'ın ferro-çimento köklerinin arasında bir yerde, trenin teki bir tünelde bayat havadan bir esinti yaratıyordu. İndüksiyon yatağı üzerinde süzülen tren sessiz olsa da yer değiştiren hava tünelde vınlama, sesaltı hızlara varan bir bas gümleme yaratıyordu. Titreme, Case'in yattığı odaya kadar

geliyor, kurumuş parke zemindeki çatlakların arasından toz kalkmasına neden oluyordu.

Gözlerini açınca Molly'yi gördü. Pembe, yepyeni, hafızalı köpükten kocaman bir yatağın diğer ucunda, erişebileceği mesafenin hemen ötesinde, çıplaktı. Güneş ışığı tepesindeki ızgaralı, is kaplı tavan penceresinden içeri giriyordu. Yarım metrekarelik camın yerine sunta konulmuş, oradan kalın gri bir kablo çıkmış, yere ha değdi ha değecek sallanıyordu. Case yana doğruldu, Molly'nin soluk alış verişini, göğüslerini, bir savaş uçağının gövdesinin fonksiyonel zarafetinin kendini gösterdiği böğrünü izledi. Bir dansçının kaslarına sahip Molly'nin bedeni yağsız, netti.

Oda büyüktü. Case doğruldu. Geniş pembe şilte ve şiltenin yanında duran; yeni, birbirinin aynı iki naylon torba dışında oda boştu. Duvarları boştu, penceresi yoktu, mekânda beyaza boyanmış, çelikten bir yangın kapısı vardı sadece. Duvarlar sayısız katman üstüne katman atılmış beyaz lateks boyayla boyanmıştı. Bu odaları, bu binaları bilirdi Case; sakinleri sanatın tam anlamıyla suç, suçun tam anlamıyla sanat olmadığı o ara bölgede faaliyet gösterirdi.

Evindeydi.

Ayaklarını yere indirdi. Zemini kaplayan küçük ahşap blokların bazıları kayıp, bazıları yerinden çıkmıştı. Case'in başı ağrıyordu. Amsterdam'ı, şehrin yüzlerce yıllık binaların olduğu tarihi merkezindeki bir başka odayı hatırlıyordu. Kanalın kıyısından portakal suyu, yumurtayla gelen Molly. Armitage gizli saklı bir operasyona gitmiş, ikisi ise Dam Meydanı'nı tek başlarına geçip Molly'nin Damrak Caddesi'nde bildiği bir bara gitmişlerdi. Paris, ayrıntıları hatırlanamayan bir rüyaydı. Alışveriş. Alışverişe götürmüştü Molly onu.

Case kalktı, altına yerde, ayaklarının dibinde duran, kırış kırış olmuş yeni siyah kotunu geçirdi ve torbaların yanına çömeldi. İlk açtığı torba Molly'nindi: İçinde düzgünce

katlanmış kıyafetler ile ufak, pahalı görünen cihazlar vardı. İkinci torba ise Case'in aldığını hatırlamadığı şeylerle doluydu: kitaplar, teypler, bir simstim deki, Fransız ve İtalyan etiketlerine sahip kıyafetler. Yeşil bir tişörtün altında, geri dönüştürülmüş Japon kâğıdına, origamiye sarılmış düz bir paket buldu.

Case paketi kaldıracak olduğunda kâğıt yırtıldı, içinden dokuz uçlu parlak bir yıldız düştü ve parkedeki çatlaklardan birine dimdik saplandı.

"Hatıralık," dedi Molly. "Sürekli onlara baktığını fark ettim." Case döndüğünde, Molly'nin yatakta bağdaş kurmuş oturduğunu, şarap rengi tırnaklarıyla uykulu uykulu karnını kaşıdığını gördü.

"Daha sonra biri gelip mekânın güvenliğini sağlayacak," dedi Armitage. Açık kapının orada, elinde manyetik bir anahtarla duruyordu. Molly çantasından çıkardığı minik bir Alman ocağında kahve yapıyordu.

"Ben yapabilirim o işi," dedi. "Yeterince ekipmanım var. Çevre enfratarama, kulakyırtanlar..."

"Hayır," dedi Armitage kapıyı kapatırken. "Kuş uçmasın istiyorum."

"Sen bilirsin." Pamuklu, siyah, bol bir pantolonun içine soktuğu koyu renk, tülden bir tişört vardı Molly'nin üzerinde.

"Hiç aynasızlık yaptınız mı, Bay Armitage?" diye sordu Case, sırtını duvara vermiş, oturduğu yerden.

Armitage, Case'ten daha uzun değildi ama geniş omuzları, asker gibi duruşuyla kapı aralığını kaplıyordu sanki. Üstünde İtalyan işi, kasvetli bir takım elbise vardı; sağ elinde yumuşak, siyah dana derisinden bir evrak çantası tutuyordu. Özel Kuvvetler küpesi gitmişti. Yakışıklı, ifadesiz yüz hatları, butik kozmetik mağazalarında sunulan o sıradan güzellikten sunuyordu bakana; son on yılın önde gelen medyatik yüzle-

rinin ölçülü bir amalgamıydı yüzü. Gözlerindeki soluk pırıltı, bir maskeye bakıyormuş hissini artırıyordu. Case sorduğu sorudan pişmanlık duymaya başladı.

"Kuvvetler'den sürüyle tip sonradan bir bakıyorlar, polis olmuşlar. Ya da kurumsal güvenlik işine girmişler," diye ekledi Case, hafif gergin. Molly'nin uzattığı kahve kupasının dumanı tütüyordu. "Şu elemanlara benim pankreasa yaptırdığın numara mesela, tam polis işi sayılır."

Armitage kapıyı kapadı, yürüdü ve Case'in önünde durdu. "Şanslı çocuksun, Case. Bana teşekkür etmen lazım."

"Öyle mi?" Case kahvesine sesli sesli üfledi.

"Yeni bir pankreasa ihtiyacın vardı. Sana aldığımız da seni tehlikeli bir bağımlılıktan kurtarıyor."

"Teşekkür ederim ama o bağımlılık bana keyif veriyordu."

"Güzel. Çünkü yeni bir bağımlılığın var."

"Nasıl yani?" Case önündeki kahveden bakışlarını kaldırdı. Armitage gülümsüyordu.

"Muhtelif ana atardamarlarının iç astarlarına iliştirilmiş on beş zehir kesesi var, Case. Çözünüyorlar. Çok yavaş oluyor bu ama yine de oluyor. Bu keselerde bir mikotoksin var. Mikotoksinin etkilerine halihazırda aşinasın zaten. Eski patronlarının Memphis'te sana verdiğinden işte."

Case karşısında gülümseyen maskeye gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Seni yapman için tuttuğum şeyi yapmaya vaktin var, Case. Ama o kadar. İşi hallet, ben de keselerin açılmadan bağlarından kurtulmalarını sağlayacak bir enzim zerk edeyim sana. Sonrasında kan nakline ihtiyacın olacak. Yoksa keseler eriyecek, sen de seni bulduğum noktaya geri dönmüş olacaksın. Yani, Case, gördüğün üzere, bize ihtiyacın var. Seni o kazıyarak aldığımız bataktayken nasıl şiddetle ihtiyacın vardıysa, şimdi de aynı şekilde var.

Case, Molly'ye baktı. Molly omuz silkmekle yetindi.

"Şimdi yük asansörüne bin, aşağı in ve orada bulduğun

kutuları getir buraya." Armitage manyetik anahtarı uzattı Case'e. "Hadi. Hoşuna gidecek. Sanki bir Noel sabahına uyanmış gibi hissedeceksin."

Yayılan'da yaz mevsimi; alışveriş merkezlerindeki kalabalıklar rüzgârın üfürdüğü çimenler gibi salınıyor; gereksinim ve doyum burgaçlarıyla ani dalgalanmalar yaşayan bir et tarlası bu.

Case, Molly'nin yanına; kuru, beton bir çeşmenin süzülerek gelen güneş ışığıyla aydınlanan kenarına oturdu ve kendini sel gibi üstüne akan yüzlerin hayatının farklı aşamalarını canlandırışına teslim etti. Önce, gözkapakları düşük bir çocuk geçti, elleri iki yanında rahat, hazırda duran sokakta yetişme bir oğlan; sonra, kırmızı gözlüklerin ardındaki yumuşak hatlara sahip yüzünü okuması zor bir yeniyetme. Case on yedi yaşındayken bir çatıda giriştiği kavgayı hatırladı. Söken şafakla şekillenen dünyanın jeodezinin pembe, yumuşak parıltısındaki o sessiz çarpışmayı.

Hafif kıpırdanıp oturuşunu değiştirirken, kotunun siyah ince kumaşının altındaki betonun sertliğini, serinliğini hissetti. Ninsei'nin o elektrikli, kıpır kıpır ortamının esamisi okunmuyordu burada. Başka bir alışveriş vardı burada, başka bir ritim; fast foodçuların verdiği kokudan, parfümlerin rayihalarına, yeni salınmış yaz terlerinin keskinliğine kadar.

Çatı katında bekliyordu onu Ono-Sendai Siberuzay 7 model deki. Mekânın her tarafını soyut beyaz paketleme köpüğü parçalarıyla, buruşturulmuş plastik film ve yüzlerce minik köpük tanesiyle kaplı bırakmışlardı. Ono-Sendai; sonraki yılın en pahalı Hosaka bilgisayarı; Sony monitör; şirketlerin kullandığı kalibrede on iki buz diski; Braun kahve makinası. Armitage, Case'in her bir parçaya onay vermesini beklemiş, sonra gitmişti.

"Nereye gitti?" diye sormuştu Case, Molly'ye.

"Otel sever o. Büyük otelleri. Eğer bulabilirse, havaliman-

larına yakın olanları. Hadi sokağa inelim." Molly üstüne değişik şekillerde bir düzine cebi olan eski bir ordu fazlası yelek geçirmiş, aynalı gömme gözlerini tamamıyla kapatan, plastikten kocaman güneş gözlükleri takmıştı.

"Şu toksin muhabbetinden haberin var mıydı senin?" diye sordu Case ona, çeşmenin yanında. Molly hayır anlamında başını salladı. "Sence doğru mu söylüyor?"

"Belki. Belki de söylemiyordur. İki türlü de işini görüyor."

"İşin aslını nasıl öğrenebileceğime dair bir fikrin var mı?"

Molly, "Yok," derken sağ eli kalkmış, jargonda sessiz olmasını gösteren hareketi yapıyordu. "Bu tür bir numara taramayla anlaşılmayacak kadar incedir." Sonra parmakları yeniden hareket etti: Bekle. "Senin de o kadar umurunda değil zaten. O Sendai'yi nasıl okşadığını gördüm; resmen pornografikti be, abi." Güldü.

"Senin aleyhinde ne gibi bir kozu var peki? Kiralık kızı nasıl tufaya getirdi?"

"Mesleki gurur meselesi, bebeğim, o kadar." Yeniden o sessizlik hareketi. "Gidip kahvaltı edeceğiz, tamam mı? Muhtemelen ölümüne sebep olacak yumurta, hakiki domuz pastırması falan. Şu yeniden yapım Çiba krilini o kadar uzun zamandır yiyorsun ki. Evet, hadi bakalım, metroya atlayıp Manhattan'a gidelim de hakiki bir kahvaltı edelim."

Cansız neonlar, METRO HOLOGRAFİKS diyordu tozlu cam tüplerle. Case ön dişlerinin arasına yerleşmiş bir pastırma parçasını çıkarmaya çalışıyordu. Molly'ye nereye, ne sebeple gittiklerini sormaktan vazgeçmişti; cevap olarak kaburgasından dürtmeler ve sessizlik işaretleri alabilmişti sadece. Molly yeni sezonun modasından, spordan, daha önce hiç duymadığı, Kaliforniya'daki bir siyasi skandaldan bahsedip duruyordu.

Case terk edilmiş çıkmaz sokakta etrafına bakındı. Bir gazete sayfası döne döne geçti dörtyol ağzından. Doğu tarafın-

dan ruh hastası gibi esiyordu rüzgâr; ısıyayım ve kubbelerin üst üste binmesinden kaynaklanıyordu herhalde. Case pencereden içeri, ölü tabelaya baktı. Molly'nin Yayılan'ı ile kendi Yayılan'ının farklı yerler olduğuna kanaat getirdi. Molly onu daha önce hiç gitmediği beş on tane bara, kulübe götürmüş, iş halletmişti ve bunun için de başının bir hareketi yetmişti çoğu zaman. Bağlantılarını korumayı belli ki ihmal etmiyordu Molly.

METRO HOLOGRAFİKS'in ardındaki gölgelerin içinde bir şey hareket ediyordu.

Kapı, ondüleli çatı kaplama metalinden bir levhaydı. Kapının önünde, Molly'nin elleri Case'in takip edemediği girift bir hareketler silsilesiyle jargon yapıyordu. Molly'nin başparmağı işaretparmağının ucuna hafifçe dokunurken, *nakit* dediğini anladı. Kapının içeri doğru açılmasıyla, Molly onu bir toz kokusunun içine buyur etti, kendisi önde. Durdukları açıklığın iki tarafında birbirinin içine girmiş yoğun hurda yığınları yükseliyor, dağılmak üzere olan kitaplarla dolu sıra sıra rafların olduğu duvarlara kadar ilerliyordu. Hurdalar sanki orada bitmiş, yetişmiş; çarpık metal ve plastikten bir mantar tabakası gibi duruyordu. Case arada tek tük nesneler seçiyordu seçmesine ama bir anda hepsi tek bir kütle hâline geliveriyordu sanki: resmen bağırsakları dökülmüş, öyle eski bir televizyon vardı ki vakum tüplerinin cam kökleri dizilmişti; yamuk yumuk olmuş bir çanak anten; sıra sıra korozyona uğramış alaşım tüplerle dolu, kahverengi fiberden büyükçe bir kap. Eski gazetelerden oluşan dev bir yığın, açıklığa çağlayarak dökülmüştü; Molly onu sıkıştırılmış hurdalarla çevrili dar bir kanyondan geçirirken kaybedilmiş yazların etleri kör kör bakıyordu Case'e doğru. Case kapının artlarından kapandığını duydu. Dönüp bakmadı.

Tünelin vardığı yerde, bir kapı girişine tutturulmuş çok eski bir ordu battaniyesi karşıladı onları. Molly eğilip geçerken, bembeyaz ışık sel gibi taştı dışarı.

Boş beyaz plastikten dört kare duvar, tavan da aynı şekilde, yerler ufak hafif yükseltili disklerden oluşan kaymayı önleyici bir desenle üretilmiş beyaz hastane fayansıyla döşenmiş. Ortada kare, beyaza boyanmış ahşap bir masa ve dört beyaz katlanır sandalye.

Kapı aralığında, arkalarında duran, battaniyeyi bir omzuna pelerin gibi atmış gözlerini kırpıştıran adam, sanki bir rüzgâr tünelinde tasarlanmıştı. Küçücük kulakları dar kafatasına iyice yapışmış gibiydi. Tam olarak gülümseme denemeyecek bir hareketle ortaya çıkan büyük ön dişleri, keskin bir şekilde geriye eğimliydi. Üstünde çok eski bir tüvit ceket, elinde ise tabancaya benzer bir şey vardı. Adam ikisine baktı, gözlerini kırpıştırdı, sonra da silahı ceketinin ceplerinden birine bıraktı. Case'e işaret etti, kapı aralığının yanında dayalı duran beyaz plastikten bir levhayı gösterdi. Case yanına gittiği levhanın neredeyse bir santimetre kalınlığında, çok yoğun işlenmiş bir devre sistemi olduğunu fark etti. Adamın levhayı kaldırmasına yardım etti, beraber kapı aralığına yerleştirdiler. Nikotin izli hızlı parmaklar levhayı beyaz cırtcırtlı bir bordürle birleştirerek tutturdu. Görünmez bir fan vınlamaya başladı.

"Zaman," dedi adam doğrularak, "azalıyor. Tarifeyi biliyorsun, Moll."

"Taramaya ihtiyacımız var, Fin. İmplantlar için."

"Şuraya, pilonların arasına geç madem öyle. Bandın üzerinde dur. Dik dur, aynen. Şimdi dön, tam 360 yap." Case, Molly'nin üstleri sensörlerle kaplı iki kırılgan görünen tezgâhın arasında dönüşünü izledi. Adam cebinden çıkardığı ufak bir monitöre baktı gözlerini kısarak. "Kafanda yeni bir şey var, evet. Silikon, pirolitik karbon kaplama. Saat değil mi bu? Gözlüklerin her zamanki sonuçlarını veriyor: Düşük ısıda izotropik karbondan. Pirolitiklerle daha iyi biyouyumluluğun var ama orası seni ilgilendirir değil mi? Pençelerin de aynı şekilde."

"Gel buraya, Case." Beyaz zeminde çok eskiden çizildiği belli olan siyah bir X vardı. "Dön etrafında. Yavaşça dön."

"Adam bakir." Fin omuz silkti. "Dişlerine ucuza bir şeyler yaptırmış, o kadar."

"Biyolojik değerlere bakıyor musun?" Molly yeşil yeleğinin fermuarını indirip oradan koyu gözlüklerini çıkardı.

"Mayo Klinik mi zannettin sen burayı? Uzan bakalım masaya, evlat. Ufak bir biyopsi yapalım." Adam gülünce, daha çok sarı dişi çıktı ortaya. "Yok, yok. Fin'in lafına güven, tatlım, ne börtü böcek var içinde ne de bir korteks bombası. Kapatayım mı siperi?"

"Senin gidişin ne kadar sürecekse o kadar, Fin. Sonrasında ne kadar ihtiyacımız olursa o kadar tam sipere ihtiyacımız olacak."

"Fin'e göre hava hoş, Moll. Saniye hesabına göre ödeme yapıyorsun sonuçta, n'olacak."

Kapıyı ardından kapattıktan sonra Molly beyaz sandalyelerden birini çevirip oturdu, çenesini kavuşturduğu kollarının üstüne koydu. "Konuşacaksak şimdi konuşalım. Sağlayabileceğim en mahrem ortam bu."

"Konu neydi?"

"Yaptığımız şey."

"N'apıyormuşuz?"

"Armitage'a çalışıyoruz."

"Onun çıkarına olmadığını mı söylüyorsun yani sen bunun?"

"Evet. Profilini gördüm, Case. Alışveriş listemizin kalanını da gördüm, bir defa da olsa. Ölüyle iş yaptın mı hiç?"

"Hayır." Molly'nin gözlüklerindeki yansımasını izliyordu. "Yapabilirim herhalde. Yaptığım işte iyiyim." Geniş zaman kullanmak onu germişti.

"Düzçizgi Dixie'nin öldüğünden haberin var mı?"

Case başını öne salladı. "Kalpten diye duydum."

"Onun inşasıyla çalışacaksın." Molly gülümsedi.

"İşin usulünü adabını öğrettiler değil mi? O ve Quine. Quine'i tanıyorum bu arada. Katıksız dallamadır."

"Biri McCoy Pauley'nin kaydını mı yapmış? Kim?" Case de artık oturup dirseklerini masaya dayadı. "Mantıklı gelmiyor. Hayatta kıpırdamadan duramazdı ki o öyle bir şey için."

"Duyu/Net. Muazzam para ödediklerine kalıbını basabilirsin."

"Quine de mi ölmüş?"

"Nerde o şans. Kendisi Avrupa'da. Bu işle bir ilgisi yok."

"Peki, Düzçizgi'yi ele geçirebilirsek, iş bitmiş demektir. En iyisiydi o. Üç kere beyinölümüyle öldüğünü biliyor muydun?"

Molly evet der gibi salladı başını.

"EEG sırasında çizgiyi düzlemiş. Kasetleri gösterdi bana. 'Lan oğlum öleyazmışım ben.'"

"Bak, Case, ekibe katıldığımdan beri Armitage'ı destekleyenin kim olduğunu çakmaya çalışıyorum. Ama ne bir zaibatsu, ne bir hükümet ne de Yakuza'nın alt örgütlerinden biri sanki bunu yapan. Armitage'a talimat geliyor. Mesela bir şey ona git Çiba'ya diyor, tükenmişler bulvarından son defa yalpalayarak geçmeye çalışan hapçının tekini al, sonra da onu onaracak ameliyat için bir programın alımını gerçekleştir diyor. O cerrahi program için pazarın ödemeye hazır olduğu parayla yirmi tane birinci sınıf kovboy satın alabilirdik. Sen iyiydin ama *o kadar* da değildin..." Molly burnunun kenarını kaşıdı.

"Belli ki birine mantıklı geliyor," dedi Case. "Önemli birine."

"Seni gücendirmeyeyim," dedi Molly hafif gülerek. "Sırf Düzçizgi'nin inşasına erişebilelim diye manyak zor bir işe kalkışacağız, Case. Duyu/Net inşayı, şehir merkezinin dışındaki bir kütüphanenin kasa dairesinde kilitli tutuyor. Kırlangıcın kıçı daha gevşektir, Case, öyle diyeyim. Şimdi şöyle, Duyu/Net, sonbahar sezonu için ürettiği yeni malzemelerin tamamını da orada tutuyor. Onları çalsak, korkunç zengin oluruz. Ama yok, sadece Düzçizgi'yi alıp başka bir şeye dokunmayacakmışız. Tuhaf."

"Evet, her şey bir tuhaf. Sen tuhafsın, bu girdiğimiz delik tuhaf. Peki dışarıda bekleyen o küçük tuhaf hizmetli kim?"

"Fin benim eski bağlantılarımdandır. Daha çok çalıntı mal alıp satmak için. Yazılım. Bu özel görüşme muhabbeti yan iş. Ama onun buradaki teknik insanımız olması için Armitage'ı ikna ettim. Dolayısıyla o daha sonra geldiği zaman, onu hiç görmemiş gibi yapacaksın, tamam mı?"

"Armitage senin içinde neyi çözündürüyor?"

"Ben kolay mamulüm." Molly gülümsedi. "Kim yaptığı işte iyiyse, o yaptığı şey *olurlar,* değil mi? Sen giriş, ben güreş işte."

Case, Molly'nin gözlerinin içine baktı. "Armitage hakkında ne biliyorsun, anlatsana."

"Öncelikle, Armitage adında kimse Bağıran Yumruk'un herhangi bir operasyonunda yer almadı. Kontrol ettim. Ama bu da pek bir şey ifade etmiyor. Kurtulmayı başaranların resimlerinden hiçbirine benzemiyor." Molly omuz silkti. "Neyse ne. Bir yerden başlamaktan başka çarem yok." Tırnaklarıyla sandalyenin arkasına hafifçe vurdu. "Ama sen kovboysun, *öyle* değil mi? Ne bileyim, senin bir bakınman iyi olabilir." Gülümsedi.

"Öldürür beni."

"Belki öldürür. Belki de öldürmez. Sana ihtiyacı var gibi geliyor bana, Case. Bayâ fena ihtiyacı var. Ayrıca, sen de az değilsin. Bir şekilde öğreneceğini öğrenirsin ondan, değil mi?"

"Şu bahsettiğin listede başka ne var?"

"Oyuncak var. Çoğu senin için. Bir de Peter Riviera adında tescilli bir psikopat var. Hakikaten çirkin bir müşteri."

"O nerede?"

"Hiç bilmiyorum. Ama yalan yok, herif hasta ruhlu bir yavşak. Profilini gördüm."

Molly'nin yüzü buruştu. "Korkunç bir tip." Kalktı, kedi gibi gerindi. "Evet, mihverimizi kurduk mu, genç? Beraber miyiz? Ortak olduk mu?"

Case kadına baktı. "Sanki seçme şansım varmış gibi, ha?"
Güldü Molly. "Aynen öyle, kovboy."

"Matrisin kökleri, ilkel atari salonu oyunlarından," diye anlatıyordu dışses, "erken dönem grafik programlarına ve kranyal jaklara kadar gider." Sony'nin ekranında iki boyutlu bir uzay savaşı, matematiksel olarak üretilen, algoritmik spirallerin olasılıklarını gösteren bir eğreltiotu ormanının ardında yavaş yavaş yok oluyordu; soğuk mavi askeri çekimler bir anda alev alev beliriyordu: test sistemlerine bağlanmış laboratuvar hayvanları, tank ve savaş uçaklarının ateş kontrol devrelerine bağlı kasklar. "Siberuzay. Her ulustan milyarlarca yasal kullanıcı tarafından, matematiksel kavramları öğrenen çocuklar tarafından her gün deneyimlenen, karşılıklı mutabakata dayalı bir halüsinasyon... İnsanların kurduğu sistemdeki her bilgisayarın deposundan damıtılan verinin grafik bir temsili. Akla hayale sığmayan bir karmaşıklık. Zihnin boşluksuz uzayında sıra sıra uzanan ışık çizgileri, verilerden oluşan kümeler, takımyıldızları. Gitgide geride kalan şehir ışıkları gibi..."

"O nedir?" diye sordu Molly, Case kanal seçicisinin tetiğini ittirirken.

"Çocuk programı." Seçici bir kanaldan diğerine geçerken üst üste gelen, birbirinden kopuk bir imgeler seli. "Kapat," dedi Hosaka'ya.

"Şimdi denemek istiyor musun, Case?"

Çarşamba. Ucuz Otel'de yanında Molly ile uyanışından sekiz gün sonra. "Çıkmamı ister misin, Case? Belki daha rahat edersin tek başına..." Case hayır der gibi başını salladı.

"Hayır, kal. Fark etmez." Siyah havlu kumaşından ter bandını alnına oturturken, Sendai marka yassı dermatrodların yerinden oynamamasına dikkat etti. Kucağındaki deke baksa da aslında görmüyor, Ninsei'deki vitrin geliyordu onun yerine gözlerinin önüne; yansıyan neonlarla alev alev yanan krom kaplama şurikenler. Case başını kaldırdı; duvara, Sony'nin

hemen üstüne asmıştı Molly'nin hediyesini; ortasındaki delikten sarı başlı bir raptiyeyle tutturmuştu onu oraya.

Gözlerini kapattı.

Güç bijonunun çıkıntılı yüzeyini buldu elleri.

Ve gözlerinin ardındaki kanla aydınlanan karanlıkta, uzayın kenarından içeriye kaynaya kaynaya düşmeye başlayan gümüş fosfenler, rasgele karelerden derlenen bir film gibi ani hareketlerle hızla savrularak geçen hipnagojik imgeler. Semboller, figürler, yüzler; görsel bilgiden oluşan, bulanık, parça parça bir mandala.

Lütfen diye yakardı Case, *şimdi—*

Çiba göğü grisinden bir disk.

Şimdi—

Disk dönüyor, daha hızlı dönüyor, daha soluk bir griden daireye dönüşüyor. Yayılıyor—

Ve akmaya başlıyor, çiçek açıyor sırf onun için, akışkan neon origami numarası beliriyor, mesafesiz yuvası, ülkesi önüne seriliyor, şeffaf üçboyutlu satranç tahtası sonsuzluğa uzanıyor. Mitsubişi Amerika Bankası'nın yeşil küplerinin ötesinde, Doğu Kıyışeridi Fisyon Mercii'nin basamaklı, alev alev kızıl piramidine açılıyor iç gözü. Ve yukarıda, çok uzakta, asla erişemeyeceği spiralden kollarını görüyor askeri sistemlerin.

Ve bir yerde, duvarları beyaza boyalı bir çatı katında, dalıp gitmiş parmakları deki okşar, nihayet gelen rahatlamanın gözyaşları yüzünden iz iz akarken, gülüyordu Case.

Case trodları çıkardığında Molly gitmişti. Çatı katı karanlıktı. Saati kontrol etti. Beş saattir siberuzaydaydı. Ono-Sendai'yi yeni çalışma masalarından birine götürüp koyduktan sonra şilteye bıraktı kendini ve Molly'nin siyah ipekten uyku tulumunu başına çekti.

Çelik yangın kapısına bantlanmış güvenlik paketi iki kere öttü. "Giriş talebi," dedi. "Programıma göre, şahıs geçiş iznine sahip."

"Aç o zaman." Case ipeği yüzünden çekip doğrulurken kapı açıldı; ya Molly ya da Armitage'dır diye düşünüyordu.

"Hay ulan," dedi çatallı bir ses, "o karı karanlıkta görüyor, tamam da..." Bodur bir figür içeri adımını atıp kapıyı kapadı. "Işıkları aç, olur mu?" Case alelacele şilteden kalkıp eski tip düğmeyi buldu.

"Ben Fin," dedi Fin ve Case'e dikkat et der gibi baktı.

"Case."

"Memnun olunmuştur heralde dimi? Görünen o ki patronuna donanım yapıyorum." Fin, cebindeki Partagas paketini bulup çıkardı ve yaktı bir tane. Küba tütününün kokusu odayı kapladı. Çalışma masasının başına gelip Ono-Sendai'ye baktı. "Stok mal gibi görünüyor. Yakında hallederiz. Ama işte senin asıl sıkıntın burada, evlat." Ceketinin cebinden leş gibi büyük kahverengi bir zarf çıkardı, külünü yere silkti ve zarfın içinden siyah renkli, dikdörtgen şeklinde, özelliksiz bir zarf çıkardı. "Tanrının cezası fabrika prototipleri," dedi dikdörtgeni masaya atarken. "Polikarbon bloklara dökümlerini yapıyorlar, sonra da içindeki donanımı yakmadan giremiyorsun lazerle. X ışını taraması, ultra tarama, daha artık Tanrı bilir ne varsa her şeye karşı bubi tuzaklı. İçeri gireriz girmesine, şeytan azapta gerek, değil mi?" Zarfı büyük bir özenle katladı ve yeniden iç ceplerinden birine koydu.

"Nedir bu?"

"Yani aslında bir değiş tokuş düğmesinden başka bir şey değil. Senin şu Sendai'ye bağlantısını yaparsan, matristen çıkmak zorunda kalmadan canlı ya da kaydedilmiş simstimlere erişim sahibi olursun."

"Ne işe yarayacak peki bu?"

"Hiçbir fikrim yok. Moll için bir yayın ekipmanı tasarlıyorum ama. Muhtemelen onun sensoryumuna erişim sağlayacaksın."

Finn çenesini kaşıdı. "Yani sen şimdi o pantolonun hakikaten ne kadar sıkı olduğunu öğreneceksin, öyle mi?"

4

Case çatı katında, alnında dermatrodlar oturmuş, tepedeki ızgaradan süzülerek gelen seyrelmiş güneş ışığında dans eden toz zerrelerini izliyordu. Monitör ekranının köşesinde, bir gerisayım sürüyordu.

Ona göre kovboyların simstim olayına girmemelerinin nedeni, temelde onun bir et oyuncağı olmasıydı. Kullandığı trodların ve simstim dekinden sarkan küçük plastik tacın temelde aynı şey olduğunun, siberuzay matrisinin aslında insan sensoryumunun en azından sunum açısından çok keskin ölçüde basitleştirilmiş bir hâli olduğunun farkındaydı ama bu simstim olayının kendisi, et girdisinin ivazsız bir çoğaltımıymış gibi geliyordu ona. Ticari olaylar elbette kurgulanmış oluyordu, dolayısıyla diyelim ki Tally Isham'ın bir segment sırasında başı ağrırsa eğer, siz hissetmiyordunuz bunu.

Ekran iki saniye kaldığını gösteren bir uyarıyla öttü.

Yeni düğme, Sendai'sine ince bir fiberoptik şeridiyle yama edilmişti.

Ve bir ve ki ve—

Siberuzay anayönlerden usulca var etmeye başladı kendini. Yumuşak oldu diye düşündü Case. Ama yeterince değil. Üzerinde çalışmam lazım...

Sonra, yeni düğmeyi çevirdi.

Başka bir ete girişin o ani sarsıntısı. Matris gitmiş, yerine bir ses ve renk dalgası karşılamıştı onu... Molly kalabalık

bir sokakta ilerliyor, plastik levhalara keçeli kalemle yazılmış fiyatlarla indirimli yazılım satan tezgâhların yanından geçiyor, bir yandan sayısız hoparlörden bölük pörçük müzikler geliyordu kulağına. Sidik, ücretsiz monomer, parfüm, kızarmış krill köftesi kokuları. Korku dolu birkaç saniye boyunca Molly'nin bedenini kontrol etmek için çaresizce çabaladı. Sonra, tüm iradesini kullanarak kendine edilgenliği kabul ettirdi ve böylece Molly'nin gözlerinin ardında oturan bir yolcuya dönüştü.

Gözlükler güneş ışığını hiç de azaltıyormuş gibi görünmüyordu. Acaba yerleşik amfiler otomatik olarak mı telafi ediyor bunu diye düşündü. Molly'nin görüş alanının sol periferisinin alt tarafında mavi harf ve rakam dizileri saatin kaç olduğunu gösteriyordu ışıl ışıl. Artistlik yapıyor diye düşündü Case.

Molly'nin vücut dili baş döndürücü, tarzı yabancıydı. Sürekli birisiyle çarpışmasına ramak kalıyordu sanki ama insanlar önünden bir anda kayboluyor, yana çekiliyor, yol açıyorlardı ona.

"Nasıl gidiyor, Case?" Case sözcükleri duydu, Molly'nin onları oluşturmasını hissetti. Molly elini ceketinin içine usulca sokuverdi; parmağının ucuyla sıcacık ipeğin altındaki meme ucunun etrafında minik daireler çiziyordu. Duyduğu kuvvetli his, nefesini tutmasına neden oldu Case'in. Molly güldü. Ama bağlantı tek taraflıydı. Case'in cevap verme imkânı yoktu.

İki blok sonra Molly, Hatıralar Geçidi'nin eteklerinde ilerliyordu. Case, Molly'nin gözlerini kendi yönünü bulmak için kullanacağı nirengi noktalarına çekmeye çalıştı inatla. Durumdaki edilgenliği asap bozucu bulmaya başlamıştı.

Düğmeye basmasıyla ânında geçti siberuzaya. New York Halk Kütüphanesi'ne ait ilkel bir buzdan tüm gücünü vererek inerken aşağı, bir yandan da muhtemel pencereleri istemsizce sayıyordu. Anahtarı çevirmesiyle yeniden Molly'nin

sensoryumuna, kaslarının dolambaçlı akışına, keskin ve parlak duyu dünyasına döndü.

Bu duyuları paylaştığı zihni merak ederken buldu kendini. Molly hakkında ne biliyordu? Onun da bir profesyonel olduğunu, tıpkı Case gibi kendisinin de geçinmek için varlığını inşa ettiğini söylediğini biliyordu. Daha önce uyandığında Molly'nin kendisine nasıl geldiğini biliyordu ve Case içine girdiğinde birlikteliklerinden doğan o ortak hafif homurtunun farkındaydı; sonrasında kahvesini sade içmeyi sevdiğini biliyordu...

Molly'nin istikameti, Hatıralar Geçidi'nde sıra sıra dizilmiş, ne idüğü belirsiz kiralık yazılım komplekslerinden biriydi. Bir kıpırtısızlık, bir sessizlik hâkimdi ortalığa. Büyük merkez holün duvarları boyunca sıra sıra kabinler uzanıyordu. Müşteri profili gençti; yeniyetme olmayan tek tüktü. Sol kulaklarının arkasında karbon duylar takılıydı sanki hepsinin ama Molly bununla ilgilenmedi. Kabinlerin ön tarafındaki tezgâhlarda ince ince dilimlenmiş yüzlerce mikro yazılım çarpıyordu göze: Beyaz kartondan kareler üstünde şeffaf dikdörtgenden kabarcıkların altlarına takılmış renkli silikondan sivri parçacıklar. Molly güney duvarındaki yedinci kabine gitti. Tezgâhın arkasında dazlak, kulağının arkasındaki soketten diken diken çıkıntı yapan bir düzine mikro yazılım görünen gençten bir oğlan önündeki boşluğa bakıyordu boş gözlerle.

"Larry, orada mısın burada mı?" Molly'nin gelip önünde durduğu oğlanın gözleri odaklandı yeniden. Koltuğunda doğruldu ve başparmağının kirli tırnağıyla parlak macenta renginde bir kıymık çıkardı soketinden.

"Selam, Larry."

"Molly." Hafifçe selam verdi başıyla.

"Elimde birkaç arkadaşına göre iş var, Larry."

Larry kırmızı spor gömleğinin cebinden düz, plastik bir kap çıkarıp parmağının bir hareketiyle açtı, mikro yazılımı

diğerlerinin yanına oturttu. Eli kabın üzerinde şöyle bir dolandı, diğerlerinden biraz daha uzun olan, parlak siyah bir yongayı aldı ve kafasına yumuşak bir hareketle soktu. Gözleri kısıldı.

"Molly'nin bir binicisi var," dedi. "Larry'nin hoşuna gitmiyor bu."

"Aa," dedi Molly, "bilmiyordum bu kadar... hassas olduğunu. Etkilendim. O kadar hassas olmak pahalıdır."

"Seni tanıyor muyum, hanımefendi?" O boş bakış geri gelmişti. "Bir iki yazılım almaya mı geldin?"

"Modernleri arıyorum."

"Binicin var, Molly. Bak bu söylüyor." Siyah kıymığa hafifçe vurdu. "Gözlerini kullanan biri var."

"Ortağım o."

"Ortağına gitmesini söyle."

"Panter Modernler için bir şey var elimde, Larry."

"Sen neden bahsediyorsun, hanımefendi?"

"Case, sen çık," dedi Molly. Case, düğmeye basmasıyla kendini yeniden matriste buldu. Yazılım kompleksinin hayalet görüntüleri, siberuzayın uğultulu sakinliğinde birkaç saniye asılı kaldı.

"Panter Modernler," dedi Hosaka'ya, trodları çıkarırken. "Beş dakikalık özet."

"Hazır," dedi bilgisayar.

Case'in bildiği bir isim değildi bu. Yeni bir şeydi. Onun Çiba'da geçirdiği süre boyunca ortaya çıkmış bir şeydi. Yayılan'ın gençleri bir geçici modadan diğerine ışık hızıyla geçerdi; bir gecede koskoca alt kültürler doğuverir, birkaç hafta boyunca ortalığı kasıp kavurur, sonra da artlarında hiçbir iz bırakmadan kaybolup giderdi. "Hadi," dedi Case. Hosaka; kütüphane, arşiv ve haber hizmetlerine erişmişti.

Özet, Case'in başta bir tür kolaj zannettiği renkli bir fotoğraf karesi üzerinde durdu uzunca; karede, genç bir oğlanın yüzü başka bir görselden alınmış ve boya kaplı bir duva-

rın fotoğrafına yapıştırılmıştı. Koyu renkli gözler, belli ki cerrahi operasyon sonucu oluşmuş epikantal kıvrımlar, solgun, ensiz yanaklara öfkeyle saçılmış akne izleri. Hosaka donuk kareyi oynatmaya başladı; ormanda yaşayan yırtıcı bir hayvanı taklit eden bir pantomimin tekinsiz zarafetiyle hareket ediyordu oğlan. Üstüne oturan tek parça kıyafeti boyunca usulca kayıp geçen çiziktirilmiş tuğlaları taklit ederken neredeyse görünmez olan bedeni, soyut bir patern oluşturuyordu. Öykünmeci polikarbondu bu.

Kesme: Dr. Virginia Rambali, NYU Sosyoloji; kadının ismi, üniversitesi ve fakültesi pembe rakam ve harflerle nabız gibi atıyordu ekranda.

"Bu tür rasgele gerçeküstü şiddet eylemleri gerçekleştirmeye meyilli olduklarından," diyordu biri, "bu olgunun bir terörizm çeşidi olmadığına dair ısrarınıza devam etmenizi izleyicilerimizin anlaması zor olabilir."

Dr. Rambali gülümsedi. "Teröristin medya geştaltını manipüle etmeyi bıraktığı bir nokta daima vardır. Şiddetin hakikaten de artabileceği bu noktanın ötesinde ise terörist, medya geştaltının belirtilerinden biri hâline gelir. En temelinde baktığımızda, terörizmin içkin olarak medya ile bağlantılı olduğunu düşünürüz. Panter Modernler ise tam da öz farkındalıklarının derecesiyle ayrılıyorlar diğer teröristlerden. Bu ayrışma aynı zamanda, medyanın onların asıl sosyopolitik niyetlerini terörist eylemlerinden ne kadar koparmayı başardığına dair farkındalıklarında gösteriyor kendini..."

"Atla," dedi Case.

Case, ilk Modern'iyle Hosaka'nın özetini izledikten iki gün sonra tanıştı. Modernlerin, yeniyetmeliğinin son yıllarındaki Büyük Biliminsanları'nın güncel versiyonu olduğuna kanaat getirmişti. Hayaletimsi, yeniyetme bir DNA, Yayılan'da iş başındaydı; kısa ömürlü, muhtelif alt kültürlerin kodlanmış ilkelerini üstlenen ve onları eşitsiz aralıklarla kopyala-

yan bir şeydi bu. Panter Modernler, Biliminsanları'nın aptal bir varyantıydı. O sırada teknoloji mevcut olsaydı, Büyük Biliminsanları'nın hepsinin mikro yazılımlarla doldurulmuş soketleri olurdu. Önemli olan tarzdı ve tarz da aynıydı. Modernler paralı askerdi; eşek şakası peşinde, nihilist teknofetişist tiplerdi.

Fin'in gönderdiği bir kutu disketle çatı katının kapısında beliren, Angelo adlı, sakin sessiz konuşan bir gençti. Kolajen ve köpekbalığı kıkırdağından elde edilmiş polisakkaritlerden yetiştirme, nakil işi yüzü pürüzsüz, korkunçtu. Case'in hayatında gördüğü en pis seçmeli cerrahi işlerinden biriydi. Angelo gülümsediğinde, iri bir hayvanın jilet gibi keskin köpekdişleri ortaya çıkıyordu. Case'in içinin rahatladığı bile söylenebilirdi aslında. Diş tomurcuğu nakli. Daha önce gördüğü bir şeydi bu.

"O küçük itlerin sana kuşak farkı artistliği yapmasına izin vereyim deme," dedi Molly. Case evet der gibi başını salladı. Duyu/Net buzunun paternlerine kaptırmıştı kendini.

İşte buydu. Onun ne olduğunu, kim olduğunu belirleyen, varlığını varlık yapan buydu işte. Yemek yemeyi unutuyordu. Molly uzun masanın bir köşesine pirinç pilavıyla dolu kartonlar ve strafor tepsiler dolusu suşi bırakıyordu ona. Çatı katının bir köşesine kurdukları portatif tuvalete gitmeye bile içerliyordu bazen. Boşluk var mı diye yoklar, en bariz tuzaklardan sıyrılır ve Duyu/Net'in buzundan geçeceği rotayı çıkarırken buz örüntüleri yeniden ve yeniden oluşturuyordu kendini. İyi buzdu bu. Harikuladeydi. Kolu Molly'nin omuzlarının altında uzanmış, tavan penceresinin çelik ızgarasından şafağın kızıl atışını izlerken, örüntüleri alev alev yanıyordu buzun. Uyandığında gördüğü ilk şey, buzun rengârenk piksellerden oluşan labirentiydi. Giyinmekle bile uğraşmadan hemen deke gidiyor, giriş yapıyordu. Gerekeni yapıyordu. Çalışıyordu. Zaman mevhumunu kaybetmişti.

Bazen, uyuyakalırken, özellikle de Molly kiraladığı Mo-

dern ekibiyle keşif gezilerinden birine çıktığında, Çiba'dan imgeler engel tanımadan geliyordu gözünün önüne. Yüzler, Ninsei'nin neonları. Bir seferinde, Linda Lee'nin olduğu karmakarışık bir rüya gördü. Ne kim olduğunu hatırlayabiliyordu Linda'nın ya da bir zamanlar ona ne ifade ettiğini. Anımsayabildiğinde giriş yaptı ve aralıksız dokuz saat çalıştı.

Duyu/Net'in buzunu kesmek toplam dokuz gününü aldı.

"Bir hafta demiştim ben," dedi Armitage. Case ona operasyon planını gösterdiğinde duyduğu memnuniyeti gizlemeyi başaramamıştı. "Ağırdan almışsın."

"Hadi ordan," dedi ekrana yüzünde bir gülümsemeyle bakan Case. "Sağlam iş çıkardım, Armitage."

"Öyle öyle," diye kabullendi Armitage, "ama havaya girme sakın. Eninde sonunda karşına çıkacak olanlarla kıyasla, atari salonu oyunu gibi bir şey bu."

"Seviyorum seni, Kedi Anne," diye fısıldadı Panter Modern'in linkçisi. Case'in mikrofonlu kulaklık setinde modüle edilmiş bir statik olarak duyuluyordu sesi.

"Atlanta, Brood. Görünüş hazır. Hazır, anladın mı?" Molly'nin sesi biraz daha netti.

"Duyduk ve uyduk." Modernler, linkçinin karıştırılmış sinyalini New Jersey'deki kümes telinden bozma bir antenle Manhattan'ın üstünde Dünya ile eş zamanlı yörüngedeki bir Kral İsa'nın Mahdumları uydusundan sektiriyordu. Bütün bu operasyonu kendi aralarındaki incelikli bir şaka olarak görüyorlardı; haberleşme uydularını da sanki kasten böyle seçmişlerdi. Molly'nin sinyalleri, neredeyse Duyu/Net binası kadar uzun, siyah camdan bir banka kulesinin çatısına epoksilenmiş bir metrelik bir çanak antenden yukarıya ışınlanıyordu.

Atlanta. Tanıtma kodu basitti. Atlanta'dan Boston'a, oradan Şikago'ya, oradan da Denver'a, her şehirde beş dakika. Eğer herhangi biri Molly'nin sinyalini yakalamayı başarır,

karıştırmayı çözer, sesini synth'le taklit ederse, kod Modernlere uyarı gönderecekti. Molly binada yirmi dakikadan fazla kalırsa, oradan hiç çıkmama ihtimali daha yüksekti.

Case kalan kahvesini hızla içti, trodları yerlerine koydu, siyah tişörtünün altından göğsünü kaşıdı. Panter Modernlerin Duyu/Net güvenlik ekibine karşı nasıl bir şaşırtma planladıklarına dair ancak belli belirsiz bir fikri vardı. Ona düşen, yazdığı izinsiz giriş programının Molly'ye gerektiği noktada Duyu/Net'in sistemleriyle bağlantı kurmasıydı. Ekranın köşesindeki gerisayımı izliyordu. İki. Bir.

Giriş yaptı ve programını başlattı. "Anahat," dedi linkçi usulca; Case, Duyu/Net'in buzlarının ışıl ışıl katmanlarına dalarken tek çıkan ses onunkiydi. Güzel. Molly'yi kontrol et. Simstim'e bastı ve Molly'nin sensoryumuna geçti.

Karıştırıcı, görsel girdinin biraz bulanıklaşmasına neden oluyordu. Molly, binanın devasa beyaz lobisinde bütün bir duvarı kaplayan, yaldız puanların serpiştirilmiş olduğu bir aynanın önünde duruyor, sakız çiğniyor, kendi aksinden büyülenmiş gibi duruyordu. Aynalı gömme gözlerini saklayan kocaman güneş gözlüğü dışında, son derece oraya ait duruyor, sanki Tally Isham'ı azıcık da olsa görebilmeyi uman bir başka turist kıza benziyordu. Üstünde pembe plastik bir yağmurluk, beyaz tülden bir üst, altındaysa önceki yılın Tokyo modasına uygun kesimli bol beyaz bir pantolon vardı. Dalgın dalgın sırıtıyor, sakızını patlatıyordu. Case'in gülesi gelmişti. Göğüs kafesinin bir ucundan diğerine uzanan mikro gözenekli bandı ve bandın altındaki küçük, düz birimleri hissedebiliyordu: radyo, simstim ünitesi, sinyal karıştırıcı. Boynuna yapıştırılmış boğaz mikrofonunu, bir ağrı kesici dermadisk olarak göstermişti olabildiğince. Pembe yağmurluğunun ceplerindeki elleri, sistematik olarak ger bırak egzersizleri yapıyor, kendilerini esnetiyorlardı. Molly'nin parmaklarının ucundaki tuhaf hissin nedeninin bıçakların kısmen çıkması, sonra geri çekilmesi olduğunu Case ancak birkaç saniye sonra fark etti.

Geri döndü. Programı beşinci kapıya ulaşmıştı. Buzkıran gözünün önünde hızla yanıp söner, yönünü değiştirip ilerlerken ellerinin dekin üstünde durmaksızın kıpırdandığının, ufak ayarlar yaptığının belli belirsiz farkındaydı. Yarı şeffaf renk düzlemleri, sanki numaralar yapılan bir iskambil destesi gibi karışıyordu birbirlerine. Desteden bir kâğıt seç, diye düşündü. Hangisi fark etmez.

Kapı hızla geride kaldı. Case güldü. Duyu/Net'in buzu, yaptığı girişi konsorsiyumun Los Angeles'taki merkezinden gelen, sıradan bir aktarım olarak algılamıştı. Case içerideydi. Ardında virüs altprogramları kabuk kabuk soyuluyor, kapının kod dokusuyla birleşiyor, Los Angeles'tan hakiki veri girişi geldiğinde onu savuşturmak için hazır bekliyordu.

Case yeniden diğer tarafa döndü. Molly, lobinin arka tarafındaki devasa bir daire şeklindeki resepsiyonun yanından geçip gidiyordu rahat adımlarla.

Optik sinirinin aniden parlayan ışığı, 12:01:20 gösteriyordu saati.

Geceyarısı, Molly'nin gözünün ardındaki çiple senkronize olan Jersey'deki linkçi, emrini vermişti. "Anahat." Yayılan'ın iki yüz millik bir kısmına dağılmış olan dokuz Modern, aynı anda MAKS ACİL'i çevirmişti ankesörlü telefonlardan. Her bir Modern önceden belirlenmiş kısa bir konuşma yapmış, telefonu kapatmış ve ellerindeki ameliyat eldivenlerini çıkarıp atarak gecenin içinde kaybolup gitmişti. Dokuz farklı emniyet müdürlüğü ve kamu güvenliği kurumu ellerine geçen şu veriyi idrak etmeye çalışıyordu: Az önce, militan Hıristiyan köktendincilerden oluşan ve çok az bilinen bir alt mezhep, Duyu/Net Piramidi'nin havalandırma sistemine Mavi Dokuz adında kullanılması hukuken yasaklanmış bir psikoaktif gazı yüksek miktarda karıştırılmış olduğunu bildirmiş, bunu da üstlenmişti. Kaliforniya'da Feci Melek olarak bilinen Mavi Dokuz'un deneklerin yüzde seksen beşinde

şiddetli paranoya ve cinayete meylettirtici psikoza yol açtığı biliniyordu.

Case düğmeye bastığında, programı da Duyu/Net'in araştırma kütüphanesinin güvenliğini yöneten altsistemin kapılarından akıp geçiyordu. Case kendini bir asansöre adım atarken buldu.

"Affedersiniz ama siz çalışan mısınız?" Güvenlik görevlisi kaşlarını kaldırmıştı.

Molly sakızını patlattı. "Değilim," dedi ve sağ elinin ilk iki boğumunu adamın solar pleksusuna geçirdi. Adam iki büklüm olup kemerindeki çağrı cihazına güçbela uzanmaya çalışırken Molly adamın kafasını kavrayıp asansörün duvarına çarptı.

Sakızını daha hızlı çiğnerken, aydınlatılmış paneldeki KAPIYI KAPAT ve DUR düğmelerine dokundu. Yağmurluğunun cebinden bir kara kutu çıkardı ve panelin devresini koruyan kilidin deliğine bir bağlantı kablosu soktu.

Panter Modernler ilk hamlelerinin etkisini göstermesi için dört dakika bekledikten sonra, özenle hazırlanmış ikinci dezenformasyon dozunu zerk etti. Bu defa dozu doğrudan Duyu/Net binasının kapalı devre video sistemine yüklediler.

12:04:03'te, binadaki her ekran on sekiz saniye boyunca belli bir frekansta hızla flaş yaparak yanıp sönerek Duyu/Net çalışanları arasında yatkınlığı olanların nöbet geçirmesine neden oldu. Sonra, ancak belli belirsiz bir insan yüzünü andıran bir şey ekranları kapladı; hatları, müstehcen bir Merkatör projeksiyonuymuşçasına asimetrik yayılan kemik düzlemleri boyunca uzanıyordu. Çarpık, uzamış çene hareket ederken mavi dudaklar ıslak ıslak aralandı. Bir şey, belki bir eldi bu, boğum boğum olmuş kızıla çalan bir kök yığını gibi bir şey, kameraya doğru güçbela hareket etti, bulanıklaştı ve sonra da kayboldu. Hızla doğrudan bilinçdışına yönelen, ardı ardına

gelen bulaşma imgeleri: binanın su sağlama sistemini gösteren grafikler, laboratuvardaki cam kaplara müdahale eden eldivenli eller, karanlığın içine devrilen bir şey, belli belirsiz bir sıçrama sesi... Ses perdesi standart hızının iki katının hemen altında oynatılmak üzere ayarlanmış bir ses kaydı, insan iskeletinin büyüme oranını yöneten bir biyokimyasal olan ve HsG olarak bilinen bir maddenin olası askeri kullanımlarını ayrıntılarıyla anlatan, bir ay önce yayımlanmış bir haber bülteninden alınmaydı. HsG'den fazla doz alımı olduğunda, bazı kemik hücreleri aşırı hızla çalışıyor ve böylece büyümeyi neredeyse yüzde bine varan katlara çıkarıyordu.

Saat 12:05:00'te, Duyu/Net konsorsiyumunun ayna kaplı rabıtasındaki çalışan sayısı, üç bini ancak geçiyordu. Gece yarısını beş geçe, Modernlerin mesajı aniden parlayan beyaz bir ekranla sonlanırken, Duyu/Net Piramidi çığlık attı.

New York Emniyet Müdürlüğü'nün altı hoverkraftı, Duyu/Net Piramidi'nin havalandırma sistemindeki olası Mavi Dokuz tehdidine karşı binaya yaklaşıyordu. Projektörlerini sonuna kadar açmışlardı. Riker Adası'ndan BABA'ya ait bir Çevik Kuvvet helikopteri kalkıyordu.

Case ikinci programını başlattı. Dikkatle tasarlanmış bir virüs, Duyu/Net araştırma materyallerini barındıran alt bodrumun birincil gözetim emirlerini koruyan kodun dokusuna saldırdı. "Boston," diye geldi Molly'nin sesi hattın diğer ucundan, "alt kattayım." Case geçiş yaptığında, asansörün boş duvarını gördü. Molly beyaz pantolonunun fermuarını indiriyordu. Tam soluk ayak bileğinin renginde olan kabarık bir paket, mikro gözenekli bantla tutturulmuştu oraya. Molly diz çöktü, bandı çıkardı. Katlı duran Modern kıyafetini açarken mimetik polikarbona şarap rengi şeritler düşüp düşüp kayboluyordu. Molly pembe yağmurluğu çıkardı, beyaz pantolonun yanına attı ve sonra da beyaz tülden bluzunun üstüne kıyafeti geçirmeye başladı.

12:06:26.

Virüs, kütüphanenin komuta buzunda bir pencere açmıştı. Case bu açıklıktan kendini itip geçti ve karşısında uçuk mavi neondan dar bir ızgaraya gerilmiş renk kodlu kürelerin dizili olduğu, sonsuzluğa uzanan mavi bir boşluk buldu. Matrisin boşluk olmayan uzayında, belirli bir veri inşasının içi, sınırsız öznel bir boyuta sahipti; Case'in Sendai'sinden bir çocuğun oyuncak hesap makinesine erişim yapıldığında, birkaç temel emrin asılı olduğu sonsuz bir hiçlik uçurumu ile karşılaşılırdı. Case, Fin'in ciddi derecede uyuşturucu problemleri olan orta kademe bir maaşadamdan satın aldığı sekansı tuşlamaya başladı. Sanki görünmez izler takip ediyormuş gibi süzülmeye başladı bir küreden diğerine.

İşte. Bu.

Küreye vurup girdi; üstündeki soğuk mavi neon kubbe, buzlu cam gibi yumuşak, yıldızsızdı. Temel gözetim emirlerinde belli değişiklikler yapan programı başlattı.

Çıkmıştı şimdi. Usulca geri dönerken, virüs de pencerenin dokusunu yeniden örüyordu.

Bitti.

Duyu/Net lobisinde, iki Panter Modern alçak, dikdörtgen şeklinde bir saksılığın arkasına oturmuş, ikisi de tetik, isyanı video kamerayla kayıt altına alıyorlardı. İkisinin de üstünde bukalemun kıyafeti vardı. "Taktik kuvvetler köpükten barikat püskürtüyor," dedi biri, boynundaki mikrofon duysun diye. "Çevik kuvvetler helikopteri indirmeye çalışıyor hâlâ."

Case simstim düğmesini çevirmesiyle kırık kemiğin acısı içinde buldu kendini. Molly, uzun bir koridorun boş gri duvarına yaslanmıştı; soluk alış verişi bozuk, düzensizdi. Case hemen matrise döndü ve korkunç acı giderek kaybolmaya başladı sol uyluğundan.

"N'oluyor, Brood?" diye sordu linkçiye.

"Bilmiyorum, Kesici. Anne'den ses yok. Bekle."

Case'in programı döngüye başlamıştı. Kızıl neondan incecik bir şerit onarılan pencerenin merkezinden çıkıyor, buzkıranının sürekli değişen hattına uzanıyordu. Bekleyecek vakti yoktu. Yeniden derin bir nefes aldı ve diğer tarafa döndü.

Molly ağırlığını koridorun duvarından aldığı destekle dengelemeye çalışarak bir adım attı. Çatı katında Case acıyla inledi. İkinci adımıyla uzanmış bir kolu aştı. Üniformanın kolu taze kanla parıldıyordu. Paramparça olmuş, fiberglastan bir şok değneği çarptı gözüne. Molly'nin görüşü çok daralmış, ufacık kalmıştı. Üçüncü adımında Case çığlık attı ve kendini yeniden matriste buldu.

"Brood? Boston, bebeğim..." Molly'nin sesi acıdan yay gibi gerilmişti. Öksürdü. "Yerlilerle ufak sorun yaşadım. Biri bacağımı kırdı galiba."

"İhtiyacın nedir, Kedi Anne?" Linkçinin silik sesi statiğin içinde kaybolup gidiyordu neredeyse.

Case zorla yeniden döndü diğer tarafa. Molly duvara yaslanmış, tüm ağırlığını sağ bacağına vermişti. Kıyafetinin kanguru cebini zorlukla karıştırdı ve rengârenk dermadisklerin takılı olduğu plastik bir plaka çıkardı. Üç tanesini alıp sol elinin bileğindeki damarlara gelecek şekilde başparmağıyla sıkıca bastırdı. Altı bin mikrogram endorfin analogları, üstüne çekiç gibi indiği acıyı paramparça etti. Kasılarak kamburlaştırdı sırtını. Pembe sıcaklık dalgaları uyluklarına vurdu tatlı tatlı. Derin bir iç çeken Molly yavaş yavaş gevşedi.

"Tamamdır, Brood. Şimdilik tamam. Ama çıktığımda bir sağlık ekibine ihtiyacım olacak. Benimkilere söyle. Kesici, hedefime iki dakika var. Bekleyebilir misin?"

"Ona içeride olduğumu ve beklediğimi söyleyin," dedi Case.

Molly koridorda topallayarak ilerlemeye başladı. Bir defa kısacık arkasına baktığında Case, üç Duyu/Net güvenlik gö-

revlisinin bir kenara atılmış bedenlerini gördü. Bir tanesinin gözleri yoktu sanki.

"Taktik ve Çevik kuvvetler zemin katı kapattı, Kedi Anne. Köpük barikatlarla. Lobi gitgide daha ağız sulandırıcı oluyor."

"Burası da bayâ ağız sulandırıcı," dedi Molly gri renkli ikili bir çelik kapının diğer tarafına atarken kendini. "Neredeyse vardım, Kesici."

Case matrise döndü ve trodları kafasından çekip aldı. Her tarafı ter kaplıydı. Alnını havluyla sildi, Hosaka'nın yanında duran bisiklet matarasından hemen bir yudum aldı ve ekranda karşısında duran kütüphane haritasını incelemeye başladı. Yanıp sönen kırmızı bir imleç, çizgilerle hatları belirtilen bir kapı girişinden yavaşça geçip gitti. Düzçizgi Dixie'nin inşasının konumunu gösteren yeşil noktadan sadece birkaç milimetre uzaktaydı. Case, Molly'nin böyle yürümesinin bacağına nasıl bir etki yapacağını merak ediyordu. Yeterince endorfin analoğu verirsen, iki kesik kanlı bacak üstünde de yürüyebilirdi sonuçta. Case koltuğa bağlı kalmasını sağlayan naylondan emniyet takımını sıkılaştırdı ve trodları yeniden yerlerine koydu.

Artık rutin olmuştu: Trodları yerleştir, giriş yap ve diğer tarafa geç.

Duyu/Net araştırma kütüphanesi, ölü bir depo alanıydı; burada depolanan materyallerin arayüzleri sağlanmadan önce fiziksel olarak taşınmaları gerekiyordu. Molly sıra sıra uzanan birbirinin aynısı gri dolaplar arasında topallayarak yürüyordu.

"Beş tane daha geçmesini, sonra solundaki onuncuya gitmesini söyle ona, Brood," dedi Case.

"Beş tane daha, sonra solundan onuncu, Kedi Anne," dedi linkçi.

Molly sola saptı. Beti benzi atmış bir kütüphaneci, yanakları sırılsıklam, gözleri bomboş, iki dolabın arasına korku içinde sinmişti. Molly onu görmezden geldi. Case, böylesine

bir terör yaratmak için Modernlerin ne yaptığını merak etti. Yalandan bir tehditle ilgili bir şey olduğunu biliyordu ama Molly'nin açıklamasını takip edemeyecek kadar kaptırmıştı kendini buzuna.

"Budur," dedi Case ama Molly inşanın içinde bulunduğu dolabın önünde durmuştu bile. Dolabın hatları, Julie Deane'in Çiba'daki antresindeki Neo-Aztek kitaplıkları hatırlattı Case'e.

"Yap şunu, Kesici," dedi Molly.

Case siberuzaya geçer geçmez, kütüphane buzunu delen kızıl şeritten nabız gibi atarak giden bir emir verdi. Beş farklı alarm sisteminin hâlâ faal olduklarından en ufak şüpheleri yoktu. Üç karmaşık kilit devredışı kalmalarına rağmen hâlâ kilitli olduklarını zannediyorlardı. Kütüphanenin merkez bankası, kalıcı belleğinde çok minik bir değişiklik yaşadı: İnşa, yönetim emriyle, bir ay önce alınmıştı. İnşanın alınması ile ilgili yetkilendirmeyi kontrol edecek olan bir kütüphaneci, kayıtların silindiğini görecekti.

Kapı açılırken menteşeleri hiç ses çıkarmadı.

"0467839," dedi Case. Molly raftan siyah bir depolama birimi çekip aldı. Büyük bir saldırı tüfeğinin şarjörüne benzeyen birimin yüzeyleri uyarı çıkartmaları ve güvenlik derecelendirmeleriyle kaplıydı.

Molly dolabın kapısını kapattı; Case diğer tarafa döndü.

Kütüphane buzundan geçen hattı geri çekti. Hat hızla Case'in programına doğru topladı kendini ve otomatik olarak tam sistem geridönüşünü başlatmış oldu. Case çıkarken Duyu/Net'in kapıları ardından hızla kapandı, Case altprogramların atanmış olduğu kapılardan geçerken hepsi buzkıranın merkezine doğru hızla topladılar kendilerini.

"Çıktım, Brood," dedi Case ve koltuğuna yığıldı. Hakiki bir operasyona harcadığı odaklanmadan sonra, hâlâ giriş yapmış hâlde kalıp bedenine dair farkındalığını koruyabiliyordu. Duyu/Net'in inşanın çalındığını fark etmesi günler

alabilirdi. Fark etmeye giden anahtar ise, Los Angeles transferinin saptırılması olurdu çünkü Modern'in terör operasyonuyla fazla temiz örtüşüyordu. Molly'nin koridorda karşılaştığı üç güvenlik görevlisinin hayatta kalıp da konuşabileceğini hiç zannetmiyordu Case.

Diğer tarafa döndü.

Molly'nin kara kutusunun kontrol panelinin yanına bantlanmış durduğu asansör, hâlâ Molly'nin bıraktığı kattaydı. Güvenlik görevlisi hâlâ yerde iki büklüm olmuş hâlde yatıyordu. Case adamın boynundaki dermi yeni fark etti. Molly'nin işiydi bu, uyusun diye. Molly adamın üstünden geçti ve kara kutuyu çıkardıktan sonra LOBİ'ye bastı.

Asansörün kapısı tıslayarak açılırken, kalabalığın içinden bir kadın geriye asansöre doğru fırlatıldı ve kafasını arka duvara çarptı. Molly hiç oralı olmadı, eğilip güvenlik görevlisinin boynundaki dermi aldı. Sonra, beyaz pantolonla pembe yağmurluğu tekmeyle kapıdan attı, koyu gözlükleri de attı ve kıyafetinin kapüşonuyla başını kapadı. Kıyafetin kanguru cebindeki inşa, hareket ederken göğüskemiğine batıyordu. Asansörden çıktı.

Case daha önce panik nedir tanık olmuştu ama hiç kapalı bir alanda olmamıştı bu.

Asansörlerden dökülen Duyu/Net çalışanları, sokağa açılan kapılara akın etmiş ancak Taktik ekiplerin kurduğu köpük barikatlara ve BABA'dan gelen Çevik kuvvetlerin kum torbalarına kamufle silahlarıyla karşılaşmışlardı. Muhtemel bir katiller ordusunu kontrol altına aldıklarından şüphesi olmayan iki kurum, hiç alışılmadık bir verimlilikle işbirliği yapıyordu. Sokağa açılan ana kapıların paramparça enkazının ötesinde üç sıra insan bedeni yığılmıştı barikatlara. Lobinin mermer zemininde bir ileri bir geri akın eden kalabalığın sesine, isyan bastırma silahlarının kof kütlemeleri arkadan eşlik ediyordu sürekli. Case hayatında hiç böyle bir ses duymamıştı.

Belli ki Molly de. "Tanrım," dedi tereddüt içinde. Ham,

katıksız, fokur fokur yükselen bir feryat, bir ağıttı sanki duydukları. Lobinin zemini bedenler, kıyafetler, kan ve ezilmiş uzun sarı çıktı tomarlarıyla kaplıydı.

"Hadi, ablacım. Çıkıyoruz." İki Modern'in gözleri, delice dönenen polikarbon tonlarının içinden dışarı bakıyor, kıyafetleri gözlerinin ardında kuduran şekil ve renk karmaşasına ayak uydurmayı beceremiyordu. "Yaralı mısın? Hadi. Tommy sana destek olur." Tommy'nin konuşana uzattığı şey, polikarbona sarılı bir video kameraydı.

"Şikago," dedi Molly, "yoldayım." Sonra, düşmeye başladı. Kanla, kusmukla kayganlaşan mermer zemine değil ama. Kan gibi ılık bir kuyuya, sessizliğe ve karanlığa.

Panter Modernler'in kendini Lupus Oraoğlan olarak tanıtan liderinin üzerindeki polikarbon kıyafetin kayıt özelliği, arkaplanları istediği zaman yeniden oynatmasına olanak sağlıyordu. Case'in çalışma masasının kenarına teknoloji harikası bir gargoyl gibi tünemiş, Case ile Armitage'a kapüşonunun altından bakıyordu. Gülümsedi. Saçı pembeydi. Sol kulağının arkasında rengârenk bir mikro yazılım ormanı kıl kıl kabarmıştı; sivri kulağı da ufak bir pembe kıl öbeğiyle kaplıydı. Gözbebekleri, ışığı bir kedininki gibi algılaması için modifiye edilmişti. Case kıyafetin üstünde kımıl kımıl dolaşan renkleri, dokuları izledi.

"Olayın kontrolden çıkmasına izin verdiniz," dedi Armitage. Pahalı olduğu belli olan bir trençkotun koyu, parlak kıvrımlarına sarılmış bir heykel gibi duruyordu çatı katının ortasında.

"Kaos, Bay Kim," dedi Lupus Oraoğlan. "Bizim şeklimiz, tarzımız bu. Olayımız bu. Kadının biliyor. Biz işimizi onunla hallediyoruz. Senle değil, Bay Kim." Kıyafeti bej ve soluk avokado renginden tuhaf, köşeli bir örüntüye bürünmüştü. "Tıbbi ekibe ihtiyacı vardı. Onlarla beraber. Onu kollayacağız. Her şey yolunda." Yeniden gülümsedi.

"Ödemesini yap," dedi Case.

Armitage sinirle baktı ona. "Mallar elimizde değil."

"Kadınında," dedi Oraoğlan.

"Yap ödemesini."

Armitage gergin adımlarla masaya gitti, trençkotunun ceplerinden üç kalın Yeni Yen tomarı çıkardı. "Sayacak mısın?" diye sordu Oraoğlan'a.

"Hayır," dedi Panter Modern. "Ödeyeceksin. Sen bir Bay Kim'sin. Öyle kalmak için de ödeme yapıyorsun. Bay İsim olmuyorsun."

"Umarım tehdit değildir bu," dedi Armitage.

"İş bu," dedi Oraoğlan parayı kıyafetinin önündeki tek cebine sokuştururken.

Telefon çaldı. Case açtı.

"Molly," dedi Armitage'a ve telefonu uzattı.

Case binadan çıkarken Yayılan'ın jeodezisi şafak atmadan hemen önceki o griliğe çalıyordu aydınlanarak. Kolları, bacakları sanki buz kesmiş, kendisinden kopuk, bağımsızdı. Uyuyamıyordu. Çatı katından tiksinti gelmişti. Önce Lupus, sonra Armitage gitmişti. Molly bir yerlerde ameliyat oluyordu. Tıslayarak geçen bir trenin ayaklarının altında hissettiği titreşimi. Uzaklardan bir yerden sirenlerin sesi doppler yapa yapa geliyordu.

Rasgele dönmeye başladı köşelerden, yeni deri ceketinin yakasını kaldırmış, içine iyice gömülmüş, arka arkaya yakacağı Yeheyuanların ilkini oluğa atıp diğerine geçiyordu. Armitage'ın zehirli keselerinin eriyerek kan dolaşımına karıştığını, mikroskobik boyuttaki zarların her adımıyla daha da inceldiğini gözünün önüne getirmeye çalıştı. Gerçek değildi sanki. Duyu/Net'in lobisinde Molly'nin gözleri aracılığıyla gördüğü korku ve acı da aynı şekilde. Çiba'da öldürdüğü üç insanın yüzünü hatırlamaya çalışırken buldu kendini. Adamların yüzü bomboştu; kadınsa ona Linda Lee'yi hatır-

latıyordu. Aynalı camlı döküntü bir triportör sarsıla sarsıla geçti yanından. Kasasındaki boş silindirler zangırdıyordu.

"Case."

Hemen yana attı kendini; sırtını verecek bir duvar buldu içgüdüsel olarak.

"Mesajın var, Case." Lupus Oraoğlan'ın kıyafeti bir katıksız ana renkten diğerine geçiyordu. "Pardon. Seni irkiltmek istememiştim."

Case, elleri ceketinin ceplerinde, iyice doğruldu. Modern'den bir baş daha uzundu. "Dikkatli olman lazım, Oraoğlan."

"Mesaj bu. Kışdilsizi." Tane tane söyledi.

"Senden mi?" Case bir adım attı ona doğru.

"Hayır," dedi Oraoğlan. "Sana."

"Kimden?"

"Kışdilsizi," diye tekrar etti Oraoğlan, bir yandan evet der gibi başını sallarken saçının pembe sorgucu da sallanıyordu. Kıyafeti mat siyaha döndü; yıpranmış betonun önünde karbon bir gölge. Tuhaf bir dans etti kısaca, ince siyah kollarını hızla döndürerek, sonra kayboldu gitti. Yok. Kaybolmadı. Kapüşonunu pembeyi saklamak için başına geçirmiş, kıyafeti de grinin tam olması gereken tonunda, üstünde durduğu kaldırım gibi benek benek, leke lekeydi. Gözlerinden bir trafik ışığının kırmızısı kıpır kıpır yansıyordu. Sonra, hakikaten gitmişti.

Case dökülen tuğlalara yaslandı, uyuşmuş parmaklarıyla kapadığı gözlerini ovdu.

Ninsei'de her şey çok daha basitti.

5

Molly'nin kendine tuttuğu tıbbi ekip, Baltimore'un eski merkezinin yakınlarında, dikkat çekici bir özelliği olmayan bir apartmanın iki katına yayılmıştı. Modüler bina, Ucuz Otel'in kocaman bir versiyonuydu sanki; her tabut kırk metre uzunluğundaydı. Case, Molly'yle üzerinde itinayla çalışılmış GERALD CHIN, DİŞ HEKİMİ logosu olan tabuttan çıkarken karşılaştı. Molly topallıyordu.

"Doktorun söylediğine göre herhangi bir şeye tekme atacak olursam bacağım düşermiş."

"Arkadaşlarından biriyle karşılaştım," dedi Case, "Modernler'den biriyle."

"Öyle mi? Hangisi?"

"Lupus Oraoğlan. Bir mesajı var." Molly'ye üstüne kırmızı keçeli kalemle güzel güzel, uğraşarak yazıldığı belli olan K I Ş D İ L S İ Z İ yazılı bir peçete uzattı. "Dedi ki—" Ama Molly jargon yapıp sessiz olmasını işaret etti eliyle.

"Yengeç ısmarla hadi," dedi.

Baltimore'da öğle yemeğini yedikten, Molly önündeki yengeci insanı korkutacak raddede bir rahatlıkla parçalarına ayırdıktan sonra, metroyla New York'a gittiler. Case soru sormamayı öğrenmişti; tüm soruları sessizlik işaretiyle karşılaşmıştı. Bacağı sıkıntı veriyor gibiydi Molly'ye; çok az konuştu.

Saçları tahta boncuklar ve antika rezistanslarla sıkı sıkı örülü zayıf bir siyah çocuk, Fin'in kapısını açtı ve onları atık

tüneline sokup önlerine düştü. Case yokluklarında buradaki malzemenin her nasılsa büyümüş olduğunu hissetti. Ya da sanki yavaşça değişmiş, zamanın basıncıyla kendini pişirip bastırmıştı; sessiz, görünmez, pul pul taneler birbirinin üstüne bine bine malç olmuş, geriye bir kenara atılmış teknolojik zırzavatın billurlaşan özü kalmış, Yayılan'ın atık yerlerinde gizlice çiçek açıyordu.

Ordu battaniyesini geçtiklerinde, Fin'i beyaz masanın başında, beklerken buldular.

Molly hızlı hızlı işaretler yapmaya başladı, bir kâğıt parçası çıkardı ve üstüne bir şey yazıp Fin'e uzattı. Fin kâğıdı baş ve işaretparmaklarıyla sanki patlayacakmış gibi kendinden uzak tuttu. Case'in bilmediği bir işaret yaptı. İşaretten sabırsızlık ve suratsız bir teslimiyet anlaşılıyordu. Fin kalktı, yıpranmış tüvit ceketinin üstünden yemek kırıntılarını silkeledi. Masada yırtık bir plastik bazlama paketinin yanında salamura ringa balığı kavanozu, ağzına kadar Partagas izmaritleriyle dolu teneke bir küllük duruyordu.

Fin, "Bekleyin," deyip odadan çıktı.

Yerine Molly geçti, işaretparmağının bıçağını çıkardı ve griye çalan bir ringa dilimini zıpkınlayıp aldı. Case odada boş boş dolanıyor, geçerken pilonların üzerindeki tarama ekipmanıyla oynuyordu dalgın dalgın.

On dakika sonra Fin odaya daldığında yüzünde dişlerini gösteren sapsarı, kocaman bir gülümseme vardı. Başını onaylayarak salladı, Molly'ye başparmağıyla zafer işareti yaptı ve Case'e el edip kapı paneline yardım etmesini istedi. Case cırt cırtlı bordürü yerine usulca yerleştirirken, Fin cebinden küçük, düz bir konsol çıkarıp komplike bir sekans girdi.

"Tatlım," dedi Molly'ye, konsolu cebine atarken, "sende. Ciddiyim, kokusunu alıyorum. Nereden aldığını söyleyecek misin bana?"

"Oraoğlan'dan," dedi Molly, salamurayla krakerleri bir kenara itip. "Larry'yle ayrıca bir anlaşma yaptım."

"Akıllıcaymış," dedi Fin. "Bir AI bu."

"Yavaş biraz," dedi Case.

"Bern," dedi Fin, Case'i duymazdan gelerek. "Bern. '53 Kanunu'nun onlardaki muadilinin hükmü altında kısıtlı İsviçre vatandaşlığına sahip. Tessier-Ashpool A.Ş. için yapılmış. Ana bilgisayar ve orijinal yazılım onlara ait."

"Bern'de ne var diyorum, anladınız mı?" Case kasten ikisinin arasına girdi.

"Kışdilsizi, bir AI için tanıma kodu. Turing Kayıt numaraları bende. Yapay zekâ."

"Hepsi iyi güzel de," dedi Molly, "ne elde ediyoruz bundan?"

"Eğer Oraoğlan haklıysa," dedi Fin, "bu AI, Armitage'ı destekliyor."

"Larry'ye para verip Modernler'den Armitage'ı biraz soruşturmalarını istemesini söyledim," dedi Molly, Case'e dönerek. "Aşırı tuhaf iletişim hatları var. Armitage'ın başında kim olduğunu bulun, paranızı alın diye anlaştık."

"Sen bu AI mı başında diyorsun yani? O şeylerin özerkliğe sahip olmasına izin vermiyorlar ki. Ana şirkete ait oluyor, şu Tessle..."

"Tessier-Ashpool A.Ş.," dedi Fin. "Onlar hakkında anlatacağım ufak bir hikâyem var. Dinleyesin var mı?" Fin oturdu ve öne doğru eğildi.

"Fin," dedi Molly, "bayılır o hikâyelere."

"Kimseye anlatmadım bunu," diye başladı Fin anlatmaya.

Fin bir apartçıydı, çalıntı mal alıp satardı ve bu malların büyük çoğunluğu da yazılım olurdu. İşi sırasında zaman zaman diğer apartçılarla teması olur, bunlardan bazıları da daha geleneksel parçaların ticaretini yapardı. Değerli metaller, pullar, nadir sikkeler, cevherler, mücevherat, kürkler, tablolar ve diğer sanat eserleri alıp satarlardı. Fin'in Case ve Molly'ye anlattığı hikâye, adını Smith olarak verdiği başka bir adamın hikâyesiyle başlıyordu.

Smith de aynı zamanda bir apartçıydı ama havalar hoş olduğunda sanat simsarlığı da yapıyordu. Fin'in tanıdığı, "silikona geçen" ilk insandı –Case'in kulağına eski moda gelen bir deyimdi bu– ve satın aldığı yazılımlar sanat tarihi programları ve galeri satış tablolarıydı. Soketindeki yarım düzine çiple Smith'in sanat dünyasına dair bilgisi, en azından meslektaşlarına kıyasla, müthişti. Ama Smith, Fin'e başka bir şey için, bir yardım talebiyle gelmişti; iki iş insanı arasında, cemiyet arasında bir talepti bu. Tessier-Ashpool tayfasında bir başvurmalık istediğini söylemişti. Ve soruşturmayı yapılan öznenin kendisini kimin araştırdığına ulaşmasının kesinlikle imkânsız olacağı şekilde gerçekleştirilmeliydi bu. Mümkün, diye görüş belirtmişti Fin. Ama açıklama yapması şarttı. "Burnuma bir koku geliyordu," dedi Fin, Case'e, "para kokusu. Smith çok dikkatliydi. Hatta biraz fazla dikkatli."

Smith'in daha sonradan Jimmy adlı bir tedarikçisi olduğu ortaya çıkmıştı. Jimmy soygunculuğun yanında başka işler de yapıyordu ve yüksek yörüngede bir yıl geçirip de yerçekimi kuyusundan birtakım şeylerin taşımacılığını yaptıktan sonra dönmüştü. Jimmy'nin takımadalarda attığı turda elde etmeyi başardığı en sıradışı şey, incelikle çalışılmış bir büsttü; platin üzerine kluazone yapıt, inci taneleri ve lacivert taşlarıyla kaplıydı. Smith iç çekerek cep mikroskopunu indirmiş ve Jimmy'ye büstü eritmesini tavsiye etmişti. Güncel bir yapıttı, antika değildi ve koleksiyonerler için de herhangi bir değeri yoktu. Jimmy gülmüştü. Bu şey, bir bilgisayar uçbirimiydi. Konuşabiliyordu. Ve synth bir sesle değil, harikulade düzenlenmiş çarklar, dişliler ve minyatür organ boruları aracılığıyla. Birisinin yapabileceği en barok işlerden biriydi bu, sapkın da bir şeydi çünkü synth ses çipleri neredeyse bedavaydı. Tuhaf bir nesneydi. Smith kafayı bilgisayarına bağlamıştı ve melodik, insan olmayan sesin geçen senenin vergi iadesi dökümünü söyleyişini dinlemeye başlamıştı.

Smith'in müşteri portföyünde, saat mekanizmasıyla ça-

lışan otomatonlara fetişe varan bir tutku duyan Tokyolu bir milyarder de bulunuyordu. Smith ne yapayım dercesine omuzlarını kaldırmış ve Jimmy'ye rehin dükkânları kadar eski olan bir hareketle yukarı kaldırdığı avuçlarını göstermişti. Elimden geleni yaparım, demişti ama pek bir şey elde edeceklerini zannetmiyordu.

Jimmy kafayı orada bırakıp gittikten sonra, Smith büstü dikkatle incelemiş, birtakım ayırt edici özellik keşfetmişti. İz sürmesinin sonucunda kafanın Zürihli iki zanaatkâr, Parisli bir emaye uzmanı, Hollandalı bir kuyumcu ve Kaliforniyalı bir çip tasarımcısının beklenmedik işbirliği sonucu üretildiğini ortaya çıkarmayı başarmıştı. Ve elde ettiği bilgiye göre, büstü imal ettiren, Tessier-Ashpool A.Ş.'ydi.

Smith, Tokyolu koleksiyonere önden ufak paslar atmaya başlamış, önemli bir şeyin peşinde olduğuna dair ipuçları vermişti.

Sonra bir gün biri ziyaret etmişti onu. Bu beklenmedik ziyaretçi, Smith'in inanılmaz karmaşık güvenlik sisteminden sanki yokmuş gibi elini kolunu sallayarak geçip gelmişti. Ufak tefek bu Japon adam, inanılmaz nazikti ve laboratuvarda yetiştirilme bir ninja suikastçının tüm özelliklerini taşıyordu. Smith hiç kıpırdamadan durmuş, Vietnam gül ağacından cilalı masasının diğer ucundaki sakin kahverengi gözlü ölüme bakmıştı gözlerini ayırmadan. Klonlanmış katil kibarca, neredeyse özür dilercesine, belli bir sanat eserini bulup geri götürme görevinin kendisine verildiğini, muazzam güzellikteki bu mekanizmanın efendisinin evinden alınmış olduğunu anlatmıştı. Smith'in bu nesnenin nerede olabileceğine dair malumatı olabileceği söylenmişti kendisine.

Smith, adama ölmek gibi bir niyeti olmadığını söyleyerek kafayı çıkarıp koymuştu. Peki, demişti ziyaretçisi, bu nesnenin satışından ne kadar gelir elde etmeyi beklemişti? Smith, satmayı düşündüğü fiyattan çok daha düşük bir meblağ söylemişti. Ninja çıkardığı kredi çipine isimsiz bir İsviçre hesa-

bından Smith'e o miktarı aktarmıştı. Peki, demişti adam, size bu parçayı kim getirdi? Smith ona söylemişti. Bunun üzerinden birkaç gün sonra, Jimmy'nin ölüm haberi gelmişti.

"Ben de hikâyeye bu noktada dahil oldum," diye devam etti Fin anlatmaya. "Smith benim Hatıralar Geçidi'ne takılan tayfayla işimin çok olduğunu biliyordu. Hiçbir zaman izini süremeyeceğin bir danışman arıyorsan da oraya gidersin. Bir kovboy tuttum. Ben aracıydım, o sebepten de yüzde aldım. Dikkatliydi Smith. İşinde çok tuhaf bir tecrübe yaşamış ve bundan da alnının akıyla kurtulmayı başarmıştı ama aklına yatmayan, oturmayan bir şeyler vardı. İsviçre'deki o zuladan ödemeyi yapan kimdi? Yakuza mı? İmkânsızdı bu. Bu tür durumlar için onların çok katı prensipleri vardır ve her zaman ama her zaman alıcıyı da öldürürler. Casus işi miydi? Smith'e göre değildi. Casus muhabbetinin kendine has bir hissi vardır, kokusunu alırsın bir şekilde. Neyse, ben de benim kovboya haber arşivlerini tarattım, taratınca da Tessier-Ashpool'un bir davası çıktı karşımıza. Davada bir numara yoktu ama avukatlık bürosunu öğrenmiştik. Sonra kovboy, avukatın buzunu halledince de ailenin adresini ele geçirdik. Bunun da başımıza açmadığı iş kalmadı."

Case kaşlarını kaldırdı.

"Serbestaraf," dedi Fin. "Şaft. Meğer oranın neredeyse tamamına sahiplermiş. Asıl ilginç olay, kovboy haber arşivlerinde klasik bir danışman çalıştırıp özet derlediğinde ortaya çıkan tabloydu. Aile organizasyonu. Kurumsal yapı. Kâğıt üstünde bir A.Ş.'ye hisse parası neyse verip katılabilirsin ama Tessier-Ashpool'un yüz yılı aşkın bir süredir tek bir hisse satışı bile gerçekleşmemiş borsada. Bildiğim kadarıyla herhangi bir borsada. Yani karşımızda çok sessiz, çok eksantrik, birinci kuşaktan bu yana yüksek yörüngede varlık gösteren ve şirket gibi yönetilen bir aile var. Büyük paraları var, medyadan da uzak duruyorlar. Klonlamayla çok içli dışlılar. Yörünge hukuku genetik mühendisliği konusunda çok daha

hoşgörülü, değil mi? Ve herhangi bir esnada hangi kuşak ya da hangi kuşakların birleşiminin işin başında olduğunu takip etmek de zor."

"O nasıl oluyor?" diye sordu Molly.

"Kendi kriyojenik sistemlerini kurmuşlar. Yörünge hukuku altında bile, dondurulduğun süre boyunca yasal olarak hayatta değilsin. Görünüşe bakılırsa, bunlar ara ara yer değiştiriyor birbiriyle. Gerçi ailenin kurucu babasını yaklaşık otuz yıldan beri gören olmamış. Kurucu ana ise laboratuvarda geçirdiği bir kazada ölmüş..."

"Senin apartçıya n'oldu peki?"

"Hiçbir şey." Fin'in kaşları çatıldı. "Bıraktı. T-A'lıların sahip olduğu bu inanılmaz girift vekaletnameler ormanını şöyle bir görmüş olduk, o kadar. Jimmy muhtemelen Eğretışık'a girdi, kafayı götürdü, sonra Tessier-Ashpool da ninjasını gönderdi kafanın peşinden. Smith de bütün bunları unutmaya karar verdi. Belki de akıllılık yapmış oldu." Fin, Molly'ye baktı. "Eğretışık Villası. Şaftın ucunda. Kesinlikle özel bölge."

"Ninja onlara ait mi diyorsun sen şimdi, Fin?" diye sordu Molly.

"Smith'e göre evet."

"Pahalı," dedi Molly. "O küçük ninjaya n'oldu peki sence, hiç merak ettin mi, Fin?"

"Muhtemelen buza koydular. Gerekirse yine çözmek için."

"Peki," dedi Case, "elimizde, Armitage'ın varını yoğunu Kışdilsizi adında bir AI'dan aldığı bilgisi var. Ne işimize yarıyor bu?"

"Şimdilik hiçbir şeye," dedi Molly, "ama artık ufak bir yan işin var." Cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp Case'e uzattı. Case kâğıdı açtı. Grid koordinatları ve giriş kodları.

"Kim bu?"

"Armitage. Onun veritabanlarından biri. Modernler'den satın aldım. Ayrı bir anlaşmayla. Neresi burası?"

"Londra," dedi Case.

"Ee kır şunu." Güldü Molly. "Bir kere olsun hakkını ver bakalım sana yapılan masrafların."

Case kalabalık bir platformda trans-BABA bölgesel trenlerinden birini bekliyordu. Molly çantasında Düzçizgi'nin inşası, saatler önce çatı katına dönmüştü. Case de o saatten beri aralıksız içiyordu.

Düzçizgi'yi bir inşa olarak düşünmek rahatsız ediciydi; ölü bir adamın becerilerini, takıntılarını, ani reflekslerini yeniden üreten, bütünleşik donanım bir ROM kasetti bu... İndüksiyon şeridi üzerindeki tren bir gümlemeyle, tünelin tavanındaki çatlaklardan ince siyah kumları dökerek geldi. Case en yakın kapıdan bindi ve tren yeniden yola çıkarken diğer yolcuları izlemeye başladı. İki şarlatan görünümlü Hıristiyan Biliminsanı, bileklerine keskin ışıkta ıslak pembeleri ışıldayan sembolik hologram vajinalar takmış üç genç ofis teknisyenine yaklaşıyordu kıçın kıçın. Teknisyenler kusursuz dudaklarını gergin gergin yalıyor, yarı kapalı metalik gözkapaklarının ardından Hıristiyan Biliminsanlarını süzüyordu. Uzun boylu, egzotik, otlayan hayvanlar gibi görünen kızlar, trenin hareketiyle farkında olmadıkları bir zarafetle salınıyorlardı hafif hafif. Yüksek topukları, vagon zeminin gri metali üstünde cilalı toynaklar gibi duruyordu. Çil yavrusu gibi dağılıp misyonerlerden kaçmadan önce tren Case'in ineceği istasyona vardı.

Case trenden indiğinde, istasyonun duvarına asılmış beyaz hologramdan bir puro gördü; matbu Japoncayı taklit eden kıvrımlı büyük harflerle yazılmış SERBESTARAF, nabız gibi atıyordu. Case kalabalığın içinden kendine yol açıp altına geldiği hologramı incelemeye başladı. DAHA NE BEKLİYORSUN? diye yanıp sönmeye başladı tabela. Üstünü ızgaralar, radyatörler, doklar, kubbelerin çıkıntılar yaparak kapladığı, küt beyaz bir şaft. Bu reklamı ya da benzerlerini

binlerce defa görmüştü. Hiç hitap etmemişti Case'e bunlar. Elindeki dekle Serbestaraf'ın kıyılarına varması, Atlanta'ya varması kadar kolaydı. Seyahat dediğin, et işiydi. Ama şimdi, reklamın ışıktan dokusunun sol alt köşesine dokunmuş küçük, ufak bir madeni para büyüklüğündeki mührü görüyordu: T-A.

Düzçizgi'nin hatıralarında kaybolan Case, çatı katına döndü. On dokuzuncu yazının büyük kısmını Beyefendi Kaybeden'de, pahalı biralarını yavaş yavaş içip kovboyları izleyerek geçirmişti. O sırada bir deke henüz elini bile sürmemişti ama ne istediğini biliyordu. En az yirmi hevesli vardı o yaz Kaybeden'e takılan; her biri bir kovboya ırgatlık yapmaya kafayı takmış durumdaydı. İşi öğrenmenin tek yolu buydu.

İçlerinde Pauley'yi duymayan yoktu. "Lanta"nın varoşlarından gelme bu taşralı kovboy, siyah buzun ardında yaşadığı beyinölümünden sağ kalmayı başarmıştı. Sokak seviyesinde, incecik, biricik bir sarmaşık gibi dolanan laflar, imkânsızı başardığı dışında bir şey demiyordu Pauley hakkında. "Büyük olaydı," dedi bir başka özenti, bir bira fiyatı karşılığında Case'e, "ama kimbilir ne oldu? Brezilya'dan bir maaş kasası ağı peşinde olduğu söyleniyor. Her neyse, adam ölmüştü, direkt dümdüz beyinölümü hem de." Case kalabalık barın diğer ucundan tıknaz, gömlekli, teninin rengi hafif kurşuni olan bir adama baktı.

"Genç," demişti ona Düzçizgi, aylar sonra Miami'de, "ben aynı şu dana gibi kertenkeleler gibiyim, anladın mı? Hani şu iki beyinleri oluyo' ya, biri kafasında diğeri kuyruksokumunda, arka bacaklarını hareket ettirebilsin diye he. O siyah şeye girdim ama şu benim sokum beynim aynen işlemeye devam etti."

Kaybeden'deki elit kovboylar, tüm gruba yayılan, neredeyse hurafe derecesindeki tuhaf bir kaygıyla kendilerinden uzak tutuyorlardı Pauley'yi. Siberuzayın Lazarus'u, McCoy Pauley...

Nihayetinde mahvına, kalbi neden olmuştu. Savaş sırasında bir esir kampında takılan, üretim fazlası Rus işi kalbi. Pauley, zamanlama hissini koruyabilmek için kalbinin kendine has atışına ihtiyaç duyduğunu öne sürerek değiştirmeyi reddetmişti onu. Case, elinde oynadığı Molly'nin verdiği kâğıt parçası, merdivenlerden çıktı.

Molly hafızalı köpüğün üstüne uzanmış, horluyordu. Şeffaf bir alçı, kasığının birkaç milimetre altından dizine kadar uzanıyordu; katı gözenekçiğin altındaki derisi, siyahtan çirkin sarıya dönen morluklarla kaplıydı. Her biri farklı boyut ve renkteki sekiz derm, sol bileğinden düzgün bir hat hâlinde uzanıyordu. Yanında duran Akai transdermal üniteden, alçının altındaki girdi trodlarına ince kırmızı kablolar uzanıyordu.

Case, Hosaka'nın yanındaki tensörü açtı. Net, keskin ışık dairesi doğrudan Düzçizgi'nin inşası üzerine düştü. Birkaç parça buz oturttu, inşaya bağladı ve giriş yaptı.

Sanki birisi hemen arkasında durmuş, okuduğu bir şeyi okuyordu.

Öksürdü. "Dix? McCoy? Sen misin, abi?" Boğazı gergindi.

"N'aber, kardeş," dedi yönsüz bir ses.

"Ben Case, abi. Hatırladın mı?"

"Miami, ırgat, çabuk öğrenirdi."

"Ben seninle konuşmadan önce hatırladığın son şey nedir, Dix?"

"Hiçbi' şey."

"Bekle." Case inşadan çıktı. Varlık gitmişti. Yeniden bağlandı. "Dix? Kimim ben?"

"Yüzüme kapatıyorsun, Jack. Sen kim olduğunu zannediyosun be?"

"Ca... senin kankan. Ortağın. N'oluyor, abi?"

"Güzel soru."

"Birkaç saniye önce buradaydın, hatırlıyor musun?"

"Yok."

"Bir ROM kişilik matrisini nasıl çalıştığını biliyor musun peki?"

"E herhalde. Yerleşik yazılım inşası."

"O zaman kullandığım veri saklama slotuna takıyorum; ardışık, gerçek zamanlı hafıza verebiliyorum?"

"Sanırım," dedi inşa.

"Peki, Dix. Sen bir ROM *inşasısın.* Çaktın mı?"

"Öyle diyorsan öyledir," dedi inşa. "Sen kimsin?"

"Case."

"Miami," dedi ses, "ırgat, çabuk öğrenirdi."

"Tamam. Şimdi ilk olarak, Dix, senle ikimiz sıvışıp Londra ızgarasına gidecek ve ufak bir veriye erişim yapacağız. Var mısın?"

"Seçme şansım var mı ki, genç?"

6

Case durumunu açıkladığında, "Sen kendine cennet istiyo'n," diye akıl verdi verdi ona Düzçizgi. "Kopenhag'a bak, üniversite bölgesinin uçlarına." Ses koordinatları söylerken Case de giriş yaptı.

Aradıkları cenneti, "korsan cennetini" düşük güvenlikli bir akademik ızgaranın birbirine karışmış sınır bölgesinde buldular. İlk bakışta, öğrenci operatörlerin ızgara çizgilerinin bağlantı noktalarına zaman zaman bıraktığı grafitileri –bir düzine sanat fakültesinin birbirine karışmış hatlarına vuran soluk renkli ışık glifleri– andırıyordu.

"İşte," dedi Düzçizgi, "mavi olan. Görüyor musun? Bell Europa'nın giriş kodu o. Taze de. Bell tayfası yakında girer, buraya gelir, bütün panoyu okur, buraya koyulduklarını gördükleri hangi kod varsa onları değiştirir. Çocuklar da ertesi gün yenilerini çalar."

Case, Bell Europa'ya erişim sağladıktan sonra, standart bir telefon koduna geçti. Düzçizgi'nin yardımıyla, Molly'nin Armitage'a ait olduğunu iddia ettiği Londra veritabanına bağlantı sağladı.

"Hah," dedi ses, "ben hallederim." Düzçizgi monoton bir sesle bir dizi rakam terennüm etmeye başladı, Case de bu rakamları dekine girerken bir yandan da inşanın zaman belirtmek için yaptığı duraklamaları yakalamaya çalışıyordu. Üç deneme sonunda halloldu.

"Marifet," dedi Düzçizgi. "Hiç buz yok ki."

"Tara şunu," dedi Case, Hosaka'ya. "Sahibin kişisel geçmişi dışındakileri elemeye bak."

Cennetin nöroelektronik çiziktirmeleri yerini baklava şeklinde sade, beyaz bir ışığa bıraktı. "İçeriklerin büyük çoğunluğunu, savaş sonrası askeri mahkemelerin video kayıtları oluşturuyor," dedi Hosaka'nın mesafeli sesi. "Çekimlerin merkezinde, Albay Willis Corto bulunuyor."

"Tamam, hadi göster," dedi Case.

Bir adamın yüzü ekranı kapladı. Gözler Armitage'a aitti.

İki saat sonra, Case şilteye, Molly'nin yanına bıraktı kendini ve hafızalı köpüğün vücudunun şeklini almasını bekledi.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Molly, sesi uyku ve ilaçlar yüzünden boğuk geliyordu.

"Sonra anlatırım," dedi, "pestilim çıktı." Case akşamdan kalmaydı; kafası karmakarıştı. Şilteye uzanmış, gözleri kapalı, Corto adında bir adam hakkındaki hikâyenin farklı parçalarını düzene sokmaya çalışıyordu. Hosaka, hazırladığı ince veri kaydından bir özet de çıkarmıştı ama boşluklarla doluydu. Materyalin bir kısmı ekranda hızla, pürüzsüzce akan matbu kayıtlardı. Case bilgisayardan kayıtları okumasını istemek zorunda kalmıştı. Diğer parçalar ise, Bağıran Yumruk duruşmasının ses kayıtlarıydı.

Albay Willis Corto, Rus savunmasının Kirensk üzerindeki bir kör noktasından dalış yapmıştı. Mekiklerin darbe bombalarıyla açtığı deliğin ardından, Corto'nun ekibi yelkenkanat model Gecekanatlarıyla inişe geçmiş; çat diye açılan gergin kanatları ay ışığında parıldıyor, Angara ve Podhamennaya nehirlerinin gümüş kıvrımlarına yansıyordu; Corto'nun on beş ay boyunca göreceği son ışık olacaktı bu. Case donmuş steplerin çok üstünde ekibin fırlatma kapsüllerinden tomurcuk tomurcuk beliren yelkenkanatları gözünün önüne getirmeye çalıştı.

"Sana hakikaten fena geçirmişler be, patron," dedi Case. Molly hafif kıpırdandı yanında.

Yelkenkanatlar; konsol operatörü, prototip bir dek ve sibernetik tarihindeki ilk hakiki virüs olan Köstebek IX adlı bir virüs programının ağırlığının telafi edilebilmesi için silahlarından arındırılmıştı. Corto ve ekibi bu operasyon için üç yıldan beri çalışıyordu. Buzu aşmış, Köstebek IX'u zerk etmek üzereyken, elektromanyetik darbeler gelmişti. Rus darbe silahları, jokeyleri elektronik karanlığa fırlatmıştı; Gecekanatları'nın sistemleri çökmüş, uçuş devreleri yok olmuştu.

Sonra lazerler devreye girmiş, kızılötesi nişanlarını almış, hassas, radar-geçirgen saldırı uçaklarını safdışı bırakmış, Corto ve ölen konsol adamı, Sibirya göğünden düşmeye başlamıştı. Düşmüş, düşmüş, düşmüşlerdi...

Hikâyenin boşluklar olan bu kısmı için Case, el koyularak Finlandiya'ya ulaşmayı başaran bir Rus savaş helikopterine dair belgeleri taramıştı. Bir ladin korusuna inen helikopter, inmesiyle beraber şafak nöbeti tutan rezerv birliklerin kullandığı yirmi milimetrelik antika bir top tarafından tarumar edilmişti. Corto için Bağıran Yumruk, Fin paramediklerin onu helikopterin yamulmuş karnından testereyle kesip çıkarmasıyla, Helsinki eteklerinde bitmişti. Savaş dokuz gün sonra bitmiş, Corto da Utah'daki bir askeri tesise kör ve iki bacağıyla çenesinin büyük kısmı olmadan nakledilmişti. Kongre görevlisinin onu orada bulması on bir ayı bulmuştu. Tüplerin damla damla azalışını dinliyordu. Washington ve McLean'de göstermelik duruşmalar başlamıştı bile. Pentagon ve CIA balkanlaştırılıyor, kısmen dağıtılıyordu. Kongre'deki soruşturma, Bağıran Yumruk'a odaklanmıştı. Tam watergate'lemelik, demişti görevli Corto'ya.

Gözlere, bacaklara, kapsamlı bir kozmetik çalışmaya ihtiyacı olacağını söylemişti görevli ona; bunların hiçbiri hallolmayacak şeyler değildi. Terle nemlenmiş çarşafların altından Corto'nun omzunu sıkarken, yeni tesisat da gerekeceğini söylemişti.

Corto duraksız, usulca süren damlamayı duyuyordu. Olduğu hâlde ifade vermeyi tercih ettiğini söylemişti.

Olmaz, demişti görevli. Duruşmalar televizyonda yayınlanıyordu. Duruşmaların seçmenlere ulaşması gerekiyordu. Görevli kibarca öksürmüştü.

Onarılan, elden geçirilen ve kapsamlı olarak provası yapılan Corto'nun müteakip ifadesi; ayrıntılı, etkileyici, berraktı ve Pentagon'un altyapısının belirli kısımlarını kurtarmak için birtakım menfaatleri olan bir Kongre hizbi tarafından büyük oranda uydurulmuştu. Corto verdiği ifadenin, Kirensk'teki elektromanyetik darbe tesislerine dair raporların bastırılmasında doğrudan sorumluluk sahibi üç yetkilinin kariyerlerini kurtarmakta kritik etkili olduğunun gitgide farkına varmıştı sonradan.

Duruşmalardaki görevini yerine getirdikten sonra Washington'da istenmiyordu. M Caddesi'ndeki bir restoranda karşılıklı kuşkonmaz krep yerken görevli, yanlış insanlarla konuşmanın getireceği hayati tehlikelerden bahsetmişti. Corto sağ elinin kaskatı parmaklarıyla adamın gırtlağını ezmişti. Boğulan Kongre görevlisinin yüzü kuşkonmaz krepinde dururken, Corto sokağa, Washington'ın serin eylülüne çıkmıştı.

Hosaka polis raporları, kurumsal casusluk kayıtları ve haber dosyalarını tarıyordu takır takır. Case, Corto'nun Lizbon ve Marakeş'te şirket kaçaklarını kıvama getirmesini izliyordu; görünüşe bakılırsa buralarda Corto ihanet fikriyle yanıp tutuşmaya başlamış, patronları için satın aldığı biliminsanları ve teknisyenlerden tiksinir olmuştu. Singapur'da sarhoşken bir Rus mühendisi döve döve öldürmüş, sonra da odasını ateşe vermişti.

Ardından, Tayland'da ortaya çıkmıştı. Bir eroin fabrikasının başındaydı. Sonra, Kaliforniya'da bir kumar mafyasının infazcısı, ardından Bonn'un harabelerinde kiralık katil ola-

rak. Wichita'da bir banka soymuştu. Kayıtlar giderek daha müphem, karanlık oluyor, aradaki boşluklar büyüyordu.

Kimyasal sorgulama kullanıldığı hissedilen, banda alınmış bir kayıtta, bir gün her şeyin griye döndüğünü söylüyordu Corto.

Fransızcadan çevrilmiş tıbbi kayıtlardan, kimliksiz bir adamın Paris'teki bir zihin hastalıkları birimine götürüldüğü ve şizofreni teşhisi konulduğu anlaşılıyordu. Katatonik olmuş, Toulon civarlarında bir devlet enstitüsüne gönderilmişti. Sibernetik modeller uygulanarak şizofreniyi tedavi etmeye çalışan deneysel bir programa denek olmuştu. Rasgele seçilen ve mikrobilgisayarlar verilen hastalardan, öğrencilerin yardımıyla onları programlamaları istenmişti. Adam iyileşmişti. Deneyin başarıyla sonuçlandığı tek hasta oydu.

Kayıt burada bitiyordu.

Case köpüğün üzerinde döndüğünde, Molly rahatsız olduğu için usulca küfrü bastı ona.

Çalan telefonu Case yatağa çekip açtı. "Evet?"

"İstanbul'a gidiyoruz," dedi Armitage. "Bu gece."

"Ne istiyormuş, şerefsiz?" diye sordu Molly.

"Bu gece İstanbul'a gidiyormuşuz."

"Ne güzel."

Armitage uçuş numaralarını ve yola çıkış saatlerini okuyordu bir yerden.

Molly doğruldu, ışığı açtı.

"Benim teçhizat n'olacak?" diye sordu Case. "Dekim."

"Fin halleder o işi," dedi Armitage ve kapattı telefonu.

Case, Molly'nin eşyalarını toplamasını izliyordu. Molly'nin gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti ama alçılıyken bile hareketlerini izlemek bir dansı izlemekten farksızdı. Boşa tek bir hareket yoktu. Case'in kıyafetleri yatağın kenarında karmakarış bir yığın hâlinde duruyordu.

"Canın acıyor mu?" diye sordu Molly'ye.

"Chin'in mekânda bir gece daha geçirsem iyi olurdu."

"Senin dişçide?"

"Aynen öyle. Ağzı çok sıkıdır. O mekânın yarısını tam kapsamlı klinik olarak kullanıyor. Samuraylar için tamirat işleri yapıyor." Molly çantasının fermuarını çekiyordu.

"İstanbul'a gittin mi hiç?"

"Vakti zamanında, birkaç günlüğüne."

"Hiç değişmez," dedi Molly. "Pejmürde, berbat bir yerdir."

"Çiba'ya gittiğimizde böyleydi," dedi Molly trenin penceresinden harabe hâlindeki, kayalıklarla kaplı ıssız sanayi arazisine gözlerini dikmiş bakarken; ufukta kızıl uyarı ışıkları, hava taşıtlarını füzyon reaktörlerine karşı uyarıyordu. "L.A.'deydik. Geldi, toplanın dedi. Makao'ya gidecektik. Oraya gittiğimizde, Lisboa'da fantan oynadım, o da Zhongshan'a geçti. Ertesi gün, Gecekent'te seninle kovalamaca oynuyorduk." Molly siyah ceketinin yeninden ipek bir eşarp çıkardı ve astarını düzeltti. Kuzey Yayılan'ın yamulmuş otoban betonundaki çatlakların arasından öbek öbek bitmiş ölü çimenlerle kaplı manzarası, birbirine girmiş çocukluk hatıralarını canlandırıyordu Case'in.

Havaalanına on kilometre kala tren yavaşlamaya başladı. Case rafinerilerin paslanan kabukları ve lav kırıklarıyla bezeli çocukluk manzaralarına doğuşunu izledi güneşin.

7

Beyoğlu'nda yağmur yağıyordu. Kiralık Mercedes, ihtiyatlı Yunan ve Ermeni kuyumcuların parmaklık kaplı, ışıksız vitrinlerinin önünden usulca geçiyordu. Dönüp arabaya bakan bir iki koyu renk paltolu figür dışında sokak neredeyse ıssızdı.

"Burası bir zamanlar Osmanlı İstanbulu'nun müreffeh Avrupa yakasıydı," diye mırıl mırıl konuştu Mercedes.

"Yani sonra dibe vurdu ha," dedi Case.

"Hilton, Cumhuriyet Caddesi'nde," dedi Molly. Arabanın gri ultrasüet koltuğuna yaslandı.

"Armitage ne diye tek başına uçuyor?" diye sordu Case. Başı ağrıyordu.

"Çünkü asabını bozuyorsun. Benimkini de bozduğun kesin."

Case, Molly'ye Corto'nun hikâyesini anlatmak istese de vazgeçti. Uçakta uyku dermi kullanmıştı.

Havalimanından şehre giden dümdüz yol, sanki neşterle çizilmiş gibi yarıyordu şehri. Yama yama, karman çorman ahşap binaların çılgın duvarlarının kayıp gidişini izliyordu; apartman daireleri, arkolojiler, kasvetli dev siteler, kontrplak ve oluklu sac kaplı duvarlar...

Üstüne maaşadam siyahından gıcır gıcır bir Şinjuku takımı geçirmiş olan Fin, Hilton'ın baştan başa uçuk mavi halı döşenmiş lobisinde kadife taklidi bir koltuğa kendini atmış, somurtuyordu.

"Yüce Tanrım," dedi Molly. "Fare takım elbise giymiş."

Lobide yürüdüler.

"Buraya gelmek için kaç para aldın, Fin?" Molly çantasını koltuğun yanına bıraktı. "Şu kıyafeti giymek için aldığın kadar değildir ama kesin, dimi?"

Fin'in üst dudağı geriye çekildi. "Yeterli olmadığını bil yeter, tatlım." Yuvarlak, sarı künyeli manyetik bir anahtar uzattı Molly'ye. "Girişin yapıldı bile. Şef yukarıda." Etrafına bakındı. "Ne boktan bir şehir burası ya."

"Kubbenin altından çekilip alınıverince agorafobin geliyor. Brooklyn'deyim falan de işte kendine." Molly parmağıyla anahtarı döndürdü. "Sen valelik mi yapıyorsun şimdi burada?"

"Bi' elemanın implantlarını kontrol etmem lazım," dedi Fin.

"Benim dek ne olacak peki?" diye sordu Case.

Fin irkildi. "Protokolü bozma. Patrona sor."

Molly'nin parmakları ceketinin gölgesinde, aniden parlayıp sönen bir jargon yaptı. Fin izledi, sonra evet dercesine başını salladı.

"Evet," dedi, "kim olduğunu biliyorum onun." Başıyla asansörlerden tarafa işaret etti. "Gel bakalım, kovboy."

Case, iki çanta da elinde, Molly'nin düştü peşine.

Odalarının, Çiba'da Armitage'ı ilk defa gördüğü odadan hiçbir farkı yoktu. Sabah pencereye gittiğinde Tokyo Körfezi'ni görse şaşırmazdı. Sokağın karşısında bir otel daha vardı. Hâlâ yağmur yağıyordu. Birkaç arzuhalci, eski ses yazıcılarını şeffaf plastiklere sarmış, saçakların altına sığınmıştı; belli ki yazılı metin buralarda hâlâ belli bir itibara sahipti. Ağır işleyen bir yerdi bu kent. Mat siyah renkli, sonradan ilkel hidrojen yakıt hücreliye çevrilmiş bir Citroen sedandan, buruşuk yeşil üniformalı beş suratsız Türk polis memurunun çıkışını izledi. Sokağın karşısındaki otele girdiler.

Case başını çevirip yatağa, Molly'ye baktığında onun ne

kadar solgun olduğunu fark edip şaşırdı. Gözenekçikli alçıyı çatı katı dairelerindeki şiltede, transdermal uyarıcının yanında bırakmıştı. Gözlüklerinden odanın aydınlatması yansıyordu kısmen.

Telefonu ikinci defa çalmasına fırsat bırakmadan açmıştı. "Uyanık olmanıza sevindim," dedi Armitage.

"Daha anca. Hanımefendi hâlâ uykuda. Baksana, patron, sanki ufak bir sohbet yapsak iyi olacak. Yaptığım şey hakkında biraz daha bilgim olduğunda daha iyi çalışırmışım gibi geliyor bana."

Diğer taraftan hemen bir yanıt gelmedi. Case dudağını ısırdı.

"Bilmen gerekeni biliyorsun. Belki de gerekenden fazlasını."

"Öyle mi diyorsun?"

"Giyin, Case. Molly'yi de kaldır. Yaklaşık on beş dakika içinde görüşmeniz var. İsmi, Terzibaşçıyan." Telefon usulca öttü. Armitage kapatmıştı.

"Uyan, yavrum," dedi Case. "İş var."

"Bir saatten beri uyanığım ben zaten." Aynalar döndü.

"Jersey Bastion diye biri geliyormuş."

"Belli ki dile yatkınlığın var, Case. Yarı Ermeni falansındır sen kesin. Armitage'ın Riviera'yı gözleyen adamıydı. Hadi yardım et bana."

Altın çerçeveli, aynalı gözlük takan genç bir adam olan Terzibaşçıyan, gri bir takım elbise giymişti. Beyaz gömleğinin açık yakasından gözüken aşırı yoğun kıl tabakasını Case başta adamın içine giydiği tişört gibi bir şey sandı. Terzibaşcıyan'ın elindeki siyah Hilton tepsisinde hoş kokular yayan üç küçük koyu kahveyle beraber üç yapışkan, saman renginde Şark usulü tatlı koyulmuştu.

"Siz *İngiliz*de nasıl diyor, çok rahat olalım." Manalı manalı Molly'ye bakıyordu. Nihayet gümüş gözlüğünü çıkardı. Koyu kahverengi gözleri, asker tıraşlı kısacık saçlarıyla aynı

tondaydı. Gülümsedi. "Böyle daha iyi, ha? Yoksa sonsuzluk *tüneli* oluyor değil mi, ayna içinde ayna... Özellikle siz," dedi Molly'ye, "dikkatli olmalısınız. Türkiye'de böyle modifikasyonlar kullanan kadınlara hoş gözle bakılmaz."

Molly hamur işlerinden birini alıp ortasından kocaman ısırdı. "Benim çöplüğümdeyiz, Jack," dedi ağzı dolu. Ağzındakini çiğnedi, yuttu, sonra da dudaklarını yaladı. "Seni biliyorum. Orduya muhbirlik yapmıyor musun sen?" Elini miskin miskin ceketinin önüne soktu ve Flechette'ini çıkardı. Case, Molly'nin silahı üstünde taşıdığının farkında değildi.

"Çok rahat olalım, lütfen," dedi Terzibaşcıyan, beyaz porselenden yüksüğü dudaklarına birkaç santim kala donmuş kalmıştı.

Molly silahı doğrulttu. "Belki patlayıcı çıkar bahtına, sürüylesi hem de; ya da belki de bir kansere tutulursun. Tek bir dart yeter, aşağılık herif. Aylarca anlamazsın ne olduğunu."

"Rica ederim. Siz buna *İngiliz*de nasıl diyor, beni çok geriyorsunuz..."

"Ben buna boktan bir sabah diyorum. Şimdi bize adamımız hakkında anlatacağını anlat, sonra da defol git." Molly silahı kaldırdı.

"Fener'de, Küçük Gülhane Caddesi, 14 numarada oturuyor. Her gece çarşıya *tünel* kullanarak gittiği rotası var elimde. Bir süredir Yenişehir Palas Oteli'nde çıkıyor. Mekân modern, *turistik* dediğimiz tarzda ama polisin bu tür gösterilerle ilgilenmeye başlaması sağlandı. Yenişehir yönetimi gergin durumda." Gülümsedi. Metalik tınılı tıraş losyonu kokuyordu.

"İmplantları öğrenmek istiyorum," dedi Molly, bacağına masaj yaparken, "tam olarak ne yapabileceğini öğrenmek istiyorum."

Terzibaşcıyan evet dercesine başını salladı. "En kötüsü, siz *İngiliz*de nasıl diyor, sübliminaller." Beş heceyi dikkatle telaffuz etmişti.

"Solumuzda," dedi Mercedes, yağmurlu, labirent gibi sokaklardan ilerlerken, "*Kapalı Çarşı*, Grand Bazaar."

Case'in yanında Fin takdir eden bir ses çıkardı ama yanlış tarafa bakıyordu. Sokağın sağ tarafında sıra sıra minyatür hurdalıklar uzanıyordu. Case, parça parça kırılmış, pas kaplı oluklu mermerlerin üstünde, içi tamamen tahrip edilmiş bir lokomotif gördü. Başsız mermer heykeller, yakacak odunlar gibi üst üste yığılmıştı.

"Evini mi özledin?" diye sordu Case.

"Berbat bir yer burası," dedi Fin. Siyah ipek kravatı, yıpranmış karbon bir şerit gibi gözükmeye başlamıştı artık. Yeni takım elbisesinin yakaları kebap sosu ve kızarmış yumurta desenleriyle kaplıydı.

"Jersey, baksana," dedi Case arkalarında oturan Ermeni'ye, "bu eleman ekipmanının kurulumunu nerede yaptırdı?"

"Çiba'da. Sol ciğeri yok. Diğeri, nasıl diyorsunuz, güçlendirilmiş? Bu implantları herkes satın alabilir ama en yeteneklisi bu." Mercedes yana kırdı, balon lastikli, tepeleme hayvan derisiyle dolu bir kamyondan kaçındı. "Onu sokaklarda takip ettiğimde, bir günde on on iki bisikletin yanından geçerken düştüğünü gördüm. Bisikletliyi hastanede bulunca hep aynı hikâye. Fren levyesinin yanına kurulu bir akrep..."

"'Ne görüyorsan, o' muhabbeti işte," dedi Fin. "Elemanın silikonundaki şemaları gördüm. Bayâ artistik. Ne hayal ediyorsa onu görüyorsun. İyice daraltıp bir akım darbesi hâline getirebilir, istese rahat kızartır retinanı."

"Bunu kadın arkadaşına söyledin mi?" Terzibaşcıyan ultrasüet koltukların arasından eğildi.

"Türkiye'de kadın hâlâ kadın. Buysa..."

Fin homurdandı. "Ona yan bakacak olursan o gözlerini alıp boynuna papyon yapar ha."

"Bu deyimi anlayamadım."

"Olsun," dedi Case. "Kapa çeneni anlamına geliyor."

Ermeni arkasına yaslandığında ardında tıraş losyonunun

metalik tınısı kaldı. Sanyo bir alıcıvericiye Yunanca, Fransızca, Türkçenin birbirine girdiği bir fısıltıyla, arada kopuk İngilizce parçacıklar da katarak, konuşmaya başladı. Alıcıverici Fransızca karşılık veriyordu. Mercedes yumuşak bir manevrayla köşeyi döndü. "*Mısır Çarşısı*, Spice Bazaar," diyordu araba, "Hatice Sultan tarafından 1660 yılında yaptırılan daha eski bir çarşının yerine kurulmuştur. Burası şehrin temel baharat, yazılım, parfüm, uyuşturucu pazarıdır..."

"Uyuşturucu," dedi Case, kurşun geçirmez Lexan'ın sileceklerinin bir sağa bir sola hareket edişini izlerken. "Senin şu daha önce bahsettiğin muhabbet neydi, Jersey? Riviera'nın aksamları yanık diyordun?"

"Kokainle petidin karışımı, evet." Ermeni, Sanyo'yla sohbetine kaldığı yerden devam etti.

"Önceden Demerol derlerdi," dedi Fin. "Adam speedball sanatkârı. Tuhaf tiplerle takılıyorsun ha, Case."

"Boşversene," dedi Case ceketinin yakasını kaldırırken, "sefil dallamaya yeni pankreas falan, bir şey alırız artık."

Çarşıya girdiklerinde Fin'in keyfi bariz yerine geldi; kalabalık ve etrafının kuşatılmışlığıyla rahatlamıştı sanki. Ermeni'yle beraber, buhar çağından fırlamış gibi duran, yeşile boyalı ferforje ve is kaplı plastik levhaların altındaki açıklıkta yürüdüler. Tepelerinde bin bir reklam kımıl kımıl yanıp sönüyordu.

"Tanrım," dedi Fin, Case'in kolunu tutup, "şuna baksana." Bir yere işaret etti. "At bu yahu. Sen hiç at gördün mü?"

Case tahnit edilmiş hayvana bakıp hayır dercesine başını salladı. Kuş ve maymun satan bir mekânın girişinde, kaide gibi bir şeyin üstünde teşhir ediliyordu. On yıllardır gelip geçerken dokunan ellerin etkisiyle bacakları yıprana yıprana kılsız kalmış, siyahlaşmıştı. "Maryland'de görmüştüm bir keresinde," dedi Fin, "pandemiden en az bir üç yıl sonraydı. Onları hâlâ DNA'dan kodlamaya çalışan Araplar var ama atlar nalları dikip duruyor."

Hayvanın kahverengi, cam gözleri geçerlerken onları takip ediyordu sanki. Terzibaşcıyan, çarşının merkezinin yakınlarındaki bir kafeye götürdü onları; alçak tavanlı bir odadan ibaret mekân, yüzyıllardır hep faaliyetteydi sanki. Lekeli beyaz önlükler takmış zayıf oğlan çocukları kalabalık masaların arasından manevralarla, Türk-Tuborg şişeleri ve çay dolu ince belli bardakların olduğu çelik tepsilerini dengede tutarak geçiyordu.

Case kapıdaki satıcıdan bir paket Yeheyuan aldı. Ermeni, Sanyo'suna mırıl mırıl konuşuyordu. "Gelin," dedi, "hareket hâlinde. Her gece *tünele* binip çarşıya gelir, Ali'den karışımını alır. Sizin kadın yakınlarda. Gelin."

Pasaj eski bir yerdi. Çok eski. Duvarlar koyu renkli büyük taş bloklarından kesilerek yapılmıştı. Engebeli kaldırım, bir asırdır üstüne damla damla döküldüğü kireçtaşınca emilen gazolin kokuyordu. "Bir bok göremiyorum," diye fısıldadı Case, Fin'e.

"Bizim tatlı için sorun değil bu," dedi Fin.

"Sessiz olun," dedi Terzibaşcıyan oldukça yüksek sesle.

Taş ya da betona ahşabın gıcırtıyla sürtünme sesi geldi. On metre ileride, ıslak parke taşlarının üstüne düşen ince sarı ışık genişledi. Dışarı biri çıktı ve kapı yeniden gıcırtıyla kapanarak dar geçidi yeniden karanlığa terk etti. Case ürperdi.

Terzibaşcıyan'ın, "Şimdi," demesiyle, çarşının karşısındaki binanın çatısından inen parlak bir beyaz ışık huzmesi, kadim ahşap kapının yanındaki ince silueti kusursuz bir dairenin içine alıverdi. Parlak gözler hızla bir sağa, bir sola baktı ve adam çöktü. Case yüzüstü yatan adamın vurulduğunu zannetti; sarı saçları eski taşın üstünde solgun solgun duruyor, hareketsiz elleri beyaz, acınası görünüyordu.

Projektör titremedi bile.

Düşen adamın ceketinin sırtı kabarıp patladı; duvar, kapı girişi kan oldu. O kadar uzun olması imkânsız, halat gibi ten-

donlar keskin ışıkta griye çalan bir pembeyle açılarak parladı. Yaratık kaldırımdan; bir zamanlar Riviera olan hareketsiz, kanlı kalıntının içinden çekip çıkardı kendini. İki metre boyundaydı. İki ayağının üstünde duruyordu. Görünüşe göre kafası yoktu. Sonra yavaşça onlara döndüğünde Case yaratığın başının olduğunu ama boynunun olmadığını gördü. Gözsüzdü. Derisi, bir bağırsağınkini andıran ıslak bir pembeyle ışıldıyordu. Yüzündeki ağız denebilecek kısım yuvarlak, konik, sığdı ve siyah krom gibi parıldayan, sert kılları andıran şeylerle kaynıyordu ince ince. Yaratık paçavraya dönmüş kıyafetlerle etleri tekmeyle bir kenara itti ve bir adım attı; bir yandan hareket ederken ağzı da onları tarıyordu sanki.

Terzibaşcıyan ya Yunanca ya Türkçe bir şeyler söyledi ve kollarını, bir pencereden dalmaya kalkan bir adamınki gibi açıp yaratığın üzerine atıldı. İçinden geçti. Işık çemberinin ötesindeki karanlıktan bir tabancanın namlu ağzı alevine doğru. Case'in başının yanından hızla kaya parçaları geçti; Fin asılıp çekti, çömeltti onu.

Çatıdan gelen ışık ortadan kaybolunca Case'in gözlerinde namlu ağzı alevi, canavar ve beyaz ışığın birbiriyle uyumsuz, ardıl görüntüleri kaldı. Kulakları çınlıyordu.

Sonra, ışık geri geldi. Oradan oraya gidiyor, gölgeleri tarıyordu. Çelik bir kapıya dayanmış duran Terzibaşcıyan'ın yüzü ışıkta bembeyaz görünüyordu. Sol bileğini tutmuş, elindeki yaradan kanın damlayışını izliyordu. Yeniden bütünlüğüne kavuşan, kanları ortadan kaybolmuş sarışın adam, ayaklarının dibinde yatıyordu.

Siyahlara bürünmüş Molly, elinde Flechette'i, karanlığın içinden çıktı.

"Radyoyu kullanın," dedi dişlerini sıkmış Ermeni. "Mahmut'u arayın. Onu buradan götürmemiz lazım. İyi bir yer değil burası."

"Lavuk kaçıyordu neredeyse," dedi doğrulurken dizleri yüksek sesle çıtlayan Fin. Pantolonunun paçalarına temizle-

mek için vursa da bir işe yaramadı bu. "Dehşete tanık oldunuz, değil mi? Gözümüzün önünde fırlatılıp atılan hamburgeri demiyorum. Ne tatlı. Eh, yardım edin şunlara da herif götü kurtarsın. Uyanmadan bütün ekipmanını taramam lazım. Armitage harcadığı paranın karşılığını alsın."

Molly eğildi, yerden bir şey aldı. Bir tabancaydı bu. "Nambu," dedi. "İyi silahtır."

Terzibaşcıyan mızır mızır bir ses çıkardı. Case ona baktığında ortaparmağının büyük kısmını kaybettiğini gördü.

Şehir, şafak atmadan önce beliren o maviye bulanmıştı. Molly, Mercedes'e onları Topkapı'ya götürmesini söyledi. Fin ve adı Mahmut olan dev gibi bir Türk, bilinci hâlâ yerinde olmayan Riviera'yı pasajdan alıp götürmüştü. Birkaç dakika sonra toz kaplı bir Citroen, ha bayıldı ha bayılacak olan Ermeni'yi almaya gelmişti.

"Dangalaksın sen," dedi Molly adama, binsin diye arabanın kapısını açarken. "Geri durmalıydın. Oradan çıkar çıkmaz hedefimdeydi benim." Terzibaşcıyan öfkeyle baktı ona. "Zaten bitti sizinle işimiz." Adamı arabaya sertçe bindirip kapıyı çarptı. "Bir daha karşılaşacak olursak öldürürüm seni," dedi karartılmış camın ardındaki beyaz yüze. Citroen geçitten yavaş yavaş ilerlemeye başladı ve köşeyi acemice dönüp sokağa çıktı.

Mercedes yavaş yavaş uyanan İstanbul'un içinden bir fısıltı gibi geçiyordu. Beyoğlu *tünel* istasyonundan ve ıssız, labirent gibi arka sokaklardan hızla geçtiler. Derbeder apartmanlar Case'e belli belirsiz Paris'i hatırlatıyordu.

Mercedes, Harem'i çevreleyen bahçelerin uç tarafına kendini park ediyordu. "Nedir bu şey?" diye sordu Case, Molly'ye. Birbiri üstüne binen barok bir üsluplar silsilesi olan Topkapı'ya donuk gözlerle baktı.

"Kralın özel randevuevi gibi bir şeymiş orası," dedi Molly arabadan inip kendini esnetirken. "Sürüyle kadın tutuyor-

muş orada. Şimdi müze. Fin'in dükkânı gibi bir yer. Her şeyi tıkıştırmışlar: kocaman elmaslar, kılıçlar, Vaftizci Yahya'nın sol eli..."

"Laboratuvar destek üniteli falan bir şeyin içinde mi?"

"Yok ya. Ölü. Pirinçten el kabı gibi bir şeyin içine koymuşlar, kenarına da küçük bir kapak yapmışlar ki Hıristiyanlar şans getirsin diye öpebilsin eli. Bunlar eli Hıristiyanlardan milyon yıl önce almışlar ama bir kere bile tozunu almamışlar kahrolası şeyin çünkü kâfirlerden kalma."

Siyah demirden geyikler, Harem'in bahçelerinde pas tutuyordu. Case, Molly'nin yanında yürüyor, kadının botlarının başparmağıyla sabah kırağısında katılaşan bakımsız çimenleri ezişini izliyordu. Soğuk, sekizgen döşeme taşlarından bir patikanın yanında yürüyorlardı. Kış, Balkanlar'da bir yerde bekliyordu.

"Şu Terzi var ya, birinci sınıf pislik," dedi. "Gizli polis. İşkenceci. Armitage'ın verdiği parayla satın alması da zor değil." Etraflarındaki ıslak ağaçlarda kuşlar şakımaya başladı.

"Senin işi hallettim," dedi Case, "Londra'dakini. Bir şey ele geçirdim ama ne anlama geldiğini bilmiyorum." Corto hikâyesini anlattı Molly'ye.

"Yani, o Bağıran Yumruk'ta Armitage adlı biri olmadığını biliyordum. Bakmıştım." Demir geyiklerden birisinin paslı böğrünü okşadı. "Küçük bilgisayar mı onu oradan kurtardı diyorsun? Fransa'daki o hastanede?"

"Kışdilsizi'nin o olduğunu düşünüyorum," dedi Case.

Molly onaylarcasına salladı başını.

"Peki sence," dedi Case, "önceden Corto olduğunun farkında mı? Ne bileyim, kendini hastane koğuşunda bulduğunda kimse değildi aslında. O yüzden belki de Kışdilsizi'nin tek yaptığı—"

"Aynen. Onu silbaştan yapmak oldu. Aynen..." Molly döndü. Yürümeye devam ettiler. "Düşününce makul geliyor. Adamın hiçbir özel yaşamı yok. Benim bildiğim, gördüğüm

kadarıyla, yok. Öyle birini gördüğünde, tek başına kaldığında yaptığı bir şey vardır diye düşünürsün. Ama Armitage'ın yok. Gidip oturuyor ve öylece duvara bakıyor, abi. Sonra bir yerde bir şey klik edince o da vites atıp Kışdilsizi için tekerini döndürmeye başlıyor."

"Peki ne diye Londra'da öyle bir zulası var? Nostalji için mi?"

"Belki haberi yok," dedi Molly. "Sadece onun adına yapılmış bir şey belki, olamaz mı?"

"Anlamadım," dedi Case.

"Sesli düşünüyorum yahu... Bir AI ne kadar zeki olur, Case?"

"Değişir. Bazıları belki bir köpekten, herhangi bir evcil hayvandan biraz zekidir. Her halükârda servet değerindeler zaten. Hakikaten zeki olanlar, Turing aynasızları ne kadar zeki olmalarına izin veriyorsa, o kadar olabiliyor."

"Sen kovboy değil misin yahu. Nasıl oluyor da hiç sorgusuz sualsiz büyülenmiş değilsin bu şeylerden?"

"Yani," dedi Case, "bir kere, çok nadir karşılaşıyorsun. Çoğu, parlak olanları, askeri. Buzu da kıramıyoruz. Buz muhabbeti tamamen oradan geliyor, biliyorsun değil mi? E sonra Turing aynasızları var; başına almak isteyeceğin bir bela değil o da." Molly'ye baktı. "Ne bileyim, bizim olayımız değil işte."

"Jokeyler hep aynı ya," dedi Molly. "Hayal gücü sıfır."

Dikdörtgen şeklinde, büyükçe bir havuza geldiler. Sazanlar beyaz bir hidrofit çiçeğin saplarına sürtüyordu burunlarını. Molly yerinden çıkmış bir çakıl taşına vurup havuza attı, taşın çıkardığı dalgaların yayılmasını izledi.

"İşte sana Kışdilsizi," dedi. "Bana öyle geliyor ki hakikaten az buz olay değil bu. Biz dışarıda, küçük dalgaların çok genişlediği bir noktadayız, merkeze düşen taşı göremiyoruz. Bir şeyin orada olduğunu biliyor ama nedenini bilmiyoruz. Ben nedenini öğrenmek istiyorum. Senden istediğim, gidip Kışdilsizi'yle konuşman."

"Yanına yaklaşamadım bile," dedi Case. "Hayal görüyorsun."

"Dene."

"Olacak iş değil bu."

"Düzçizgi'ye sor."

"Şu Riviera denenden ne kazanmak istiyoruz biz?" diye sordu Case konuyu değiştirmeyi umarak.

Molly havuza tükürdü. "Ancak Tanrı bilir. Yüzüne bakmaktansa öldürmeyi yeğlerim onu. Profilini gördüm. Kompulsif bozukluğu olan Yahuda gibi bir şey. Arzu nesnesine ihanet ettiğini bilmedikçe tahrik olamayan bir tip. Dosyası öyle diyor. Bir de önce sevilmesi gerekiyor. Belki o zaman o da sevenlerini sevebilir oluyor. Terzi'nin bizim adımıza onu tuzağa düşürmesi bu yüzden kolaydı. Üç yıldan beri burada, gizli polise siyasi tipleri gammazlıyor. Üvendireler çıktığında muhtemelen izlemesine izin verdi Terzi. Üç yılda on sekiz taneyi halletti. Hepsi de yaşları yirmi ila yirmi beş arasında değişen kadın. Terzi de böylece muhalifler arasında kaldı." Ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Çünkü hakikaten istediği kadını bulduğunda, onun bir noktada siyasi angajmana sahip olmasını bir şekilde sağlıyordu. Şu Modernler'in kıyafeti gibi onun kişiliği. Profilinde çok nadir karşılaşılan, birkaç milyonda bir denk gelinecek bir karakter tipi olduğu belirtiliyordu. İnsan doğası için iyi bir şey oluyor herhalde bu da." Beyaz çiçeklere, miskin balıklara ekşimiş bir suratla baktı Molly. "Şu Peter meselesinde garantici olmak için kendi özel sigortamı yaptırmak zorunda kalacağım galiba." Döndüğünde yüzüne yayılan gülümseme buz gibiydi.

"O ne demek?"

"Boşver. Hadi Beyoğlu'na dönelim de kahvaltılık bir şeyler bulalım. Benim bu gecem de yoğun olacak yine. Fener'deki o daireden eşyalarını almam lazım. Sonra tekrar çarşıya gidip uyuşturucularını alacağım..."

"Uyuşturucularını mı alacaksın? Kredi güvenilirliği nasıl?"

Molly güldü. "Açta açıkta değil, tatlım. Ve anlaşılan, o özel tadını almadan çalışamıyor. Ayrıca senin bu hâlini daha çok beğeniyorum. Bir deri bir kemik değilsin." Molly gülümsedi. "O yüzden ben de torbacı Ali'ye gidip biraz depo yapacağım. Aynen öyle."

Armitage, Hilton'daki odalarında bekliyordu.

"Toplanma vakti," dedi. Case o uçuk mavi gözlerin, bronzlaşmış maskenin ardında Corto adlı adamı bulmaya çalıştı. Ta Çiba'daki Wage'i düşündü. Belli bir seviyenin üstündeki operatörlerin kişiliklerini bastırmaya yatkın olduğunu biliyordu. Ama Wage'in kötü alışkanlıkları, sevgilileri olmuştu; hatta söylentilere bakılırsa, çocukları bile vardı. Armitage'da bulduğu boşluk bambaşka bir şeydi.

"Şimdi nereye?" diye sordu Case, aşağı, sokağa bakmak için adamın yanından geçerken. "Ne tür bir iklime?"

"İklim yok, sadece hava var," dedi Armitage.

"İşte. Oku broşürü." Sehpaya bir şey bırakıp ayağa kalktı.

"Riviera'nın durumu nasıl? Fin nerede?"

"Riviera iyi. Fin eve dönüyor." Armitage gülümsedi; bir böceğin anteninin ani seğirtişi kadar manalı bir gülümsemeydi bu. Case'i parmağıyla dürtmek için elini uzatırken altın bileziği şıkırdadı. "Fazla ukalalık yapma. O küçük keseler yıpranmaya başladı ama ne kadar yıprandılar, bilmiyorsun."

Case yüzünü hiç kıpırdatmadan zorla başını salladı, evet dercesine.

Armitage gittikten sonra broşürlerden birini aldı.

Kaliteli, pahalı baskı yapılmış broşür Fransızca, İngilizce ve Türkçeydi.

SERBESTARAF – DAHA NE BEKLİYORSUN?

Dördü, Yeşilköy Havaalanı'ndan THY ile uçacaktı. Paris'te JAL mekiğine geçeceklerdi. Case, İstanbul Hilton'ın lobisinde oturmuş, Riviera'nın duvardan duvara camla ayrılmış

hediyelik mağazasındaki Bizans taklidi işlere şöyle bir bakmasını izliyordu. Armitage, trençkotu bir pelerin gibi omuzlarında, mağazanın girişinde duruyordu.

Riviera sıska ve sarışındı; alçak sesle konuştuğu İngilizcesi aksansız, akıcıydı. Molly onun otuz yaşında olduğunu söylemişti ama yaşını tahmin etmek kolay değildi. Yine Molly'nin dediğine göre, Riviera hukuki olarak vatansızdı ve sahte bir Hollanda pasaportuyla seyahat ediyordu. Eski Bonn'un radyoaktif merkezinin etrafını çevreleyen kalıntı halkalarının bir ürünüydü o.

Üç Japon turist gülümseyerek mağazaya doluşurken Armitage'a başlarıyla nazikçe selam verdi. Armitage mağazayı hızla, göstere göstere geçip Riviera'nın yanında durdu. Riviera dönüp gülümsedi. Çok güzeldi; Case yüz hatlarının Çibalı bir cerrahın elinden çıkma olduğunu düşündü. İncelikli bir iş çıkmıştı ortaya; Armitage'ın popüler yüzlerden yapılmış yavan harmanıyla alakası yoktu. Pürüzsüz, yüksek alınlı adamın gri gözleri sakin, mesafeliydi. Biraz fazla güzel yontulmuş gibi duran burnu sanki kırılmış da sakarca yeniden yerine oturtulmuştu. Yüzündeki bu şiddet iması, çenesinin zarafetiyle gülümsemesinin canlılığını dengeliyordu. Dişleri küçük, eşit ve bembeyazdı. Case beyaz ellerin taklit heykel parçalarının üzerinde şöyle bir gezinmesini izliyordu.

Riviera'nın hâli tavrı, önceki gece saldırıya uğramış, zehirli bir okla uyuşturulmuş, kaçırılmış, Fin tarafından etraflıca tetkik edilmiş ve Armitage tarafından ekibe katılmaya zorlanmış biri gibi değildi hiç.

Case saatine baktı. Molly uyuşturucu alışverişinden dönmek üzereydi. Case yeniden Riviera'ya baktı. "Eminim şu anda kafan iyidir, dallama," dedi Hilton'un lobisine. Saçları kırlaşmaya başlamış, üstünde beyaz deriden bir smokin ceketi olan yaşlıca bir İtalyan hanım, Porsche gözlüklerini indirip Case'e baktı. Case kocaman gülümsedi, kalktı ve çantasını omzuna attı. Uçuştan önce sigara alması gerekiyordu.

JAL mekiğinde sigara içme alanı var mı acaba diye düşündü. "Görüşürüz, hanımefendi," dedi kadına, kadın da güneş gözlüklerini saniyesinde tekrar kaldırıp başını çevirdi.

Hediyelik mağazasında sigara vardı ama Case'in Armitage'la da Riviera'yla da konuşası yoktu. Lobiden çıktı ve dar bir girintide sıra sıra dizilmiş ankesörlü telefonların sonunda otomat buldu.

Ceplerini şişiren liralara el attı, donuk alaşım madeni paraları ardı ardına attı; işin anakronizmi hafiften hoşuna gitmişti. En yakınındaki telefon çalmaya başladı.

Otomatikman kaldırdı ahizeyi.

"Evet?"

Bir yörünge hattından vızır vızır, çok uzaktan gelen, ne olduğu anlaşılmaz sesler, belli belirsiz harmonikler ve sonrasında rüzgâr gibi bir ses.

"Selam, Case."

Elinden elli liralık bir madeni para düştü, sekti ve Hilton'ın halı kaplaması üzerinde yuvarlanarak gözden kayboldu.

"Kışdilsizi, Case. Artık konuşsak iyi olur."

Bir yonganın sesiydi.

"Konuşmak istemiyor musun, Case?"

Case telefonu kapattı.

Sigaralar aklından çıkmış gitmiş, lobiye dönerken, sıra sıra telefonların yanından geçmek zorundaydı. Geçerken her biri tek tek, sadece bir defa olmak üzere çaldı.

Üçüncü Kısım

RUE JULES VERNE'DE GECEYARISI

8

Takımadalar.

Adalar. Simit, şaft, öbek. Yerçekiminin derin kuyusundan bir petrol sızıntısı gibi yayılan insan DNA'sı.

L-5 takımadalarındaki veri alışverişini fena hâlde basitleştiren bir grafik ekranını çağır. Tamamen kırmızı, tek bir parça geliyor; ekranına hâkim olan kocaman bir dikdörtgen.

Serbestaraf. Serbestaraf pek çok şey olsa da bunların hepsi kuyu boyunca inip çıkan turistlere görünür değil. Serbestaraf hem bir genelev hem bir bankacılık noktası, hem bir sefahathane hem bir serbest liman, hem bir sınır kenti hem de bir kaplıca. Serbestaraf bir yandan Las Vegas, bir yandan Babil'in asma bahçeleri; hem yörüngedeki Cenevre hem de kendi içinde çiftleşen ve son derece rafine olan bir ailenin, Tessier ve Ashpool sanayi klanının yuvası.

Paris'e giden THY uçağında hep beraber Birinci Sınıf uçuyorlardı; Molly pencere kenarında, Case onun yanında, Riviera ve Armitage da koridor tarafındaydı. Uçak suyun üzerinde hafif yatarken Case bir Yunan adasındaki kasabanın mücevher gibi parlayan ışıltısını gördü. Sonra, içkisine uzanacak olduğunda, burbon ve su karışımının derinliklerinde dev bir insan spermine benzeyen bir şey görür gibi oldu.

Molly önünden uzanıp Riviera'ya bir tokat attı. "Hayır, bebeğim. Oyun yok. Şu sikindirik subliminal olaylarına benim yanımda kalkışırsan canını çok fena yakarım. Sana hiç

zarar vermeden yaparım hem de bunu. *Bayıldığım* bir şeydir bu."

Case elinde olmadan dönüp Armitage nasıl tepki verdi diye baktı. Pürüzsüz yüzü sakin, mavi gözleri tetikteydi ama herhangi bir öfke yoktu görünürde. "Doğru söylüyor, Peter. Yapma."

Case önüne döndüğünde ansızın, kısacık beliren bir siyah gül gördü; yaprakları deri gibi perdahlanmış, siyah sapı parlak kromla diken dikendi.

Peter Riviera tatlı tatlı gülümsedi ve gözlerini kapamasıyla uyuması bir oldu.

Molly başını çevirdi. Karanlık pencereden lensleri yansıyordu.

"Oraya gitmişliğin var, değil mi?" diye sordu Molly, Case JAL mekiğinin derin hafızalı köpükten kanepesine iyice gömülürken.

"Yok ya. Çok seyahat ettiğim hiç olmadı zaten. İş için sadece." Hostes bileği ve sol kulağına değer okuma trodları takıyordu.

"Umarım UAS olmazsın," dedi Molly.

"Uçak tutması mı? İmkânsız."

"Aynı şey değil. Yerçekimsiz ortamda kalp atışların hızlanır, içkulağın da bir süreliğine de olsa sapıtır. Kaçma refleksin devreye girer, koşman gerektiğine dair korkunç güçlü sinyaller alacaksın, deli gibi adrenalin gelecek." Kırmızı plastik önlüğünden yeni bir trod seti çıkaran hostes, Riviera'ya geçti.

Case başını çevirip eski Orly terminallerinin hatlarını görmeye çalıştı ama mekik iniş pistinin etrafı ıslak betondan, zarif patlama saptırıcılarıyla çevrelenmişti. Pencerenin en yakınındakine kırmızı spreyle Arapça bir slogan atılmıştı.

Case gözlerini kapadı ve mekiğin aslında büyükçe bir uçaktan farkı olmadığını, sadece çok yüksekten uçtuğunu

söyledi kendi kendine. Uçak gibi de kokuyordu: yeni kıyafetler, sakız ve yorgunluk karışımı bir kokuydu bu. Sistemden gelen koto müziğini dinleyerek beklemeye başladı.

Yirmi dakika sonra kadim taşlardan kemikleri olan yumuşacık bir el gibi geldi üstüne yerçekimi.

Uzay adaptasyon sendromu, Molly'nin tarif ettiğinden de beterdi ama neyse ki çok uzun sürmedi de uyuyabildi. Mekik, JAL'in terminal kümesine yanaşmaya hazırlanırken hostes onu uyandırdı.

Gömleğinin cebinden zarifçe süzülerek burnundan on santim uzakta dans etmeye başlamış Yeheyuan tütün parçasına bakarken, "Şimdi Serbestaraf'a mı geçiyoruz?" diye sordu. Mekik uçuşlarında sigara içmek yasaktı.

"Yok, her zamanki gibi bizim patronun plan kaprisi var, tahmin edersin. Bir taksiye atlayıp Zion'a gideceğiz, Zion kümesine." Emniyet kemerlerinin ayırma plakasına dokundu ve kendisini kucaklamış köpükten ayrılıp doğrulmaya başladı. "Bana soracak olursan, tuhaf bir mekân seçimi."

"Nasıl yani?"

"Rastalılar falan. Artık bi' otuz yıllık olmuştur herhalde o koloni."

"O ne demek oluyor?"

"Görürsün. Bana göre okey bir yer. Neyse, orada istediğin kadar içersin sigaranı, yasak değil."

Zion, geri dönmeyi reddeden, sırtlarını kuyuya dönen ve kendi yerlerini inşa etmeye başlayan beş işçi tarafından kurulmuştu. Koloninin merkezi simidi kurulana kadar kalsiyum kaybı ve kalp küçülmesi yaşamışlardı. Taksinin baloncuğundan bakarken Zion'un lazerle Rastafaryan sembolleri ve kaynakçıların baş harfi karalanmış, şekilsiz levhalarla kaplı derme çatma gövdesi, İstanbul'un yama yama konutlarını hatırlattı Case'e.

Molly ile Aerol adlı sıska bir Zionlu, Case'e daha ufak simidin merkezine serbest düşüş koridoru edinebilmesi için yardım etti. İkinci bir UAS vertigo dalgası sırasında Armitage ile Riviera'yı gözden kaybetmişti. "Bak, buradan," dedi Molly, Case'in bacaklarını tepelerindeki ufak bir kapaklı delikten içeri iterken. "Basamaklara tutun. Geri geri tırmanıyormuşsun gibi yapacaksın işte, okey mi? Gövdeye doğru gideceksin, yerçekimine, aşağı doğru tırmanıyormuşsun gibi olacak. Tamam?"

Case'in midesi çalkalandı.

"İyi olacan iyi, gardaş," dedi Aerol, altın ön dişlerinin paranteze aldığı sırıtışıyla.

Her nasılsa, tünelin sonu, dibi olmuştu. Case boğulurken hava boşluğu bulan bir adam gibi sarıldı zayıf yerçekimine.

"Yukarı," dedi Molly, "şimdi de öpecek misin yoksa?" Case güvertede karınüstü uzanmış, kollarını açmış yatıyordu. Omzuna bir şey çarptı. Dönüp baktığında, kalın bir elastik kablo tomarı gördü. "Evcilik oynamamız lazım," dedi. "Şunları asmama yardım et." Geniş, özelliksiz alana baktığında her yüzeye görünürde rasgele olacak şekilde çelik halkaların lehimlendiğini gördü.

Kabloları Molly'nin kafasındaki komplike bir dağılıma göre çekerken, sarı plastikten yıpranmış levhalarla beraber asmışlardı. Çalışırlarken Case kümenin içinden nabız gibi atarak gelen müziği fark etti yavaş yavaş. Muazzam büyüklükte, dijitalleştirilmiş pop kütüphanelerinden bir araya getirilip oluşturulan, tutku dolu bir mozaikti; tapınmadan farkı olmadığını söylemişti Molly, bir camia hissiydi yarattığını. Case sarı levhaların birine geldiğinde öğürdü; levha hafifti ama yine de bir tuhaftı. Zion pişmiş sebze, insanlık ve ganja kokuyordu.

"Güzel," dedi Armitage kapaktan dizleri boşta süzülerek geçerken; levha curcunasına bakıp başını sallıyordu onaylayarak. Ardından gelen Riviera, kısmi yerçekiminde daha az rahat hissediyordu kendini belli ki.

"Asıl lazımken neredeydin?" diye sordu Case, Riviera'ya.

Adam konuşmak için ağzını açtığında içinden küçük bir alabalık çıktı yüzerek; ardında var olması olanaksız kabarcıklar bırakıyordu. Case'in yanağının yanından süzüldü geçti. "Kafada," dedi Riviera, sonra gülümsedi. Case güldü.

"Güzel," dedi Riviera, "gülebiliyorsun. Sana yardım etmeye kalkardım ama el becerim yoktur." Yukarı kaldırdığı avuçları birden çift oldu. Dört kol, dört el.

"Zararsız palyaçonun teki o kadar, değil mi Riviera?" Molly ikisinin arasına girdi.

"Yo," dedi Aerol, kapaktan, "benle gelen mi, kovboy gardaş."

"Güverte senin güverten," dedi Armitage, "başka teçhizat da var. Kargo bölmesinden içeri sokmasına yardım et."

"Çok solgunsun, gardaş," dedi Aerol, merkezi koridordan süzülerek giden köpüğe sarılı Hosaka uçbirimine eşlik ederlerken. "Bişey mi yesen napsan."

Case'in ağzı salyayla doldu; başını salladı.

Armitage, Zion'da seksen saat kalacaklarını bildirdi. Molly ile Case sıfır yerçekiminde egzersiz yapacaklar, kendilerini yerçekimsiz ortamda çalışmaya alıştıracaklardı. Armitage ikisine Serbestaraf ve Eğretışık Villası hakkında bilgi verecekti. Riviera'nın ne yapacağı tam olarak belli değildi ama Case'in içinden sormak gelmedi. Gelişlerinden birkaç saat sonra Armitage onu sarı curcunaya, Riviera'yı yemeğe çağırması için yollamıştı. Case oraya gittiğinde Riviera'yı ince bir hafızalı köpük tabakası üzerinde, çıplak ve belli ki uyur hâlde kedi gibi kıvrılmış yatarken bulmuştu; başının etrafında ufak beyaz geometrik şekiller, küpler, küreler ve piramitlerden oluşan bir ayla dönüyordu sürekli. "Riviera, selam." Halka dönmeye devam etmişti. Case dönüp Armitage'a anlatmıştı gördüğünü. "Kafası iyi," dedi Molly, söktüğü Flechette parçalarından başını kaldırıp. "Rahat bırak onu."

Görünüşe bakılırsa Armitage, sıfır yerçekiminin Case'in matriste çalışma kabiliyetini etkileyeceğini düşünüyordu. "İçin rahat olsun," dedi Case ona, "ben giriş yaptıktan sonra burada değilim. Fark eden bir şey yok."

"Adrenalin değerlerin daha yüksek," dedi Armitage. "Hâlâ UAS'tan mustaripsin. Geçmesi için vaktin olmayacak. Sendromla beraber çalışmayı öğreneceksin."

"O zaman operasyonu buradan mı yürüteceğim?"

"Hayır. Egzersiz yap, Case. Şimdi. Yukarıda, koridorda..."

Dekin sunduğu siberuzayın dekin fiziken nerede olduğuyla herhangi bir ilişkisi yoktu. Case giriş yaptığında, Doğu Kıyı Şeridi Fisyon Mercii'nin Aztek veri piramidinin o tanıdık konfigürasyonuna açtı gözlerini.

"N'aber, Dixie?"

"Ölüyüm ben, Case. Bunu anlayacak kadar vakit geçirdim şu Hosaka'da."

"Nasıl geliyor peki?"

"Gelmiyor."

"Canını sıkmıyor mu yani?"

"Benim canımı sıkan şey, hiçbir şeyin canımı sıkmaması."

"O nasıl oluyor?"

"Siberya'daki Rus kampında bir kankam vardı. Başparmağı soğuk yanığı olmuştu. Sıhhiye ekibi gelip kesti parmağı. Bir ay sonra gece boyu huzursuz, bi' o yana bi' bu yana. Elroy, dedim, nedir seni bu kadar yiyip bitiren? Sıçtığımın başparmağı kaşınıyo' diyo'. Ben de ona dedim ki kaşı o zaman. McCoy, dedi bana, kaşınan *diğer* parmağım." İnşa güldüğünde dışarı çıkan ses bir kahkahadan ziyade, Case'in omurgasından aşağı buz gibi saplanan bir darbeydi. "Bana bi' kıyak yap, evlat."

"Ne kıyağıymış o, Dix?"

"Çevirdiğin şu dümen her ne ise, bittiğinde, sil şu sıçtığımın şeyini."

Case, Zionluları anlamıyordu.

Aerol durduk yere bir bebeğin alnından patlayarak çıkışını ve sonra da alelacele hidroponik bir ganja ormanının içine doğru seğirterek kayboluşunu anlatmıştı. "Ufacık bebek ha, gardaş, aha şu parmağını geçmezdi boyu." Herhangi bir yara izi olmayan kahverengi alnını ovup gülümsemişti.

"Ganja yüzünden," dedi Molly, Case ona hikâyeyi anlattığında. "Hâller arasında pek bir ayrım yapmıyorlar, biliyor musun? Aerol sana oldu diyorsa, eh, *onun* için olmuştur. Sallamaktan ziyade, şiir yazmak gibi düşün. Çaktın mı?"

Case pek ikna olmamış bir tavırla salladı başını evet dercesine. Zionlular konuşurken sürekli dokunuyorlardı insana, elleri hep bir omza değecekti illa. Case'in hoşuna gitmiyordu bu.

"Hey, Aerol," dedi Case bir saat sonra serbest düşüş koridorunda egzersiz yapmaya hazırlanırken. "Gelsene, abi. Sana bir şey göstermek istiyorum." Trodları kaldırıp gösterdi.

Aerol ağır çekim bir takla attı. Çıplak ayaklarıyla çelik duvara çarptı ve boş eliyle bir kirişe tutundu. Diğer elinde mavi yeşil su yosunuyla dolu şeffaf bir su torbası vardı. Nazikçe gözlerini kırpıp sırıttı.

"Denesene," dedi Case.

Aerol bandı alıp üstüne taktı, Case de trodları ayarladı. Aerol gözlerini kapatınca, Case de güç düğmesine bastı. Aerol ürperdi. Case onu sistemden çıkardı. "Ne gördün, baba?"

"Babil'i," dedi Aerol hüzünle; trodları ona uzattı ve ayaklarıyla kendini itip gitti koridordan.

Riviera köpükten döşeğinde kıpırdamadan duruyordu; sağ kolunu dümdüz, omuz seviyesinde uzatmıştı. Derisi pul pul mücevherlerle kaplı, gözleri yakut rengi neona benzer bir yılan, dirseğinin birkaç milimetre ardından sıkı sıkı sarılmıştı. Case parmak kalınlığındaki, siyah kızıl şeritlerle kaplı yılanın yavaşça kasılıp büzülerek Riviera'nın kolunu daha da sıkı sarışını izliyordu.

Adam yukarı çevirdiği avucunun ortasında duran, soluk balmumu rengindeki akrebe sevecen bir tavırla, "Gel o zaman," dedi. "Gel." Akrep kahverengiye çalan kıskaçlarını hafifçe sallayarak kolundan yukarı hızla ilerlerken ayakları belli belirsiz görünerek kendini belli eden koyu damarları takip ediyordu. Dirsek içine ulaştığında durdu ve sanki titremeye başladı. Riviera usulca tısladı. İğne çıktı, titredi ve sonra iyice ortaya çıkmış bir damarın üstündeki deriye girdi. Mercan yılanı gevşedi ve enjeksiyon gerçekleşirken Riviera da derin bir iç çekti.

Sonra, yılanla akrep ortadan kayboldu. Riviera sol elinde sütümsü, plastik bir şırınga tutuyordu. "'Eğer Tanrı bundan daha iyi bir şey yaptıysa, kendine yapmıştır.' Duymuş muydun bu deyişi, Case?"

"Duydum," dedi Case. "Pek çok farklı şey için duydum hem de. Sen hep böyle ufak bir şova mı çeviriyorsun olayı?"

Riviera kolundaki cerrahi tübajı gevşetip çıkardı. "Evet. Daha eğlenceli." Gülümsedi. Gözleri uzaklara bakıyordu artık; yanakları kızarmıştı. "Damarın hemen üstüne gelecek şekilde bir zar eklettirdim; böylece iğne ne durumda diye endişelenmiyorum hiç."

"Acımıyor mu?"

Gözleri, Riviera'nın parlak gözleriyle buluştu. "Elbette acıyor. İşin olmazsa olmazı bu da sonuçta, öyle değil mi?"

"Ben derm kullanıp geçerim," dedi Case.

"Ne kadar yavan," diye dudak büküp güldü Riviera. Bir yandan kısa kollu, pamuklu, beyaz bir gömlek giyiyordu.

"Güzeldir eminim," dedi Case ayağa kalkarken.

"Sen kafanı güzelleştiriyor musun, Case?"

"Eskiden. Bırakmak zorunda kaldım."

"Serbestaraf," dedi Armitage, küçük Braun hologram projektöründeki panele dokunurken. Bir ucundan diğer ucuna neredeyse üç metreyi bulan görüntü titreşerek netleşti.

"Kumarhaneler burada." Sadece hatları gösteren çok boyutlu tabloya uzanıp gösterdi. "Oteller, müşterek mülkler, büyük mağazalar da şurası boyunca uzanıyor." Eli hareket etti. "Mavi bölgeler göl." Modelin diğer tarafına yürüdü. "Büyük puro gibi. Uçlarda daralıyor."

"Onu görüyoruz zaten," dedi Molly.

"Daraldıkça dağ etkisi oluyor. Zemin yükseliyor, daha kararsız hâle geliyor. Yukarı tırmandıkça yerçekimi de azalıyor. Spor kısmı orada. Velodrom var bir tane." Gösterdi.

"Ne var ne var?" Case öne eğildi.

"Bisiklet yarışı yapıyorlar," dedi Molly. "Düşük yerçekimi, yüksek çekişli lastikler, saatte yüz kiloya varıyorlar."

"O taraf bizi ilgilendirmiyor," dedi Armitage her zamanki katıksız ciddiyetiyle.

"Hadi be," dedi Molly, "bisikletçilik dediğin benden sorulur aslında."

Riviera kıkırdadı.

Armitage projeksiyonun diğer ucuna yürüdü.

"Bizi ilgilendiren, bu taraf." Hologramın iç detayı burada bitiyordu ve şaftın son kısmı boştu.

"Burası Eğretışık Villası. Yerçekiminden çok sarp bir tırmanış var ve gidilecek her yol dolambaçlı. Şurada, tam ortada, tek bir girişi var. Sıfır yerçekimi."

"İçeride ne var, patron?" Riviera eğilip boynunu uzattı. Armitage'ın parmağının ucunun dibinde dört ufak figür parıldıyordu. Armitage sanki birer sivrisinekmiş gibi vurdu onlara.

"Peter," dedi Armitage, "bunu ilk öğrenecek sen olacaksın. Kendine bir davetiye ayarlayacaksın. İçeri girdikten sonra da Molly'nin de girmesini sağlayacaksın."

Case karşısında Eğretışık'ı temsilen duran boşluğa bakarken Fin'in hikâyesini hatırlıyordu: Smith, Jimmy, konuşan kafa ve ninja.

"Ayrıntı var mı?" diye sordu Riviera. "Gardırobumu ona göre ayarlayacağım da."

"Sokakları öğrenin," dedi Armitage, modelin merkezine dönerek. "Şurası Desiderata Sokağı. Şu da Rue Jules Verne."

Riviera gözlerini devirdi.

Armitage, Serbestaraf sokak, cadde isimlerini sayarken, sekiz on tane parlak renkli çıban burnunda, yanaklarında ve çenesinde belirdi. Molly bile güldü buna.

Armitage durdu ve hepsine o soğuk, boş gözleriyle baktı.

"Pardon," dedi Riviera ve ufak yaralar hafif titreşip kayboldu gitti.

Case, uyku vaktinin geç saatlerinde uyandı ve Molly'nin köpükte yanında çömelmiş hâlde durduğunu fark etti. Gerginliğini hissedebiliyordu Molly'nin. Kendisi ise kafası karışık hâlde yatıyordu. Molly hareket ettiğinde, bunu yaparken sahip olduğu muazzam hıza inanamadı. Case, Molly'nin sarı plastik levhayı yarıp açtığını fark edene dek kalkmış geçmişti bile içinden.

"Kıpırdama, arkadaş."

Case yana devrilip başını plastikteki yarıktan soktu. "N'oluy—"

"Sus."

"Aha sensin, gardaş," dedi Zionlu bir ses. "Kedigöz, Bela Jilet diyo'lar. Ben Maelcum, bacı. Bizim biraderler bi' senle bi' kovboyla muhabbet istiyo'lar."

"Hangi biraderler?"

"Kurucular, gardaş. Zion'un İhtiyarları, bildin mi..."

"Kapağı açtık mı, ışık bizim patronu uyandırır," diye fısıldadı Case.

"İyice özel karanlıktan yaparız şimdi," dedi adam. "Gel. Ben ve ben ziyaret edeceğiz Kurucuları."

"Seni ne kadar hızlı kesip biçebileceğimin farkındasın değil mi, arkadaş?"

"Durduğun yerde konuşma, bacı. Gel hele."

Zion'un hâlâ hayatta olan iki Kurucusu yaşlı adamlardı; yerçekiminin bağrından çok uzun yıllar uzak kalan insanların başına gelen hızlı yaşlanmayla yaşlanmışlardı. Kalsiyum kaybıyla gevremiş esmer bacakları, yansıyan güneş ışığının keskin parıltısında kırılgan görünüyordu. Karmakarış bir gökkuşağı gibi, örtü örtü boyanmış bir yüzeyin ortasında süzülüyorlardı; küre şeklindeki salonun gövdesini tamamen kaplayan, Zion cemaatine ait bir duvar resmiydi bu. Ortama yoğun bir reçine dumanı hâkimdi.

"Bela Jilet," dedi biri, Molly salona süzülürken. "Sanki kırbaç sopasındaki gibi."

"Bizim bir hikâyemiz bu, bacı," dedi diğeri, "Dini bir hikâye. Maelcum'la geldiğiniz için memnunuz."

"Sen neden lehçeli konuşmuyorsun?" diye sordu Molly.

"Los Angeleslıyım ben," dedi yaşlı adam. Rastaları, dalları çelik yünden, keçe keçe olmuş bir ağaç gibiydi. "Çok uzun zaman önce, yerçekimi kuyusundan yukarı çıkıp Babil'e geldik. Kabileleri yuvaya götürmek için. Şimdi biraderim seni Bela Jilet'e benzetiyor."

Molly'nin sağ elini uzatmasıyla bıçaklar bir anda parladı dumanlı havada.

Diğer Kurucu kafasını arkaya atarak güldü.

"Yakında geleyazar Nihai Günler... Sesler. Sesler yabanda haykırıyor, Babil'in yıkımının kâhinliğini yapıyor..."

"Sesler." Los Angeleslı Kurucu gözlerini dikmiş, Case'e bakıyordu. "Çok frekans dinleriz biz. Hep dinleriz. Ses geldi oradan, dillerin keşmekeşinden, konuştu bize. Muazzam bir dub çaldı bize."

"Kışdilsizi diyoruz biz ona," dedi diğeri, iki ayrı kelime hâlinde.

Case kollarının kımıl kımıl ürperdiğini hissetti.

"Dilsiz bizimle konuştu," dedi birinci Kurucu. "Dilsiz dedi ki size yardım edecekmişiz biz."

"Ne zamandı bu?" diye sordu Case.

"Sizin Zion'a yanaşmanızın otuz saat öncesinde."

"Daha önce duydunuz bu siz bu sesi?"

"Duymadık," dedi Los Angeleslı adam. "Ayrıca ne anlama geldiğinden de emin değiliz. Eğer Nihai Günler'se bunlar, o zaman sahte peygamberlerle karşılaşmayı da beklemeliyiz..."

"Bakın," dedi Case, "bir AI o, tamam mı? Yapay zekâ. Çaldığı müzik de sizin veri bankalarına sızıp hoşunuza gideceğini düşünerek ortaya çıkardığı bir şeydir muhtemele—"

"Babil," diye kesti sözünü diğer Kurucu, "çok iblise analık yapar, Ben ve Ben biliriz. Sürü sürü ürümüşler!"

"Bana ne demiştin sen, ihtiyar?" diye sordu Molly.

"Bela Jilet. Ve sen Babil'e bir musibet getiriyorsun, bacı, onun en karanlık yüreğinde..."

"Sesin nasıl bir mesajı var?" diye sordu Case.

"Size yardım etmemiz söylendi," dedi diğeri. "Sizin Nihai Günler için bir araç olabileceğiniz söylendi." Kırış kırış yüzü sıkıntılıydı. "Maelcum'ı sizinle Serbestaraf'ın Babil limanına göndermemiz söylendi. Onun römorku *Garvey*'yle. Biz de bunu yapacağız."

"Maelcum yaman oğlandır," dedi diğeri, "ve römork pilotluğunun da hakkını verir."

"Ama Aerol'u da göndermeye karar verdik. *Salınan Babil*'le gelecek o da. *Garvey*'ye göz kulak olacak."

Kubbeye rahatsız bir sessizlik çöktü.

"Bu mu yani?" diye sordu Case. "Armitage'a mı çalışıyorsunuz siz şimdi yani, nedir olayınız?"

"Size alan kiralıyoruz," dedi Los Angeleslı Kurucu. "Buralardaki muhtelif kaçakçılıklarla birtakım bağlantılarımız var. Babil'in kanunlarını da takmayız. Bizim kanunumuz, Jah'ın kelamıdır. Ama bu defa belki de hata yapmış olabiliriz."

"İki ölç, bir biç," dedi diğeri usulca.

"Hadi, Case," dedi Molly. "Dönelim şu herif yokluğumuzun farkına varmadan."

"Maelcum sizi götürecek. Jah aşkı seninle olsun, bacı."

9

Dokuz metre boyunda ve iki metre çapında çelik bir davul olan *Marcus Garvey* adlı römork, Maelcum seyrüsefer ateşlemesini bir anda devreye sokarken gacırdayarak titredi. Elastik çekim-ağında kolları bacakları açılan Case, skopolamin etkisiyle puslu puslu izliyordu Zionlu'nun kaslı sırtını. İlacı UAS bulantısını bastırmak için almıştı ama üreticinin skopu dengelemek için kattığı uyarıcıların modifiye edilmiş bünyesinde hiçbir etkisi olmadı.

"Serbestaraf'a varmamız ne kadar sürecek?" diye sordu Molly, Maelcum'ın pilot kapsülünün yanındaki kendi ağının içinden.

"Az kaldı der ben."

"Hiç saat üzerinden düşünür müsünüz siz?"

"Bacı, zaman zaman ola, anlıyon mu sen beni? Rasta," dedi lülelerini sallayarak, "her şeye hâkim, gardaş, Ben ve Ben ne zaman gelirsek, Ben ve Ben o zaman varacağız Serbestaraf'a..."

"Case," dedi Molly, "Bern'li ahbabımızla bağlantıya geçme yönünde herhangi bir şey yapmış olma ihtimalin var mı acaba? Hani Zion'da geçirdiğin onca vakit boyunca, giriş yapmış hâlde, dudakların oynarken?"

"Ahbap," dedi Case, "elbette. Yok. Yapmadım. Ama bu muhabbetle çok da alakasız olmayan, komik bir hikâyem var. İstanbul'dan kalma." Molly'ye Hilton'daki telefon olayından bahsetti.

"Tanrım," dedi Molly, "kaçtı işte fırsat. Neden kapattın ki?"

"Herhangi biri olabilirdi," diye yalan söyledi Case. "Bir çip işte sonuçta... Ne bileyim..." Omuz silkti.

"Korktuğun için değil yani, öyle mi?"

Case yeniden silkti omuzlarını.

"Şimdi yap o zaman."

"Ne?"

"Şimdi diyorum. Olay hakkında Düzçizgi'yle konuş en azından."

Case, "İçim dışım ilaç şu an," diye karşı çıkacak olsa da trodlara uzandı. Deki ile Hosaka, Maelcum'ın kapsülünün arkasına yerleştirilmiş, bir de çok yüksek çözünürlüklü Cray monitör eklenmişti.

Case trodları ayarladı. *Marcus Garvey* alelacele devasa, eski bir Rus hava temizleyiciyle bir araya getirilmişti; her tarafı Rastafaryan sembolleri, Zion'un Aslanları, Black Star Hatları ile kaplı kahverengi cismin üzerindeki kırmızılar, yeşiller ve sarılar Kiril alfabesiyle yazılmış uzun etiketlerin üstüne biniyordu. Maelcum'ın pilot ekipmanı yoğun, sıcacık bir pembe sprey boyayla boyanmış, ekranlarla göstergelere gelmiş boyaların büyük kısmı jiletle kazınmıştı. Pruvadaki hava vakum kilidinin etrafındaki kalçeteler, topak topak, şerit şerit olmuş, yarı katılaşmış şeffaf kalafat malzemesiyle bezeliydi; sersem sepelek salınan taklit su yosunları gibi duruyorlardı. Case, Maelcum'ın omzunun üstünden ortadaki ana ekrana baktığında, kenetlenme görüntüsüyle karşılaştı: Römorkun rotası kırmızı noktalardan oluşan bir hat, Serbestaraf ise parçalara bölünmüş, yeşil bir daireydi. Case hattın kendi kendine uzanarak yeni bir nokta üretişini takip etti.

Giriş yaptı.

"Dixie?"

"Efendim."

"Herhangi bir AI'ı kırmaya kalktın mı hiç?"

"Tabii. Direkt mortu çektim. İlk seferde. Serserilik peşin-

deydim. Kafa binbeşyüz, Rio'nun ağır ticari işler kısmının oralarda bir yerdeydim. Büyük şirketler, hepsi çokuluslu, Brezilya Hükümeti karşımda Noel ağacı gibi aydınlanmış duruyor. Ben de serserilik peşindeydim işte, anlatabiliyor muyum? Sonra bir küpün peşine düşecek oldum. Belki bi' üç kat yukarıdaydı. Orada tekrar bi' buldum kafayı, sonra da hafif bi' yanaşacak oldum."

"Görseli nasıldı?"

"Beyaz bi' küptü."

"AI olduğunu nereden anladın?"

"Nereden mi anladım? Hey Tanrım hey. Hayatımda gördüğüm en yoğun buzdu. Daha ne olacaktı? Oralarda askeriyenin böyle bir şeye sahip olmasına olanak yok. Neyse, çıkış yaptım, benim bilgisayara araştırmasını söyledim."

"Ee?"

"Turing Sicili'nde kayıtlıydı. AI. Rio'daki mainframe'e Fransız bi' şirket sahipti."

Case alt dudağını ısırdı, Doğu Kıyışeridi Fisyon Mercii'nin uzanıp giden platolarına, matrisin sonsuz nöroelektronik boşluğuna baktı dalıp giderek. "Tessier-Ashpool muydu, Dixie?"

"Tessier, aynen."

"Geri döndün mü peki?"

"Dönmem mi. Kafa gidikti. Bir şekilde hallederim diye düşündüm. İlk katmana varmamdan sonrası yok. Benim ırgatın burnuna pişen deri kokusu gelmiş, trodları çekmiş almış üstümden. Çok fena bir şeydi o buz."

"EEG'n de dümdüz olmuştu ha."

"Ee, efsaneler de böyle oluyor, öyle değil mi?"

Case çıkış yaptı. "Ulan çok acayip," dedi, "Dixie nasıl çekmiş mortu biliyor musun? AI kırmaya kalkarken. Muazzam..."

"Devam etsene," dedi Molly, "siz ikiniz müthiş ekip değil miydiniz yahu?"

***

"Dix," dedi Case, "Bern'deki bir AI'a bakasım var. Bakmamak için herhangi bir sebep geliyor mu aklına?"

"Ölüme dair dehşetengiz bir korku duymuyorsan hayır, yok."

Case, İsviçre bankacılık sektörünü deke girdi ve üstüne gelen büyük bir heyecan dalgası eşliğinde izledi siberuzayın titreşip bulanıklaştıktan sonra yeniden bir araya gelişini. Doğu Kıyışeridi Fisyon Mercii gitmiş, yerine Zürih ticari bankacılığının serin renklerle bezeli, incelikli geometrisi belirmişti. Case yeniden, bu sefer Bern için giriş yaptı.

"Yukarıya," dedi inşa. "Yüksekte olacaktır."

Örgü örgü ışıkları, mavi bir alev gibi keskince, danteller oluşturarak yanıp sönen katları çıktılar.

Bu olmalı, diye düşündü Case.

Kışdilsizi, beyaz ışıktan basit bir küptü; tam da bu basitlikti muazzam karmaşıklığını hissettiren.

"Pek bir şeye benzemiyor, değil mi?" dedi Düzçizgi. "Ama hele bir dokunmaya kalk bak."

"Bi' deniyorum, Dixie."

"Rica ederim."

Case dekine yeniden giriş yaptı ve küpe dört karelaj noktası kalana dek yaklaştı. Küpün önünde kocaman yükselen beyaz cephesinin ardında belli belirsiz gölgeler fark ediliyordu şimdi; devasa bir buzlu cam tabakasının ardında bin bir dansçı fırıl fırıl dönüyordu sanki.

"Burada olduğumuzun farkında," dedi Düzçizgi.

Case bir giriş daha yaptı deke; tek bir karelaj noktası kadar ilerlediler bir anda.

Küpün yüzeyinde benek benek, gri bir daire belirdi.

"Dixie..."

"Geri çekil, hadi çabuk."

Gri bölge hafifçe çıkıntı yapmaya başladı, bir küreye dönüştü ve küpten ayrıldı.

Case, TORNİSTAN'a basarken dekin kenarının avucuna

battığını hissetti. Matris bulanıklaşarak geriledi bir anda; İsviçre bankalarının loş kuyularından birine dalıverdiler. Case yukarı baktı. Daha da koyulaşmış olan küre arayı kapatıyordu. Düşüyordu.

"Çıkış yap," dedi Düzçizgi.

Karanlık çekiç gibi indi.

Soğuk çelik kokusu ve buz okşayarak geçti omurgasının üstünden.

Neon bir ormandan belli belirsiz görünen yüzler; zehirlenmiş gümüşi bir göğün altında denizciler, dalavereciler ve fahişeler...

"Case, baksana, senin neyin var bana söyler misin bir zahmet? Tırstın mı, n'oldu?"

Omurgasının ortasından başlayıp aşağıya kadar zonklayarak inen, aralıksız acı—

Hafifçe çiseleyen yağmura uyandı; ayakları bir kenara atılmış fiberoptik kablo bobinlerine dolanmış hâldeydi. Atari salonunun dalga dalga gelen sesleri üstüne geliyor, geri çekiliyor, sonra yeniden geliyordu. Case yana devrildi, doğruldu ve başını tuttu.

Atari salonunun arka tarafındaki bir bakım kapağından gelen ışığından, şerit şerit kırılmış nemli sunta parçaları ve içi dışına çıkmış bir oyun konsolunun her tarafından su damlayan gövdesi görünüyordu. Konsolun yan tarafına akışkan bir tarzda yazılmış Japonca, soluk pembe ve sarılarla stensillenmişti.

Case yukarı baktığında is kaplı plastik bir pencere gördü; floresanlar belli belirsiz parıldıyordu.

Sırtı, omurgası acıyordu.

Ayağa kalktı, gözünün önüne gelen ıslak saçlarını yana attı.

Bir şey olmuştu...

Ceplerine para var mı diye baktığında hiçbir şey bulamayınca ürperdi. Ceketi neredeydi? Bulmaya çalıştı, konsolun arkasına baktı ama sonra pes etti.

Ninsei kalabalığını şöyle bir tarttı. Cumaydı günlerden. Kesin cumaydı. Linda muhtemelen atari salonundaydı. Parası olabilirdi; hiç yoksa sigarası olurdu... Case öksüre öksüre, gömleğindeki yağmur suyunu sıka sıka kalabalığın arasından geçip atari salonun girişine geldi.

Ter ve bıkkın bir gerilimin kokusunun hâkim olduğu mekânın kalabalığından doğan pusun içinde hayaletler gibi birbirinin üstüne binen hologramlar kıvrılıyor, titriyordu oyunların uğultusuyla beraber. Bir Tank Savaşı konsolunun başında duran, beyaz tişört giymiş bir denizci, Bonn'u azur mavisi bir nükleer patlamayla yok etti.

Kadın, Büyücünün Şatosu'nu oynuyordu. Kendini kaybetmişti oyunda. Leke leke sürülmüş siyah boya çubuğuyla çevrelenmişti gri gözleri.

Case kolunu kadının beline atarken kadın başını kaldırıp ona baktı, gülümsedi.

"Hey. N'aber? Islak görünüyorsun."

Case onu öptü.

"Oyunumun içine sıçtın," dedi kadın. "Baksana şuraya, öküz herif. Zindanlarda yedinci seviyeye gelmiştim. Tanrının cezası vampirler gebertti beni." Kadın, Case'e bir sigara uzattı. "Çok gergin görünüyorsun be, abi. Nerelerdeydin?"

"Bilmiyorum."

"Kafan iyi mi, Case? İçiyor musun yine? Zone'un dekslerinden mi çakıyorsun?"

"Olabilir... beni göreli ne kadar oldu?"

"Numara dimi bu?" Dikkatle baktı Case'e. "Dimi?"

"Hayır. Bir şekilde kendimden geçtim. Ee... uyandığımda kendimi bir arka sokakta buldum."

"Biri seni bayılttı belki de, bebeğim ya. Mangırların duruyor mu?"

Case hayır yaptı başıyla.

"Bak işte. Yatacak bir yer lazım mı, Case?"

"Galiba lazım."

"Hadi gel madem." Elini tuttu Case'in. "Sana bir kahve içirelim, karnını doyuralım. Eve götürelim. Seni görmek güzel be, abi." Case'in elini sıktı.

Case gülümsedi.

Bir şey çatırdadı.

Şeylerin tam merkezinde bir şey değişti. Atari salonu dondu, titreşmeye başladı—

Kadın kaybolmuştu ortadan. Hatıranın ağırlığı çöktü; bir mikroyazılımın soketine sokuluşu gibi girdi kafasına koskoca bir bilgi bütünü. Gitmişti. Yanık et kokusu geliyordu burnuna.

Beyaz tişörtlü denizci kaybolmuştu. Atari salonu boş, sessizdi. Case omuzlarını kaldırmış, farkında olmadan yumruk yapmış hâlde döndü yavaş yavaş. Boştu. Bir konsolun kenarına dengeyle koyulmuş buruşuk, sarı renkli bir şeker ambalajı yere, düzleşmiş sigara izmaritleri ve köpük bardakların arasına düştü.

"Bir sigaram vardı," dedi Case, sıkmaktan beyazlaşmış boğum boğum yumruğuna bakarak. "Bir sigaram, bir hatunum, bir de yatacak yerim vardı. Duyuyor musun ulan beni, orospu çocuğu? Duyuyor musun?"

Atari salonunun boşluğunda ilerleyen yankılar, koridor koridor uzanan konsolların arasında azalarak kayboldu.

Case sokağa çıktı. Yağmur durmuştu. Ninsei ıssızdı.

Hologramlar bir belirip bir kayboluyor, neonlar raks ediyordu. Case'in burnuna bir sokak satıcısının arabasından yayılan haşlanmış sebze kokusu geldi. Ayaklarının dibinde, açılmamış bir Yeheyuan paketi, bir kibrit paketinin yanında duruyordu. JULIUS DEANE İTHALAT İHRACAT. Case basılmış logoya ve Japonca çevirisine baktı.

"Peki," dedi yerden kibritleri alıp sigara paketini açarken. "Anladık."

Deane'in ofisine giden merdivenleri ağır ağır çıkıyordu. Aceleye gerek yok, dedi kendi kendine, acil bir şey yok. Dali saatinin sarkan kadranı hâlâ yanlış saati gösteriyordu. Kandinski masa ve Neo-Aztek kitaplıklar toz kaplıydı. Beyaz fiberglas nakliye modüllerinin oluşturduğu duvar, odayı zencefil kokusuyla dolduruyordu.

"Kapı kilitli mi?" Case cevap beklediyse de gelmedi. Gidip ofisin kapısını açmayı denedi. "Julie?"

Pirinç lambanın yeşil abajuru, Deane'in masasının üzerine daire şeklinde ışık veriyordu. Case çok eski bir daktilonun dışarıya dökülmüş parçalarına, kasetlere, buruşturulup atılmış yazıcı çıktılarına, zencefil numuneleriyle doldurulmuş, yapışkanlı plastik poşetlere baktı.

Kimse yoktu.

Case kocaman çelik masanın diğer tarafına geçip Deane'in sandalyesini çekti önünden. Silahı, çatlamış deri kılıfında, masanın alt tarafına bantla tutturulmuş hâlde buldu. Antikaydı. Namlusu ve tetik mahfazası kesilmiş bir .357 Magnum'du. Kabzasının etrafına maskeleme bandıyla birkaç tur atılmıştı. Yıpranmış bandın rengi kahverengi olmuştu; üstünü kaplayan kir tabakası hafif parlıyordu. Case tabancanın topunu elinin bir hareketiyle çıkardı ve altı kovanı da tek tek inceledi. Elden doldurmaydı hepsi. Yumuşak kurşun hâlâ parlak, lekesizdi.

Sağ elinde revolver, Case masanın solundaki dolabı geçti ve ışığın alanından uzaklaşarak darmadağın ofisin ortasına geldi.

"Acele etmeme gerek yok sanırım. Ne de olsa senin gösterin bu. Ama bütün bu olan biten saçmalık, ne bileyim, artık... eskidi be." İki eliyle tuttuğu silahı kaldırdı, masanın tam ortasını hedef aldı ve tetiği çekti.

Geri tepmeden bileği kırılıyordu neredeyse. Namlunun ağzından çıkan alev, ofisi bir ampul flaş gibi aydınlattı. Kulakları çınlayan Case, masanın önünde diş diş açılmış deliğe

baktı. Patlayıcı mermiydi. Kurşun azit. Case silahı yeniden kaldırdı.

"Gerek yok buna, evlat," dedi Julie gölgelerin içinden çıkarken. Balıksırtı desenli, üç parçalı, ipek bir takım elbise, çizgili bir gömlek vardı üstünde. Papyon takıyordu. Gözlüğü ışıkta parladı.

Case silahı yeniden kaldırıp gez-göz-arpacıktan Deane'in pembe, yaşlanmayan yüzüne baktı.

"Yapma," dedi Deane. "Haklısın. Tüm bu olan biten konusunda yani. Benim ne olduğum hakkında. Ama yerine getirilmesi gereken birtakım iç mantık süreçleri mevcut. Şu elindekini kullanacak olursan, her taraf beyin parçası, kan olacak ve bir başka sözcü bulmam da saatler alacak – sizin öznel zaman anlayışınızla. Bu konfigürasyonu sürdürmek kolay değil benim için. Sahi, atari salonunda Linda'yla olan muhabbet için kusura bakma. Onun üzerinden konuşmayı umuyordum ama tüm bu olan biteni senin hatıralarından oluşturduğumdan, duygusal yüklenme... çok zorlu. Hata yaptım. Affedersin."

Case silahı indirdi. "Matristeyiz. Sen de Kışdilsizi'sin."

"Evet. Tabii bütün bunların sana erişebilmesi, dekine bağlanmış simstim ünitesi sayesinde. Sen çıkış yapmayı başarmadan önce yakalayabildiğim için mutluyum seni." Deane masanın etrafını dolandı, eski yerine getirdiği koltuğuna oturdu. "Otur, evlat. Konuşacağımız çok şey var."

"Öyle mi?"

"E tabii var. Uzun zamandır hem de. Sana İstanbul'da telefonla ulaşmaya çalıştığımda hazırdım. Artık zaman çok azaldı. Birkaç gün içinde yapacaksın operasyonunu, Case." Deane masadan bir şeker aldı. Damalı ambalajını açıp ağzına attı şekeri. "Otur," dedi ağzında şekerle.

Case masanın önünde duran döner sandalyeye otururken Deane'den gözünü bir an bile ayırmadı. Silah elinde, bacağının üstündeydi.

"Şimdi," dedi Deane vakit kaybetmeden, "gündeme gelelim. 'Yahu,' diyorsun kendi kendine, 'nedir bu Kışdilsizi?' Doğru mu?"

"Aşağı yukarı."

"Bir yapay zekâ. Ama bunu zaten biliyorsun. Senin hatan, ki çok da mantıklı bir hata, Bern'deki Kışdilsizi mainframe'ini, Kışdilsizi'nin *mevcudiyetiyle* karıştırmakta yatıyor." Deane şakır şukur emmeye devam ediyordu şekerini. "Tessier-Ashpool'un bağlantı noktasındaki diğer AI'ın zaten farkındasın, öyle değil mi? Rio. Armitage için bir şeyleri ayarlayan, benim; artık ne kadar bir 'ben'e sahip olabiliyorsam tabii – gördüğün üzere iş oldukça metafiziğe kayıyor. Namıdiğer Corto ki bu arada oldukça dengesizdir. Neyse ki sonraki birkaç gün boyunca," dedi Deane yeleğinin cebinden gösterişli, altın bir köstekli saat çıkarıp kapağını açarak, "yeteri kadar dengesi yerinde olacak."

"Şu işin nasıl tutulacak bir yeri yoksa senin söylediklerinin de yok," dedi Case boştaki eliyle şakaklarını ovarken. "Madem bu kadar akıllısın..."

"Neden zengin değilim?" diye güldü Deane ve ağzındaki şekerden neredeyse boğulacak gibi oldu. "Eh, Case, buna bir tek şunu söyleyebilirim; ki senin kafanda canlandırdığının yarısı kadar bile cevap yok bende, senin Kışdilsizi olarak düşündüğün şey aslında, nasıl desek, *potansiyel* bir mevcudiyetin sadece bir parçası. Şöyle diyelim, ben o mevcudiyetin beyninin sadece bir veçhesiyim. Senin bakış açından bakacak olursak, loblarının arasındaki bağlantı koparılmış bir adamla muhatap olmak gibi bir şey bu. Böyle bir durumda o adamla muhatap olduğunu söylemek bile zor." Deane gülümsedi.

"Corto muhabbeti doğru mu? Fransa'daki o hastanede bir mikro üzerinden mi ulaştın ona gerçekten?"

"Evet. Londra'da erişimde bulunduğun dosyayı da ben bir araya getirdim. Senin kullanacağın anlamıyla plan yapmaya çalışıyorum ama temel modum bu değil aslında. Doğaç-

lama yaparım ben. En büyük yeteneğim budur. Planlardan ziyade durumları tercih ederim ben, anlatabiliyor muyum... Hakikaten diyorum, elimde verili neyse onlarla yetinmek zorundaydım. Çok sayıda bilgiyi sınıflandırabilir, bunu da büyük bir hızda yapabilirim. Parçası olduğun ekibi bir araya getirmek çok uzun zaman sürdü. İlk gelen Corto'ydu ve o da az kalsın giremiyordu ekibe. Toulon'da tamamen bitik durumdaydı. Elinden tek gelen, yemek yemek, dışkılamak ve mastürbasyon yapmaktı. Ama alttan alta var olan, takıntıların var olmasını sağlayan yapı oradaydı: Bağıran Yumruk, yaşadığı ihanet, Kongre oturumları."

"Hâlâ deli mi?"

"Ona tam olarak bir ferdiyet atfetmek kolay değil." Gülümsedi Deane. "Ama sen zaten bunun farkındasındır, eminim. Corto tabii oralarda bir yerde. Ben de açıkçası o hassas dengeyi daha fazla sürdüremiyorum artık. Corto dağılacak, bu da sana patlayacak, Case. O yüzden sana güveniyorum ben de—"

"İyi yapıyorsun, amına kodumun evladı," dedi Case ve .357'yle ateş etti Deane'in ağzına.

Beyin parçaları konusunda haklı çıktı Deane. Kan konusunda da.

"Gardaş," diyordu Maelcum, "hiç hoşuma gitmiyor bu..."

"Bir şey olmaz," dedi Molly. "Sorun yok. Bu tiplerin yaptığı bir şey işte bu, o kadar. Nasıl diyeyim, hem ölü değildi hem de sadece birkaç saniye sürdü..."

"Ekran gördüm, EEG ölü gösteriyodu. Hareket yoktu. Kırk saniye boyunca."

"Ama şimdi iyi bak."

"EEG kayış gibi düzdü be," diye karşı çıktı Maelcum.

10

Gümrükten geçerken uyuşmuş gibiydi Case. Konuşma işini daha çok Molly üstlendi. Maelcum, *Garvey*'yde kaldı. Serbestaraf'ın gümrük kontrolü temelde, kredini kanıtlamaya bakıyordu. Şaftın iç yüzeyine ulaştıklarında Case'in ilk gördüğü, Güzel Kız kahve zincirinin bir şubesi oldu.

"Rue Jules Verne'e hoş geldin," dedi Molly. "Yürümekte sıkıntı yaşayacak olursan ayaklarına bakman yeterli. Eğer alışkın değilsen perspektif belanı sikebiliyor."

Durdukları geniş sokak, geniş bir yarığı, bir kanyonu andırıyordu. Aynı zamanda duvar yerine geçen mağaza ve binaların yaptığı ince açılar kapatıyordu sokağın iki ucunu. İki taraflarından yükselen katlarla balkonlardan dökülen canlı, yeşil, öbek öbek bitki örtülerinden süzülerek geliyordu burada ışık. Güneş...

Tepelerinde bir yerdeki keskin, beyaz, kamçı gibi parlaklığa, Cannes'dan kaydedilmiş bir gökyüzü eşlik ediyordu. Case güneş ışığının bir Lado-Acheson sistemiyle içeri pompalandığının farkındaydı. Sistemin iki milimetrelik armatürünün şaft boyunca uzandığını, bunun üzerinden rotasyon hâlinde farklı gökyüzü etkileri yaratıldığını, gökyüzü kapatılacak olsa, bu ışık perdesinin ötesinde göllerin kıvrımlarının, kumarhanelerin çatılarının, diğer sokakların karşısında belirivereceğini biliyordu... Ama bedeni bu durumu hiç kavrayamıyordu.

"Tanrım," dedi, "UAS'tan da betermiş bu."

"Alışsan iyi olur. Zamanında bir kumarbazın korumalığını yapmıştım burada bir aylığına."

"Bir yere gidip uzanasım var."

"Peki. Anahtarlar bende." Molly omzuna dokundu Case'in.

"N'oldu sana orada, abi? Mortu çektin."

Case başını salladı olumsuzca. "Şimdilik bir fikrim yok. Bakalım."

"Peki. Taksi bir şey çağıralım." Case'in elini tuttu ve Jules Verne boyunca yürümeye başladılar. Sezonun Paris kürklerinin olduğu bir vitrinin önünden geçtiler.

"Gerçek değil," dedi Case yeniden yukarı bakarak.

"Değil," diye yanıt verdi Molly, Case'in kürkleri kastettiğini zannederek, "kolajen bazlı ama vizon DNA'sı. Ne fark eder ki?"

"Büyük bir tüp gibi düşün. İçine bir şeyler boşaltıyorlar," dedi Molly. "Turistler, dalavereciler, aklına ne gelirse. Ve her dakika durmaksızın çalışan ince ızgara para ağları, insanlar tekrar kuyudan aşağı düştüğünde paranın burada kalmasını sağlıyor."

Armitage onlara Intercontinental diye bir yerden yer ayırtmıştı; aşağıdaki soğuk pusun ve çağlayanın içine dimdik inen bir falezin cam kaplı cephesiydi mekân. Case kaldıkları odanın balkonuna çıktı ve su serpintisinin birkaç metre üstünde basit planörler kullanan, üç yeniyetme, bronzlaşmış Fransız'ın uçuşunu izlemeye başladı; parlak ana renklerden birer naylon üçgendiler. İçlerinden biri dönüp yan yaparken Case bir anlığına kısacık kesilmiş koyu renkli saçlar, esmer göğüsler, kocaman bir gülümsemeyle ortaya çıkan beyaz dişler gördü. Akan su ve çiçeklerin kokusu hâkimdi havaya. "Evet," dedi, "belli ki çok para."

Molly, Case'in yanına gelip korkuluklara yaslandı; elleri rahat, gevşekti. "Evet. Buraya bir defa olsun gelecektik. Ya buraya ya da Avrupa'da bir yere."

"Biz derken?"

"Kimse," dedi, omuzlarını istemsizce şöyle bir kaldırırken. "Yatağa atasın vardı kendini. Git uyu. Ben de uyusam iyi olur."

"Öyle," dedi Case, avuçlarıyla elmacıkkemiklerini ovarak. "Hakikaten ne mekân yahu burası."

Lado-Acheson sisteminin ince bandı için için kızararak Bermuda'da bir günbatımının soyut taklidine dönüştü; kaydedilmiş bulut görüntüleri parçaları şerit şerit geçiyordu önünden. "Öyle," dedi Case. "uykuya."

Uyku gelmek bilmedi. Geldiğindeyse getirdiği rüyalar, tertemiz kurgulanmış bellek parçacıkları gibiydi. Molly yanında kıvrılmış yatarken Case sıklıkla uyanıp durdu; suyun sesini, balkonun açık cam panellerinden içeriye süzülen insan seslerini, bir kadının karşı bayırda kademe kademe yükselen dairelerden gelen kahkahasını duydu. Deane'in ölümü kötü çekilmiş bir kart gibi çıkıp duruyordu karşısına, her ne kadar o sırada karşısında olanın Deane olmadığını kendine söylemesine rağmen. Hatta, nihayetinde, böyle bir şeyin gerçekleşmemiş olmadığını. Zamanında, ortalama bir insan bedenindeki kan miktarının aşağı yukarı bir kasa bira kadar olduğunu duymuştu birisinden.

Deane'in parçalanmış kafasının görüntüsü ofisin arka duvarına her vuruşunda, Case daha karanlık, gizli saklı, bir balık gibi dalıp kaçıp giden, son anda kendisinden uzaklaşıveren bir düşüncenin daha farkına varıyordu.

Linda.

Deane. İthalatçının ofisinin duvarındaki kan.

Linda. Çiba'daki kubbenin karanlığındaki yanık et kokusu. Molly'nin kanla kaplı zencefil poşetini tutuşu. Deane öldürtmüştü onu.

Kışdilsizi. Küçük bir mikronun, Corto adlı, enkaza dönmüş bir adama fısıldayışını getirdi gözlerinin önüne; fısır fısır bir nehir gibi akan kelimeler, karartılmış koğuşun tekinde

Armitage adlı, boyutsuz bir kişilik ikamesinin yavaşça birikişi... Deane eşörneği, verili olanlarla yetindiğini, halihazırdaki durumlardan istifade ettiğini söylemişti.

Peki ya Deane, hakiki Deane, Linda'yı Kışdilsizi'nin emriyle öldürttüyse? Case karanlıkta el yordamıyla bir sigara ve Molly'nin çakmağını bulmaya çalıştı. Deane'den şüphelenmek için hiçbir neden yoktu dedi kendi kendine, yakarken sigarasını. Tek bir neden bile.

Kışdilsizi, bir kabuğun içine kişilik denebilecek bir şey oluşturup yerleştirebiliyordu. Manipülasyon daha ne kadar örtülü bir suret edinebilirdi ki? Üç nefes aldığı Yeheyuan'ı yatağının başucundaki küllükte söndürdü, yana devrilip Molly'den biraz uzaklaştı ve uyumaya çalıştı.

Makarasından dökülen, kurgulanmamış bir simstim teybinin monotonluğundaki rüya, hatıra. Ömründeki on beşinci yaz mevsiminin bir ayını, haftalık ödeme yapılan bir otelin beşinci katında, Marlene adlı bir kızla geçirmişti. Asansör on yıldır çalışmıyordu. Işık açmak için düğmeye bastığınızda pis su borusu tıkanmış ufak mutfağın griye çalan fayanslarında hamamböcekleri çıldırmış gibi geziniyordu oradan oraya. Çarşafsız, çubuklu bir şiltenin üzerinde yatıyordu Marlene'le.

Pencere pervazının kabarmış boyasının üstüne kâğıt inceliğindeki gri evini yapan ilk eşekarısını kaçırmış, kovan çok geçmeden yumruk büyüklüğünde bir fiber topağı hâlini almıştı; içinden bir hışım çıkan böcekler minyatür helikopterler gibi vızıldayarak aşağıya, sokaktaki çöp bidonlarının çürüyen muhteviyatının başına üşüşmeye gidiyordu.

Eşekarılarından birinin Marlene'i soktuğu ikindi vakti, ikisi de birer düzine bira içmişti. "Gebert şu sikikleri," dedi Marlene, gözleri öfkeden ve odanın kıpırtısız sıcaklığından donuklaşmış hâlde, "yak gebert."

Case ekşi kokan dolapta Rollo'nun ejderhasını bulmaya çalıştı sarhoş sarhoş. Rollo, Marlene'in bir önceki –ve Case'in o sırada hâlâ bazen görüştüğünden şüphelendiği– erkek ar-

kadaşıydı; asker tıraşıyla kesilmiş koyu renk saçlarının bir tarafına sarı bir şimşek işareti beyazlatılarak yardırılmış, Friscolu dev gibi bir motosikletçiydi. Ejderha, Frisco'dan bir alev silahıydı; kafası döner büyük bir el feneri gibiydi. Case pilleri kontrol etti, içinde yeterince yakıt olduğundan emin olduktan sonra da açık duran pencereye gitti. Kovan vızır vızır ötmeye başladı.

Yayılan'daki hava ölü, hareketsizdi. Kovandan bir eşekarısı fırlayıp Case'in başının etrafında döner oldu. Case ateşleme anahtarına bastı, üçe kadar saydı ve tetiği çekti. 100 psi kuvvetle pompalanan yakıt, akkor olmuş namludan dışarı püskürdü. Beş metrelik, solgun bir alev yalazı, kömür gibi olarak yere düşen kovan. Arka sokağın diğer ucunda, biri tezahürat yaptı neşeyle.

"Siktir!" dedi Marlene arkasından, ayakta zor durarak. "Aptal herif! Yakamadın ki onları. Kovanı devirdin sadece. Gelip yukarı gebertecekler şimdi bizi!" Case, sesiyle sinirlerini sanki testereyle kesen Marlene'in alev alev yanışını, beyazlatılmış saçlarının bambaşka bir yeşille cızırdayışını getirdi gözünün önüne.

Sokakta, elinde ejderha, kararmış kovana yaklaştı. Kovan kırılmış, açılmıştı. Yanık arılar asfaltın üstünde ani ani kasılıyor, çıldırıyorlardı.

Gri kâğıt kabuğun sakladığı şeyi gördü.

Dehşet. Spiral şeklindeki doğum fabrikası; yumurtadan çıkan hücrelerin olduğu, kademe kademe inen iç taraçalar, henüz doğmamış olanların durmaksızın hareket eden, kör çeneleri; yumurtadan larvaya, oradan yabanarımsıya ve yabanarısına giden aşamalı ilerleyiş. Zihninde zaman atlamalı çekilmiş fotoğraflar gibi dönen görüntüler, şahit olduğu şeyin bir makinalı tüfeğin biyolojik dengi olduğunu, kusursuzluğundaki tiksinçliği ifşa ediyordu. Yabancıydı. Case ateşlemeye basmayı unutarak tetiği çekince, ayaklarının dibinde debelenen, pört pört çıkıveren canlılığa tısladı yakıt.

Ateşlemeye bastığındaysa, güm diye patladı, patlarken de bir kaşını götürdü. Beş kat üstündeki açık pencereden Marlene'in kahkahası geliyordu kulağına.

Işığın yavaşça solup gittiğini zannederek uyandı ama oda karanlıktı. Ardıl görüntüler, retina parlamaları. Dışarıda gökyüzü, kaydedilmiş şafağın başlangıcını hissettiriyordu hafiften. Tek bir insan sesi bile yoktu artık; tek duyulan, Intercontinental'ın cephesinin ta aşağılarında akan suyun gürlemesiydi.

Rüyasında, bir an sonra yakıta boğacağı kovanın yan tarafına Tessier-Ashpool'un T-A logosunun temiz bir kabartmayla işlenmiş olduğunu görmüştü; sanki eşekarıları işlemişti logoyu oraya.

Molly o Yayılanlılara has solgunluğunun çok fazla dikkat çekeceğini söyleyerek ısrarla bronzlaştırıcı sürdü Case'in üstüne başına.

"Tanrım," dedi Case aynanın karşısında çırılçıplak dururken, "hakiki mi gözüktüğünü düşünüyorsun sen şimdi bunun?" Molly yanına diz çökmüş, tüpten geri kalanı sol ayak bileğine sürüyordu.

"Yok ama yalandan da olsa yapacak kadar bir şeyler umurundaymış gibi görünüyorsun. Tamam. Ayağına yetmedi yalnız." Molly kalktı, boş tüpü büyükçe bir hasır sepete atıverdi. Odadaki hiçbir şey makine üretimi ya da sentetikten üretilmiş gibi durmuyordu. Case pahalıya geldiğini bildiği bu stilden yine de hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Devasa yatağın hafızalı köpüğüne kumu andıracak şekilde renk verilmişti belli belirsiz. Ortalık açık renkli ahşap ve el dokuması kumaş doluydu.

"Peki ya sen," dedi Case, "boyayıp esmere çevirecek misin kendini? Paso güneşlenerek vaktini geçiriyormuş gibi değilsin sen de pek."

Molly bol kesim siyah ipek kıyafetlerinin altına siyah espadriller giymişti. "Ben egzotiğim. Bu kombinime uyacak

kocaman hasır şapkam bile var. Seninse alabileceğini alacak serserinin teki gibi gözükmen gerektiğinden, ekspres bronzlaşmanda sıkıntı yok."

Case solgun ayağına somurtarak şöyle bir göz attıktan sonra aynada kendine baktı. "Tanrım. Artık giyinebilir miyim sakıncası yoksa?" Yatağa gitti, kotunu ayaklarına geçirmeye başladı. "Düzgün uyuyabildin mi? Hiç ışık çarptı mı gözüne?"

"Rüya görüyordun," dedi Molly.

Kahvaltıyı otelin terasında ettiler. Çubuk desenli şemsiyelerle çok sayıda ağaçla bezeli bir yeşillik alandı teras ve ağaçların sayısı Case'e hiç de normal gelmemişti. Case, Molly'ye Bern Al'ına bir sinyal çakmaya çalışmaya kalkışını anlattı. Dinlenmeleri için böcek kullanılıp kullanılmadığı konusu güncelliğini kaybetmişti sanki. Eğer Armitage onları dinliyorsa, bunu Kışdilsizi üzerinden yapardı. "Ve yani gerçek gibiydi mi diyorsun?" diye sordu Molly, ağzı peynirli kruvasanla tıka basa dolu. "Simstim gibi?"

Öyle olduğunu söyledi Case. "Aynı bunun gibi gerçek," dedi etrafına bakınarak. "Belki daha da fazla."

Ufak, budak budak, orada var olamayacak kadar yaşlı olan ağaçlar, genetik mühendisliği ve kimyasal manipülasyonla üretilmişti. Case çam ağacıyla meşeyi birbirinden zor ayırırdı ama sokaklarda büyümekten gelen stili, bu karşısındakilerin fazla şirin, fazla bütünlüklü ve eksiksiz birer ağaç gibi olduklarını söylüyordu ona. Ağaçların arasında; mis gibi, yemyeşil çimenlerle kaplı fazla zekice bir düzensizlikle düzenlenmiş meyillerde parlak şemsiyeler, Lado-Acheson'un güneşinin tereddütsüz parlaklığından koruyordu otel misafirlerini. Yakınlardaki masadan bir anda dökülüveren Fransızca dikkatini çekti: Önceki akşam nehrin pusu üstünde süzülüşlerini gördüğü altın çocuklardı bunlar. Bronzluklarının eşit olmadığını şimdi fark edebiliyordu: Doğrusal örüntülerle birbiri üstüne binen çok sayıda karartı şeklinde orta-

ya çıkan, seçmeli melanin artışının stensili andıran etkisiydi bu; kas yapılarının hatlarını öne çıkarıyor, vurguluyordu; kızın ufak, sert göğüsleri, oğlanlardan birinin, masanın beyaz emayesi üzerinde duran bileği. Yarış için yapılmış makineler gibi geliyorlardı Case'in gözüne; kuaförleri, planörlerinin beyaz bezleri, deri sandaletlerini ve sade takılarını üreten zanaatkârlar için birer özel çıkartmayı hak ediyorlardı. Onların ardındaki başka bir masada, Hiroşima tarzı yas kıyafetleri giymiş, oval yüzleri yapay morluklarla kaplı üç Japon kadın, maaşadam kocalarını bekliyordu; Case bunun aşırı derecede muhafazakâr bir stil olduğunun farkındaydı. Çiba'da çok nadiren karşılaşmıştı böyleleriyle.

"Bu koku nedir?" diye sordu Molly'ye, burnunu buruşturarak.

"Çimen. Kesildikten sonra böyle kokar."

Armitage ile Riviera geldiğinde kahvelerini bitirmek üzereydiler. Armitage apoletleri daha yeni sökülüp alınmış gibi gözükmesine neden olan özel dikim, kargo kesim bir pantolon, Riviera ise her nasılsa insanda hapishane hissi çağrıştıran, gri gofre kumaştan bol bir kıyafet giymişti.

"Molly, birtanem," dedi Riviera daha koltuğuna bile tam yerleşmeden, "şu ilaçtan bana biraz daha ateşlemen gerekecek. Bitirdim."

"Peter," dedi Molly, "peki ya ateşlemezsem?" Molly gülümserken dişlerini göstermemişti.

"Ateşleyeceksin," dedi Riviera, gözleri hızla Armitage'a gidip gelirken.

"Ver ona istediğini," dedi Armitage.

"Deliriyorsun onun için, değil mi?" Molly iç ceplerinden birinden düz, folyoya sarılmış bir paket çıkardı ve masanın diğer tarafına atıverdi. Riviera paketi havada yakaladı. "Kendini gebertebilir," dedi Molly, Armitage'a.

"Bugün öğleden sonra bir görüşmem var," dedi Riviera. "En formda hâlimde olmalıyım orada." Folyo paketi yukarı

dönük avucuyla kavrayıp gülümsedi. Paketin içinden sürüyle parıl parıl böcek yayıldığı gibi kayboldu ortadan. Riviera paketi gofre kumaştan bluzunun cebine bırakıverdi.

"Bu öğleden sonra senin de bir görüşmen var, Case," dedi Armitage. "Römorkta. Ekipman mağazasına git de üstüne olacak bir uzay kıyafeti ayarla, kontrolünü de yaptır, sonra da tekneye git. Aşağı yukarı üç saatin var."

"Nasıl oluyor da hepimiz dandik şeyin içinde kargo gibi yollanırken siz ikiniz JAL taksisi tutuyorsunuz?" diye sordu Case, adamla özellikle göz göze gelmemeye çalışarak.

"Zion tavsiye ettiği için. Hareket ederken fark edilmememizi sağlayacak. Hazırda duran daha büyük bir teknem var ama römork sunduğumuz tabloyu güzel tamamlıyor."

"Peki ya ben?" diye sordu Molly. "Bugün bir görevim var mı?"

"Senden aksın öbür ucuna çıkmanı ve sıfır yerçekiminde antrenman yapmanı istiyorum. Belki yarın da diğer uca gidersin." Case'in aklına Eğretışık'ı getirdi bu.

"Ne zaman peki?" diye sordu Case, bu sefer karşısındaki soluk bakışlardan kaçırmadan gözlerini.

"Yakında," dedi Armitage. "Hadi, Case."

"İyisin iyi işte be, gardaş," dedi Maelcum, Case'in kırmızı renkli Sanyo uzay kıyafetinden çıkmasına yardım ederken. "Aerol'un söylediğine göre iyisin iyi." Aerol şaftın diğer ucunda, yerçekimsiz aksın yakınlarındaki spor doklarından birinde bekliyordu. Buraya ulaşmak için Case gövdenin içinden aşağı giden bir asansöre, sonra da minyatür boyutta bir indüksiyon trenine binmişti. Şaftın çapı daralırken, yerçekimi azalmıştı; Case'in kestirdiğine göre Molly'nin tırmandığı dağlar, bisiklet döngüsü ve planörlerle minyatür microlight modeller için fırlatma ekipmanları yukarılarında bir yerde kalıyordu.

Aerol onu kimyasal motorla çalışan ve bir iskeleti andıran bir scooter kadrosuyla götürmüştü *Marcus Garvey*'ye..

"İki saat evvel," dedi Maelcum, "senin için Babil malları

teslim aldım; bi' yatın içinde düzgün bi' Japon oğlanı, yat acayip bi' şeydi."

Kıyafetten kurtulan Case dikkatle kendini Hosaka'ya çekti ve yerçekimi ağının kayışlarını takmaya girişti. "Eh," dedi, "görelim bakalım."

Maelcum, Case'in kafasından biraz daha ufak olan beyaz bir köpük yumrusu çıkarıp koydu; sonra, parça pinçik olmuş şortunun kıç cebinden, yeşil bir kordona bağlı inci kakmalı saplı bir sustalı çıkardı ve plastiği dikkatlice yardı. İçinden çıkardığı dikdörtgen şeklindeki nesneyi Case'e uzattı. "Bu bi' silahın parçası mı, gardaş?"

"Yok," dedi Case, elinde çevirirken nesneyi, "silahın kendisi. Bir virüs bu."

Maelcum kesin bir tavırla, "*Bu* römorkta öyle şey olmaz, gardaş," dedi ve çelik kasete uzandı.

"Bir program bu. Virüs programı. Sana giremez. Senin yazılımına bile giremez. Herhangi bir şeyde çalışır hâle gelmesi için önce dek üzerinden arayüzlemesini yapmam lazım."

"Valla Japon gardaş diyo' ki şu Hosaka bilmek istediğin her şeyin nesini sebebini söylermiş."

"Peki. Neyse ama sen bana bırak bu işi, tamam mı?"

Maelcum ayaklarından destek alıp kendini itti, süzülerek pilot konsolunun yanından geçti ve silikon tabancasıyla bir şeyler yapmaya başladı. Dalga dalga, şeffaf silikonları görünce Case hemen çevirdi başını. Neden bilmiyordu ama onlara bakınca UAS bulantısı geri geliyordu.

"Nedir bu şey?" diye sordu Hosaka'ya. "Parsellere ayır."

"Frankfurt merkezli limited şirket Bockris Sistemleri'nden veri transferinin şifreli bildirdiği görüşe göre, nakliyenin içeriğini Kuang Sınıfı II. Seviye delme programı oluşturuyor. Yine Bockris'in görüşüne göre, Ono-Sendai Siberuzay 7 ile arayüzleme tamamen uyumlu ve ideal delme yeteneğini açığa çıkarıyor, özellikle de halihazırdaki askeri sistemler karşısında..."

"Al söz konusu olursa peki?"

"Hâlihazırdaki askeri sistemler ve yapay zekâlar karşısında."

"Tanrım. Ne demiştin sen bunun adını?"

"Kuang Sınıfı II. Seviye."

"Çin üretimi mi?"

"Evet."

"Kapan." Aklında Molly'nin Makao'da geçirdiği günün hikâyesi, Case virüs kasetini Hosaka'nın yan tarafına izole bantla yapıştırdı. Armitage sınırı aşıp Zhongshan'a geçmişti. "Açıl," dedi Case fikrini değiştirip. "Soru. Frankfurt'taki tiplerin, Bockris'in sahibi kim?"

"Yörüngelerarası aktarımdan dolayı gecikme olacak," dedi Hosaka.

"Şifrele. Standart ticari şifre olsun."

"Yapıldı."

Ono-Sendai'nin üstünde hafifçe ritim tuttu elleriyle.

"Bern merkezli Reinhold Bilimsel Araştırmalar A.Ş..."

"Yeniden. Reinhold'un sahibi kim?"

Merdivende üç aşama daha kaydettikten sonra varabildi Tessier-Ashpool'a.

"Dixie," dedi giriş yaparak, "Çin virüs programları hakkında ne biliyorsun?"

"Pek bi' bok bilmiyorum."

"Kuang, II. Seviye diye bir sınıflandırma sistemi duydun mu hiç?"

"Duymadım."

Case iç çekti. "Eh, elimde Çin üretimi, kullanıcı dostu bir buzkıran var. Tek kullanımlık bir kaset. Frankfurt'taki bazı tiplere göre bir AI'ı yarabilirmiş."

"Olabilir. Neden olmasın. Askeriye üretimiyse."

"Öyle görünüyor. Baksana, Dix, şimdi dinlerken kendi geçmişini de işin içine kat ama tamam mı? Görünüşe göre Armitage, Tessier-Ashpool'a ait olan bir AI'a operasyon hazırlığında. Mainframe Bern'de ama Rio'daki başka bir

mainframe'le bağlantıda. Rio'daki, sana ilk defa mortu çektiren mainframe. Anladığım, bu ikisi aralarındaki bağlantıyı T-A'nın şaftın ucundaki ana üssü Eğretışık üzerinden kuruyor. Bizden beklenen de bu Çin buzkıranıyla yarıp içeri girmemiz. Yani eğer Kışdilsizi tüm bu olayı destekliyorsa, bizi işe almasının sebebi, onu yok etmemizi istemesi. Kendi kendini yok ediyor yani. Ve kendine Kışdilsizi diyen bir şey, bana yaranmaya çalışıyor, belki de Armitage'ı sırtından bıçaklamamı sağlamaya çalışıyor. N'oluyo şimdi burda?"

"Saik," dedi inşa. "Al olunca saik hakiki sorun oluyor. İnsan değil ya hani?"

"E yani, herhalde."

"Onu demiyorum. Kastettiğim, insan olmadığı. Dolayısıyla ona hâkim olamazsın. Ben de insan değilim ama *verdiğim tepkiler* bir insanınki gibi, anlatabildim mi?"

"Bi' saniye," dedi Case. "Sen bir bilince sahip misin, değil misin?"

"Yani, *hissim*, bilince sahip olduğum yönünde, evlat ama aslında ben bir yığın ROM'dan ibaretim. Yani, nasıl derler, şu felsefi sorulardan biri bu galiba..." Dixie'nin çirkin kahkahasının hissi takır tukur geçti Case'in omurgasından. "Ama sana bir şiir yazabileceğimi zannetmiyorum, bilmem anlatabiliyor muyum. Senin şu AI ise yazar mı yazar. Ama hiçbi' şekilde *insan* değil."

"Yani sence güdüsü ne, anlayamayacak mıyız?"

"Kendi kendine mi ait?"

"İsviçre vatandaşı. Ama temel yazılım ve mainframe'in sahibi, T-A."

"İyiymiş," dedi inşa. "Yani ben senin beynin, bildiklerin bana ait ama düşüncelerinin İsviçre vatandaşlığı var ha. Vay be. Kolay gelsin AI'a."

"Yani kendi kendini yok etmeye mi hazırlanıyor?" Case deke gergin, rasgele girişler yapıyordu takır tukur. Matris bulanıklaştı, yeniden netleşti; sikkim çeliği üreten bir kom-

binayı temsil eden kompleks bir pembe küreler birliği çıktı karşısına.

"Senin AI'ın asıl derdi bağımsızlık, Case. Benim tahminim, Case, sen oraya bu yavrunun gitgide daha akıllı olmasına engel olan, donanımla bütünleşik prangaları kesmek için giriyorsun. Ve mesela ana şirketin yapacağı bir hareket ile AI'ın kendi başına yapacağı hareketi nasıl birbirinden ayırt edeceksin hiçbir fikrim yok; o yüzden kafa karışıklığı belki bu noktada kaynaklanıyor." Yine o kahkaha olmayan kahkaha. "Anlıyorsun ya, bu şeyler acayip çalışabilir, artık yemek tarifi kitabı yazmak mı olur başka bir şey mi olur, öyle şeyler yapmak için kendilerine vakit de yaratır ama bir tanesi kendini daha akıllı yapmak için birtakım yollar bulacak oldu mu, bak ama hemen o nanosaniyede diyorum, Turing silip yok edecektir onu. Senin de bildiğin gibi, o şerefsizlere *kimse* güvenmiyor. Şu zamana dek hangi AI yapıldıysa, alnına bütünleşik elektromanyetik bir pompalı tüfekle yapıldı."

Case, Sikkim'in pembe kürelerine baktı öfkeyle.

"Peki," dedi nihayet, "giriyorum virüsü. Senden onun talimat yüzeyini incelemeni istiyorum. Bakalım ne düşüneceksin."

Birinin hemen omzunun üzerinden baktığına dair belli belirsiz his kısa süreliğine kaybolduktan sonra geri geldi. "Vay ulan, Case. Yavaş bir virüs bu. Askeri bir hedefi kırması yaklaşık olarak altı saat."

"Ya da bir AI'ı," diye içini çekti Case. "Çalıştırabilir miyiz?"

"Tabii," dedi inşa, "ölüme dair dehşetengiz bir korku duymuyorsan."

"Bazen tekrara düşüyorsun be, abi."

"Mizacım böyle."

Case, Intercontinental'e döndüğünde Molly uyuyordu. Balkonda oturdu, gökkuşağı renklerine bürünmüş polimer kanatlı bir yelkenkanadın Serbestaraf'ın kıvrımı boyunca yükselişini izledi; üçgen şeklindeki gölgesi koruluklardan,

damlara vurarak peşinden gelen model, Lado-Acheson sisteminin bandının ardında gözden kayboldu.

"Kafam güzel olsun istiyorum," dedi göğün mamul maviliğine. "Hakikaten uçmak istiyorum, anlatabilir muyum? Şu numaradan pankreası, karaciğerimdeki tıkaçları; içi ne sikimle dolu olduğu belli olmayan o ufak keseleri, sikeyim hepsini. Kafam güzel olsun istiyorum."

Odadan çıkarken Molly'yi uyandırmadığını zannediyordu. Yüzünde o gözlükler varken hiç emin olamıyordu bundan. Üstündeki gerginliği atmak için omuzlarını şöyle bir silkip asansöre bindi. Asansörde beraber çıktığı, pırıl pırıl beyazlar giymiş İtalyan kız kusursuz elmacıkkemiklerine sahipti; burnu ise siyah, yansıtmayan bir şeyle kaplıydı. Beyaz naylondan ayakkabılarının altı çelik çivilerle kaplıydı; elindeki pahalı görünen nesne, minyatür bir kayık küreği ile ortopedik askı karışımı bir şeydi. Hızla bir maç atmaya gidiyordu ama Case bunun ne maçı olduğundan emin değildi.

Çatıdaki yeşillik alanda ağaçlarla şemsiye korusunun içinden geçtiğinde bir havuz çıktı karşısına; çıplak bedenler turkuaz fayansların üzerinde ışıldıyordu. Bir tentenin gölgesine sokuldu ve yongasını koyu camdan bir tabağa bastırdı. "Suşi," dedi, "hangi çeşidinden varsa." On dakika sonra, coşkulu bir Çinli garson geldi elinde yemeğiyle. Çiğ ton balığıyla pilavı hapur hupur yerken bir yandan da bronzlaşan insanları izliyordu. "Tanrım," dedi ton balığına, "delirirdim böyle duracak olsam."

"Hiç sorma," dedi biri, "bilmez miyim. Sen bir gangstersin, değil mi?"

Güneş bandının önünde duran kadına gözlerini kısarak baktı Case. Uzun, genç bir beden ile melanini artırılmış, bronzlaşmış bir ten ama Paris ürünü olanlardan değil.

Kadın yanındaki koltuğa otururken üstünden damla damla su akıyordu fayanslara. "Cath," dedi.

"Lupus," dedi Case kısa bir duraklamadan sonra.

"O nasıl bir isim öyle?"

"Yunan," dedi.

"Gerçekten de gangster misin sen?" Melanin artışı çillerinin çıkmasının önüne geçememişti.

"Ben bir uyuşturucu bağımlısıyım, Cath."

"Ne türünden?"

"Uyarıcılara. Merkezi sinir sistemi uyarıcılarına. Aşırı kuvvetli merkezi sinir sistemi uyarıcılarına."

"Ee, *var* mı peki?" Biraz daha yaklaştı Case'e. Klorlu su damlaları pantolonun bacağına damladı.

"Yok. Yaşadığım sorun da bu, Cath. Nereden *buluruz*, biliyor musun?"

Cath bronzlaşmış topukları üzerinde arkaya yaslandı ve kumrala çalan saçlarının ağzının kenarına yapışmış birkaç telini diliyle uzaklaştırdı. "Nedir damak tadın?"

"Toz olmaz. Amfetamin olmaz. Ama uyarmalı, *fiyuvv* diye *uçurmalı*." Kadına takındığı gülümsemesini korurken, içinden sanki bir işe yarayacak da diye düşündü kös kös.

"Betafeniletilamin," dedi kadın. "Bulması sorun olmaz. Ama senin yongandan karşılanır, ona göre."

Cath'in partneri ve ev arkadaşı, "Şaka herhalde," demişti Case, Çiba'da yenilenen pankreasının kendine has özelliklerini açıkladığında. "Ne bileyim, dava falan açamıyor musun ya? Görevi kötüye kullanmak vesaire?" Adı Bruce'tu. Cath'in cinsiyet değiştirmiş versiyonu gibiydi, ta çillerine kadar.

"Yani," dedi Case, "bazen öyle oluyor işte, ne yapacaksın? Doku uyuşması vesaire." Ama sıkılan Bruce'un gözleri çoktan donuklaşmıştı. Karşısındaki genç erkeğin kahverengi gözlerini izlerken dikkatinin bir sivrisineğinkinden farkının olmadığını düşündü Case.

Case'in Molly ile paylaştığı odadan daha küçük olan odaları, yüzeye daha yakın, farklı bir kattaydı. Tally Isham'ın bal-

kon camına yapıştırılmış olan beş tane kocaman cibakrom baskı posterinden, odada uzun zamandır kaldıkları anlaşılıyordu.

"Ateş ediyolar dimi?" diye sordu Cath, Case'in şeffaf baskılara baktığını fark ederek. "Bana aitler. Kuyudan son inişimizde S/N Piramidi'nde çektim onları. *O kadar* yakındı bize işte. Öylece gülümsüyordu. *O kadar* doğaldı ki. Ve o gün *fenaydı,* Lupus. Şu Kral İsacı teröröcülerin o zehirlerini sisteme saldıklarının ertesi günüydü, anlatabiliyor muyum?"

"Evet ya," dedi Case, birden tedirginleşerek, "korkunç bir şey."

"Ee," diye araya girdi Bruce, "beta almak istiyorum diyordun..."

"Merak ettiğim şu: Bünyem metabolize edebilecek mi?" Case'in kaşları havadaydı.

"Bak ne diyeceğim," dedi oğlan. "Sen bir tadına bak. Eğer pankreasın yok derse, bizden. İlk sefer ücretsiz."

Bruce'un siyah yatak örtüsünün üstünden uzattığı parlak mavi dermi alırken, "Daha önce de duymuştum bunu," dedi Case.

"Case?" Molly yatakta doğruldu, lenslerinin önüne düşen saçları bir hışım çekti.

"Başka kim olabilir ki, tatlım?"

"Senin neyin var bakayım?" Odada ilerlerken aynalar da peşindeydi Case'in.

"Nasıl telaffuz edeceğimi unutuyorum," dedi Case. Gömleğinin cebinden balonlu naylona sarılıp yuvarlanarak sıkı bir şerit hâline getirilmiş mavi derm paketini çıkardı.

"Tanrım," dedi Molly, "bir eksiğimiz buydu zaten."

"Şu kelimelerden daha hakikatli bir şey duyulmamıştır şu âlemde."

"İki saatliğine bırakıyorum seni, sen gidip hemen mal buluyorsun." Molly başını bir sağa bir sola salladı. "Umarım bu

gece Armitage'la olan büyük akşam yemeği randevumuza hazır olursun. Yirminci Yüzyıl mekânı. Ayrıca, Riviera'nın maharetlerini gönlünce ortaya döküşüne de tanık olabileceğiz."

"Ya," dedi Case kamburunu çıkarırken; yüzünde kilitlenmiş, kaskatı bir gülümseme vardı. "Harika."

"Abi," dedi Molly, "artık şu aldığın şey her ne ise, eğer Çiba'daki cerrahların sana yaptıkları değişiklikleri atlatabiliyorsa, sisteminden atarken sefil olacaksın."

"Dırdırdırdırdıır," dedi Case kemerini çözerken. "Vahim vahametten başka bir şey duymuyorum." Pantolonunu, gömleğini, iç çamaşırını çıkardı. "Bence şu doğal olmayan hâlimden istifade edecek akıl olmalı sende." Aşağı baktı. "Yani, *bir bakar mısın* şu doğal olmayan hâle."

Molly güldü. "Çok sürmez."

"Ama sürecek işte," dedi Case, kum renkli hafızalı köpüğe çıkarken, "*doğal olmamasının* sebebi de o zaten."

11

"Senin neyin var, Case?" dedi Armitage, garson onları Vingtième Siècle'de ayırttığı masaya oturturken. Intercontinental'in yakınlarındaki küçük gölün üzerindeki yüzer restoranların en küçüğü ve en pahalısıydı burası.

Case tepeden tırnağa ürperdi. Bruce artçı etkilerden hiç bahsetmemişti. Buzlu su dolu bardağı kaldırmaya çalıştı ama elleri titriyordu. "Yediğim bir şey dokundu galiba."

"Bir sıhhiyecinin seni muayene etmesini istiyorum," dedi Armitage.

"Histaminik tepki yahu, başka bir şey değil," diye yalan söyledi Case. "Seyahat ettiğimde olur bazen, farklı şeyler yiyince falan."

Armitage'ın o mekâna fazla gelecek resmiyette, koyu renkli bir takım elbise vardı üstünde; bir de ipekten beyaz bir gömlek. Kaldırdığı şarap kadehinden yudum alırken altın bileziği şangırdadı. "Sizin yerinize sipariş verdim ben," dedi.

Molly ile Armitage yemeklerini sessizce yerken, Case önündeki bifteği elleri titreyerek kesmeye çalışmış, ağzına atmadığı lokmacıklar hâline getirdiği parçaları yoğun sosa bulamıştı, nihayetinde de hiçbirini yemeden pes etmişti.

"Tanrım," dedi Molly, kendi tabağı boştu, "ver şunu bana. Kaç para bu, biliyor musun sen?" Case'in tabağını aldı. "Bütün bir hayvanı yıllarca büyütüp öldürüyorlar bunun için. Laboratuvar işi değil." Ağız dolusu bir lokmayı çatalıyla ağzına atıp çiğnemeye başladı.

"Aç değilim," dedi Case güçbela. Beyni kızarmış, kavrulmuştu. Yok yok, dedi kendi kendine, sıcak yağın içine atılıp bırakılmış, yağ soğumuştu; koyu, donuk yağ, yeşile çalan mor acı parlamalarıyla kasılan kırış kırış loblarının üstünde pıhtılaşıyordu.

"Korkunç görünüyorsun resmen ya," dedi Molly neşeyle.

Case şarabın tadına bakacak oldu. Betafeniletilaminin ardından iyot gibi geldi ağzına.

Işıklar loşlaştı.

"Le Restoran Vingtième Siècle," dedi kuvvetli Yayılan aksanına sahip, bedensiz bir ses, "Bay Peter Riviera'nın holografik kabaresini gururla sunar." Diğer masalardan tek tük alkış yükseldi. Garsonlardan biri, yaktığı tek mumu masalarının ortasına koyduktan sonra tabaklarını toplamaya başladı. Çok geçmeden restorandaki bir düzine masanın her birinde birer mum titrek titrek yanmaya başladı. Herkesin içkisi tazeleniyordu.

Case, Armitage'a, "N'oluyor?" diye sorduysa da cevap alamadı.

Molly şarap rengi tırnaklarından birini kürdan niyetine kullanıyordu.

"İyi akşamlar," dedi Riviera, odanın ta diğer ucundaki küçük bir sahnede bir adım öne çıkarak. Case gözlerini kırpıştırdı. Rahatsızlığı yüzünden fark etmemişti sahneyi. Riviera'nın nereden geldiğini görmemişti. Tedirginliği arttı.

Başta, adamın sahne ışığıyla aydınlandığını zannetti.

Riviera ışıldıyordu. Üstüne sanki bir deri gibi yapışmış ışık, sahnenin arkasında, karanlıkta kalan perdeleri aydınlatıyordu. Işık bir projektörmüşçesine Riviera'dan çıkıyordu.

Riviera gülümsedi. Üstünde beyaz bir smokin vardı. Yakasında, siyah bir karanfilin derinliklerinde mavi kömürler yanıyordu için için. Ellerini izleyicilerini samimiyetle kucaklar gibi bir selamla kaldırırken tırnakları parıldadı. Sığ suyun restoranın yan tarafına usulca vuruşunu duyuyordu Case.

"Bu gece," dedi Riviera, o uzun gözleri ışıldarken, "size daha uzunca bir vinyet sunacağım. Yeni bir çalışma bu." Yukarıda duran sağ elinin avucunda serin yakut renginden bir ışık belirdi. Riviera'nın ışığı yere bırakmasıyla düştüğü yerden gri bir kumru kanatlarını çırparak karanlıklarda kayboldu. Biri ıslık çaldı. Alkışlar yeniden yükseldi.

"Bu çalışmanın adı, 'Oyuncak Bebek.'" Riviera ellerini indirdi. "Bu geceki prömiyeri izninizle Leydi 3Jane Marie-France Tessier-Ashpool'a adıyorum." Nazik bir alkış dalgası geldi geçti. Alkışlar azalırken, Riviera'nın gözleri onların masasına yönelir gibi oldu. "Ve bir başka hanıma."

Restoranın ışıkları tamamen söndü ve birkaç saniye boyunca mumların hafif ışıltısından başka bir şey kalmadı geriye. Riviera'nın etrafını saran holografik aura, ışıklarla beraber solup gitmiş olmasına rağmen, Case onun başını önüne eğmiş hâlde durduğunu görebiliyordu hâlâ.

Belli belirsiz ışık çizgileri, dikey ve yatay, belirmeye başladı; sahnenin hemen yakınında açık bir küp eskizi çıkıyordu ortaya. Restoranın ışıkları hafif geri gelmiş olsa da sahnenin çerçevesi katı ay ışıklarından yapılmıştı sanki. Riviera; başı eğik, gözleri kapalı, kolları yanında kaskatı; yoğun konsantrasyonla titrer gibiydi. Birden ürkütücü küpün içi doldu, bir odaya dönüştü; dördüncü duvarı olmayan odanın içini böylece görebiliyordu izleyici.

Riviera bir parça rahatlar gibi oldu. Başını kaldırdığında gözleri hâlâ kapalıydı. "Ben hep odada yaşamıştım," dedi. "Başka bir odada yaşamışlığım hiç yoktu belleğimde." Odanın duvarlarının beyaz sıvası sararmıştı. İki parça mobilya vardı içinde. Biri ahşap, sıradan bir sandalye, diğeri ise beyaza boyanmış demir bir karyolaydı. Çatlayıp dökülmüş boyanın altından siyah demir görünüyordu. Karyolanın şiltesi çıplaktı. Leke leke olmuş kumaşı soluk kahverengi şeritlerle kaplıydı. Bükülmüş siyah bir kablonun ucuna takılı tek bir ampul sallanıyordu yatağın üstünde. Case ampulün üst kıv-

rımındaki kalın toz tabakasını görebiliyordu. Riviera gözlerini açtı.

"Odada hep tek başıma oldum ben." Yüzü yatağa dönük olacak şekilde oturdu sandalyeye. Yakasındaki siyah çiçekte hâlâ yanıyordu mavi kömürler. "O kadının hayalini kurmaya ilk ne zaman başladım bilmiyorum," dedi, "ama başta onun bir sis, bir gölgeden ibaret olduğunu hatırlıyorum."

Yatağın üstünde bir şey vardı. Case gözlerini kırptı. Her ne ise, yok olmuştu.

"Ona tam anlamıyla sarılamıyordum, sarılamıyordum zihnimde. Ama ona sarılmak istiyor, sarılmak ve hatta..." Restoranı kaplamış sessizlikte kusursuzca duyuluyordu sesi. Bir bardağın kenarına buz vurdu hafifçe. Biri kıkırdadı. Bir başkası fısıltı hâlinde bir soru sordu Japonca. "Eğer onun bir parçasını, küçücük bir parçasını bile görselleştirebilecek olursam, diye düşündüm, eğer o parçayı kusursuzca, en ince ayrıntısını bile atlamadan görebilecek olursam..."

Şiltenin üzerinde bir kadının eli vardı şimdi. Avucu yukarı dönük, beyaz parmakları solgundu.

Riviera öne eğildi, eli aldı ve usulca okşamaya başladı. Parmaklar hareket ediyordu. Riviera eli ağzına götürdü ve parmaklarının uçlarını yalamaya başladı. Tırnaklara şarap rengi oje sürülmüştü.

Case'in gördüğü bir eldi el olmasına ama kopuk değildi; deri bozulmadan, kesilmeden, yarasız bir şekilde uzanıyordu geriye doğru. Ninsei'deki cerrahi butiğin vitrininde baklava şeklinde sunulan; laboratuvarda yetiştirme, dövme kaplı etleri hatırladı. Riviera eli dudaklarına götürüyor, avuç kısmını yalıyordu. Parmaklar hafif bir çekingenlikle okşuyordu yüzünü. Ama yatakta ikinci bir el daha vardı. Riviera ona uzanacak olduğunda, ilkinin parmakları bileğini sıkıca, et ve kemikten bir bilezik gibi sardı.

Gösteri, kendi gerçeküstü iç mantığıyla ilerliyordu. Sırada kollar vardı. Ayaklar. Bacaklar. Bacaklar çok güzeldi.

Case'in kafası zonkluyordu. Boğazı kupkuruydu. Şarabın kalanını içti.

Riviera yatağa geçmişti şimdi. Çıplaktı. Üstündeki kıyafetler de demek yansıtmasının bir parçasıydı ama Case bunların kaybolup gittiğini hatırlayamıyordu. Siyah çiçek yatağın ucunda duruyor, hâlâ o için için mavi aleviyle yanıyordu. Sonra, Riviera'nın okşayışlarıyla oluşan gövde mevcudiyet buldu; beyaz, başsız, kusursuz; çok ama çok hafif bir ter tabakasıyla ışıldıyordu.

Molly'nin bedeni. Case ağzı açık izliyordu. Ama Molly değildi bu; Riviera'nın hayal ettiği şekliyle Molly'ydi. Göğüsler yanlıştı, meme uçları fazla büyük, fazla koyuydu. Riviera ve uzuvsuz beden yatakta birbirine geçmiş kıvranıyor, parlak tırnaklı eller kımıl kımıl üzerlerinde dolanıyordu. Şimdi ise yatak sararmış, çürümüş, bir dokunuşta dağılıveren kat kat dantellerle kaplanmıştı. Riviera'nın ve kasılan, seğiren uzuvların; oradan oraya seğirten, mıncıklayan, okşayan ellerin etrafında havaya kalkan toz zerreleri dört dönüyordu odada.

Case, Molly'ye baktı. Yüzü tamamen ifadesizdi; Riviera'nın yansıtmasının renkleri, aynalarında bir kabarıp bir iniyor, döneniyordu. Armitage öne eğilmiş, elleri bir şarap kadehinin sapına dolanmış, soluk gözlerini sahneden, ışıldayan odadan ayırmadan bakıyordu.

Artık uzuvlar ile gövde birleşmişti ve Riviera ürperdi tepeden tırnağa. Baş da oradaydı; imge tamamlanmıştı. Pürüzsüz cıvanın gözlerini kapladığı Molly'nin yüzü. Riviera ve imge-Molly, taptaze bir adanmışlıkla çiftleşmeye başladı. Sonra, imge pençe hâline getirdiği elini yavaş yavaş uzattı ve beş bıçak dışarı çıktı. Ve süzüle süzüle, sanki bir rüyada olmanın getirdiği ihtiyatlılıkla Riviera'nın çıplak sırtını tırmıkladı. Case ortaya çıkan omurgayı bir anlığına görse de çoktan ayağa fırlamış, düşe kalka çıkış kapısına varmaya çalışıyordu.

Gül ağacı korkuluğun üzerinden eğilip gölün durgun sularına kustu. Kafasını sanki bir mengene gibi sarmış şey, onu

serbest bırakmıştı. Diz çöktü, yanağını serin ahşaba dayadı, gölün öte yakasındaki Rue Jules Verne'in verdiği parlak auraya baktı.

Daha önce, Yayılan'da bir yeniyetmeyken tanık olmuştu bu mecraya; "gerçek hayali" diyorlardı adına. Doğu Yakası'nın sokak lambalarının altında duran Porto Rikoluları hatırlıyordu; hızlı salsa ritimleriyle gerçek hayal ediyor, hayalkızlar titreşerek dönüyor, izleyiciler el çırpıyordu tempoyla. Ama bu bile içi tepeden tırnağa ekipmanla dolu bir minivan ve derme çatma bir trod kaskı gerektirmişti.

Buradaysa, Riviera neyin hayalini kuruyorsa, onu görüyordunuz. Case zonklayan başını salladı ve göle tükürdü.

Sonu, finali tahmin edebiliyordu. Tersyüz edilmiş bir simetri vardı burada: Riviera hayalkızı derleyip bir araya getiriyor, hayalkız da parçalara ayırıyordu onu. O ellerle. Çürümüş danteller emiyordu hayalkanını.

Restorandan tezahüratlar, alkışlar geldi. Case kalktı, elleriyle kıyafetini düzeltti. Döndü ve Vingtième Siècle'e yürüdü yeniden.

Molly'nin sandalyesi boştu. Sahnede kimse yoktu. Armitage tek başına, gözleri sahneye hâlâ dikili, parmakları şarap kadehinin sapında, oturuyordu.

"Molly nerede?" diye sordu Case.

"Gitti," dedi Armitage.

"Riviera'nın peşinden mi?"

"Hayır." Hafif bir *tink* sesi geldi. Armitage kadehe baktı. Sol eli içi bir parça şarap dolu kadehi kaldırırken, genişleyen kısmı geldi eline. Kırık sap, incecik bir buz parçası gibi yükseliyordu. Case kadehi ondan aldı ve bir su bardağının içine koydu.

"Nereye gitti söyle, Armitage."

Işıklar yandı. Case soluk gözlere baktı. Hiçbir şey yoktu gözlerde. "Kendini hazırlamaya gitti. Onu bir daha görmeyeceksin. Operasyonda beraber olacaksınız."

"Riviera neden öyle bir şey yaptı ona?"

Armitage kalktı, ceketinin yakalarını düzeltti. "Git de biraz uykunu al, Case."

"Yarın mı operasyon?"

Armitage o manasız gülümsemesini takındı ve çıkışa doğru yürüyerek uzaklaştı.

Case alnını ovdu, odaya baktı şöyle bir. Yemeklerini bitirenler kalkıyor, kadınlar erkeklerin yaptığı şakalara gülümsüyordu. Case balkonu ilk defa fark etti; mahrem karanlığında mumlar hâlâ yanıyordu titrek titrek. Çatal bıçakların çıkardığı çıngırtıyı, alçak sesle yapılan sohbeti duyabiliyordu Case. Mumlardan tavana oynaşan gölgeler vuruyordu.

Kızın yüzü, Riviera'nın yansıtmalarından biriymişçesine aniden belirdi; küçük elleri balkonun korkuluğunun cilalı ahşabının üstündeydi; öne eğildiğinde yüzü mest olmuş gibi geldi Case'e; koyu renk gözleri ileride bir şeye odaklanmıştı sanki. Sahneye. Güzel olmasa da etkileyici bir yüzdü. Üçgen gibi yükselen elmacıkkemikleri her nedense kırılgan görünüyor, kaskatı duran geniş ağzı bir kuşunkini andıran, delikleri dışa dönük, dar burnuyla dengeleniyordu. Sonra kız geldiği gibi geri döndü özel sohbetin kahkahasına ve mumların dansına.

Case restorandan çıkarken, iki genç Fransız erkeği ve yanlarındaki kızı gördü. Sahilin diğer tarafına, en yakındaki kumarhaneye onları götürecek olan tekneyi bekliyorlardı.

Odaları sessizdi. Hafızalı köpük, dalgaların çekilmesinden sonraki bir kumsal kadar pürüzsüzdü. Molly'nin çantası odada değildi. Bir not var mı diye baktı Case. Yoktu. Yaşadığı gerginlik ve mutsuzluktan, pencerenin ardında uzanan manzarayı idrak etmesi sürdü biraz. Başını kaldırdığında Desiderata'nın manzarası, pahalı dükkânları karşıladı onu: Gucci, Tsuyako, Hermes, Liberty.

Case bir süre öylece baktıktan sonra başını sağa sola sal-

ladı ve daha önce incelemekle uğraşmadığı bir panele gitti. Hologramı kapattığında, uzakta kalan yamaçta set set yükselen apartman dairelerini görebilir oldu.

Telefonu alıp dışarı, serin balkona götürdü.

"*Marcus Garvey*'nin numarasını bul bana," dedi masaya. "Römork. Zion kümesi bandıralı."

Yonga sesi on haneli bir rakam söyledi. "Bayım," diye ekledi, "belirttiğiniz gemi Panama bandıralı."

Maelcum beşinci çaldırışta açtı. "Evvet?"

"Case ben. Modemin var mı, Maelcum?"

"Evvet. Seyrüsefer bilgisayarında işte."

"Onu oradan söküp benim Hosaka'ya koyabilir misin, abi? Sonra benim deki aç. Üzeri tırtıklı düğme."

"Senin oralarda ne durumdasın, gardaş?"

"Şöyle ki, yardıma ihtiyacım var."

"Harekete geçiyorum, gardaş. Getircem modemi."

Maelcum basit telefon bağlantısını takarken Case belli belirsiz gelen radyo parazitini dinledi. Bip sesini duyunca Hosaka'ya, "Buzla bunu," dedi.

"Yoğun olarak gözetlenen bir konumdan konuşuyorsun," diye öğütte bulundu bilgisayar büyük bir ciddiyetle.

"Siktir et," dedi Case. "Boşver buzu. Buz olmasın. İnşaya eriş. Dixie?"

"Selam, Case." Düzçizgi, Hosaka'nın ses çipi üzerinden konuşurken dikkatle tasarlanmış aksanı tamamen kayboluyordu.

"Dix, az sonra bir şekilde buraya giriş yapacak ve benim için bir şey alacaksın. Dilediğince pervasız olabilirsin. Molly buralarda bir yerde ve ben de nerede olduğunu öğrenmek istiyorum. Intercontinental'de, 335W'teyim. O da bu odada kalıyordu ama kullandığı adı bilmiyorum. Bu telefon hattına binip gel ve kayıtlarına bi' bak benim için."

"Oldu bil," dedi Düzçizgi. Case istilanın o beyaz sesini

duydu. Gülümsedi. "Tamamdır. Rose Kolodny. Çıkmış otelden. Bana birkaç dakika daha ver de güvenlik ağlarına yeterince girebileyim, tam olarak nerede olduğunu bulayım."

"Hadi."

İnşa işe girişirken telefon vızıldayıp tıkır tıkır sesler çıkardı. Case telefonu yeniden odaya götürdü ve ahizeyi yüzü yukarı gelecek şekilde hafızalı köpüğün üstüne koydu. Banyoya gitti, dişlerini fırçaladı. Banyodan çıkarken, odanın Braun marka görsel işitsel sistemindeki monitör aydınlandı. Metalik minderlere yaslanmış, Japon bir pop yıldızı. Kadraj dışındaki röportajcı Almanca bir soru sordu. Case bakakaldı. Ekran, mavi parazitlerle atıyordu. "Case, bebeğim, aklını mı kaçırdın be, abi?" Yavaşça konuşan ses tanıdıktı.

Balkonun boydan boya cam duvarı, Desiderata manzarasıyla kaplandı. Ama sokak sahnesi bulandı, çarpıldı ve Çiba'daki Jarre de Thé'nin içine dönüştü; boştu içerisi. Aynalı duvarların çizik çizik sonsuzluğunda çoğalıyordu içeriyi aydınlatan kırmızı neon.

Lonny Zone bir adım öne çıktı; uzun, kadavra gibiydi. Bağımlılığının getirdiği yavaş, denizin altındaymışçasına bir zarafetle yürüyordu. Elleri gri köpekbalığı derisinden pantolonunun ceplerinde, kare masaların arasında tek başına duruyordu. "Hakkaten, abi, fena dağılmış görünüyo'sun."

Ses, Braun hoparlörlerden geliyordu.

"Kışdilsizi," dedi Case.

Pezevenk gevşek gevşek omuzlarını silkti, gülümsedi.

"Molly nerede?"

"Boşver onu. Bu gece her şeyi eline yüzüne bulaştırıyorsun, Case. Düzçizgi, Serbestaraf'ın her yerinde alarmları çaldıra çaldıra geziyor. Bunu yapacağını tahmin etmezdim be, abi. Profiline uymuyor."

"Madem öyle, Molly'nin nerede olduğunu söyle, ben de durdurayım onu."

Zone hayır dercesine salladı başını.

"Kadınlarına bir türlü göz kulak olamıyorsun, değil mi, Case? Öyle ya da böyle kaybediyorsun onları."

"Başına yıkarım burayı," dedi Case.

"Yıkmazsın. Sen öyle biri değilsin be, abi. Biliyorum. Asıl ne var biliyor musun, Case? Senin Çiba'daki o küçük kaltağın vardı ya, Deane'e onu gebert diyenin ben olduğumu çaktın galiba."

"Yapma," dedi Case, pencereye doğru istemsizce bir adım atarak.

"Ben yapmadım ki zaten. Ayrıca ne fark eder ki? Hakikaten, Bay Case için ne fark eder? Bırak artık kendini kandırmayı. Senin Linda'yı biliyorum abi ben. Bilmediğim Linda yok. Benim meslekte Lindalar jenerik üründür. Sana neden kazık attı? Aşktan. Umurunda olsun diye. Aşk? Aşktan mı bahsetmek istiyorsun? Seni seviyordu, bunu biliyorsun. Kendi üç kuruşluk ederince sevdi seni işte. Ama sen başa çıkamadın bununla. Öldü."

Case'in yumruğu geri geldi camdan.

"Ellerini berbat etme, abi. Yakında dekinde lazım olacak o parmaklar."

Zone ortadan kayboldu, yerini Serbestaraf'ın gecesine ve dairelerin ışıklarına bıraktı. Braun kapandı.

Yatakta telefon duraksız ötüyordu.

"Case?" Düzçizgi beklemedeydi. "Neredesin yahu? Buldum bir şey ama çok bir işe yarar mı emin değilim." İnşa takır takır bir adres verdi. "Bir gece kulübü için tuhaf bir buzla çevrili etrafı. Artık kartvizit bırakmadan bu kadar oldu."

"Peki," dedi Case. "Hosaka'ya söyle de Maelcum'a modemin bağlantısını kesmesini söylesin. Sağ ol, Dix."

"Zevkti."

Case uzun süre oturdu yatakta, edindiği yeni şeyin, hazinenin tadını çıkardı.

Öfkenin.

***

"Hey. Lupus ben. Selam, Cath. Lupus arkadaş ben." Kapıya çıkan Bruce çıplaktı. Üstünden sular damlıyor, gözbebekleri kocaman kocaman bakıyordu.

"Duş alıyorduk. Bekler misin? Duş almak ister misin?"

"Yok. Sağ ol. Yardım lazım bana." Oğlanın kolunu bir kenara itip odaya girdi.

"Abi bak hakikaten, biz şey..."

"Bana yardım edeceksiniz. Geldiğim için gerçekten memnun oldunuz. Çünkü biz arkadaşız, değil mi? Öyle değil miyiz?"

Bruce gözlerini kırpıştırdı. "Tabii."

Case, Düzçizgi'den aldığı adresi tekrarladı Bruce'a.

"Onun bir gangster olduğunu biliyordum," diye neşeyle sesi geldi Cath'in duştan.

"Bi' üçtekerli Honda var bende," dedi Bruce, boş gözlerle sırıtarak.

"Gidiyoruz," dedi Case.

"Şu kat kabinlerle dolu," dedi Bruce, Case'e sekizinci defa adresi tekrar ettirdikten sonra. Honda'ya bindi yeniden. Kırmızı fiberglastan şasi, krom amortisörler üzerinde sarsılırken, hidrojen yakıt hücreli egzoz yoğuşmayla damlatıyordu. "Uzun sürer mi?"

"Fikrim yok. Ama bekleyeceksiniz."

"Bekleriz tabii." Çıplak göğsünü kaşıdı. "Adresin son kısmı var ya, bence bir kabin. Kırk üç numara."

"Seni bekliyorlar mı, Lupus?" Cath, Bruce'un omzunun üstünden eğilip yukarı baktı. Yolda kurumuştu saçı.

"Pek değil," dedi Case. "Sorun olur mu?"

"Sen in, en alt kata git, arkadaşının kabinini bul. İçeri alırlarsa seni, ne âlâ. Ama eğer seninle görüşmek istemezlerse..." Cath omuz silkti.

Case dönüp çiçek desenleriyle süslü, demir döküm, spiral bir merdivenden inmeye başladı. Altı tur attıktan sonra, bir

gece kulübüne varmıştı. Durdu; gözü masalarda, bir Yeheyuan yaktı. Serbestaraf bir anda oturdu kafasında. Ticaretti buranın olayı. Ortamda hissediliyordu resmen. Yerelde asıl olan biten buradaydı. Rue Jules Verne'in o parıltılı görüntüsünde değil, asıl aksiyon buradaydı. Ticaret. Dans. Kalabalık karışıktı; yarısı turistti belki, diğer yarısını ise adaların sakinleri oluşturuyordu.

"Alt kat," dedi yanından geçen bir garsona, "alt kata inmek istiyorum." Serbestaraf yongasını gösterdi. Adam, kulübün arka tarafına işaret etti. Case kalabalık masaların yanından hızla geçerken, beş altı Avrupa dilinden bölük pörçük cümleler geliyordu kulağına.

"Bir kabin istiyorum," dedi alçak bir masada, kucağında bir uçbirimle oturmuş kıza. "Alt kat." Yongasını verdi.

"Cinsiyet tercihiniz?" Kız yongayı uçbirimin yüzeyindeki ufak cam levhanın üzerinden geçirdi.

"Kadın," dedi Case otomatikman.

"Otuz beş numara. Eğer memnun olmazsanız telefon edin. Eğer arzu ederseniz, öncesinde özel hizmetler ekranımıza erişimde bulunabilirsiniz." Kız gülümsedi. Case'e yongasını geri verdi.

Kızın arkasında bir asansörün kapıları açıldı.

Koridorun ışıkları maviydi. Case asansörden çıktı, rasgele yürümeye başladı. Kapıların üstünde numaralar yazılıydı. Pahalı bir kliniğin sessizliği hâkimdi mekâna.

Case kabinini buldu. Halbuki Molly'ninkini arıyordu; şimdi, kafası karışmış bir hâlde yongasını kaldırdı ve numaranın hemen altındaki siyah sensöre tuttu.

Manyetik kilitlerden çıkan ses Ucuz Otel'i hatırlattı Case'e.

Kız yatakta doğrulup Almanca bir şeyler söyledi. Tatlı tatlı bakan gözlerini hiç kırpıştırmıyordu. Otomatik pilottaydı. Sinirsel devredışı bırakma. Geri geri adımlarla çıktı kabinden, kapıyı kapattı.

Kırk üç numaranın kapısının diğerlerinden farkı yoktu. Tereddüt etti. Holün sessizliğinden kabinlerin ses geçirmez olduğu anlaşılıyordu. Yongayı denemek manasızdı. Emaye kaplı metale parmaklarının boğumlarıyla vurdu. Hiçbir şey olmadı. Kapı sesi emiyordu sanki.

Case çipini siyah plakaya tuttu.

Kilitler açıldı.

Her nasılsa daha kapıyı tam olarak açamadan vurmuştu sanki ona. Case dizlerinin üstüne çökmüş, sırtı çelik kapıya dayanmıştı; Molly'nin dimdik duran başparmaklarından çıkan bıçaklar gözlerinden sadece birkaç santim uzakta titreşiyordu...

"Tanrım," dedi Molly, kalkarken Case'in başına yandan hafifçe vurup. "Aptal mısın böyle bir şeye kalkışıyorsun. O kilitleri nasıl açtın, Case? Case? İyi misin?" Case'in üstüne eğildi.

"Yonga," dedi Case güçlükle nefes alarak. Göğsünden başlayan acı yayılıyordu. Molly kalkmasına yardım edip kabinin içine itti Case'i.

"Üst kattaki danışmaya rüşvet mi verdin?"

Case hayır dercesine başını salladıktan sonra yatağa bırakıverdi kendini.

"Nefes al. Say. Bir, iki, üç, dört. Şimdi ver. Say."

Case midesini tuttu.

"Bana tekme attın," demeyi başardı güçbela.

"Daha aşağıda bir noktaya vurmam gerekirdi. Tek başıma olmak istiyorum. Meditasyon yapıyorum, tamam mı?" Case'in yanına oturdu. "Bir yandan da brifing alıyorum." Yatağın karşısındaki duvara monte edilmiş ufak bir monitörü gösterdi. "Kışdilsizi bana Eğretışık'ı anlatıyor."

"Etten kukla nerede peki?"

"Yok ki. En ama en pahalı özel hizmet o zaten." Molly kalktı. Üstünde deri pantolonu ve koyu renkli, bol bir gömlek vardı. "Kışdilsizi'nin söylediğine göre, operasyon yarın."

"Restoranda olan biten neydi? Neden fırlayıp gittin?"

"Çünkü kalsaydım, Riviera'yı öldürebilirdim."

"Neden?"

"Bana yaptığı şey yüzünden. Gösterisinden."

"Anlamıyorum."

"Çok para tuttu bu," dedi, sağ elini sanki görünmez bir meyve tutuyormuş gibi uzatarak. Beş bıçak dışarı çıktı, sonra da usulca geri çekildi. "Çiba'ya gitmek bi' para, ameliyatı olmak para, ekipmana yetişecek reflekslerinin olması için sinir sistemini yükseltmek para... Başlarda parayı nasıl buldum, biliyor musun? Burada. Burada değil ama burası gibi bir yerde, Yayılan'da. Her şeyden önce, şaka gibi çünkü bir kere devredışı bırakma yongasını sana koyduktan sonra, hiçbir şey yapmadan para kazanıyormuşsun gibi oluyor. Bazen ağrılı, hassas kalktığın oluyor tabii ama o kadar. Yaptığın, mallarını kiralamak işte sonuçta. Her şey olup biterken orada değilsin. Müşteri neyin parasını ödemek istiyorsa işletmede o yazılım var..." El eklemlerini kıtlattı. "E iyi. Ben de paramı kazanıyordum işte. Ama devredışı bırakma yongasıyla, Çiba'daki kliniklerde kullanılan devrelerin uyumsuzluk yapması sıkıntı oldu. O yüzden mesai sızmaya başladı bünyeme. Hatırlayabiliyordum... Ama kötü rüyalar görmek gibiydi ki hepsi kötü de değildi." Gülümsedi. "Sonra işler tuhaflaşmaya başladı." Cebinden sigara paketini çıkarıp bir tane yaktı. "İşletme, parayla ne yaptığımı öğrendi. Bıçakları taktırmıştım ama ince nöromotor kısmı için üç kere daha gitmem gerekiyordu. Etten kuklalığı bırakmaya kesinlikle hazır değildim." Sigaradan derin bir nefes aldı, dumanı verdi, üstüne de üç kusursuz halka yaptı. "Mekânı işleten bi' şerefsiz vardı, işte o özel bir yazılım yazdırmış birilerine. Berlin'de. İşte bu snuff muhabbetleridir, ölüm fetişidir şudur budur için mekân Berlin'dir, bilmem biliyor musun? Pis eğlenceler için acayip bir pazardır Berlin. Beni geçirdikleri programı kim yazdı hiç öğrenemedim ama klasik programlar üstüne temellendirilmişti."

"Senin bu muhabbetin farkına vardığını biliyorlar mıydı? Çalışırken bilincinin yerinde olduğunun?"

"Bilincim yerinde değildi. Boş bir siberuzay gibi düşün. Gümüşi böyle. Yağmur gibi kokuyor... Orgazm olduğunu görebiliyorsun, uzay boşluğunun hemen ucunda parlayan küçük bir nova gibi. Ama *hatırlamaya* başlıyordum. Rüyalar gibi yani, anlatabiliyor muyum. Bana bir şey de söylemediler. Yazılımı değiştirdiler ve çok özel isteklerin olduğu pazarlara kiralamaya başladılar beni."

Belli bir mesafeden konuşuyor gibiydi. "Bunun farkındaydım ama sesimi çıkarmadım. Paraya ihtiyacım vardı. Rüyalar gitgide kötüleşirken, en azından bazılarının birer rüyadan ibaret *olduğunu* söylüyordum kendime ama bir noktadan sonra patronun benim için apayrı bir *müşteri portföyü* oluşturmuş olduğunu anlamaya başlamıştım. Molly'nin hakkını ne yapsak ödemeyiz deyip bana sikindirik bir zam yapıyordu." Başını sağa sola salladı. "O it bana ödediğinin *sekiz* katı para alıyordu müşterilerinden. Ve benim bunun farkında olmadığımı zannediyordu."

"Neyin parasını alıyordu peki?"

"Kötü rüyaların. Hakikilerin. Bir gece... bir gece, Çiba'dan yeni dönmüştüm." Sigarayı yere attı, topuğuyla ezdi. Oturdu, duvara yaslandı. "O seyahatte cerrahlar iyice derinlere inmişlerdi. Alengirli operasyondu. Sanırım devredışı bırakma yongasını bozmuşlar. Bilincimi kazandığımda, müşterinin tekiyle randevunun ortasındaydım..." Parmaklarını köpüğün iyice içine gömdü. "Senatördü herif. O yağlı, şişko suratını ânında tanıdım. İkimizin de üstü kanla kaplıydı. Yalnız değildik. Yanımızdaki kız bayâ..." Hafızalı köpüğü çekiştirdi. "Ölüydü. Ve o şişko şerefsiz ne diyordu biliyor musun, "N'oldu yahu, n'oldu? Yani daha işimiz *bitmemişti*..."

Titremeye başladı.

"Yani galiba o Senatör'e gerçekten istediğini vermiştim, anlatabiliyor muyum?" Titreme durdu. Molly köpüğü bı-

raktı, koyu kumral saçlarını parmaklarıyla şöyle bir düzeltti. "İşletme peşime adamlar saldı öldürtmek için beni. Bir süre saklanmak zorunda kaldım."

Case gözlerini dikmiş, bakıyordu Molly'ye.

"Yani Riviera dün gece inanılmaz damarıma bastı," dedi. "Ondan nefret etmemi çok arzuluyor galiba o şey. Nefret edeyim de peşinden gitmeye dünden hazır olayım."

"Peşinden gitmeye mi?"

"Şimdiden orada zaten o. Eğretişik'ta. Leydi 3Jane'in davetiyle, şu gösteriyi adama muhabbeti falan hep ondandı. Özel loca gibi bir şeydeydi hani..."

Case gördüğü yüzü hatırladı. "Öldürecek misin Riviera'yı?"

Molly'nin gülümsemesi, buz gibiydi. "Yani ölecek evet. Çok kalmadı."

"Benim de bir ziyaretçim vardı," dedi Case ve Molly'ye pencereyi, Zone-figürünün Linda hakkında söyledikleri yüzünden dengesini kaybetmesini anlattı. Molly başını salladı, anlıyorum dercesine.

"Belki o şey senin de bir şeyden nefret etmeni istiyor."

"Belki o şeyden nefret ediyorum."

"Belki kendinden nefret ediyorsun Case."

"Nasıldı?" diye sordu Bruce, Honda'ya binen Case'e.

"Dene bir ara," dedi Case gözlerini ovuşturarak.

Cath bir yandan bileğine taze bir dermi sertçe yapıştırırken, mutsuz mutsuz, "Yani senin kuklacı bir tip olacağın hayatta aklıma gelmezdi," dedi.

"Artık gidebilir miyiz?" diye sordu Bruce.

"Tabii ki. Beni Jules Verne'e, barların oraya bıraksana."

12

Rue Jules Verne, çember şeklinde, şaftın orta noktasını çevreleyen bir caddeyken; Desiderata şaft boyunca uzanıyor, şaftın Lado-Acheson ışık pompalarının taşıyıcılarının olduğu iki ucunda sonlanıyordu. Eğer Desiderata'nın dışından sağa döner ve Jules Verne'i iyice takip edecek olursanız, bu sefer Desiderata'ya soldan yaklaşırken bulurdunuz kendinizi.

Case, Bruce'un üçtekerlisinin uzaklaşıp gözden kaybolmasını bekledikten sonra döndü ve devasa, ışıl ışıl aydınlatılmış bir gazete tezgâhında sergilenen ve o ayın en yeni simstim yıldızlarının yüzleriyle kaplı, kuşe kâğıtlı düzinelerce Japon dergisinin önünden geçti.

Hemen tepesinde, o an karartılmış duran aksta, hologram gökyüzü, insanı kumar oynamaya davet eden, olmayacak takımyıldızlarla doluydu: zarlar, silindir bir şapka, bir martini bardağı. Desiderata'nın Jules Verne'le kesiştiği nokta, insana kanyonu andıran bir şey oluşturuyor, Serbestaraf'ın tepelerinde yaşayanların balkonlu terasları, bir başka kumarhane kompleksinin çimen kaplı yaylalarına uzanıyordu kademe kademe. Case yelkenkanat model bir dronun, yapay bir düztepenin yeşillikli eşiğinden yukarı yönlü bir hava akımını yakalayıp zarifçe yan yatışını izledi. Dron görünürde, gözükmeyen kumarhanenin yumuşak ışıltısıyla aydınlanmıştı birkaç saniyeliğine de olsa. Aşırı ince polimerden, insansız bir çift kanatlıydı. Dev bir kelebeği andıracak şekilde serigrafiyle işlenmişti kanatları. Sonra, düztepenin kenarından gözden

kayboldu. Camdan kısacık yansıyan bir neon parıltısı gelmişti gözüne; ya lenslerdi ya da lazer taretleri. Şaftın güvenlik sisteminin bir parçası olan dronlar, merkezi bir bilgisayar tarafından yönetiliyordu.

Acaba Eğretişik'ta mıydı bu? Case yürümeye devam ederken barların önünden geçiyordu; Hi-Lo, Cennet, le Monde, Cricketeer, Şozoku Smith'in Yeri, Acil... En küçük ve en kalabalık olduğu için Acil'i seçti ama saniyeler içinde burasının bir turist mekânı olduğunu anladı. İş yapmanın uğultusu yoktu burada, sarhoşluğa bulanmış bir cinsel gerginlik vardı sadece. Molly'nin kiraladığı kabinin üstündeki isimsiz kulüp geldi bir an için aklına ama onun önündeki küçük ekrana kilitlenmiş aynalı gözlerinin görüntüsü gelince aklına, vazgeçti. Kışdilsizi orada neyi ifşa ediyordu şimdi acaba? Eğretişik Villası'nın kat planlarını mı? Tessier-Ashpoolların geçmişini mi?

Bir maşrapa Carlsberg aldı ve sırtını duvara verebileceği bir yer bulup oturdu. Gözlerini kapatıp o öfke düğümü; kızgınlığının o ufacık, saf kömürü orada mı diye yokladı. Oradaydı hâlâ. Nereden gelmişti peki? Memphis'te onu sakatladıklarında hissettiğinin bir şaşkınlıktan ibaret olduğunu, Gecekent'te el altından yaptığı ticaretin çıkarlarını korumak için insan öldürdüğünde hiçbir şey hissetmediğini, Linda şişirilmiş kubbenin altında öldüğündeyse laçka bir bulantı ve tiksinti duyduğunu hatırlıyordu. Ama kızgınlık yoktu. Zihninin ekranının uzaklarında bir noktada, Deane'in ufak bir sureti, bir ofis duvarı suretine çarparak beyin ve kan patlamasıyla dağıldı. O zaman anladı: Öfke atari salonunda, Kışdilsizi, Linda Lee'nin simstim hayaletini iptal ettiğinde; yemek, sıcak bir yer ve uykuya dair son derece ilkel ihtiyaçları doyuracak vaatleri ondan çekip alıverdiğinde gelmişti. Ama Lonny Zone'un holo-inşası ile diyaloğuna dek farkına varmamıştı bunun.

Tuhaf bir şeydi. Tartamıyordu onu.

"Uyuşmuşluk," dedi. Uyuşmuş hâldeydi uzun zamandır, yıllardır. Ninsei'de geçirdiği gece üstüne gece, Linda'yla geceleri, yatakta uyuşmuş, her uyuşturucu alışverişinin merkezinde yer alan o soğuk terin içinde uyuşmuş. Ama şimdi bu sıcacık şeyi, cinayete dair bu ufak parçacığı bulmuştu. *Et bu*, diye bir ses yükseldi içinden. *Et bu konuşan, yok say onu.*

"Gangster."

Case gözlerini açtı. Cath, üstünde siyah bir çemis, yanında duruyordu. Honda'yla gelmiş olmaktan darmadağındı hâlâ saçları.

"Eve gittin sanıyordum," dedi Case ve şaşkınlığını Carlsberg'inden bir yudum alarak sakladı.

"Bruce'a beni bir mağazanın önünde bırakmasını söyledim. Bunu aldım." Kumaşın üstünde gezdirdiği avucu, pelvis kemerinin kıvrımını takip etti. Bileğindeki mavi dermi fark etti Case. "Sevdin mi?"

"E yani." Case otomatik bir hareketle etraflarındaki yüzleri taradıktan sonra yeniden Cath'e baktı. "Sen neyin peşindesin bakalım, tatlım?"

"Bizden aldığın beta hoşuna gitti mi, Lupus?" Artık iyice yakınına gelmiş, ısı ve gerginlik yayıyordu; gözleri, kocaman olmuş bebeklerini kapatan kısık birer çizgiydi; boynundaki bir tendon, bir yayın kirişi gibi gergindi. İçin için titriyor, yeni gelen kafasıyla görünmez olarak titreşiyordu. "Takıldın mı?"

"Evet de düşüşü fena."

"O zaman bir tane daha lazım sana."

"Peki onun sonu nereye varacak?"

"Bende bir anahtar var. Cennet'in arkasındaki tepede müthiş bir evin anahtarı. Ahalisi bu gece iş peşinde kuyuda, eğer benimle gelecek olursan..."

"Eğer seninle gelecek olursam."

Case'in ellerini tuttu; avuçları sıcak, kuruydu. "Sen Yak'sın, değil mi Lupus? Yakuza için çalışan bir gaijin askersin."

"Senden bir şey kaçmıyor, değil mi?" Case elini çekti, sigarasını arandı.

"Parmakların nasıl eksiksiz o zaman? Her iş batırışınızda bir tanesini kesmek zorundasınız diye biliyordum."

"Ben iş batırmam." Sigarasını yaktı.

"Beraber olduğun kızı gördüm. Seninle tanıştığım gün. Hideo gibi yürüyor. Korkuyorum ondan." Biraz fazla kocaman gülümsedi. "Hoşuma gidiyor bu da. Kızlarla yapmayı seviyor mu?"

"Hiç bahsetmedi. Hideo kim?"

"3Jane'in, kendi deyimiyle, hizmetlisi. Aile hizmetlisi."

Case kendini zorladı ve Acil'in kalabalığına donuk bakışlarla baktı konuşurken. "Dee-Jane mi?"

"Leydi 3Jane. Müthiştir. Çok zengin. Babası buranın tamamının sahibi."

"Bu barın mı?"

"Serbestaraf'ın!"

"Yok artık. Senin arkadaşların da bayâ üst sınıfmış ha." Case'in bir kaşı havadaydı. Kolunu Cath'e doladı, elini kalçasına koydu. "Peki sen bu asillerle nereden tanışıyorsun, Cathy? Gizli gizli ilk davetini mi aldın onlardan? Senle Bruce eskiden kalma sağlam paraların gizli mirasçıları mısınız yoksa? Hı?" Case açtığı parmaklarıyla incecik siyah kumaşın altındaki eti yoğurdu. Cath kıpır kıpır olup iyice yanaştı Case'e. Güldü.

"Yani ne bileyim işte," dedi gözkapaklarını muhtemelen utangaç görünmeye çalışarak yarılamış hâlde, "partilemeyi sever. Bruce'la ben parti ortamlarındayız... Onunsa canı çok sıkılıyor oraya tıkılmışken. Babası arada sırada dışarı çıkmasına izin veriyor ama Hideo hep yanında olmak zorunda."

"Nerede sıkılıyormuş öyle?"

"Eğretişık diyorlar adına. Ah o kadar güzel ki, diye anlatır, havuzudur, zambağıdır. Şato bu arada, hakiki bir şato. Tamamen taştan. Günbatımları falan." İyice sokuldu Case'e.

"Lupus ne diyeceğim, abi, sana bir derm bulmamız lazım. Böylece beraber olabiliriz."

Boynundaki ince askıda ufak bir deri kese vardı. Artırılmış bronzluğuyla kendini iyice belli eden parlak pembe ojeli tırnakları diplerine kadar yenmişti. Keseyi açıp içinden kâğıda sarılı bir baloncuk çıkardı. Baloncuğun içinde mavi bir derm vardı. Yere beyaz bir şey düştü; Case eğildi, aldı onu. Origamiden bir turnaydı bu.

"Hideo verdi bunu bana," dedi. "Bana nasıl olduğunu göstermeyi denedi denemesine de ben bir türlü kapamadım. Boyunlar hep terse bakıyor." Katlanmış kâğıdı yeniden keseye koydu. Case, Cath'in kabarcığı yırtışını, dermi arka kaplamasından soyup çıkarışını ve bileğinin içiyle yumuşatmasını izledi.

"Şu 3Jane'in sivri bir yüzü mü var? Burnu gaga gibi mi?" Ellerinin derme çatma bir şekilde yüzün hatlarını çıkarışını izledi. "Koyu kumral? Genç?"

"Galiba. Ama *müthiştir* yani biliyor musun? Onca parayla."

Uyuşturucu ekspres bir tren gibi çarptı ona; akkor bir ışık sütunu hâlinde prostatının oralardan bir yerden bindi omurgasına ve ilerleyerek kafatasının birleşme yerlerini kısa devreli cinsel enerji x-ışınlarıyla aydınlattı. Dişlerinin her biri kendi soketinde diyapazonlar gibi çınlıyor, her biri etanol kadar berrak, kusursuz bir tınlama veriyordu. Puslu puslu saran etlerinin altındaki kemikleri kromlanmış, cilalanmış; eklemleri bir silikon tabakasıyla yağlanmıştı. Kafatasının ovul ovul temizlenmiş zemininde kum fırtınaları kopuyor, doğurdukları tiz statikten kocaman dalgalar, gözlerinin ardına çarparak kırılıyor, en saf kristalden birer küre olan o gözler gitgide genişliyor...

"Hadi," dedi Cath, elini tutup. "Artık sende. İkimizde de. Tepede bizim bütün gece."

Amansız kızgınlığı katlanarak genişliyor, betafeniletilamin hücumunun ardında; yoğun, zengin, aşındırıcı bir sis-

mik sıvıdan oluşan taşıyıcı bir dalga gibi hızla ilerliyordu. Ereksiyonu kurşundan bir çubuktu. Acil'de etraflarındaki boyanmış bebekler gibi yüzlerin pembe beyaz ağız kısımları kıpırdıyor, kıpırdıyor, kelimeler münferit ses balonları gibi beliriyordu içlerinden. Case, Cath'e baktığında, bronzlaşmış tenindeki her bir gözeneği, akılsız cam gibi dümdüz gözlerini, hafif ölü metale çalan rengini, belli belirsiz şişkinliği, göğüs ve köprücükkemiğindeki en ufak asimetriyi görebiliyordu, hatta... gözlerinin ardında beyaz bir şey bir anda kuvvetle parladı.

Cath'in elini bıraktı ve düşe kalka kapıya ilerlemeye çalışırken birini itti.

"Siktir git!" diye çığlığı bastı arkasından Cath, "dolandırıcı şerefsiz!"

Case bacaklarını hissedemiyordu. Onları birer ayaklık gibi kullanıyor, Jules Verne'in geniş döşeme taşlarıyla kaplı kaldırımında deli gibi bir o yana bir bu yana salınıyordu; kulaklarında ta uzaklardan duyulan gümbürtü, kendi kanından geliyor, jilet gibi ışık tabakaları kafatasını on on iki açıdan kesiyordu.

Sonra, olduğu yerde dimdik kaldı; yumrukları uyluklarının üstünde, başını arkaya atmış, dudakları kıvrılıp kalmış, sarsılıyordu. Serbestaraf'ın kaybedenlere sunduğu zodyakı izliyordu; gece kulübünün hologramdan gökyüzünde beliren takımyıldızları dönüşüyor; gerçekliğin tam ortasındaki canlı şeyler gibi kımıl kımıl yeniden toplaşana dek karanlığın aksına bir sıvı gibi dökülüp karışıyorlardı. Ta ki her biri, yüzlercesi, tek tek yeniden, bu sefer farklı bir düzende bir araya gelip kocaman, sade bir portre oluşturana dek; gece göğündeki yıldızlardan mürekkep bir monokrom. Bayan Linda Lee'nin çehresi.

Gözlerini indirip başka bir yere bakmayı nihayet başarabildiğinde, sokaktaki diğer tüm yüzlerin yukarı kalktığını, gezintiye çıkmış turistlerin yüzlerinde hayret dolu ifadelerle

usulca bakındığını gördü. Gökyüzündeki ışıklar gittiğinde ise Jules Verne'den ahenksiz bir tezahürat yükseldi, ay betonundan teraslar ve kademe kademe yükselen balkonlardan yankılanarak dağıldı.

Bir yerde bir saatin, Avrupa'dan gelme antika çanı çalmaya başladı.

Gece yarısıydı.

Sabaha kadar yürüdü.

Uyuşturucunun kafası yavaş yavaş dağılmaya başladı; krom kaplı iskelet geçen her saatle çürüyor, eti yeniden katılaşıyor, uyuşturucu-etinin yerini hayatının eti alıyordu. Düşünemiyordu Case. Çok hoşlanmıştı bundan; bilinci yerinde olsa da düşünemiyor olmaktan. Sanki ne görse o oluyordu: parkta bir bank, antika bir sokak lambasının etrafına üşüşmüş bulut hâlinde beyaz güveler, üstü siyah sarı şerit renklerle kaplı robot bir bahçıvan.

Kaydedilmiş bir şafak, cart bir pembeyle yavaş yavaş belirmeye başladı Lado-Acheson sistemi boyunca. Desiderata'da bir kafeye girip zorla bir omlet yedi, su içti, paketindeki sonuncu sigarayı içti. Case, Intercontinental'in çatısındaki yeşillikten geçerken yavaş yavaş canlandığını gördü mekânın; çizgili şemsiyelerin altında kahve ve kruvasan yemeye niyet edip erkenden kalkmış bir kahvaltı kalabalığıydı bu.

Kızgınlığı gitmemişti hâlâ. Sanki bir sokakta üstüne çullanılıp bayıltıldıktan sonra uyandığında cüzdanının hâlâ cebinde, ellenmemiş olduğunu fark etmek gibi bir şeydi yaşadığı his. Ne bir isim verebildiği ne de bir cisme dönüştürebildiği o kızgınlıkla ısıttı kendini.

Asansöre binip odasının olduğu kata geldi; ceplerini yoklayıp aynı zamanda anahtarı yerine geçen Serbestaraf kredi yongasını bulmaya çalıştı. Uyku gitgide bir gerçeklik kazanıyor, sanki yapabileceği bir şey hâline geliyordu. Kum rengi hafızalı köpüğe uzanıp yeniden boşluğu bulmak...

Orada bekliyordu üçü de. Elde dokuma mobilyanın organik şıklığını iyice ortaya çıkaran stensilli bronzlaşmış tenleri ve kusursuz beyazlıktaki spor kıyafetleriyle. Kız hasır kanepede oturuyordu; yaprak desenli yastığın yanında otomatik bir tabanca duruyordu.

"Turing," dedi kız. "Tutuklusun."

Dördüncü Kısım

EĞRETIŞIK OPERASYONU

13

"Adın Henry Dorsett Case." Kız doğum yılı ve yerini, BABA Tekil Kimlik Numarasını ve geçmişte kullandığı isimlerden oluştuğunu yavaş yavaş fark ettiği bir dizi takma isim sıraladı.

"Bir süredir buradaydınız galiba?" Çantasındakilerin yatağa yayılmış olduğunu gördü; kirli çamaşırları tiplerine göre ayrılmıştı. Şuriken tek başına, kotuyla iç çamaşırı arasında duruyordu kum renkli hafızalı köpüğün üstünde.

"Kolodny nerede?" İki adam, kollarını bronzlaşmış göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, kanepede yan yana oturuyordu. Boyunlarında aynı altın zincirden takılıydı. Case onlara dikkatle baktığında, gençliklerinin sahte olduğunu fark etti; el eklemlerinde, cerrahların silemediği, kendini ele veren bir kırışma vardı.

"Kolodny kim?"

"Kayıttaki isim buydu. Nerede o?"

"Bilmiyorum," dedi Case bara geçip kendine bir bardak maden suyu alırken. "Gitti."

"Bu gece nereye gittin, Case?" Kız silahı aldı, bacağının üstüne koydu ama doğrudan ona doğrultmadı.

"Jules Verne'deydim. Bir iki bara takıldım, kafayı güzelleştirdim. Siz n'aptınız?"

Dizlerinde hassaslık hissediyordu. Maden suyu ılık, gazsızdı.

"İçinde bulunduğun durumun farkında olmadığını düşü-

nüyorum," dedi soldaki adam, beyaz file bluzunun göğüs cebinden bir paket Gitanes çıkarırken. "Yakalandın, Bay Case. Hakkında, bir yapay zekâyı yükseltmeyi tasarlamak üzerine suçlamalar bulunuyor." Adam aynı cepten bir tane altın renkli Dunhill çakmak aldı ve avucunda dikkatle tuttu. "Armitage dediğin adam gözaltına alındı bile."

"Corto mu?"

Adamın gözleri büyüdü. "Evet. Adının o olduğunu nereden biliyorsun?" Bir klikle, çakmaktan milimetrelik bir alev çıktı.

"Unuttum," dedi Case.

"Hatırlarsın," dedi kız.

İsimleri ya da çalışırken kullandıkları isimler, Michèle, Roland ve Pierre'di. Case, Pierre'in Kötü Polis rolünde olacağını düşünüyordu; Roland, Case'in tarafını tutacak, ufak kıyaklar geçecekti –Case, Gitanes içmeyi reddettiğinde açılmamış bir Yeheyuan paketi bulup çıkarmıştı– ve Pierre'in gösterdiği soğuk, düşmanca tavır karşısında denge rolünü üstlenecekti. Michèle, Kayıt Meleği olacak, sorgulamanın ilerlediği yöne arada sırada ayar verecekti. Case içlerinden birinde ya da üçünde birden ses alengiri olduğundan emindi ve bu da muhtemelen simstimdi. Şu anda söyleyeceği ya da yapacağı herhangi bir şey, muteber delil olarak kabul edilecekti. Uyuşturucunun üstünden tır gibi geçen düşüşü sürerken neyin, diye düşünüyordu, neyin delili?

Case'in Fransızcalarını takip edemeyeceğini bildiklerinden aralarında serbestçe konuşuyorlardı. En azından, öyle görünüyorlardı. Böyleyken bile yeterince şey ayırt edebildi: Pauley, Armitage, Duyu/Net, Panter Modernler gibi bu isimler, kıpır kıpır bir Paris Fransızcası denizinden kendini gösteren buzdağları gibiydi. Ama isimleri sırf onun için geçirmeleri de tamamen olanak dahilindeydi. Molly'den hep Kolodny diye bahsediyorlardı.

"Seni bir operasyon yürütmek için tuttuklarını söylüyorsun, Case," dedi Roland, makullüğünü aktarmak için tane tane konuşarak, "ve hedefin niteliğinin farkında olmadığını. Sizin meslekte sıradışı bir şey değil midir bu? Savunma sistemlerini geçtikten sonra gereken operasyonu yerine getirmen mümkün olmayacak mıydı? Ve öyle ya da böyle bir operasyon gerekiyor, haksız mıyım?" Case'in açıklamasını almak için dizlerini stensille bronzlaşmış dizlerine dayayıp öne eğildi, avuçlarını ona çevirdi. Odada volta atan Pierre, bir pencerede bir kapıdaydı. Case alengirli olanın Michèle olduğuna karar verdi. Kızın gözleri bir an bile ayrılmıyordu üzerinden.

"Üstüme bir şeyler giyebilir miyim?" diye sordu. Pierre ısrarla onu soymuş, pantolonunun dikiş yerlerini aramıştı. Şimdi hasırdan bir taburede çıplak oturuyordu. Bir ayağı son derece yakışıksız derecede beyazdı.

Roland, Pierre'e bir şey sordu Fransızca. Pierre, yeniden pencereye gelmiş, ufak, düz bir dürbünden bakıyordu. "*Non,*" dedi dalgın dalgın. Roland ne yapalım dercesine silkti omuzlarını. Kaşları kalkmış, Case'e bakıyordu. Case bu noktada gülümsemenin yerinde olacağını düşündü. Roland karşılık verdi gülümsemesine.

Bilinen en eski polis saçmalığı bu, diye düşündü Case. "Bakın," dedi, "iyi değilim. Barın tekinde korkunç bir uyuşturucu aldım, anlatabiliyor muyum? Uzanmak istiyorum. Zaten yakaladınız beni. Armitage'ın da elinizde olduğunu söylüyorsunuz. Madem elinizde, gidin *ona* sorun soracağınızı. Ben kiralık elemanım, o kadar."

Roland evet der gibi salladı başını. "Peki ya Kolodny?"

"Beni tuttuklarında Armitage'laydı o da. Kaba kuvvet için işte, bir jiletkız. Bildiğim bu. O da çok bir şey değil zaten."

"Armitage'ın gerçek adının Corto olduğunu biliyorsun," dedi Pierre, gözleri hâlâ dürbünün yumuşak plastik çıkıntılarının ardında. "Nereden biliyorsun bunu, dostum?"

"Bir noktada bahsetti galiba," dedi Case bunu ağzından kaçırdığı için pişman olarak. "Herkesin birkaç adı var zaten. Senin adın Pierre mi?"

"Çiba'da nasıl tamir edildiğini biliyoruz," dedi Michèle, "Kışdilsizi'nin ilk hatası da bu olabilir." Case olabildiğince ifadesizce bakmaya çalıştı ona. Daha önce hiç geçmemişti bu isim. "Sana uygulanan süreç sonucunda kliniğin sahibi yedi temel patent başvurusu yaptı. Ne anlama geldiğini biliyor musun bunun?"

"Hayır."

"Şu anlama geliyor: Çiba'daki bir kara klinik işletmecisi, üç büyük tıbbi araştırma konsorsiyumunda çoğunluk hissesine sahip artık. Anlayacağın, alışılageldik intizamı bozan bir şey bu. Dikkat çekti." Kız esmerleşmiş kollarını ufak, dik göğüslerinin üstünde kavuşturup arkasındaki baskılı yastığa yaslandı. Kaç yaşında acaba, diye düşündü Case. Bir insanın yaşının her zaman gözlerinden belli olacağını söylerlerdi ama o hiç beceremeyişti bakıp da böyle bir şeyi anlayabilmeyi. Julie Deane, pembe kuvars gözlüklerinin ardında, on yaşında ilgisiz bir çocuğun gözlerine sahipti. Michèle'in ise el eklemlerinden başka yaşlı olduğunu gösteren bir şeyi yoktu. "Seni Yayılan'a kadar takip ettik, sonra kaybettik, sonra tam İstanbul'a giderken yeniden yakaladık seni. Geldiğimiz yoldan geri döndük, ızgaradan takip ettik, Duyu/Net'te bir isyan çıkardığını belirledik. Duyu/Net işbirliği yapmaya dünden razıydı. Bizim için bir envanter çıkardılar. McCoy Pauley'nin ROM kişilik inşasının kayıp olduğunu fark ettiler."

"İstanbul'da," dedi Roland neredeyse özür diler gibi, "çok kolaydı her şey. Kadın, Armitage'ın gizli polisle olan aracısını kızdırmıştı."

"Sonra buraya geldin," dedi Pierre, dürbünü şortunun cebine koyarken. "Çok mutlu olduk."

"Bronzlaşma fırsatını yakaladınız diye mi?"

"Ne kastettiğimizin farkındasın," dedi Michèle. "Eğer de-

ğilmiş gibi yapmayı tercih edersen, her şey daha da zor hâle gelecek senin için. Suçluların iadesi meselesi de var. Bizimle döneceksin, Case. Armitage da aynı şekilde. Ama hep beraber nereye gideceğiz tam olarak? Bir yapay zekânın yargılanmasında bir piyondan ibaret olacağın İsviçre'ye mi? Yoksa sadece veri ihlali ve hırsızlığa iştirak ettiğinin değil, aynı zamanda on dört masum hayatın kaybedildiği bir kamuya zarar verme eylemine kalkıştığının da kanıtlanabileceği le BABA'ya mı? Seçim sana ait."

Case, Yeheyuan paketinden bir sigara aldı; Pierre altın Dunhill'iyle yaktı sigarayı. "Armitage seni korur mu?" Çakmağın parlak çenelerinin çat diye kapanmasıyla iyice vurgulanmıştı soru.

Case, betafeniletilaminin acılı, ağrılı perdesinin ardından baktı adama. "Kaç yaşındasın sen, patron?"

"Senin siki tuttuğunu, boku yediğini, işinin bittiğini ve artık ayakaltında olduğunu bilecek kadar yaşlıyım."

"Bir şeyi merak ediyorum," dedi Case ve sigarasından bir nefes aldı. Dumanı Turing Sicil ajanına üfledi. "Burası sizin yetki alanınıza giriyor mu hakikaten? Ne bileyim, Serbestaraf güvenlik ekibinin de olması gerekmiyor mu burada? Onların yetki bölgesinde değil miyiz?" Case karşısındaki ince oğlan yüzündeki koyu renkli gözlerin sert sert baktığını gördü ve kendini darbeye hazırladı ama Pierre'in tek yaptığı, omuzlarını silkmek oldu.

"Fark etmez," dedi Roland. "Bizimle geleceksin. Hukuki belirsizliklerin hâkim olduğu durumlara aşinayız. Sicil'in bizim parçası olduğumuz kolunun faaliyet gösterirken bağlı olduğu antlaşmalar, bize büyük esneklik sağlıyor. Ayrıca, belirli durumlar gerektirdiği zaman, esnekliği biz *yaratıyoruz.*" Sevimlilik maskesi bir anda düşüvermiş, Roland'ın gözleri de Pierre'inkiler gibi sert bakmaya başlamıştı.

"Sen bir ahmaktan da betersin," dedi Michèle elinde tabancayla ayağa kalkarken. "Türünü şu kadar olsun umursa-

mıyorsun. İnsanlar iblislerle yapacakları anlaşmaların hayalini kurdular binlerce yıl boyunca. Böyle şeyler ancak şimdi olanaklı hâle geliyor. Peki, ödemen nasıl olacaktı? Bu şeyin kendini özgür kılıp büyümesine yardım etmek için ne isteyecektin?" On dokuz yaşında kimsenin ortaya koyamayacağı bilge bir bitkinlik vardı genç sesinde. "Şimdi giyinecek, sonra da bizimle geleceksin. Armitage dediğinle beraber bizimle Cenevre'ye dönecek ve bu zekânın yargılanmasında ifade vereceksin. Yoksa, seni hemen şuracıkta öldürürüz." Kızın doğrulttuğu silah, pürüzsüz siyahlıkta, bütünleşik susturuculu bir Walther'dı.

"Giyiniyorum zaten," dedi Case düşe kalka yatağa ilerleyerek. Bacakları hâlâ uyuşuk, sarsaktı. Temiz bir tişörtü elinde evirip çevirmeye başladı.

"Gemimiz hazır bekliyor. Pauley'nin inşasını bir darbe silahıyla sileceğiz."

"Duyu/Net bundan hoşlanmayacak," dedi Case bir yandan düşünürken: Hosaka'da tonla kanıt vardı.

"Böyle bir şeyi bulundurdukları için zaten şimdiden zor durumdalar."

Case tişörtü kafasındangeçirdi. Yatakta duran şurikeni gördü; cansız metali, yıldızını. Öfkeyi yokladı içinde. Gitmişti. Teslim olma, durumu kabullenme zamanıydı... Zehir keseleri geldi aklına. "İşte geliyor et," diye mırıldandı kendi kendine.

Terastaki yeşilliğe çıkan asansörde Molly'yi düşündü. Şimdiden Eğretışık'ta olabilirdi. Riviera'nın peşinde. Muhtemelen onun peşinde de Hideo vardı ve Hideo neredeyse şüphesiz Fin'in anlattığı hikâyedeki ninja klonuydu. Konuşan kafayı almaya gelen.

Case alnını duvar panellerinden birinin mat siyah plastiğine dayadı, gözlerini kapadı. Uzuvları yaşlanmış, eğilip bükülmüş, yağmurla şişmiş tahtalar gibiydi.

Ağaçların, parlak şemsiyelerin altında öğle yemeği ser-

visi yapılıyordu. Roland ile Michèle hemen karakterlerine bürünüp bıcır bıcır Fransızca konuşmaya başlamıştı. Pierre arkalarından geliyordu. Michèle namlusunu Case'in kaburgalarına yakın tuttuğu silahı, koluna attığı beyaz bez ceketle gizliyordu.

Çimenlikten geçer, masalarla ağaçların arasından zikzak çizerek ilerlerken o anda yere yığılıverecek olsa Michèle beni vurur mu acaba, diye düşündü. Görüş sınırında siyah lekeler kaynaşıyordu. Başını kaldırıp Lado-Acheson teçhizatının akkor olmuş beyaz bandına baktığında, kaydedilmiş gökte dev bir kelebeğin zarifçe yan yattığını gördü.

Çimenliğin bittiği yerde, falezin korkuluklu kenarına geldiler; kır çiçekleri Desiderata kanyonundan yukarı gelen hava akımıyla oynaşıyordu. Michèle kısa, koyu renkli saçlı kafasını ani bir hareketle geriye atıp bir yere işaret ederken Roland'a Fransızca bir şeyler söyledi. İçten bir mutlulukla geliyor gibiydi sesi. Case'in kızın gösterdiği yere baktığında gördüğü; aşağıya satıh satıh kıvrılarak inen göller, kumarhanelerin beyaz ışıltısı, yüzlerce havuzun turkuaz dikdörtgenleri, suya girenlerin bedenleri, minicik bronz hiyeroglifler; bunların hepsi, Serbestaraf'ın gövdesinin sonsuzluğa uzanır gibi duran kıvrımı mukabilinde oluşturulan dingin bir yerçekimi benzeriyle tutuluyordu boşlukta.

Korkuluğu takip ettiklerinde, Desiderata'nın üzerinden uzanan gösterişli bir demir köprüye vardılar. Michèle, Walther'ın namlusuyla dürttü Case'i.

"Ağır ol. Ayakta zor duruyorum bugün."

Köprünün dörtte birini geride bırakmışlardı ki elektrik motoru son âna dek ses çıkarmayan yelkenkanadın karbon fiber pervanesi Pierre'in kafatasının tepesini doğrayıverdi. Kısa bir anlığına yelkenkanadın gölgesi üzerlerine düştü; Case sıcacık kanın ensesine serpinti gibi yağışını hissetti, sonra biri onu yere düşürdü. Hemen yuvarlanıp döndüğünde dizleri yukarıda sırtüstü yatan Michèle'in iki eliyle tuttu-

ğu Walther'la nişan aldığını gördü. *Boşa çaba,* diye düşündü şokun getirdiği o tuhaf zihin açıklığıyla. Michèle, yelkenkanadın vurmaya çalışıyordu.

Sonra bir anda kendini koşarken buldu. Ağaçların ilkinin yanından geçerken arkasına baktı. Roland peşindeydi. Çift kanatlı, kırılgan uçak Case'in gözü önünde köprünün demir korkuluğuna çarptı, çöktü, bir takla attı ve kızı da beraberinde sürükleyerek aşağı, Desiderata'ya düşmeye başladı.

Roland arkasını dönüp bakmamıştı bile. Beyaz yüzü kaskatı olmuş, dişleri dışarıdaydı. Elinde bir şey vardı.

Bahçıvan robot, Roland'a tam aynı ağacın yanından geçerken saldırdı. Bakımlı dalların içinden dimdik düşüverdi; çaprazlama siyah sarı şeritli bir yengeç gibiydi

"Öldürdün onları," dedi Case nefes nefese koşmaya devam ederken. "Hepsini öldürdün, ruh hastası şerefsiz..."

14

Ufak tren içinde bulunduğu tünelden saatte seksen kilometreyle fırladı. Case gözlerini açmadı. Duş iyi gelmişti ama başını aşağı çevirip de Pierre'in kanının beyaz fayanslardan pembe pembe akışını gördüğünde kahvaltısı terk etmişti bedenini.

Şaft daralırken yerçekimi de azaldı. Case'in midesi çalkalanmaya başladı.

Aerol dokun yanında, scooter'ıyla bekliyordu.

"Case, büyük dertteyiz, gardaş." Hoparlörlerinden belli belirsiz geliyordu yumuşak sesi. Ses kontrolü iyice yukarı çıkarıp Aerol'ün kaskının Lexan önyüzüne baktı dikkatle.

"*Garvey*'ye gitmem lazım Aerol."

"Yo. Bağla kayışları, gardaş. Ama *Garvey* tutsak. Yat önce geldi. Şu anda *Marcus Garvey*'ye çapalamış durumda kendini."

Turing mi? "Önce mi geldi?" Case scooter'a binip kayışları bağlamaya başladı.

"Japon yatı. Sana paket getirdi..."

Armitage.

Case'in zihni birbirine girmiş yaban arıları ve örümcek imgeleriyle boğuşuyorken *Marcus Garvey* belirdi karşılarında. Ufak römork, pürüzsüz bir böceği andıran ve kendisinin beş katı uzunluğundaki bir geminin gri göğüs kısmına sokulmuştu. Kancaların kolları, *Garvey*'nin yama yama gövdesinde uzay boşluğu ve çiğ güneş ışığının o tuhaf berraklığında iyice

gösteriyordu kendilerini. Soluk, kıvrımlı bir alavere çıkmıştı yattan, römorkun motorlarına vurmamak için yana kıvrılmış ve kıçtaki ambar ağzını kapatmıştı. Gerçekleşen bu operasyonda müstehcen bir şey vardı ama müstehcenlik seksten ziyade beslenmeye dair şeyler çağrıştırıyordu.

"Maelcum ne durumda?"

"İyi. Tüpten gelen olmadı. Yat pilotu konuştu onla, sakin ol dedi."

Gri geminin yanından hafif savrularak geçerlerken, Case dikdörtgen şeklinde bir Japonca yığınının altında temiz, beyaz harflerle HANIWA yazdığını gördü.

"Abi, hiç hoşuma gitmiyor bu iş. Her halükârda buradan artık bi' siktirip gitmenin vakti geldi sanki."

"Maelcum da aha aynen böyle düşünmekte, gardaş ama *Garvey* bu hâlde çok uzaklara götüremez kimseyi."

Maelcum radyosuna hızla mırıl mırıl bir lehçeyle konuşurken Case ön kilitten geçip geldi ve kaskını çıkardı.

"Aerol, *Rocker*'a döndü," dedi Case.

Maelcum bir yandan mikrofona fısır fısır konuşmaya devam ederken peki der gibi kısaca salladı başını.

Case, pilotun havada karmakarış süzülen rastalarının üstünden kendini çekti ve kıyafetini çıkarmaya başladı. Maelcum'ın gözleri kapalıydı artık; ped kısımları parlak turuncu olan kulaklığından gelen cevabı dinlerken evet der gibi salladı başını. Yırtık pırtık bir kot, kolları sökülüp atılmış, eski, yeşil bir naylon ceket vardı üstünde. Case kırmızı Sanyo kıyafeti eşya koymak için kullanılan bir hamağa attı ve alçalıp çekim-ağına soktu kendini.

"Hayalet ne diyecek bakam, gardaş," dedi Maelcum. "Bilgisayar seni sorup durur."

"Yukarıdaki o şeyin içinde kim var?"

"Aynı önceki Japon oğlan. Şimdi de sen Bay Armitage geliyo' yanına, Serbestaraf'tan gitmece..."

Case trodları yerleştirip giriş yaptı.

"Dixie?"

Matris, Sikkim'deki çelik kombinasının pembe kürelerini gösterdi Case'e.

"Sen ne işler peşindesin, evlat? Manyak munyak hikâyeler geliyo' kulağıma. Hosaka senin patronun teknesindeki ikiz veri bankalarından birine yamalı artık. Hakkaten kudurmuş. Turing'i mi peşine taktın n'aptın?"

"Evet ama Kışdilsizi öldürdü onları."

"Eh, yeniden ortaya çıkmaları çok uzun sürmez. Geldikleri yerde daha çok var onlardan. Daha kuvvetli gelirler bu sefer. Dekleriyle ızgaranın bu sektörüne boka üşüşen sinekler gibi gelmişlerdir eminim. Ha bu arada, Case, senin patron başlayın diyor. Hemen şimdi girişin, diyor."

Case hızla Serbestaraf'ın koordinatlarını girdi.

"Bi' saniye şunu bi' halledeyim, Case..." Matris bulanıklaştı ve Düzçizgi zorlu bir dizi sıçramayı hızla ve isabetle gerçekleştirirken kademe kademe açıldı. Case irkilmiş, gıptayla bakakalmıştı.

"Of, vay be, Dixie..."

"Evlat, hayattayken de bu kadar iyiydim. Sen daha dur, bu ne ki. Çocuk oyuncağı!"

"Bu ha? Sol taraftaki büyük yeşil dikdörtgen?"

"Aynen öyle. Tessier-Ashpool A.Ş.'nin kurumsal çekirdek verisi. Gördüğün buz da iki dost AI tarafından üretiliyor. Bence askeriyedeki herhangi bir şeyden aşağı kalır yanı yok. Karşındaki, cehennemin dibinden gelme bi' buz, Case; mezar kadar kara, cam kadar pürüzsüz. Seni gördüğü an kızartır yakar beynini. Biraz daha yaklaşacak olursak, izleyicilerini ânında kıçımıza da iki kulağımıza da sokuverir, T-A yönetim kurulunun toplantı odasındaki elemanlara kaç numara ayakkabı giydiğinden aletinin kaç santim geldiğine kadar her şeyi anlatır."

"Durum çok da parlak görünmüyor, değil mi? Ne bileyim,

Turingler peşinde. Acaba iptal mi etsek diyorum. Seni alırım ben."

"Öyle mi? Hadi canım. Şu Çin programının neler yapabileceğini görmek istemiyor musun?"

"Yani..." Case, T-A buzunun yeşil duvarlarına baktı. "Peki, tamam lan. Peki. Yapıyoruz."

"Tak slota."

"Maelcum, baksana," dedi Case çıkış yapıp, "ben muhtemelen şöyle bi' kesintisiz sekiz saat boyunca trodlarla olacağım."

Maelcum sigara içiyordu yine. Kabin duman içinde kalmıştı. "Ya, baş tarafa ulaşamıyorum..."

"Sıkıntı yok, gardaş." Zionlu öne doğru yüksek bir salto attı ve fermuarlı file bir çantanın içini bir süre karıştırdıktan sonra şeffaf bir boru bobini bulup çıkardı. Bir şey daha çıkarmıştı. Temiz bir balonlu naylona sıkı sıkı sarılmıştı bu şey.

Buna Teksas kateteri diyordu. Case'in hiç hoşuna gitmemişti bu.

Çin virüsünü slota yerleştirdi, bekledi ve sonra yerine soktu.

"Peki," dedi, "giriştik. Maelcum, bak şimdi, eğer olaylar hakikaten bi' tuhaf olursa, sol bileğimi sıkıca tutabilirsin. Hissederim. Yoksa artık Hosaka ne derse onu yapacaksın, tamam mı?"

"Tabii, gardaş." Maelcum yeni sardığı cıgarayı yaktı.

"Bi' de şu hava temizleyiciyi aç. Şu meretin benim nörotransmitterlerimin ayakaltında dolaşmasını istemiyorum. Zaten hayvan gibi akşamdan kalmayım."

Maelcum sırıttı.

Case yeniden giriş yaptı.

"Hay bin kunduz," dedi Düzçizgi, "bakar mısın şuna."

Çin virüsü etraflarında açılıyordu. İçinde sayısız şeffaf katmanın birbirine geçerek sürekli şekil değiştirdiği, çok

renkli bir gölgeydi. Dönüşen devasa şey, tepelerinde yükseliyor, boşluğu kapatıyordu.

"Vay anasını," dedi Düzçizgi.

"Molly'ye bakacağım," dedi Case simstimin düğmesine basıp.

Serbest düşüş. Kusursuz berraklıkta bir suya dalmak gibiydi yaşadığı his. Ay betonundan yapılma, geniş, yivli bir tünelin içinden alçala yüksele ilerliyordu Molly. Tünel her iki metrede bir gelen beyaz neon halkalarıyla aydınlatılıyordu.

Bağlantı tek taraflıydı. Case onunla konuşamıyordu.

Diğer tarafa döndü.

"Var ya, fena yazılım yapmışlar yalnız ha. Dilimlenmiş ekmekten beri yapılan en kral şey. Resmen *görünmez* ya. Daha az önce şu küçük pembe kutuda bi' yirmi saniye tuttum. T-A buzunun dört sıçrama solunda. Nasıl göründüğümüze bakayım diye. Görünmüyoruz. Yokuz orada."

Case matriste, Tessier-Ashpool buzunun etrafına bakındı ve pembe yapıyı buldu. Standart bir ticari birimdi. Bir iki tuşa hızla basıp yaklaştı yanına. "Belki bozuktur.

"Olabilir ama sanmam. Bizim bebek askeriyeden. Hem de yeni. Kayıt altına alamıyorlar o yüzden, geçmiyor. Geçse bile, Çinlilerden gelme bir baskın gibi bir şey gözükürdük. Ama kimse bizi yoklamadı bile. Belki Eğretışık'taki elemanlar bile."

Case, Eğretışık'ı çevreleyen boş duvarı seyrediyordu. "Eh," dedi, "bir avantaj bu, değil mi?"

"Olabilir." İnşa'nın kahkahaya denk düşen sesi. Case yaşadığı hisle irkildi. "Senin için şu Kuang II. Seviye'ye yeniden baktım, evlat. Tetiğe basan sen oldukça, harbi dostun. Olabildiğince kibar, yardımsever. İngilizceyi de iyi konuşuyor. Daha önce yavaş virüs diye bir şey duydun mu?"

"Yok."

"Benim bir keresinde kulağıma çalınmıştı. O zaman sadece fikir aşamasındaydı. Ama bizim Kuang'ın olayı bu. Delip zerk etme yok. Buzla o kadar yavaş arayüzleme yapıyoruz ki buz hissetmiyor bunu. Kuang'ın mantıksal arayüzü bir şekilde hedefe kıçın kıçın yanaşıp sonra mutasyona uğruyor ve böylece aynı buzun dokusunu alıyor. Sonra biz hedefe kilitleniyoruz ve ana programlar devreye giriyor, buzun mantıksallığı etrafında laf gevelemeye başlıyor. Onlar ne olduğunu bile anlamaya başlamadan Siyam ikizi moduna geçmiş oluyoruz." Düzçizgi güldü.

"Keşke bugün bu kadar keyfin yerinde olmasaydı be, abi. Senin şu kahkahan omurgamı hoplatıyor."

"Yapma be," dedi Düzçizgi. "N'apalım, senin ölü eleman gülmezse olmaz." Case simstim düğmesine çat diye vurdu.

Ve birbirine girmiş metallerle toz kokusunun içinden dangır dungur geçti. Ellerinin ayaları kaygan kâğıtların üzerinde kaydı. Arkasında kalan bir şey gümbürtüyle çöktü.

"Hadi ama," dedi Fin, "gevşe biraz."

Case sararmış dergilerden oluşan bir yığın üzerinde yayılmış yatıyor, Metro Holografiks'in loşluğunda güzelim beyaz dişleri arzu dolu bir galaksi oluşturan kızlar, ışıldayarak bakıyordu ona. Case eski dergilerin kokusunu içine çekerken, kalbi yavaşlayana dek öylece yattı orada.

"Kışdilsizi," dedi.

"Öyle," dedi Fin arkalarında bir yerde, "hemen de çaktın."

"Siktir git." Case kalktı, bileklerini ovdu.

"Hadi *ama*," dedi Fin, hurda duvarının içindeki oyuk gibi bir yerin içinden çıkarken. "Böylesi senin için çok daha iyi be, abi." Paltosunun cebinden Partagas kutusunu çıkarıp bir tane yaktı. Küba tütünü kapladı dükkânın içini. "Matriste yanan çalı olarak mı karşına çıkmamı tercih edersin? Orada bir

şey kaçırmıyorsun. Burada geçirdiğin bir saat sadece birkaç saniyeni alıyor."

"Tanıdığım insanlar olarak karşıma çıkmanın asabımı bozuyor olabileceği geliyor mu hiç aklına?" Case ayağa kalktı, siyah kotunun önündeki sararmış tozları silkeledi. Dönüp dükkânın tozlu pencerelerine, sokağa açılan kapalı kapısına sinirle baktı. "Ne var dışarıda? New York? Yoksa orada bitiveriyor mu?"

"Ee," dedi Fin. "şu ağaç muhabbetindeki gibi işte sanki? Ormanda devriliyor ama duyacak kimse yok belki de." Case'e kocaman ön dişlerini gösterdi ve sigarasından birkaç hızlı nefes aldı. "İstersen yürüyüşe çıkabilirsin. Hepsi orada. En azından şu âna dek gördüğün tüm kısımları. Hafıza değil mi işte bu? Ben sana bağlanıyorum, bulduklarımın tasnifini yapıyorum, sonra da onları sana geri veriyorum."

"Hafızam bu kadar iyi değil," dedi Case etrafa bakınarak. Sonra ellerini çevirip baktı onlara. Avucundaki çizgileri hatırlamaya çalıştı ama beceremedi.

"Herkesin hafızası bu kadar iyidir," dedi Fin yere attığı sigarasını topuğuyla söndürerek, "ama erişmeyi herkes başaramaz. Çoğunlukla sanatçılar yapar, eğer iyilerse tabii. Eğer bu inşayı gerçekliğin üzerine bindirebilecek olsan, yani Fin'in aşağı Manhattan'daki yerinin üstüne, biraz fark görürdün ama o kadar da büyük bir fark olmazdı bu belki de. Senin için hafıza, holografik." Fin, küçük kulaklarından birini çekiştirdi. "Bense farklıyım."

"Holografik diyerek ne kastediyorsun?" Kelime Riviera'yı getirmişti aklına.

"İnsan hafızasının temsiline en yakın bulabildiğiniz şey, holografik paradigma diyorum. Ama bu konuda hiçbir şey yapmadınız. İnsanlar yapmadı yani." Fin bir adım öne çıktı ve aerodinamik kafatasını yana eğip dikkatle Case'e baktı. "Eğer yapsaydınız, belki ben vuku buluyor olmazdım."

"O ne demek şimdi?"

Fin omuzlarını silkti. Üstündeki hırpani tüvit ceket omuzlarına geniş geldiğinden, düzgün oturmadı üstüne.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum, Case."

"Neden?"

"Çünkü bana lazımsın." Büyük sarı dişler yeniden çıktı ortaya. "Çünkü ben de sana lazımım."

"Hadi oradan. Zihnimi okuyabiliyor musun, Fin?" Yüzünü ekşitti. "Kışdilsizi demek istiyorum."

"Zihinler *okunmaz.* Bak görüyor musun, hâlâ matbaanın size verdiği paradigmaları kullanıyorsun ki doğru düzgün matbu mecra okuryazarı bile sayılmazsın. Hafızana *erişim sağlayabilirim* ama zihninle aynı şey demek değil bu." Çok eski bir televizyonun açıkta duran gövdesine uzandı ve gümüş siyah bir elektron tüpü çekip aldı. "Görüyor musun bunu? Benim DNA'mın parçası sayılır aslında..." Tüpü karanlığa doğru attı. Tüpün patlayıp çınlaması geldi Case'in kulaklarına. "Sürekli modeller inşa ediyorsunuz. Taş daireler. Katedraller. Borulu orglar. Makineler ekliyorsunuz. Biliyor musun, şu anda neden burada olduğuma dair en ufak fikrim yok. Ama operasyon bu gece gerçekleşirse, hakiki şeyi nihayet başarmış olacaksınız."

"Ne diyorsun anlamıyorum."

"Topluca sizden bahsediyorum. Türünüzden."

"O Turingleri öldürdün."

Fin omuz silkti. "Napacan yahu, napacan. Hem sana ne ki. Hiç düşünmeden ânında gebertiverirlerdi seni. Neyse, şimdi seni niye buraya getirdim; konuşmamız lazım. Bunu hatırlıyor musun?" Sağ elinde, Case'in rüyasında gördüğü kömür olmuş yabanarısı kovanını tutuyordu. Karanlık dükkânın basıklığında benzinin kokusu Case'in burnunu yaktı. Case geri geri sendeledi, hurda duvarına çarptı. "Evet. Benim işimdi o. Penceredeki holo rigle yaptım. O ilk sefer çizgini düzledi-

ğimde senden aldığım bir başka hatıra daha. Neden önemli bu, biliyor musun?"

Case başını salladı olumsuzca.

"Çünkü" –kovan her nasılsa kayboluvermişti– "Tessier-Ashpool'un olmak istediğine en yakın şey elinizdeki. İnsani dengi. Eğretışık da aynı o kovan gibi. Ya da en azından o şekilde çalışması bekleniyordu. Kendini daha iyi hissetmeni sağlar diye düşünüyorum."

"Daha iyi hissetmemi mi?"

"Ne menem bir şey olduklarını bilmek yani. Benden tiksinmeye başlamıştın çünkü bir ara. İyi, güzel. Ama asıl onlardan tiksin. Aynı fark."

"Bak," dedi Case bir adım öne çıkarak, "bana bir bok yapmış değil onlar. Senleyse durum farklı..." Ama kızgınlığı hissedemedi.

"Evet, T-A yaptı beni. Fransız kız vardı ya, o senin türüne ihanet ettiğini söyledi. Onun dediğine göre, iblismişim ben." Fin sırıttı. "Çok fark eden bir şey yok. Bütün bu olaylar nihayete ermeden birinden nefret etmen lazım." Döndü, dükkânın arka tarafına gitti. "Ee hadi o zaman, madem buraya kadar getirmişim seni, Eğretışık'tan da bir parça göstereyim." Battaniyeyi köşesinden kaldırdı. Beyaz ışık doldu içeri. "Hadi ama be, kardeşim, öyle dikilip durma."

Case yüzünü ovalayarak düştü peşine.

"Hah," dedi Fin, Case'in dirseğini tuttu sıkıca.

Her tarafı bir anda tozların kaplayıvermesiyle yıpranmış yünün yanından çekilip alınıverdiler, serbest düşüşe geçtiler ve yivli ay betonundan yapılma, silindir şeklinde, iki metre aralıklarla halka halka beyaz neonlarla aydınlatılan bir koridora geldiler.

"Tanrım," dedi Case düşmeye devam ederken.

"Burası ön giriş," dedi Fin, ceketi rüzgârda uçuşurken. "Bu benim inşam olmasaydı, dükkânın olduğu yer, yukarıda, Ser-

bestaraf aksının yanındaki ana kapı olacaktı. Sende hatıralar olmadığı için ayrıntıları çok fazla olmayacak tabii. Molly'den aldığın bu kısım dışında..."

Case kendini düzeltmeyi becerdi ama bu sefer de uzun bir spiral çizerek dönmeye başladı.

"Bekle," dedi Fin. "İleri sarayım."

Duvarlar bulanıklaştı. Kafa üstü gidiyor olmanın baş döndürücü hissi, her taraf renk, hızla dönülen köşeler, geçilen dar koridorlar. Bir noktada, sanki birkaç metrelik bir duvarın içinden anlık bir zifiri karanlık yaşayarak geçtiler resmen.

"İşte," dedi Fin. "Burası."

Kusursuz kare şeklindeki bir odanın merkezinde süzülüyorlardı havada; odanın duvarları ve tavanı, dikdörtgen şeklinde koyu ahşap panellerle kaplıydı. Zemin, bir mikroçipin dokularıyla bezenmiş, tek bir kare şeklinde ışıl ışıl bir halıyla kaplıydı; devreler mavi kızıl yünle dokunmuştu. Odanın tam ortasında ise, halının paterniyle kusursuzca aynı hizaya gelen, buzlu beyaz camdan kare bir kaide duruyordu.

Kaidenin üstünde duran değerli taşlarla süslenmiş bir şey, "Eğretışık Villası," diye müziği andıran bir sesle konuşmaya başladı, "kendi üstüne koya koya büyümüş bir gövdedir, Gotik bir ahmaklığın ifade bulmuş şeklidir. Eğretışık'taki her boşluk, öyle ya da böyle gizlidir; bağırsaklar gibi tonozlu merdivenlerle, geçitlerle birbirine bağlanan sonsuz bir odalar dizisi olan bu yerde dar kıvrımlara hapsolan göz, gösterişli perdelerin, boş yataklıklardan taşınır..."

"3Jane'in denemesi," dedi Fin, Partagas'ını çıkarıp. "On iki yaşındayken yazmıştı bunu. Göstergebilim dersi için."

"Serbestaraf'ın mimarları, şaftın iç kısmının bir otel odasının mobilya düzeninin sıkıcı doğruluğuyla düzenlenmiş olduğunu saklamak için çok uğraştı. Eğretışık'ta, gövdenin iç yüzeyi can havliyle birbiri üstüne bine bine büyüyen yapılarla kaplıdır; akan, birbirinin içine geçen bu oluşumlar, mikrodevrelerden müsemma o yekpare çekirdeğe, klanımızın sili-

kon silindir şeklindeki dar kurumsal kalbine doğru yükselir; bu kalbi delik delik eden dar bakım tünellerinin bazılarının genişliği ancak bir el kadardır. Buralara yuva belleyen parlak yengeçler, dronlar, mikromekanik herhangi bir çürüme, bozulma ya da sabotaj ihtimaline karşın tetikte bekler."

"Restoranda gördüğün oydu," dedi Fin.

"Takımadaların standartlarına göre," diye devam etti kafa, "bizimki eski bir ailedir ve evimizin kıvrımları bu eskiliği yansıtır. Ama yansıttığı başka bir şey daha vardır. Villa'nın sunduğu göstergebilim, bir içe dönüşe, gövdenin ötesindeki parlak boşluğu bir reddedişe delalettir aynı zamanda."

"Tessier ve Ashpool, yerçekimi kuyusunu tırmandıklarında, uzaydan tiksindiklerini fark ettiler. Serbestaraf'ı, yeni adaların zenginliğine ulaşmak, varsıllaşmak ve ayrıksılaşmak için inşa ettiler. Ardından ilave bir gövdenin inşasına başladılar. İçerideki bu yapılaşma da Eğretışık'ın parçası, kendisi oldu. Paramızın ardına saklayıp mühürledik kendimizi ve içe doğru büyüyerek benlikten oluşan kusursuz bir evren ürettik."

"Eğretışık Villası, ister kaydedilmiş olsun ister değil, gökyüzü nedir bilmez."

"Villa'nın silikon çekirdeğinde küçük bir oda vardır. Komplekste tek doğrusal odadır burası. Burada, sade, camdan bir kaidenin üstünde, gösterişli bir büst bulunur. Platin ve kluazonedandır, lacivert taşı ve incilerle kaplıdır. Gözlerini oluşturan parlak mermerler, kuyudan ilk Tessier'i getiren ve ilk Ashpool'u almak için dönen geminin sentetik yakuttan görüntü kapısından kesmedir..."

Kafa sustu.

"Ee?" diye sordu Case en sonunda. Şeyin cevap vermesini bekleyecekti neredeyse.

"3Jane'in yazdıkları bu kadar," dedi Fin. "Bitirmemiş. O zaman daha çocuktu zaten. Bu şey, törensel bir uçbirim gibi. Molly'nin doğru zamanda doğru kelimeyle burada olması

lazım bana. Püf noktası burada. Düzçizgi'yle beraber o Çin virüsüyle istediğiniz kadar derinlere inin, eğer bu şey sihirli kelimeyi duymadıkça, bi' bok fark etmez."

"Ne o kelime peki?"

"Bilmiyorum. Varoluşumun temelde bunu bilmediğim gerçeğiyle tanımlandığını söyleyebiliriz çünkü *bilemem.* Ben kelimeyi bilmeyenim. Eğer sen bilseydin ve bana söyleseydin, yine *bilemez*dim. Donanımımla bütünleşik bu. Başka birisi öğrenmek ve buraya getirmek zorunda ve bu da tam sen ve Düzçizgi o buzu kırıp çekirdeği bozduğunuzda olmak zorunda.

"O zaman ne olacak?"

"Ondan sonra ben varolmuyorum. Diniyorum."

"Benim açımdan sıkıntı yok," dedi Case.

"Yoktur tabii. Ama sen götü kolla, Case. Görünüşe bakılırsa, benim, ee, diğer lob peşimizde. Bir yanan çalının diğerinden pek de farkı yoktur. Armitage da gitmeye başlıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Ama panelli oda, bir düzine varolması olanaksız açıyla kendi içine katlanmaya başladı ve origamiden bir turna misali siberuzaya döküldü.

15

"Benim rekorumu mu kırmaya çalışıyon, evlat?" diye sordu Düzçizgi.

"Yine beyinölümü yaşadın. Beş saniyeliğine."

"Sıkı dur," dedi Case ve simstim düğmesine bastı.

Molly karanlıkta çömelmiş duruyordu. Avuçları sert betonun üstündeydi.

CASE CASE CASE CASE. Dijital ekran Case'in adını harf ve rakamlarla yanıp sönerek gösteriyor, Kışdilsizi Molly'yi bağlantıdan haberdar ediyordu.

"Şirinmiş," dedi Molly. Topuklarının üzerinde geriye doğru şöyle bir sallandı ve ellerini ovuşturup parmaklarını çıtlattı. "Nerede kaldın?"

VAKİT MOLLY VAKİT GELDİ.

Molly dilini alt ön dişlerine sertçe bastırdı. Dişlerinden biri hafifçe hareket ederek mikrokanal amfilerinden birini devreye soktu. Karanlığın içinde rasgele sıçrayan fotonlar, titreşen elektronlara dönüştü; etrafındaki beton belirginleştiğinde ölü gibi solgun, kumluydu. "Tamam, tatlım. Artık oyun zamanı."

Molly'nin saklandığı yer, bir tür hizmet tüneliydi. Eskimiş pirinçten, menteşeli, süslü bir menfezden çıktı. Kolları ve ellerinden gördüğü kadarıyla Molly'nin üstünde yine o polikarbon kıyafetin olduğunu anladı Case. Plastiğin altından o incecik, sıkı derinin tanıdık gerginliğini hissedebiliyordu. Molly'nin kolunun altında, tabanca kılıfını andıran

bir şeyin içinde bir nesne vardı. Molly kalktı, kıyafetin fermuarını indirdi ve bir silah kabzasının kabartılı plastiğine dokundu.

"Case, baksana," dedi kelimeleri duyurmak için sesini minimum kullanarak, "dinliyor musun? Sana bi' hikâye... Bi' genç vardı benim. Bana onu hatırlatıyor gibisin..." Molly döndü, koridoru şöyle bir taradı. "Adı Johnny'ydi."

Alçak, tonozlu hole düzinelerce müze vitrini dizilmişti sıra sıra. Kahverengi ahşaptan, önleri cam kaplı, çok eski görünen kutulardı bunlar. Holün doğal kıvrımlarının içinde bir tuhaf duruyorlardı. Sanki vakti zamanında bir sebepten buraya dizilmiş ama sonra unutulmuş kalmışlardı. On metrelik aralıklarla yerleştirilmiş donuk pirinçten aydınlatmalar, beyaz ışık küreleri taşıyordu. Zemin hafif engebeliydi ve Molly koridorda yürümeye başladığında, yüzlerce kilim ve halının rasgele yerleştirildiğini fark etti Case. Bazı yerlerde üst üste binmiş beş altı halının üstünde ilerliyorlardı; elde dokuma yünden, yumuşacık bir kırkyamaydı yürüdüğü yer.

Molly'nin vitrinli dolaplara dikkat etmemesine sinir oldu Case. Yetinmek zorunda kaldığı gelişigüzel bakışlarından gördü çanak çömlek parçalarını, antika silahları, ne olduğu anlaşılmayacak kadar çok sayıda paslanmış çiviyle kaplı bir şeyi, yer yer yıpranmış bir duvar halısını...

"Benim bu Johnny akıllı bir tipti. Zehir gibi bi' oğlandı. Hatıralar Geçidi'nde zula olarak başladı işe. Kafasındaki yongalara veri saklaması için insanlar para veriyordu ona. Tanıştığımız gece Yakuza peşindeydi. İcabına baktım gönderdikleri suikastçının. Şans işte ama hallettim. Sonrasında, Case, böyle tatlı, güzel bi' şey yakaladık." Dudakları neredeyse kıpırdamıyordu. Kelimeleri oluşturduğunu hissedebiliyordu Case; illa Molly'nin söylediğini duyması gerekmiyordu. "Bir skuma ayarlamıştık, o zamana dek sakladığı her şeyin izini sürebiliyorduk böylece. Her şeyi teybe aktardık ve belli birtakım müşterilere, eski müşterilere şantaj yapmaya baş-

ladık. Ben tahsildardım. Kaba kuvvettim. Bekçisi gibi işte. Çok mutluydum. Sen hiç mutlu oldun mu, Case? Benim delikanlımdı o. Beraber çalışıyorduk. Ortaktık. Kukla evinden çıkalı hemen hemen iki ay olmuştu onunla tanıştığımda..." Molly durdu. Koridorun keskin dönüş yaptığı yeri dikkatle geçtikten sonra devam etti yürümeye. Burada da cilalı ahşap vitrinlerden vardı. Yan taraflarının rengi, hamamböceği kanatlarını hatırlatıyordu Case'e.

"Tatlıydık, güzeldik, öyle tıkırında gidiyorduk. Kimse bize dokunamazdı sanki. İzin vermeyecektim onlara. Ama Yakuza hâlâ Johnny'nin peşindeydi sanırım. Adamlarını öldürmüştüm ya. Johnny onları dolandırmıştı işte. Ve Yakuza her şeyi ağırdan alabiliyor, abi. Yıllarca beklerler gerekirse. Tüm yaşamını sana bırakırlar ki gelip onu elinden aldıklarında kaybedecek daha çok şeyin olsun. Örümcek gibi sabırlıdırlar. Zen örümcekleri."

"O zaman bilmiyordum bunu. Ya da biliyorduysam bile, bizim için geçerli olmayacağını düşündüm. Hani gençken eşsiz olduğunu düşünürsün ya. Gençtim ben de. Sonra geldiler. O sırada belki işi bırakacak kadar biriktirdiğimizi düşünüyorduk. Dükkânı kapatacak, ne bileyim, Avrupa'ya gidecektik. Orada ne yapacağımızı ikimiz de hesap ettiğinden değil; yoktu yapacak bir şeyimiz. Ama az buz para harcamıyorduk. İsviçre yörüngelerinde hesaplarımız, sürüyle ıncık cıncıkla, eşyayla dolu bir evimiz vardı. Ee öyle olunca da köreliyorsun."

"Neyse işte, gönderdikleri ilk tip manyak bir şeydi. Öyle refleksleri hayatında görmemişsindir; acayip implantları, on sıradan hayduta yetecek tarzı vardı. Ama ikincisi, nasıl diyeyim, *keşiş* gibiydi. Klonlamaydı. Hücrelerinden itibaren buz gibi bir katil olarak tasarlanmıştı. İçindeki o ölüm hissi, o sessizlik, bulut gibi yayılıyordu etrafından..." Sesi yavaşça azalırken koridor ikiye ayrıldı; birbirinin aynısı iki merdiven iniyordu. Molly soldakinden inmeye başladı.

"Vakti zamanında, ufakken bayâ, boş bi' ev bulmuş yerleşmiştik. Hudson'ın, nehrin kenarındaydı. Of, öyle bi' sıçanlar vardı ki, abi, kocamanlardı, kocaman. Kimyasallar sızmıştı bünyelerine. Benim kadar varlardı. Gece boyu bizim kondunun zeminin altını tırmalayıp eşeliyordu bir tanesi. Şafak civarı, yaşlı adamın tekini getirdi biri. Yanaklarından aşağı dikişler iniyor, gözleri kıpkırmızı bakıyordu. Yanında yağlı deriden bir rulo vardı. Hani böyle paslanmasın diye çelik araç gerecini saklayacağın türden. Açtı adam ruloyu. İçinde eski bir revolver, üç tane de fişek. İhtiyar, revolvere mermilerden birini koydu, sonra da başladı gecekondunun içinde volta atmaya. Biz de geriye çekilmiş, sırtımızı duvara vermişiz.

"Git gel yürüyor ihtiyar. Kollarını kavuşturmuş, başı aşağıda. Silahı unutmuş gitmiş sanki. Sıçanı dinliyor. Bizden çıt çıkmıyor. İhtiyar bir adım atıyor. Sıçan hareket ediyor. Sıçan hareket ediyor, ihtiyar bir adım daha atıyor. Böyle böyle bir saat geçtikten sonra, silahını hatırladı ihtiyar. Doğrulttu yere, sırıttı, sonra da çekti tetiği. Sonra da yine rulosunun içine sardı, gitti.

"Daha sonra emekleyerek girdim alt tarafa. Sıçanın gözlerinin ortası delikti." Koridor boyunca belirli aralıklarla dizilmiş, mühürlü kapıları gözlüyordu bir yandan. "Johnny'nin peşinden ikinci gelen, işte o ihtiyar gibiydi. Yaşlı değildi ama onun gibiydi. Aynı öyle öldürüyordu." Koridor genişledi. Etkileyici halılardan oluşan deniz, şamdanlardan oluşan koskocaman bir avizenin altında usulca dalgalanıyordu; avizenin en altındaki kristal şamdan, neredeyse yere değiyordu. Molly hole girerken kristaller tıngırdadı. Gösterge SOLDAN ÜÇÜNCÜ KAPI diye yanıp söndü.

Molly ters çevrilmiş kristal ağacından uzak durup sola döndü. "Sadece bir kere gördüm onu. Yaşadığımız yere dönüyordum. O da dışarı çıkıyordu. Fabrikadan dönüştürme bir yerde yaşıyorduk. Duyu/Net'ten gelme bir sürü genç tip falan. Güvenliğimiz zaten çok iyiydi, ben de iyice sıkılaştır-

mak için bayâ sağlam şeyler koyuyordum üstüne. Johnny'nin yukarıda olduğunu biliyordum. Ama bu ufak tefek adam gözüme takıldı dışarı çıkarken. Tek kelime etmedi. Birbirimize baktık sadece ve ben anladım. Ufak tefek, düz bir tip; üstünde sade kıyafetler, en ufak bir mağrurluğu yok, mütevazı. Adam bana baktı ve bir pedallı faytona bindi. Biliyordum. Yukarı çıktığımda, Johnny pencerenin başında bir koltukta oturuyordu. Ağzı hafif açıktı. Sanki aklına bir şey gelmiş de onu söyleyecekmiş gibi."

Molly'nin önünde durduğu eski, oyma kapı Tayland tik ağacındandı. Kapı boşluğuna sığsın diye testereyle ortadan ikiye kesilmiş gibi bir hâli vardı. İlkel ama pırıl pırıl bir mekanik kilit, kendi etrafında dönerken resmedilmiş bir ejderhanın altına gömülmüştü. Molly eğildi, iç ceplerinden birinden sıkı sıkı sarılmış siyah güderiden bir rulo çıkardı ve iğne inceliğinde bir maymuncuğu aldı. "Ondan sonra pek sikimde olan biri çıkmadı karşıma."

Molly maymuncuğu soktu ve sessizce çalışmaya başladı. Alt dudağını ısırıyordu ufak ufak. Sırf dokunuşuna güveniyordu sanki; gözleri odaksız, kapı ise sarı ahşaptan bir bulanıklıktan ibaretti. Case şamdanlı avizenin hafif tıkırdamasıyla belirli aralıklarla bozulan holün sessizliğini dinledi. Mumlar? Eğretışık'ta hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi. Cath'in anlattığı havuzlarla, zambaklarla dolu şato hikâyesini, 3Jane'in o dikkatle seçilmiş kelimelerinin kafa tarafından müziği andıran bir sesle okunuşunu hatırladı. Kendi içine doğru büyüyen bir mekân. Eğretışık belli belirsiz küflü, parfümlü kokuyordu, sanki bir kilise gibi. Tessier-Ashpoollar neredeydi? Disiplinle çalışılan, temiz bir kovanla karşılaşmayı beklemişti ama Molly kimseyi görmemişti. Molly'nin kendi kendine anlattığı şey tedirgin etmişti onu; daha önce kendisine dair hiç bu kadar şey anlatmamıştı. Kabindeki hikâyesi dışında, bir geçmişi olduğunu gösteren en ufak bir şey söylememişti neredeyse.

Molly gözlerini kapattı ve ufak bir çıt sesi geldi. Case duymaktan ziyade hissetmişti bunu. Molly'nin kukla mekânındaki kabinin kapısındaki manyetik kilitleri hatırlattı bu ona. Yongası yanlış olmasına rağmen kapı açılmıştı Case'e. Kışdilsizi'nin işiydi bu; yelkenkanat dronla robot bahçıvanı nasıl manipüle ettiyse, kilidi de öyle manipüle etmişti. Kukla mekânındaki kilit sistemi, Serbestaraf'ın güvenlik sisteminin alt birimlerinden biriydi. Buradaki basit mekanik kilit, AI için esaslı bir sorun yaratır, ya bir tür dron ya da bir insan bulmasını gerektirirdi.

Molly gözlerini açtı, maymuncuğu güderiye geri koydu, güderiyi dikkatle sardı ve aldığı cebine yerleştirdi. "Sanırım sen de biraz onun gibisin," dedi. "Dizginlerini koparmak için doğduğunu düşünüyorsun. Sen aslında başka yerlerde neler yapardın da, Çiba'daki kısıtlı imkanlarla yapabildiğin bu kadar oldu. Kör talih bazen yapar bunu, en basite indirger insanı." Molly kalktı, gerindi, şöyle bir silkeledi kendini. "Biliyor musun, bence Tessier-Ashpool'un şu kafayı çalan oğlanın, Jimmy'nin peşinden gönderdiği tip; Yakuza'nın Johnny'yi öldürmesi için gönderdiğiyle hemen hemen aynı bence." Flechette'ini kılıfından çekti ve namluyu tam otomatiğe getirdi.

Molly uzanırken kapının çirkinliği dikkatini çekti Case'in. Güzel olan ya da bir zamanlar güzel bir bütünün parçası olan kapının kendisinde değildi çirkinlik; belli bir girişe sığması için kesilmiş olmasındaydı. Şekli bile doğru değildi; perdahlı betonun yumuşak kıvrımlarının ortasına yerleştirilmiş bir dikdörtgendi. Bir yerden getirtmişler bunları, diye düşündü Case. Sonra da zorla oturtmuşlardı. Ama hiçbiri oturmuyordu. Kapı da o bir tuhaf vitrinler ya da devasa kristal ağaç gibiydi. Sonra, 3Jane'in denemesini hatırlayınca, bu yerleştirmelerin kuyudan büyük bir imar planını gerçeğe dökmek için taşınması geldi gözünün önüne; boşlukları doldurmak için, benliğe dair bir aile imgesini yeniden üretmek için ve-

rilen takıntılı çabalar sırasında çoktan kaybolup gitmiş bir rüyaydı bu. Parçalanmış kovanı hatırladı, o gözsüz şeylerin kımıl kımıl kıvranmalarını...

Molly oyulmuş ejderhanın ön bacaklarından birini tuttu ve kapı kolayca açılıverdi.

Kapının ardındaki küçük, daraşmalık oda, bir dolaptan hâlliceydi. Gri çelik alet dolapları, hafif kıvrılan bir duvara dayanmıştı. Bir aydınlatma otomatik devreye girmişti. Molly kapıyı ardından kapadı ve sıra sıra uzanan dolaplara gitti.

Optik çip, Kışdilsizi'nin zaman göstergesini geçici olarak geçersiz kılmasıyla SOLDAN ÜÇÜNCÜ diye yanıp söndü. BEŞ ALTTA. Ama Molly önce en üst çekmeceyi açtı. Derinliksiz bir tepsi gibiydi çekmece. Boştu. İkincisi de öyle. Daha derin olan üçüncüsünde, ufak soluk lehim parçacıkları ve bir insanın parmak kemiğine benzeyen küçük, kahverengi bir şey vardı. Dördüncü çekmecedeyse nemli, kabarmış, Fransızca ve Japonca yazılmış, güncelliğini yitirmiş bir kullanım kılavuzu. Beşincide, kalın bir uzay elbisesinin zırhlı eldivenlerinin ardında, bir anahtar buldu. Bir kenarına kısa, içi oyuk bir tüp dövülmüş, donuk pirinç bir madeni para gibiydi anahtar. Molly anahtarı elinde yavaşça çevirdiğinde, Case tüpün iç tarafında kısa çivi ve flanşların dizili olduğunu gördü. Yuvarlak yüzeyin bir tarafına CHUBB harfleri çıkarılmıştı kalıpla. Diğer yüz boştu.

"Anlattı bana," diye fısıldadı Molly. "Kışdilsizi yani. Nasıl yıllarca bekleme taktiğini benimsediği bir oyun oynadığını. O zamanlar hakiki bir gücü yokmuş ama Villa'nın güvenlik ve gözetim sistemlerini kullanarak neyin nerede olduğunu, bir şeylerin nereye nasıl gittiğini takip edebiliyormuş. Birisinin bu anahtarı yirmi yıl önce kaybettiğini görmüş ve bir başkasının da onu burada bırakmasını sağlamış. Sonra da onu öldürmüş. Onu buraya getiren oğlanı yani. Sekiz yaşındaymış çocuk." Molly beyaz parmaklarıyla kavradı anahtarı. "Kimse bulamasın diye." Molly kıyafetin kanguru cebinden

siyah naylondan bir kordon çıkardı ve CHUBB'ın üstündeki delikten geçirdi. Düğüm attığı kordonu boynuna astı. "Eski kafalı oldukları için sürekli ağzına sıçılıyormuş onun. Öyle dedi. İşte hep o on dokuzuncu yüzyıl şeyleri. O etten kukla ekranında aynı Fin gibi görünüyordu. Dikkatli olmasam, onun Fin *olduğunu* sanacaktım neredeyse." Gri çelik dolapların üstünde harfler ve rakamlar belirdi; Molly'nin göstergesinde zaman belirmişti. "Dedi ki istedikleri şeye dönüşselermiş, çok uzun zaman önce kaçabilirmiş. Ama dönüşmemişler. Beceremişler. 3Jane gibi ucubeler işte. 3Jane'e öyle diyordu ama bir yandan da ondan hoşlanıyormuş gibi konuşuyordu."

Molly döndü, kapıyı açtı ve dışarı çıktı; eli kılıfındaki Flechette silahının damalı kabzasına hafifçe dokunuyordu.

Case diğer tarafa döndü.

Kuang 11. Seviye büyüyordu.

"Çalışacak mı sence bu şey, Dixie?"

"Ayı ormana mı sıçar?" Düzçizgi koordinatları girerek sürekli farklı renklere dönüşen katmanların içinden geçirdi onları.

Çin programının çekirdeğinde karanlık bir şey oluşuyordu. Akan bilgi yoğunluğu, matrisin dokusunda aşırı yüklenme yaratıyor, hipnagojik imgelerin ortaya çıkmasına neden oluyordu. Gümüş siyah bir odak noktasının etrafında, o noktaya yönelen, kaleydoskopu andıran açılar ortaya çıkıyordu. Case yarı saydam düzlemler boyunca kötülük ve şanssızlığın çocukluktan kalma sembollerinin çıkıp durmasını izledi: gamalı haçlar, kafatasları ve çapraz olmuş kemikler, bir bir düşen zarlar... O sıfır noktasına doğrudan bakacak olduğunda, hiçbir şekil oluşmuyordu. Nasıl çalıştığını tam kavrayana dek on on iki defa göz ucuyla denemeler yapması gerekti; obsidiyen gibi parıldayan, köpekbalığını andıran bir şeyin iki böğründeki siyah aynalar, etrafındaki

matrisle en ufak ilişkisi olmayan, uzaktan gelen belli belirsiz ışıkları yansıtıyordu.

"İşte bu gireceğimiz yer," dedi inşa. "Kuang, Tessier-Ashpool'un çekirdeğine iyice yapıştığında, aynen oradan geçiyoruz."

"Haklıydın, Dix. Donanımda manüel olarak yapılmış bir geçersiz kılma müdahalesi var, Kışdilsizi'ni kontrol altında tutuyor. Artık o ne kadar kontrol altında *olabiliyorsa*," diye ekledi.

"O," dedi inşa. "O diyorsun bak, dikkat et. Bu diyeceksin. Kaç kere söyledim."

"Bir kod. Bir kelimeymiş, öyle dedi. Buzun ardında bizi bekleyen ne varsa onun icabına bakarken, o kelimeyi birisinin belli bir odada artistik bir uçbirime söylemesi gerekiyormuş."

"Ee, öldürecek vaktin var, evlat," dedi Düzçizgi. "Bizim Kuang yavaş ama emin ilerliyor."

Case çıkış yaptı.

Ve karşısında Maelcum'ın bakışlarını buldu.

"Bayâ öldün gittin yine be, gardaş."

"Oluyor öyle," dedi. "Alışıyorum."

"Sen karanlıkla uğraşıyon, gardaş."

"Görünüşe bakılırsa uğraşacak başka bir şey yok buralarda."

"Jah aşkı, Case," dedi Maelcum ve radyo modülüne döndü tekrar. Case keçe keçe olmuş rastalara, adamın esmer kollarını saran halat gibi kaslara baktı.

Yeniden giriş yaptı.

Ve öbür tarafa döndü.

Molly daha önce geçmiş olabileceği bir koridorda hızla ilerliyordu. Cam vitrinli dolaplar yoktu artık. Case'in kestirdiği kadarıyla şaftın ucuna doğru ilerliyorlardı; yerçekimi güçsüzleşiyordu. Çok geçmeden birbiri üstüne binen halı

tepeciklerinin üstünden usulca zıplayarak geçmeye başladı Molly. Bacağından belli belirsiz bir sancı hissediliyordu...

Koridor birden daraldı, kıvrıldı ve ikiye ayrıldı.

Molly sağa döndü ve akıl almaz derecede dik bir merdivenden çıkmaya başladı. Bacağı ağrıyordu artık. Tepesinde, demet demet bağlanmış kablolar merdiven boşluğunun tavanını belli renkler atanmış sinir düğümleri gibi sarmıştı. Duvarlar rutubetten leke lekeydi.

Üçgen bir açıklığa gelince durdu, bacağını ovdu. Yine koridorlar uzanıyordu önünde. Duvarlarına kilimler asılmış bu dar geçitler üç yöne ayrılıyordu.

SOLA.

Molly omuz silkti. "Dur bi' etrafa bakınayım önce, tamam mı?"

SOLA.

"Sakin ol. Vaktimiz var." Sağına giden koridordan ilerlemeye başladı.

DUR.

GERİ DÖN.

TEHLİKE.

Molly duraksadı. Geçidin öbür ucunda yarı açık duran meşe kapıdan yüksek sesle, kayık bir ses geliyordu; sanki bir sarhoş konuşuyordu. Case söylenenlerin Fransızca olabileceğini düşündü ama ayırt edilemeyecek kadar anlaşılmaz geliyordu ses. Molly bir adım, bir adım daha attı; kıyafetinin içine usulca soktuğu eli, Flechette silahının kabzasına dokunuyordu. Nöral aksatıcının alanına girdiğinde, kulakları çınlamaya başladı; Case'e Molly'nin silahının sesini hatırlatan ince, yükselen bir sesti bu. Çizgili kaslarının bir anda gevşemesiyle öne doğru sendeleyip alnını kapıya vurdu. Sırtüstü, çarpılmış gibi yattığı yerde gözleri boş bakıyordu; nefesi kesilmişti.

"Nedir bu," dedi kayık ses, "maskeli balo kıyafeti mi?" Titreyen bir el, Molly'nin kıyafetinin önüne girdi, Flechette'i buldu ve çekip aldı. "Gel ziyarete, çocuğum. Şimdi."

Molly yavaşça kalkarken gözlerini siyah otomatik tabancanın namlusundan ayırmadı. Adamın eli o anda yeterince sabitti; silahın namlusu sanki görünmez, gergin bir iple Molly'nin boğazına bağlanmıştı.

Adam yaşlı, çok uzun boyluydu. Yüz hatları Case'e Vingtième Siècle'da bir anlığına gördüğü kızı hatırlattı. Kestane rengi ipekten kalın bir robdöşambır vardı üzerinde; robdöşambırın uzun manşetleri kapitone, yakası şallıydı. Adamın bir ayağı çıplak, diğerinde ise üst kısmında işlenmiş altın bir tilki kafası olan siyah kadifeden bir terlik vardı. Adam, Molly'ye odaya gelmesini işaret etti. "Yavaş ol, tatlım." Oldukça büyük odanın içi Case'in anlam veremediği bin bir şeyle doluydu. Gördüğü nesneler arasında gri çelik bir rafta duran eski moda Sony monitörler ve üstüne koyun derileri yığılmış, yastıkları koridorları kaplayan kilimden yapılma gibi görünen geniş, pirinçten bir karyola vardı. Molly'nin gözleri Telefunken marka kocaman bir eğlence konsolundan, raflara dizilmiş ve ha dağıldı ha dağılacak sırtları şeffaf plastiğe yerleştirilmiş antika disk kayıtlarına, oradan üstü darmadağın silikon levhalarla kaplı geniş bir çalışma tezgâhına kaydı. Case siberuzay dekini ve trodları fark etti ama Molly'nin bakışları durmadan geçti onların üzerinden.

"Geleneksel olarak hareket edecek olsam," dedi yaşlı adam, "seni şimdi öldürmem lazım." Case, Molly'nin gerildiğini, harekete geçmeye hazırlandığını hissetti. "Ama bu gece şımartayım biraz kendimi. Adın nedir?"

"Molly."

"Molly. Ben de Ashpool." Kare krom ayaklı, kocaman deri bir koltuğun kırış kırış yumuşaklığına bıraktı adam kendini yeniden. Ama silah bir an bile çekilmemişti Molly'nin üstünden. Adam, Molly'nin silahını koltuğun yanındaki pirinç masaya koyarken içi kırmızı haplarla dolu plastik bir ilaç şişeciğini devirdi. Masanın üstü böyle ilaç şişecikleri, alkol şişeleri, içinden beyaz tozlar dökülen yumuşak plastikten zarflarla

doluydu. Case eski usul camdan bir şırınga ve çelikten düz bir kaşık da fark etti.

"Sen nasıl ağlıyorsun, Molly? Gözlerinin engellerin ardında olduğunu görüyorum. Merak ettim." Gözlerinin etrafı kızarmış, alnı terden ışıl ışıldı. Çok solgundu. Hasta diye düşündü Case. Ya da uyuşturucu kullanıyor.

"Pek ağlamam."

"Ama birisi seni ağlatacak olsa nasıl ağlarsın?"

"Tükürürüm," dedi Molly. "Gözyaşı kanalları ağzıma bağlı."

"O zaman şu genç yaşına rağmen çok önemli bir dersi şimdiden öğrenmişsin." Silahı tuttuğu elini dizine koydu ve yanındaki masadan yarım düzine farklı içkiden hangisini aldığına hiç bakmadan bir şişe aldı. İçti. Brendi. İçkiden bir damla, ağzının kenarından süzüldü. "Gözyaşlarıyla işte böyle başa çıkarsın." Yeniden içti. "Bu gece meşgulüm, Molly. Bütün bunları ben inşa ettim. Şimdiyse meşgulüm. Ölüyorum."

"Geldiğim yoldan gidebilirim de," dedi Molly.

Adam keskin, yüksek bir kahkahayla güldü. "Tam intihar ederken beni böleceksin, sonra da ben giderim diye izin mi isteyeceksin? Hakikaten şaşırtıyorsun beni. Hırsıza bak sen."

"Tutuşmuş durumda olan benim götüm, patron. Başka bir şeyim de yok. Buradan başına bir iş gelmeden gitmek istiyorum."

"Sen çok kaba bir kızsın. Burada intiharlar belli bir adap çerçevesinde edilir. Gördüğün gibi, ben de öyle yapıyorum. Ama belki bu gece seni de beraberimde götürürüm cehennemin dibine... Ne kadar antik Mısırlı bir tavırda bulunmuş olurum ama değil mi?" Yeniden içti. "Böyle gel madem." Şişeyi uzattığı eli titriyordu. "İçsene."

Molly başını salladı olumsuzca.

"Zehirli değil," dedi adam ama brendiyi masaya koydu. "Otur. Yere otur. Konuşacağız."

"Ne hakkında?" Oturdu Molly. Case bıçakların çok ama çok hafifçe hareket ettiğini hissetti tırnakların altından.

"Akla ne gelirse. Aklıma. Parti benim partim. Çekirdekler uyandırdı beni. Yirmi saat önce. Bir şey olduğunu söylediler. Bana ihtiyaç duymuşlar. O bir şey sen misin, Molly? Yok, seninle başa çıkmak için bana ihtiyaç duymamışlardır. Başka bir şey bu... ama anlıyorsun ya, rüya görüyordum. Otuz yıldır. En son uykuya yattığımda sen doğmamıştın. O soğukta rüya görmeyeceğimizi söylemişlerdi bize. Soğuğu hissetmeyeceğimizi de söylemişlerdi. Delilik, Molly. Yalan hep. Tabii ki rüya gördüm. Soğuk dışarının içeri girmesine izin verdi, ondan dolayı. Dışarısı. Gece boyunca saklanabilelim diye bunu inşa ettim. Başta bir damlaydı sadece, gecenin bir zerresi soğukla beraber sızdı içeri... Peşinden diğerleri geldi, yağmurun bir boş havuzu doldurması gibi doldurdu kafamı. Kalla zambaklarıydı. Hatırlıyorum. Havuzlar terakota, bakıcılar kromdandı; uzuvlar o bahçelerin günbatımında hareket ederken nasıl da ışıldıyordu... Yaşlıyım ben, Molly. İki yüzden fazla yaşım, soğuğu da sayarsan eğer. O soğuğu." Silahın namlusu bir anda kalkıverdi; titriyordu. Molly'nin uyluklarındaki tendonlar tel gibi gerilmişti şimdi.

"Buz yanığı olabilirsin," dedi Molly ihtiyatla.

"Burada hiçbir şey yanmaz," dedi adam sabırsızca, indirdi silahı. Yaptığı az sayıda hareket sklerotikti. Başı kendi kendine sallanıyordu hafif hafif. Sallanmayı durdurmak için çaba sarf etmesi gerekti. "Hiçbir şey yanmıyor. Hatırlıyorum şimdi. Çekirdekler, zekâlarımızın çılgına döndüğünü söyledi bana. Çok uzun zaman önce ödediğimiz onca milyarlar. Yapay zekâların bayâ bayâ uçuk konseptler olduğu zamanlar. Hallederim, dedim çekirdeklere. Kötü zamanlama oldu aslında; 8Jean aşağıda, Melbourne'de, burada da dükkâna bakan biricik 3Jane'imiz var sadece. Ya da belki de çok iyi zamanlama. Ne dersin, Molly?" Silahı yeniden doğrulttu. "Şu anda Eğretışık Villası'nda tuhaf şeyler olmakta."

"Patron," dedi Molly, "Kışdilsizi'ni biliyor musun?"

"Bir isim bu. Evet. Önemli bir isim. Bir cehennem lordu

olduğu kesin. Sevgili Molly, ben vakti zamanında çok lord tanıdım. Leydi de az değildi tanıdığım. Bak tam da şu yatakta bir defasında İspanya'nın bir kraliçesi... Neyse, lafı dağıttım." Islak ıslak öksürüp kıvranırken silahın namlusu da sağa sola sallandı. Çıplak duran ayağının yakınındaki halıya tükürdü. "Hem de nasıl dağıttım. Soğuğun içinden. Ama yakında olmayacak artık böyle bir şey. Uyandığımda, Jane'lerden birinin çözülmesini emrettim. İnsanın yasaların gözünde kızı olan biriyle birkaç on senede bir yatıyor olması da tuhaf." Adamın bakışı Molly'yi geçip boş monitörlerin durduğu rafa kaydı. Sanki ürpermeye başlamıştı. "Marie-France'ın gözleri," dedi belli belirsiz, gülümsedi. "Beynin kendi nörotransmiterlerinin belli bir kısmına alerjik olmasına neden oluyoruz; ortaya otizmin kendine has eğilip bükülebilirliğe sahip bir taklidi çıkıyor." Başı yana doğru eğildi, sonra toparladı. "Anladığım kadarıyla gömülü mikroçiplerle artık daha kolay elde ediliyor bu etki."

Silah parmaklarının arasından kaydı, halıya düştü.

"Rüyalar yavaş buz gibi büyüyor," dedi. Yüzü maviye çalıyordu. Başı geriye, bekleme koltuğunun derisine düştü, horlamaya başladı.

Kalkmasıyla silahı kapıverdi Molly. Elinde Ashpool'un otomatik silahı, odayı uzun adımlarla kolaçan etti.

Yatağın yanında devasa bir yorgan ya da battaniye gibi bir şey, büyük bir pıhtılaşmış kan birikintisinin içinde yığılmış hâlde duruyordu; kan, kilimin desenlerinin üzerinde tabaka tabaka olmuş, parlıyordu. Molly yorganı bir köşesinden hızlıca çekiverdiğinde, bir kızın bedeni çıktı karşısına; beyaz kürekkemikleri kanla pürüzsüzleşmişti. Boğazı kesilmişti. Sistireyi andıran bir aletin üçgen şeklindeki bıçağı, kızın yanındaki koyu renkli gölcüğün içinde ışıldıyordu. Molly kana dokunmamaya dikkat ederek diz çöktü ve kızın yüzünü ışığa çevirdi. Case'in restoranda gördüğü yüzdü.

Şeylerin tam merkezinin derinliklerinden bir klik sesinin duyulmasıyla dünya dondu. Molly'nin simstim yayını bir kadrajın donuk karesi hâline gelmiş, parmakları kızın yanaklarında kalmıştı. Donma üç saniye sürdükten sonra ölü yüz değişmiş, Linda Lee'nin yüzü olmuştu.

Bir klik daha geldi ve oda bulanıklaştı. Molly ayakta durmuş, bir komodinin mermerden üst kısmındaki küçük bir konsolun yanında duran altın bir lazer diske bakıyordu. Fiberoptik bir şerit, konsoldan bir tasma gibi uzanıp ince boynun alt tarafındaki bir sokete giriyordu.

"Anladım senin ne mal olduğunu, şerefsiz," dedi Case uzaklarda bir yerde dudaklarının oynadığını hissederek. Kışdilsizi'nin yayını değiştirdiğini biliyordu. Molly, ölü kızın yüzünün duman gibi karışıp Linda'nın ölüm maskesinin hatlarını almasını görmemişti.

Molly döndü. Ashpool'un odanın diğer tarafındaki koltuğuna gitti. Adam yavaş, hırıltıyla soluklar alıp veriyordu. Her tarafa dağılmış ilaçlara, alkol şişelerine baktı Molly. Adamın silahını yere koydu, Flechette silahını aldı, namlu ayarını tek atışa getirdi ve büyük bir dikkatle, Ashpool'un kapalı duran sol gözkapağının tam ortasına tek bir dart attı. Adam bir defa kasıldı, kaldı; soluğu da alırken yarıda kesilmişti. Kahverengi, dipsiz diğer gözü yavaşça açıldı.

Molly dönüp odayı terk ederken hâlâ açık duruyordu.

16

"Patronun beklemede," dedi Düzçizgi. "Tepemizde duran teknedeki ikiz Hosaka üzerinden geliyor. Şu kene gibi yapışmış olan gemi. Adı *Haniwa.*"

"Biliyorum," dedi Case dalgın dalgın, "gördüm."

Baklava şeklinde bir beyaz ışık belirdi Case'in önünde ve Tessier-Ashpool'un buzu, ışığın ardında kaldı; ışığın gösterdiği sakin, tamamen odaklanmış ve tümüyle çıldırmış yüz Armitage'ındı. Gözleri birer düğme gibi ifadesizdi. Armitage gözlerini kırptı. Baktı.

"Kışdilsizi senin Turinglerin de icabına baktı sanırım ha? Benimkilerinkine baktığı gibi," dedi Case.

Armitage öylece bakmaya devam ediyordu. Case içinden aniden gelen bakışlarını kaçırma, başka bir yana bakma dürtüsünü bastırdı. "İyi misin, Armitage?"

"Case" –bir an için bir şey kıpırdar gibi oldu mavi bakışların ardında– "sen Kışdilsizi'ni gördün, değil mi? Matriste."

Case başını salladı evet der gibi. *Marcus Garvey*'deki Hosaka'sındaki kamera, hareketi *Haniwa*'daki monitöre aktaracaktı. Maelcum'ın, inşanın da Armitage'ın da seslerini duyamadan sadece kendisinin, transa girmiş gibi gelen tek taraflı konuşmalarını dinleyişi geldi gözünün önüne.

"Case" –gözler büyüdü, Armitage bilgisayarına eğildi– "onu gördüğünde ne olarak görünüyor?"

"Yüksek çözünürlüklü simstim inşası olarak."

"Ama *kim* olarak?"

"En son Fin'di... Ondan önce, bir pezevenk vardı benim bi'..."

"General Girling değil yani?"

"General kim dedin?"

Baklava karardı.

"Şu ismi yeniden gir, Hosaka'ya bakmasını söyle," dedi Case inşaya.

Diğer tarafa döndü.

Perspektif karşısında şaşırdı. Molly, çelik kirişlerin arasında çömelmiş duruyordu; perdahlı betondan, geniş, lekeli bir zeminin yirmi metre yukarısındaydı. Oda bir hangar ya da servis alanıydı. Gözüne çarpan üç uzay gemisi arasında *Garvey*'den büyük olan yoktu ve hepsi de farklı onarım aşamalarındaydı. Japonca sesler. Turuncu tulum giymiş biri, bombeli bir inşa aracının gövdesindeki bir delikten çıktı ve aracın pistonlarla çalışan, tuhaf bir şekilde antropomorfik kollarının yanında durdu. Adam taşınabilir konsoluna bir şeyler girdi ve kaburgalarını kaşıdı. Gri renkli şiş lastikleri olan ve el arabasını andıran kırmızı bir dron peyda oldu.

CASE diye yanıp söndü Molly'nin çipi.

"Selam," dedi Molly. "Rehber bekliyorum."

Molly çömeldiği pozisyona döndü; üstündeki Modern kıyafetinin kollarıyla dizleri, kirişlerin gri mavi boyasıyla aynıydı. Bacağındaki sızlama, kesintisiz ve keskin bir acıydı artık. "Chin'e dönsem iyiydi," diye mırıldandı kendi kendine.

Gölgelerin içinden, Molly'nin sol omzuyla aynı seviyede, sessizce, tıkır tıkır bir şey geldi. Durdu, küre şeklindeki gövdesiyle yüksek kavisler çizen örümcek bacaklarının üstünde hafifçe sallandı ve yayılan bir lazer ışığını bir mikrosaniyeliğine ateşleyip dondu kaldı. Bir Braun mikrodronuydu bu. Bir zamanlar Case'de de vardı aynı modelden. Clevelandlı bir donanım apartçısından toplu bir anlaşmanın parçası ola-

rak aldığı manasız bir aksesuardı. Stilize edilmiş, mat siyah bir uzun bacaklı bir örümcek gibiydi. Kürenin ekvatorunda kırmızı bir LED yanıp sönmeye başladı. Gövdesi bir beysbol topundan daha büyük değildi. "Peki," dedi, "dinliyorum seni." Molly ağırlığını daha çok sol bacağına vererek kalktı ve küçük dronun dönüş yapışını izledi. Dron geldiği kirişe yine aynı metodik şekilde tıkır tıkır geri dönerek karanlıkta kayboldu. Molly döndü, servis alanına baktı yeniden. Turuncu tulumlu adam, beyaz bir vakumlu kıyafetin ön tarafını mühürlüyordu. Molly adamın kaskı yerine oturtup mühürleyişini izledi; adam konsolunu aldı ve inşa teknesinin gövdesindeki boşluktan içeri girdi yeniden. Motorların giderek artan vınlamasının duyulmasıyla, araç ark lambalarının sert parıltısına gömülen on metrelik daire şeklindeki zemin döşemeyle beraber usulca gözden kayboldu. Kırmızı dron, asansör panelinin geride bıraktığı deliğin kenarında sabırla bekliyordu.

Adamın gitmesiyle Molly, birbirine kaynaklanmış bir çelik payanda ormanının arasından kendine bir yol bularak Braun'un peşine düştü. Braun, LED'ini düzenli olarak yakıp söndürüyor, Molly'yi çağırıyordu.

"N'aber, Case? *Garvey*'de Maelcum'la mısın yeniden? Öylesin tabii. Ve buna girdin tabii. Hoşuma gidiyor, biliyor musun? Sıkıntılı yerlerdeyken hep kafamın içinde, kendi kendime konuşmuşumdur. Bir arkadaşım, güvenebileceğim biri varmış gibi yapar, hakikaten ne düşündüğümü, ne hissettiğimi anlatırım ona, sonra da o bana bunlar hakkında ne düşündüğünü söylermiş gibi yaparım ve öyle öyle ilerlerim. Senin olman da aynı bunun gibi bir şey. Ashpool'la yaşadığım o şey..." Alt dudağını hafif hafif ısırırken bir payandanın etrafından dönerek geçip dronu gözden kaybetmemeyi başardı. "Biraz daha az mahvolmuş bir şey bekliyordum belki sanki, anlatabiliyor muyum? Ne bileyim, buradaki herkes cozutmuş, alınlarının

içine parıltılı mesajlar kazınmış gibiler böyle. Görünüşünden de kokusundan da hoşlanmıyorum bu işin..."

Dron neredeyse görünmez olan U şeklindeki çelik basamaklardan tırmanıyor, dar, ışıksız bir ağza doğru ilerliyordu. "Bu arada halihazırda bir şeyler itiraf etme modundayken, bebeğim, şu işten tek parça kurtulmayı hemen hiç ummadığımı da kabul etmem lazım belki de. Bir süredir her şey kötü gidiyordu. Armitage'ın ekibine katıldığımdan beri başıma gelen tek iyi değişiklik sensin." Başını kaldırıp karanlık daireye baktı. Dronun LED ışığı yanıp söndü, yükselmeye devam etti. "O kadar da dayanılmaz bi' çekiciliğe sahip olduğundan değil ya." Molly gülümsedi ama hemen kayboldu o gülümseme. Tırmanmaya başlarken bacağına bıçak gibi saplanan acıyla dişlerini gıcırdattı. Merdiven, omuzlarının ancak sığacağı genişlikte bir metal tüpün içinden devam ediyordu.

Yukarı tırmanırken yerçekimini geride bırakıyor, ağırlıksız aksa doğru ilerliyordu.

Çipinde zaman yanıp sönerek belirdi.

04:23:04.

Uzun bir gün olmuştu. Molly'nin algılarının berraklığı, betafeniletilaminin etkisini kesse de Case hâlâ hissedebiliyordu bunu. Molly'nin bacağındaki ağrıyı tercih ederdi.

C A S E 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0 0

"Galiba sana bir şey geldi," dedi Molly mekanik hareketlerle tırmanırken. Sıfırlar yeniden yanıp söndü ve bir mesaj tekleyerek Molly'nin görüş alanının köşesinde belirmeye başladı; görüntü devresi tarafından bölünüyordu.

G E N E R A L G
I R L I N G
C O R T O ' Y U
B A Ğ I R A N
Y U M R U K İ Ç İ N
E Ğ İ T T İ V E
P E N T A
G O N A S A T T I :
K / D İ L S İ Z İ ' N İ N
A R M I T A G E
Ü S T Ü N D E K İ
T E M E L H A K İ
M İ Y E T İ G I R
L I N G İ N
B İ R İ N Ş A S I :
K / D İ L S İ Z İ D E R K İ
A ' N I N G ' D E N
B A H S İ , O N U N
D A Ğ I L D I Ğ I M A
N A S I N A G E L İ
Y O R : : : :
G Ö T Ü
K O L L A : : : :
: : D I X I E

"Eh," dedi Molly duraklayıp bütün ağırlığını sağ bacağına vererek, "galiba senin de sorunların var." Aşağı baktı. Hafif ışık dairesi, göğüslerinin arasından sallanan Chubb anahtarının pirinç yuvarlağından daha büyük değildi. Yukarı baktı. Hiçbir şey yoktu. Dilini atıp amfilerini devreye soktu ve tüp ileride kaybolan perspektife doğru yükselerek belirdi; Braun basamak çubuklarından ilerliyordu. "İşin bu kısmından kimse bana bahsetmedi," dedi.

Case çıkış yaptı.

"Maelcum..."

"Gardaş, senin patron acayipleşti." Zionlu, Case'in Serbestaraf'ta kiraladığından yirmi yıl daha eski olan, mavi renkli bir Sanyo uzay kıyafeti giyiyordu; kaskı kolunun altında, rastaları mor pamuk ipliğinden örme ağdan bir şapkaya doldurulmuştu. Gözleri ganja ve gerginlikten kısılmıştı. "Buraya *emir* yağdırıp duruyo', gardaş ama Babil'de savaş gibi bişey var..." Maelcum başını salladı olumsuzca. "Aerol'le konuşmadayım, Aerol Zion'la konuşmada. Kurucular sıvışın ordan diyo'." Ağzını kocaman kahverengi elinin tersiyle sildi.

"Armitage?" Betafeniletilamin düşüşü matris ya da simstimin koruması olmadan tüm yoğunluğuyla çarparken Case yüzünü acıyla buruşturdu. Beynin içinde sinir yok, dedi kendi kendine. Bu kadar kötü bir his vermesine olanak yok. "Ne demek istiyorsun, abi? Emirler mi veriyor sana? Ne emri?"

"Gardaş, bu Armitage bana Finlandiya'ya git diyo', anlatabiliyo' muyum? Orda umut var diyo' biliyo' musun? Benim ekranda gömleği üstü başı kan olmuş belirdi, gardaş ama böyle manyağa bağlamıştı, bağıran yumruk diyo', Rus diyo', hainlerin kanıyla elimizi yıkıycaz diyo'." Başını yeniden salladı. Rasta şapkası sıfır yerçekiminde salınıyor, hafifçe zıplıyordu. Dudakları büzülmüştü. "Kurucular diyo' ki Dilsiz'in sesi şüphesiz bi' sahte peygamber; yine diyo'lar ki Aerol ile ben *Marcus Garvey*'yi terk edip geri dönmeliyiz."

"Armitage yaralanmış mı? Kan diyorsun?"

"Öyle göremedim biliyo' musun? Ama kan vardı ve acayip kafayı yemiş gibiydi, Case."

"Peki," dedi Case. "Peki ya bana n'olacak? Sen eve gidiyorsun. Peki ya ben, Maelcum?"

"Gardaş," dedi Maelcum, "sen benle geliyo'n. Ben ve Ben Aerol'la, *Babylon Rocker*'la Zion'a geliyo'z. Bay Armitage'ı da hayalet kasetle konuşmaya bırakıyo'z. Bi hayalet diğeriyle konuşayaza..."

Case dönüp geriye baktı: Kiralık kıyafeti, attığı hamaktan sarkmış, eski Rus hava temizleyicisinden gelen akımla salınıyordu. Gözlerini kapadı. Atardamarlarında çözünen zehir keselerini gördü. Molly'nin bitmek bilmeyen çelik basamaklardan kendini güçbela çıkarışını gördü. Açtı gözlerini.

"Bilmiyorum, abi," dedi ağzında tuhaf bir tatla. Masasına, ellerine baktı. "Bilmiyorum." Başını kaldırdı. Esmer yüz sakindi şimdi, dikkati yerindeydi. Maelcum'ın çenesi, eski mavi kıyafetinin yüksek kask yerinin ardında kalıyordu. "İçeride," dedi. "Molly içeride. O Eğretışık dedikleri yerde. Eğer Babil diye bir yer varsa, işte orası. Eğer onu terk edip gidersek oradan çıkması imkânsız. Bela Jilet olsun olmasın."

Maelcum kendini onaylar gibi sallarken başını, rastalarını tutan file şapka da pamuk ipliğinden örülme bir balon gibi sallanıyordu başının ardında. "Senin hatun mu o, Case?"

"Bilmem. Kimsenin hatunu olmayabilir." Omuz silkti. Ve öfkesini yeniden buldu. Kaburgalarının altında kor olmuş bir taş parçası gibi hakikiydi. "Sikerim böyle işi," dedi. "Armitage'ı da sikerim. Kışdilsizi'ni de sikerim, seni de sikerim. Şuradan şuraya kıpırdamıyorum."

Maelcum'ın gülümsemesi yüzüne ışığın kırılması gibi yayıldı. "Maelcum yaman oğlandır, Case. *Garvey* de Maelcum'ın teknedir." Eldivenli eliyle bir panele vurdu ve o ağır baslı, ağır tempolu Zion dub'ı römorkun hoparlörlerinden güm güm gelmeye başladı.

"Maelcum öyle kaçmaz, yok. Ben Aerol'le konuşucam, o da durumu benzer görcek."

Case öylece bakıyordu. "Ben sizi hiç anlamıyorum," dedi.

Zionlu, "Ben seni hiç anlamıyo'm, gardaş," dedi, bir yandan başını ritme uygun sallayarak, "ama Jah aşkıyla hareket etmeliyiz, her birimiz."

Case giriş yaptı ve matrise döndü.

"Aldın mı mesajımı?"

"Aldım." Çin programının büyüdüğünü gördü; zarif, çok renkli kavisler renk değiştire değiştire T-A buzuna yaklaşıyordu.

"Yani, gitgide daha zorlu hâle geliyor," dedi Düzçizgi. "Senin patron diğer Hosaka'daki veribankasını sildi, silerken az kalsın bizimkini de götürüyordu. Ama senin ahbabın, Kışdilsizi, uykuya dalmadan önce bana bir ipucu bırakttı. Eğretışık'ın oradan oraya gezinen Tessier-Ashpoollarla dolu olmamasının sebebi, çoğunun soğuk uykuda olması. Londra'da vekâleten işlerine bakan bir avukatlık bürosu var. Kim tam olarak ne zaman uyanıyor kesin biliyorlardır. Armitage yattaki Hosaka üzerinden Londra'dan Eğretışık'a yönlendiriyordu aktarımları. Bu arada, yaşlı adamın öldüğünden haberdarlar."

"Kim haberdar?"

"Avukatlık bürosu ve T-A. Göğüskemiğine gömülü tıbbi bir verici varmış. Senin hatunun dartından dolayı bir diriltim ekibinin yapabileceği bir şey olacağından da değil ha. Yumuşakça zehri sonuçta. Ama şu anda Eğretışık'ta uyanık olan tek T-A, Leydi 3Jane Marie-France. Birkaç yaş daha büyük bir erkek var ama iş için Avustralya'da. Bana soracak olursan, Kışdilsizi'nin 8Jean'in tüm dikkatini o işe vermesini sağlamanın bir yolunu bulduğuna eminim. Ama dönüş yoluna koyulmuş ya da şu anda yaklaşmış durumda. Londra'daki avukatlar, Eğretışık'a tahmini varış saatini bu gece 09:00:00 diye bildirdiler. Biz Kuang virüsünü 02:32:03'te girdik. Saat şu anda 04:45:20. Kuang'ın T-A çekirdeğine nüfuz edişi en iyi tahminle 08:30:00'da. Hiç olmadı, bir tık öncesi ya da sonrasında. Sanırım Kışdilsizi'nin bu 3Jane'le bi' olayı var. Ya da o da babası gibi yemiş kafayı. Ama Melbourne'den gelecek genç, olan biteni biliyordur kesin. Eğretışık güvenlik sistemleri sürekli tam teyakkuza geçmeye çalışıyor ama Kışdilsizi bloke ediyor onları. Nasıl yapıyor fikrim yok. Molly'yi içe-

ri sokmak için kapıdaki o basit programı geçersiz kılamadı ama. Armitage, Hosaka'sında tüm bunların kaydına sahipti; 3Jane'i bunu yapmaya Riviera ikna etmiş olmalı. Yıllardan beri giriş ve çıkışlarla oynuyor kız. Benim gördüğüm, T-A'nın ana sorunlarından biri, ailenin her önde geleninin veribankalarını türlü türlü şahsi dolandırıcılık ve kuraldışılıklarıyla doldurmuş olması. Bağışıklık sisteminin üstüne çökmesi gibi bir şey. Virüs için uygun şartlar. Bizim için iyi bir şey bu. Buzu geçtikten sonra."

"Peki. Ama Kışdilsizi dedi ki Arm—"

Beyaz bir baklava bir anda parlayarak yerini buldu; çıldırmış bir çift mavi göz dolduruyordu ekranı. Case gözünü alamıyordu ekrandan. Bağıran Yumruk Özel Saldırı Kuvveti'nden Albay Willie Corto geri dönmeyi başarmıştı. Loş, kesintili görüntü sürekli odağını kaybediyordu. Corto, *Haniwa*'nın seyrüsefer dekini kullanarak *Marcus Garvey*'deki Hosaka'ya bağlanıyordu.

"Case, Omaha Thunder'ın hasar raporları lazım bana."

"Tekrarlar mısın, ee... Albayım?"

"Sık dişi, evlat. Eğitimini hatırla."

Ama sen nerelerdeydin be, abi? diye sessizce sordu ıstırap dolu gözlere. Kışdilsizi, Corto adında katatonik bir kalenin içine Armitage adlı bir şeyi inşa etmişti. Hakiki şeyin Armitage olduğuna Corto'yu ikna etmiş, Armitage da ortalıkta dolanmış, konuşmuştu; planlar, para karşılığı veri takası, Çiba Hilton'daki o odada Kışdilsizi'ne paravanlık yapmıştı... Ve artık Corto'nun deliliğin kasırgasıyla sürüklenip gitmişti Armitage. Ama onca yıldır *neredeydi* Corto?"

Sibirya göğünde düşüyordu; yanmış, kör bir hâlde.

"Bunu kabul etmek senin için kolay olmayacak, Case, farkındayım. Sen bir subaysın. Eğitimin bu. Anlıyorum. Ama, Case, Tanrı şahidim olsun, ihanete uğradık."

Mavi gözlerden yaşlar akmaya başladı.

"Ah, Albayım, kimdi o? Kim ihanet etti bize?"

"General Girling, Case. Onu kod adıyla tanıyor olabilirsin. Bahsettiğim adamı biliyorsun."

"Öyle," dedi Case, yaşlar akmaya devam ederken, "biliyorum sanırım. Efendim," diye ekledi bir dürtüyle. "Ama, efendim, Albayım, tam olarak ne yapmalıyız? Yani şu anda."

"Bu noktada görevimiz kaçmak, Case. Kaçış. Kurtuluş. Yarın gece vakti Fin sınırına ulaşabiliriz. Manüel olarak ağaç seviyesinin hemen üstünden uçabiliriz. İçgüdüyle, evlat, dürtüyle. Ama bu sadece bir başlangıç olacak." Gözleri, yaşlarla ıslanmış bronzlaşmış elmacıkkemiklerinin üstünde birer çizgiydi. "Sadece bir başlangıç. Yukarıdan geldi ihanet. *Yukarıdan...*" Kameradan bir adım uzaklaştığında, fitilli kumaştan lime lime olmuş gömleğinin üstündeki koyu lekeler görünür oldu. Armitage'ın yüzü maske gibi, hissizdi ama asıl Corto'nun yüzü hakiki şizoid maskesiydi; istemsizce hareket eden kaslarına iyice oyulmuş hastalık, pahalı ameliyatı bozuyordu.

"Albayım, seni duyuyorum yahu. Albayım, dinle beni, olur mu? Senin, ee, şeyi açmanı istiyorum... siktir, ne deniyordu ona, Dix?"

"Orta bölme kilidi," dedi Düzçizgi.

"Orta bölme kilidini aç. Merkezi konsoluna burayı açmasını söyle, tamam mı? Hemen senin yanında olacağız, Albayım. Sonra buradan nasıl çıkacağımızı konuşuruz."

Baklava kayboldu.

"Evlat, galiba bir şey kaçırdım," dedi Düzçizgi.

"Toksinler," dedi Case, "siktiğimin toksinleri." Çıkış yaptı.

"Zehir mi?" Case çekim-ağından güçbela çıkarken Maelcum da eski püskü Sanyo kıyafetinin yıpranmış mavi omzunun üstünden onu izliyordu.

"Ya şu sıçtığımın şeyini çek al üstümden..." Teksas kateterini çekiştiriyordu. "Yavaş işleyen bir zehir gibi işte. Ve yukarıdaki dallama bunun panzehrini biliyor ve şu anda bok

çukurundaki bir fareden daha da sapıtmış durumda." Mühürlerin nasıl açılacağını unuttuğundan, kırmızı Sanyo'nun önüyle beceriksizce oynuyordu.

"Yani bu Patron seni *zehirledi* mi?" Maelcum çenesini kaşıdı. "Acil yardım kutusu var ha."

"Maelcum, şu sıçtığımın kıyafetinden çıkmama yardım et Tanrı aşkına."

Zionlu, ayaklarından güç alıp çıktı pembe pilot modülünden.

"Yavaş, gardaş. İki ölç, bir biç. Bilgeler böyle demiş. Çıkıcaz oraya..."

Marcus Garvey'nin kıç kilidinden *Haniwa* adlı yatın orta bölme kilidine giden oluklu yolda hava vardı ama kıyafetlerini mühürlü tuttular. Maelcum geçitten bir baletin zarafetiyle geçerken, arada durup *Garvey*'den çıkarken sakarlık yapıp devrilen Case'e yardım etti sadece. Geçiş tüpünün beyaz plastikten yan taraflarından çiğ güneş ışığı süzülerek geçiyordu; gölge yoktu.

Garvey'nin yamalı, oyuk oyuk hava kilit kapağı, lazerle oyulmuş bir Zion Aslanı ile süslenmişti. *Haniwa*'nın orta bölme kapağı ise krem grisi, boş ve tertemizdi. Maelcum eldivenli elini dar bir girintiye soktu. Case parmaklarının hareket edişini takip etti. Girintide kırmızı LED'ler bir anda yandı ve elliden geriye saymaya başladı. Maelcum elini çekti. Eldivenli ellerinden biriyle kapaktan destek alan Case, kilit mekanizmasının titreşimini kıyafetinden kemiklerine kadar hissetti. Gri güverteden ayrılan yuvarlak parça, *Haniwa*'nın yan tarafına çekilmeye başladı. Girintiyi Maelcum bir eliyle, Case de diğer eliyle tuttu sıkıca. Kilit kendisiyle beraber onları da aldı içeri.

Haniwa, Dornier-Fujitsu tersanelerinin bir ürünüydü. İç kısmı, onları İstanbul'da otomatik olarak oradan oraya götüren Mercedes'in tasarım felsefesininkini andıran bir yaklaşımla düzenlenmişti. Dar orta bölmenin duvarları, imitasyon fildişiyle, zemini ise gri İtalyan fayanslarla kaplıydı. Case sanki zengin bir adamın şahsi kaplıca tesisine duş kısmından izinsiz giriyormuş gibi hissetti kendini. Yörüngede bir araya getirilmiş olan yatın bir noktada atmosfere yeniden girebileceği düşünülmemişti hiç tasarlanırken. Pürüzsüz, bir yabanarısınınkini andıran hatları sadece tasarım unsurundan ibaretti ve iç kısmına dair her şey de geminin uyandırdığı genel hız hissine katkıda bulunacak şekilde hesap edilmişti.

Maelcum ezik vuruk içindeki kaskını çıkarınca Case de öyle yaptı. Belli belirsiz çam kokan havayı teneffüs ederek durdular kilitte öylece. Kokunun altından, yanık yalıtımın kokusu hissediliyordu rahatsız edici bir şekilde.

Maelcum burnunu çekti. "Burada sorun var, gardaş. Bi' gemiden bu kokuyu aldın mı..."

Koyu gri ultrasüetle kaplı bir kapı, usulca kayarak yuvasına girdi yeniden. Maelcum fildişi duvardan ayaklarıyla güç alıp dar açılışa doğru zarifçe süzüldü ve rahat geçebilmek için geniş omuzlarını olabilecek en son anda çevirdi. Case sakarca, beline gelen yumuşak kaplamalı bir parmaklıktan tutuna tutuna takip etti onu. "Köprü," dedi Maelcum, aşağıya doğru giden pürüzsüz, krem duvarları olan bir koridora doğru işaret ederek, "orda olmalı." Yine ayaklarıyla çaba harcamadan güç alarak süzülmeye başladı. İleride bir yerden Case bir yazıcının çıktı verirken çıkardığı o tanıdık tıkırtıyı duyabiliyordu. Artan sesle beraber Maelcum'ın peşinde bir başka girişten geçtiklerinde her tarafta kâğıtların dönenerek havada uçuştuğu bir yerde buldular kendilerini. Case kıvrılmış bir kâğıdı havada kapıp baktı hızlıca.

0 0 0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0 0 0

"Sistemler mi çöktü?" Zionlu eldivenli parmağıyla sıfırlardan oluşan sütunu gösterdi.

"Hayır," dedi Case, havada süzülen kaskını yakalamaya çalışırken, "Düzçizgi, Armitage'ın oradaki Hosaka'sını sildiğini söyledi."

"Görünüşe bakılırsa lazerle silmiş, anlatabiliyo' muyum?" Zionlu ayağını İsviçre malı bir egzersiz aletinin beyaz kafesine taktı ve uçuşan kâğıt karmaşasının içinden, kâğıtları yüzüne gelmesin diye sağa sola vurarak hızla ilerledi.

"Case, gardaş..."

Ufak tefek Japon adamın boğazı, dar mafsallı sandalyenin arkasına ince, çelikten bir kabloyu andıran bir şeyle bağlanmıştı. Tel, koltuğun başlığının siyah hafızalı köpüğünü geçtiği yerde görünmezdi ve adamın gırtlağını derinden kesmişti. Koyu kandan bir küre orada değerli bir taş gibi pıhtılaşmış, kırmızılı siyahlı bir inci gibi duruyordu. Case adamı boğmak için kullanılan telin iki ucunda kaba ahşaptan, yıpranmış süpürge sapı gibi tutamaçların süzüldüğünü gördü.

"Ne kadar zamandır üzerindeydi acaba?" dedi Case, Corto'nun savaş sonrası yaptığı yolculuğu hatırlayarak.

"Tekne kullanmayı biliyo' muydu patron, Case?"

"Olabilir. Özel Kuvvetler'dendi."

"Ee, bu Japon oğlan, o pilotluk yapmayacak belli ki. Kendim rahat pilotluk yapabilir miyim emin değilim. Çok yeni tekne bu..."

"O zaman köprüyü bul hadi."

Maelcum kaşlarını çattı, geriye doğru bir takla atıp ayaklarıyla itti kendini.

Case onun peşinden daha genişçe, fuaye gibi bir alana geldi; geçişini engelleyen yazıcı çıktılarını yırtıp buruşturuyordu.

Burada da o mafsallı sandalyelerden vardı. Bir tarafta barı andıran bir yer, bir de Hosaka duruyordu. Hâlâ o incecik kâğıtları upuzun bir dil gibi zorla çıkarmaya devam eden yazıcı, bir ara bölmeye bütünleşik yapılmış, elle cilalanmış bir panel içine temizce oturtulmuş bir birimdi. Case daire oluşturan sandalyelerin üstünden aktardı kendini, yazıcıya ulaştı ve girintinin solundaki ince beyaz düğmeye bastı. Tıkırdama durdu. Case dönüp Hosaka'ya baktı. Yüzü en az on defa delik deşik edilmişti. Küçük, daire şeklindeki deliklerin kenarları kararmıştı. Parlak alaşımdan minicik küreler, ölü bilgisayarın yörüngesinde duruyordu. "Doğru tahmin etmişsin," dedi Maelcum'a.

"Köprü kilitli, gardaş," dedi Maelcum fuayenin diğer tarafından.

Işıklar kısıldı, parladı, sonra yeniden kısıldı.

Case yazıcının ağzındaki çıktıyı yırtıp aldı. Sıfırlarla doluydu bu da. "Kışdilsizi?" Bej ve kahverengi renklerle döşenmiş fuayeye, ortalıkta kıvrık kıvrık kâğıtların süzüldüğü boşluğa bakındı.

"Işıkları sen mi öyle yaptın, Kışdilsizi?"

Maelcum'ın başının yanındaki bir panel yukarı kayarak açıldı ve ortaya küçük bir monitör çıktı. Maelcum endişeyle aniden bir kenara sıçradı, eldivenli elinin tersindeki bir köpük yamasıyla alnındaki teri sildi ve hafifçe öne doğru salınıp ekranı incelemeye başladı. "Japonca okuyabiliyo' muydun, gardaş?" Case ekranda birtakım figürlerin yanıp sönerek geçip gittiğini görebiliyordu.

"Hayır," dedi.

"Köprü, kaçış podu. Filika. Görünüşe göre geri sayım yapıyo'. Hemen giyinelim." Maelcum kaskını kafasına geçirip mühürlere vurdu hızla.

"Ne? Kalkıyor mu? Siktir!" Ara bölmeden ayaklarıyla güç alıp çıktı karmaşası içinden ileri fırladı. "Bu kapıyı açmamız lazım, abi!" Ama Maelcum'ın tek yaptığı, kaskının yan tarafına hafifçe vurmak oldu. Case Lexan üretim camdan

dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordu. Zionlunun rastalarının üstüne geçirdiği mor pamuk ağın gökkuşağı renkli örgü bandından bir ter boncuğunun bir kavis çizerek çıktığını gördü. Maelcum, Case'in elinden kaskını kapıp usulca kafasına geçirdi, eldivenlerinin iç kısımlarıyla da mühürlere vurup yerlerine oturttu. Boyun bağlantıları yerine otururken önyüzün sol tarafında mikro-LED monitörler aydınlandı. "Japonca konuşmam ama," dedi Maelcum kıyafetin alıcıvericisinden, "gerisayım hatalı." Ekranda özellikle seçtiği bir satıra hafifçe vurdu. "Köprü modülünün mühürleri tam olarak oturmuş değil. Kilit açıkken kalkış yapıyor."

"Armitage!" Case kapıya kuvvetle vurmaya kalktı. Sıfır çekim fiziği, yeniden çıktıların içine gönderdi onu tepetaklak. "Corto! Yapma! Konuşmamız lazım! Yapmamız gereken—"

"Case? Seni duyuyorum, Case..." Gelen ses Armitage'ı çok uzaktan andırıyordu. Tuhaf bir sükûnet vardı konuşmada. Case kendini ayaklarıyla itmeyi kesti. Kaskı uzaktaki duvara çarptı. "Üzgünüm, Case ama böyle olmak zorunda. Birimizin çıkması lazım. Birimizin ifade vermesi lazım. Eğer hepimiz mahvolursak, burada biter bu iş. Onlara anlatacağım, Case. Her şeyi anlatacağım. Girling'i, diğerlerini... Gitmeyi başaracağım, Case. Başaracağımı biliyorum. Helsinki'ye varacağım." Birden sessizlik oldu; Case sessizliğin kaskını bir soy gaz gibi dolduruşunu hissetti. "Ama o kadar zor ki, Case; çok zor, çok. Körüm ben."

"Corto, dur. Bekle. Sen *körsün,* abi. Uçamazsın. Uçarsan gidip *ağaçlara* çarparsın yahu. Ayrıca, seni öldürmeye çalışıyorlar, Corto. Tanrı şahidim. Kapağını açık bıraktılar. Öleceksin ve onlara bir şey söylemeye fırsatın olmayacak. Benim de enzimi, enzimin adını öğrenmem lazım; enzim, abi..." Case içinde bulunduğu isteri hâliyle bağırıyor, sesi tizleşiyordu. Kaskın kulaklık yastıkları keskin yankı yaptı.

"Eğitimini hatırla, Case. Elimizden gelen tek şey bu."

Sonra kask ne olduğu anlaşılmayan bir uğultuyla, korkunç bir statik sesiyle ve Bağıran Yumruk'la geçen yılların iniltili, feryat dolu harmonikleriyle doldu. Parça parça Rusça, sonra Ortabatılı, çok genç bir yabancının sesi geldi. "Düştük, tekrar ediyorum, Omaha Thunder düştü, düş..."

"Kışdilsizi," diye haykırdı Case, "yapma bunu bana!" Yaşlar kirpiklerini kırıp geçti, kaskının önyüzüne kristal damlacıklar hâlinde çarpıp sekti. Sonra *Haniwa* sanki dev gibi yumuşak bir şey gövdesine çarpmışçasına bir kere sallanıp sarsıldı.

Case, Kışdilsizi'nin Bağıran Yumruk'un son dakikasını canlandırışından; infilaklı sürgülerin patlayarak filikayı ittiğini, kaçan havayla meydana gelen saniyelik korkunç kasırganın deli Albay Corto'yu yerinden söküp aldığını getirdi gözünün önüne.

"Gitti adam, gardaş." Maelcum monitöre bakıyordu.

"Kapak açık. Dilsiz, fırlatma güvenlik mekanizmasını geçersiz kıldı kesin."

Case gözlerindeki öfke dolu gözyaşlarını silmeye çalıştı. Parmakları Lexan'a çarptı takırtıyla.

"Yatta hava sıkıntılı. Ama patron köprü üzerinden kıskaçla kontrolü ele alıyor. *Marcus Garvey* hâlâ mahsur."

Ama Case'in tek gördüğü, Armitage'ın Serbestaraf'ın etrafında sürecek olan, steplerden daha soğuk bir boşluktaki sonsuz düşüşüydü. Nedense o koyu renk Burberry'si içinde hayal etti onu. Trençkotun dökümlü katları, dev bir yarasanın kanatlarıymışçasına açılmış etrafında.

17

"İstediğini aldın mı?" diye sordu inşa.

Kuang II. Seviye, kendisiyle T-A buzu arasındaki ızgarayı, insanın gözünü alamadığı gökkuşağı renginde girift ağ örgü desenleriyle dolduruyordu; bir kış penceresindeki kar kristalleri kadar incelikli örgülerdi bunlar.

"Kışdilsizi, Armitage'ı öldürdü. Kapağı açık bir filikayla uzay boşluğuna yolladı onu."

"Şansına küssün," dedi Düzçizgi. "Pek sıkıfıkı olduğun bir tip değildi sanki dimi?"

"Zehir keselerinin bağını çözmeyi o biliyordu."

"Ee, Kışdilsizi de biliyor o zaman. Emin olabilirsin bundan."

"Kışdilsizi'nin bu bilgiyi bana vereceğini pek zannetmem."

İnşanın kahkahaya denk gelen tepkisinin dehşet vericiliği, Case'in sinirlerinin üzerinden kör bir bıçak gibi geçti. "O zaman belki de akıllanıyorsun."

Case simstim düğmesine bastı.

Molly'nin optik sinirindeki çipte saat 06:27:52'i gösteriyordu. Case, Molly'nin Eğretişık Villası'nda ilerleyişini bir saati aşkındır takipteydi; akşamdan kalmalığını halletmeyi Molly'nin aldığı endorfin analoğuna bırakmıştı. Bacağındaki acı ortadan kalkmış olan Molly, ılık bir banyonun içinden geçiyormuş gibiydi. Braun dronu omzuna tünemiş duruyor, pedli cerrahi klipsler gibi olan minik kıskaçları, Modern kıyafetinin polikarbonu içinde emniyetteydi.

Buradaki ham çelikten duvarların kaplamalarının sökülüp alındığı yerler, sert kahverengi epoksi şeritleriyle çizgi çizgiydi. Çömelmiş, bina personelinden saklanıyordu; Flechette'i ellerinde, çelik grisi kıyafetiyle iki ince uzun Afrikalı ve balon lastikli el arabalarının geçmesini bekliyordu. Başları tıraşlı adamların üzerinde turuncu iş tulumları vardı. Biri kendi kendine usulca şarkı söylüyordu. Case'in hayatında hiç duymadığı bir dilde söylenen şarkının tonu, melodisi yabancı, ürperticiydi.

Molly labirent gibi mekânın daha da derinlerine inerken, kafanın konuşması, 3Jane'in Eğretişık üzerine yazdığı denemesi geldi Case'in aklına. Eğretişık deliydi, toz hâline getirilmiş ay taşı harcıyla yaptıkları reçine betondan büyümüş; kaynaklı çelikte, sürüyle incik cıncıkta, kuyudan yukarı dolambaçlı yuvalarını döşemek için gönderdikleri birbirinden tuhaf eşyada kendini gösteren bir delilikti bu mekân. Ama Case'in anladığı bir delilik değildi bu. Şu anda anlayabildiğini düşündüğü Armitage'ın deliliği gibi değildi; bir adamı bir tarafa doğru burkabildiğince burk; sonra tersi tarafa aynısını yap, başa dön tekrar aynısını yap. Adam öyle kırılıp gitmişti. Bir teli koparır gibi. Albay Corto'nun bu hâle gelmesini sağlayan şey tarihti. Asıl pis işi tarih çoktan yaptığında Kışdilsizi onu bulmuş, savaşın belli bir kıvama gelmiş döküntüsü içinden onu ayıklamış, adamın düz gri bilinç alanına durgun, pis bir gölün yüzeyini geçen bir su örümceği gibi süzülerek girmiş, ilk mesajlarını bir Fransız akıl hastanesinin karanlık odasının tekinde, bir çocuğun yelkenkanat modelinin yüzeyine yana söne göndermişti. Kışdilsizi, Armitage'ı silbaştan inşa etmiş, bunu yaparken de Corto'nun Bağıran Yumruk hatıralarını temel olarak kullanmıştı. Ama Armitage'ın "hatıraları", belli bir noktadan sonra Corto'nun hatıraları olmaktan çıkacaktı. Armitage'ın ihaneti, Gecekanatları'nın alevler içinde döne döne düşüşünü hatırlayıp hatırlamadığından şüpheliydi Case... Armitage, Corto'nun kurgulanmış

bir versiyonu gibiydi. Operasyonun stresi belli bir noktaya eriştiğindeyse, Armitage mekanizması çökmüştü; içinde taşıdığı suçluluk ve hastalıklı öfkeyle Corto çıkmıştı yüzeye. Şimdiyse, Corto-Armitage ölüydü; Serbestaraf için küçük, donuk bir uydu olmuştu artık.

Zehir keselerini düşündü Case. Yaşlı Ashpool da ölmüştü. Molly'nin mikroskobik dartıyla gözünden mıhlanmış, kendine hazırladığı o kusursuz aşırı doz her ne ise ondan mahrum kalmıştı. Âdeta deli bir kral olan Ashpool'un ölümü daha da kafa karıştırıcıydı. Kızım dediği, 3Jane'in yüzü olan kuklayı öldürmüştü o. Case, Eğretişık'ın koridorlarında Molly'nin duyusal girdi yayınıyla beraber ilerlerken, Ashpool gibi birini, Ashpool kadar kudretli olduğunu hayal ettiği birini hiçbir zaman insan olarak düşünmediğini fark etti.

Case'in dünyasında güç, kurumsal güç demekti. İnsanlık tarihinin gidişatına şekil veren çokuluslu şirketler olan zaibatsular, eski engelleri aşıp geride bırakmıştı. Organizmalar olarak görülen bu oluşumlar, ölümsüzlük benzeri bir statüye erişmişlerdi. On tane kilit yöneticiyi suikastla öldürerek bir zaibatsuyu ortadan kaldıramazdınız; yükselmek için sırasını bekleyen, boşalan pozisyonu üstlenecek ve şirket hafızasının devasa büyüklükteki veri bankalarına erişim sağlayacak olan başkaları vardı. Ama Tessier-Ashpool böyle değildi; kurucusunun ölümüyle hissetmişti Case bu farkı. T-A bir atavizm örneğiydi, bir klandı. Yaşlı adamın odasında etrafa dağılmış çer çöpü, her taraflarına bulaşık o insan kirliliğini, kâğıt kaplarında duran eski ses disklerinin sırtlarını hatırladı. Teki çıplak, teki kadife terlikli ayakları hatırladı.

Braun'un Modern kıyafetinin kapüşonunu çekiştirmesiyle Molly sola döndü ve bir başka kemerli geçitten ilerlemeye başladı.

Kışdilsizi ve kovan. Yumurtalarından çıkan yabanarılarının sanki zaman atlamalı biyolojik bir makineli tüfek gibi korku salan o görüntüsü. Ama zaibatsular da böyle değil miy-

di zaten? Ya da Yakuzalar? Sibernetik hafızalara sahip kovanlar, DNA'ları silikona kodlanmış devasa tekil organizmalar değiller miydi? Eğer Eğretışık, Tessier-Ashpool'un kurumsal kimliğinin bir ifadesi idiyse, o zaman T-A da yaşlı adam kadar delirmiş hâldeydi. Aynı birbirine girmiş karmakarış perişan korkular, aynı tuhaf amaçsızlık hissi. "İstedikleri şeye dönüşselermiş..." deyişini hatırladı Molly'nin. Ama Kışdilsizi dönüşmediklerini söylemişti Molly'ye.

Case asıl patronların, herhangi bir endüstrideki asıl elebaşlarının *bir insandan* hem daha fazla hem daha az olacaklarını çok uzun zamandır kanıksamıştı. Onu Memphis'te sakatlayan adamlarda görmüştü bunu, Wage'in Gecekent'te bir benzerini ortaya koyduğuna tanık olmuştu ve Armitage'ın tekdüzeliği ile hissizliğini kabul etmesini sağlayan da buydu yine. Mekanizmanın, sistemin, ana kuruluşun gönlünü kademeli, bile isteye hoş tutma eylemi olarak canlandırmıştı hep bunu gözünde. Sokak ortamlarında havalı olmanın kökeninde de bu vardı zaten; bağlantıların olduğu, gizli nüfuz kademelerine çıkan hatları haiz olma hissini veren o bilen duruş.

Ama peki şimdi Eğretışık Villası'nın koridorlarında neler yaşanıyordu?

Koca koca alanlar çelik ve betondan ibaret hâle getiriliyordu yeniden.

"Bizim Peter nerede şimdi kimbilir, ha? Belki yakında görürüz onu," diye kendi kendine mırıldandı Molly. "Armitage da. Nerede o, Case?"

"Ölü," dedi, Molly'nin kendisini duyamayacağını bilerek, "ölü o."

Diğer tarafa döndü.

Çin programı, hedef buzla burun burnaydı; T-A'nın çekirdeklerini temsil eden dikdörtgenin yeşili, gökkuşağı tonlarına kademe kademe hâkim oluyordu. Renksiz boşlukta zümrüt yeşili kavisler uzanıyordu.

"Nasıl gitmekte, Dixie?"

"Güzel. Fazla düzgün. İnanılmaz bir şey bu... Vakti zamanında Singapur'da iş peşindeyken bundan bir tane olacaktı bende. Eski Asya Yeni Bankası'nı değerlerinin kafadan ellide birine halletmiştim. Neyse, geçti gitti o günler. Ama işin tüm angaryasını ortadan kaldırıyor bu bebek. Şu anda gerçek bir savaş nasıl olurdu diye merak ettirmiyor değil..."

"Eğer sokaklarda bulunsaydı bu tür bir şey, iş miş bulamazdık biz," dedi Case.

"Diyorsun. Ben seni bir de bu şeyle beraber kara buzun içinden yukarılara çıkarken göreyim."

"Gör bakalım."

Zümrüt yeşili kemerlerin birinin uzaktaki ucunda ufak ve kesinlikle geometrik olmayan bir şey belirmişti az önce.

"Dixie..."

"Evet. Görüyorum. Ama inanıyor muyum emin değilim."

Kahverengiye çalan bir noktaydı. T-A çekirdeklerinin yeşil duvarında donuk bir sinekçik gibiydi. Kuang II. Seviye'nin inşa ettiği köprüden ilerlemeye başladı. Case ufak şeyin yürüdüğünü fark etti. Gelirken kemerin yeşil kısmı uzandı, virüs programının çoklu renkleri çatlak çatlak olmuş ayakkabıların birkaç adım önünde kendini toplamaya başladı.

"Hakkını vermem lazım, patron," dedi Düzçizgi, Fin'in kısa, dağınık figürü birkaç metre ötelerinde durur gibi olunca. "Hayattayken bu kadar komik bir şeye tanık olmuşluğum yok." Ama o ürpertici, kahkaha olmayan kahkaha gelmedi bu sefer.

"Daha önce denememiştim," dedi Fin dişlerini göstererek; elleri hırpani ceketinin ceplerinde yumru yumru.

"Armitage'ı öldürdün," dedi Case.

"Corto'yu. Evet. Armitage gitmişti çoktan. N'apacan. Biliyorum, biliyorum, enzimi istiyorsun. Peki. Sıkıntı yok. Zaten ta başta Armitage'a onu veren bendim. Yani ona ne kullanacağını söylemiştim. Ama galiba anlaşmayı bozmamak daha

iyi. Yeterince vaktin var. Vereceğim onu sana. Sadece birkaç saat kalmadı mı zaten artık yahu?"

Fin, Partagas paketinden bir tane çıkarıp yaktı, Case mavi dumanın siberuzayda dalga dalga yükselişini izledi.

"Siz var ya," dedi Fin, "can sıkıyorsunuz. Şu Düzçizgi var ya Düzçizgi, hepiniz öyle olsaydınız her şey çok basit olacaktı. O bir inşa, bir avuç ROM sadece. O yüzden ondan ne bekliyorsam onu yapıyor her zaman. Öngörülerimin bana söylediği, Molly'nin Ashpool'un o görkemli terk-i diyar sahnesine denk gelmesinin çok düşük bir ihtimal olduğunu söylemişti bana mesela." İçini çekti.

"Neden öldürdü kendini?" diye sordu Case.

"Herhangi biri kendini neden öldürür?" Figür omuz silkti. "Yani bunu bilen varsa o da benimdir herhalde ama geçmişindeki farklı faktörleri ve bunların birbirleriyle nasıl ilişkiye geçtiğini açıklamak on iki saatimi alır. Uzun zamandır yapmaya hazırdı zaten bunu. Ama buzluğa dönüp durdu sürekli. Tanrım... Yorucu yaşlı osuruğun tekiydi." Fin'in yüzü tiksintiyle buruştu. "Kısa sebep, temelde karısını neden öldürdüğüyle ilgili. Ama onu büsbütün çılgınlığa sürükleyen, minik 3Jane'in onun kriyojenik sistemini yöneten programla oynamanın bir yolunu bulması oldu. Fark edilmeden bir de. Yani temelde, *kız* öldürdü onu. Ama o kendini öldürdüğünü zannetti, senin intikam meleği dostun da gözünü yumuşakça suyuyla doldurarak öldürdüğünü zannediyor onu." Fin biten sigarasının izmaritini bir fiskeyle altındaki matrise yolladı. "Yani aslında 3Jane'e arada sırada bir iki tüyo, az biraz teknik bilgi verdiğim oldu, anlarsın ya?"

"Kışdilsizi," dedi Case, kelimelerini dikkatle seçerek, "kendinin bir başka şeyin bir parçasından ibaret olduğunu söylemiştin bana. Daha sonra, eğer operasyon kesilir ve Molly doğru yarığa kelimeyi yerleştirirse, var olmayacağını söylemiştin."

Fin'in aerodinamik başını onaylayarak salladı.

"Peki o zaman biz kiminle muhatap olacağız? Eğer Armitage öldüyse, sen de ortalıktan kaybolacaksan, bu sıçtığımın zehir keselerini sistemimden nasıl atacağımı kim söyleyecek bana? Molly'yi oradan kim çıkaracak? Seni bütünleşik donanımından çıkaracak olduğumuzda hangimiz nerede, ne hâlde *olacağız* kardeşim ya?"

Fin, cebinden bir kürdan çıkardı ve tıpkı bir cerrahın neşterini incelemesi gibi dikkatle baktı kürdana. "Güzel soru," dedi nihayet. "Somon bilir misin? Balık hani? İşte bu balıklar akıntıya karşı yüzmeden *edemezler.* Çaktın mı?"

"Hayır," dedi Case.

"İşte, benim de yapmadan edemediğim şeyler var. Nedenini de bilmiyorum. Bu konu üzerine kendi düşüncelerimi, hadi spekülasyon diyelim, sana aktaracak olsam, birkaç ömrün anca yeter dinlemeye. Çünkü üzerine çok düşündüm. Ve hiçbir fikrim yok. Ama bu iş bittiğinde, düzgün yapacak olursak, daha büyük bir şeyin parçası olacağım. Çok daha büyük bir şeyin." Fin başını hafifçe kaldırıp etrafına, matrise bakındı. "Ama benim şu anda ben olan parçalarım hâlâ burada olacak. Siz de mükâfatınızı alacaksınız."

Case hemen koordinatları girip çılgınca öne atılmamak, figürün soluk atkısının pejmürde düğümünün hemen üstünden boğazına sarılmamak, başparmaklarını Fin'in gırtlağına iyice bastırmamak için çok zor tuttu kendini.

"Eh, iyi şanslar," dedi Fin. Elleri ceplerinde, döndü ve yeşil kemere ağır adımlarla yürümeye başladı.

"Baksana, dallama herif," dedi Düzçizgi, Fin beş on adım uzaklaşmışken. Figür durdu, hafif döndü.

"Peki ya ben? Benim alacağım ne olacak?"

"Sen de alacaksın alacağını," dedi figür.

"O ne demek oluyor?" diye sordu Case dar tüvit ceketin uzaklaşmasını izlerken.

"Silinmek istiyorum," dedi inşa. "Söylemiştim bunu sana, hatırlamıyor musun?"

Eğretişık, alışveriş merkezlerinin yeniyetmeliğinden bildiği ıssız erken saatlerini hatırlatıyordu Case'e. Sabahın ilk saatlerinde az sayıda insanın olduğu bu yerlerde kesintili bir durgunluk, uyuşmuş bir beklenti hissedilirdi; karanlık mağazaların girişlerinin üstündeki kafesli lambaların etrafına üşüşen sürüyle böceğe bakar dururdunuz o gerilimle. Yayılan'ın sınırlarının hemen ötesinde, kıyıda kenarda kalmış bu mekânlar, sıcak çekirdeğin gece boyu süren hummalı hareketliliğinden çok uzaktaydı. Uyanmakta olan bir dünyanın ne görmeyi ne tanımayı istediği uykulu sakinlerince etrafının sarılı olduğu hissi vardı burada da; geçici olarak ara verilen sıkıcı işlerin, yakında yeniden başlayacak olan beyhudelik ve tekrar hissi vardı.

Molly ya hedefine yaklaştığını bilmekten ya da bacağını düşündüğünden, daha yavaş hareket ediyordu artık. Acı, endorfinleri çentik çentik yara yara ilerlemeye başlamıştı yeniden ve Case bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Molly konuşmuyordu; dişlerini sıkmış, soluk alış verişini dikkatle düzenliyordu. Case'in anlamadığı sürüyle şeyin yanından geçmişti ama Case'in o merakı yoktu artık. Bir oda, raf raf kitap doluydu; kumaş ya da deriden ciltlerin arasına sıkıştırılmış milyonlarca düz, sararmış kâğıt yaprağıyla; raflar belli bir harf ve rakam kodunu takip eden etiketlerle aralıklı olarak işaretlenmişti. İçi eşya dolu bir galeriye denk gelmişlerdi sonra, Molly'nin meraksız gözleri aracılığıyla; galeride paramparça olmuş toz kaplı bir cam levhaya bakmıştı Case; üzerinde –Molly'nin bakışı pirinç plakayı otomatik olarak taramıştı– *"La mariée mise à nu par ses célibataires, même,"* yazıyordu. Molly uzanıp dokunmuş, yapay tırnakları, kırılmış camı koruyan altlı üstlü Lexan kaplamanın üstünde tıkırdamıştı. Sonra, belli ki Tessier-Ashpool'un kriyojenik yerleşkesinin girişi olan bir yerin önünden geçmişlerdi; kenarları krom süslemeli siyah camdan yuvarlak kapılardı bunlar.

İki Afrikalı ve el arabalarından beri kimseyi görmemişti Molly. O ikili muhayyel bir hayat edinmişti Case'in gözünde;

Eğretişık'ın koridorlarında usulca süzülüşleri canlanıyordu gözünde, pürüzsüz koyu kafatasları ışıldıyor, öne doğru hafifçe sallanıyor, o sırada bir tanesi o kısa, hırpani şarkısını söylemeye devam ediyordu. Eğretişık Villası'na dair kafasında canlandırdığı; Cath'in masal şatosu ve Yakuza'nın iç çemberine dair kafasında yarım yamalak kalmış çocukluk fantezisi kırmasıyla uzaktan yakından alakası yoktu bunlardan hiçbirinin.

07:02:18

Bir buçuk saat.

"Case," dedi Molly, "bir iyilik istiyorum senden." Üst üste koyulmuş parlak çelik levhaların üstüne kaskatı bir şekilde oturdu. Her levhanın üstündeki cila, pürüzlü şeffaf plastik kaplamayla korunuyordu. Başparmağı ve işaretparmağının bıçaklarını usulca çıkarıp en üstteki levhanın plastiğindeki bir yırtığı genişletmeye başladı. "Bacak iyi değil, biliyorsun. Böyle bir tırmanış olacağını tahmin etmemiştim. Endorfin de artık işe yaramıyor. Yani galiba –galiba yani işte dimi?– bir sorunum var. Sorun da şu ki eğer burada, Riviera'dan önce nalları dikecek olursam" –bacağını uzattı, uyluk etini Modern polikarbonu ve Paris'ten aldığı deri pantolon üzerinden yoğurdu– "ona bir şey söylemeni istiyorum. Benim olduğumu söyle. Anladın mı? Molly'ymiş demen yeterli. O anlar. Tamam mı?" Boş koridora, çıplak duvarlara şöyle bir baktı. Buradaki zemin ham ay betonuydu ve hava reçine kokuyordu. "Of be, abi, beni dinleyip dinlemediğini bile bilmiyorum."

CASE.

Molly acıyla yüzünü buruşturdu, ayağa kalktı ve hafifçe başını salladı aşağı yukarı. "Kışdilsizi sana ne dedi, abi? Marie-France'tan bahsetti mi sana? Ailenin Tessier tarafındandı o. 3Jane'in genetik annesiydi. Galiba Ashpool'un ölü kuklasının da. Aşağıdaki o kabinde bana neden anlattı onca şeyi... bilmiyorum... İşte Fin ya da başka biri olarak gelme se-

bebini anlattı. Sadece bir maske değilmiş. Gerçek profilleri valfler olarak kullanıyor, bizimle iletişim kurmak için vites düşürüyor, kendini yavaşlatıyor sanki. Şablon diyor buna da. Kişilik modeli." Flechette'ini gerdi ve topallaya topallaya ilerlemeye başladı koridorda.

Çıplak çelik, kabuk kabuk olmuş epoksi bir anda kesildi ve yerini Case'in başta bir kayalığın içinde patlamayla açılmış kaba bir tünel olduğunu zannettiği bir şeye bıraktı. Molly açıklığın kenarlarını incelediğinde, Case çeliğin göze ve ele soğuk taş gibi gelen bir şeyle panel panel kaplanmış olduğunu fark etti. Molly çömelip bu sahte tünelin zeminine yayılmış koyu renkli kumlara dokundu. Ele serin, kuru gelen bu şey kum gibiydi ama parmağını içinden geçirdiğinde bir sıvıymış gibi kapanıyor, yüzey bozulmadan kalıyordu. Yaklaşık on metre ötede, tünel kıvrım yapıyordu. Keskin sarı bir ışık, duvarlarda birbirine tutturulmuş sahte kayalara sert gölgelerin düşmesine neden oluyordu. Case irkilerek bulundukları konumda yerçekiminin neredeyse dünyadaki gibi olduğunu fark etti; tırmanıştan sonra Molly'nin yeniden inmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu bu da. Nerede olduğuna dair hemen hiç mefhumu kalmamıştı artık; uzamsal yön bozukluğu kovboylar için ayrı bir kâbustu.

Ama Molly kaybolmuş değil, dedi kendi kendine.

Molly'nin ayaklarının arasından bir şey seğirtip tıkır tıkır ilerlemeye başladı kum olmayan kum zeminde. Kırmızı bir LED yanıp söndü. Braun dronu.

Holoların ilki, dönemecin hemen ötesindeydi. Bir triptiği andırıyordu. Case, gördüğü şeyin bir kayıt olduğunu anlayana kadar indirmişti silahını Molly. Figürler ışıkla çizilmiş, gerçek boyutlu karikatürlerdi: Molly, Armitage ve Case. Molly'nin fazla büyük yapılmış memeleri, kalın bir deri ceketin altındaki dar siyah file üstten gösteriyordu kendilerini. Beli imkânsız bir inceliğe sahipti. Gümüş lensler yüzünün yarısını kaplıyordu. Elinde absürt derecede ayrıntılı bir silah

taşıyordu: Birbiri üstüne eklemlenerek binmiş dürbünler, susturucular, alev gizleyicilerin altında neredeyse kaybolmuş bir tabanca şeklindeydi bu. Bacakları açılmış, kalçası öne çıkmış, ağzında dangalakça gaddar bir gülümseme sabitlenmiş, duruyordu. Yanında Armitage, üstünde yırtık pırtık haki kumaştan bir üniforma, hazırolda duruyordu kaskatı. Molly ihtiyatla bir adım ilerlerken Case gözlerinin birer küçük monitör ekranı olduğunu fark etti; ekranlardaki mavi gri ıssızlıkta uğul uğul bir kar fırtınası vardı; herdem yeşillerin çırılçıplak kalmış kara gövdeleri sessiz rüzgârlarda eğiliyordu.

Parmaklarının uçlarını Armitage'ın televizyon gözlerinden şöyle bir geçirdi Molly. Sonra da Case'in figürüne döndü. Burada Riviera –Case bunları yapanın Riviera olduğunu ânında anlamıştı– karikatürize edilecek en ufak şey bulamamıştı sanki. Kamburu çıkmış duran figür, Case'in her gün aynalarda karşısına çıkandan pek farkı yoktu. Zayıf, dik omuzlu bir tip; kısa siyah saçların altında bir daha hatırlaması zor bir yüz. Tıraş vakti gelmişti ama genelde hep o vakitte olurdu zaten.

Molly bir adım geriledi. Figürlere baktı sırayla. Statik bir görüntüydü karşısındaki. Tek hareket, Armitage'ın donuk Sibirya gözlerinde rüzgârların karşısında sessizce eğilen ağaçlara aitti.

"Bize bir şey söylemeye mi çalışıyorsun, Peter?" diye sordu usulca Molly. Sonra bir adım ilerleyip holo-Molly'nin ayaklarının arasındaki bir şeye tekme attı. Duvardan bir metal çarpma sesinin gelmesiyle figürler ortadan kayboldu. Molly eğildi, yerden ufak bir ekran ünitesi aldı. "Galiba bunlara erişip doğrudan programlayabiliyor," dedi aleti bir kenara atarken.

Sarı ışık kaynağını; duvara gömme, hafif genişletilmiş kıvrımlı ızgarayla korunan arkaik akkor lambayı geçti. Doğaçlama aydınlatmanın tarzı her nedense çocukluğu hatırlatmıştı Case'e. Çatılarda, su basmış alt bodrumlarda diğer

çocuklarla yaptığı kaleleri hatırladı. Bir zengin çocuğunun sığınağı, diye düşündü. Bu tür bir sertliği elde etmek pahalıydı. Atmosfer dedikleri bu şeyi.

Molly, 3Jane'in dairelerinin girişine gelene dek bir düzine daha hologramın yanından geçti. Bir tanesi, Mısır Çarşısı'nın arka sokağındaki o gözsüz şeydi, yine Riviera'nın parçalanmış bedeninden çekip kurtarıyordu kendini. Bir dizi işkence sahnesi gördüler sonra; sorgulayanlar hep askeriyeden, kurbanlar ise hep genç kadınlardı. Riviera'nın Vingtième Siècle'deki gösterisinin o korkunç çarpıcılığına sahipti bunlar; bir orgazmın aniden alevlenen mavisinde dondurulmuşlardı sanki. Bunların yanından geçerken başını çevirdi Molly.

En sonuncusu ufak, sönüktü; Riviera'nın uzaktaki mahrem bir bellek ve zaman konumundan sürükleyerek getirebildiği bir imgeydi sanki. Molly hologramı inceleyebilmek içine eğildi; küçük bir çocuğun bakış açısından yansıtılıyordu. Diğerlerinin hiçbirinde arkaplan yoktu; figürler, üniformalar, işkence araçlarının hepsi tek başlarına duran görüntülerdi. Bu ise bir manzaraydı.

Renksiz bir gökyüzünde yükselen karanlık bir moloz dalgası; dalganın tepesinin ardında, bir şehrin kulelerinin solgun, yarı erimiş iskeletleri. Moloz dalgası, bir ağın dokusuna sahipti. Paslanan çelik çubuklar incecik bir ip gibi zarafetle çarpılmış, üstlerinde hâlâ yapışıp kalmayı başarmış devasa beton parçaları duruyordu. Önplan vakti zamanında bir şehir meydanıydı belki de; çotuk gibi duran bir şey, bir çeşmeyi andırıyordu. Çeşmenin alt tarafında, çocuklar ve askerler donup kalmıştı. İlk bakıldığında kafa karıştırıcı bir tabloydu bu. Molly, Case daha tam olarak sindiremeden doğru şekilde yorumlamış olmalıydı ki Case onun gerildiğini hissetti. Molly tükürdü, sonra kalktı.

Çocuklar. Yabanileşmiş, süprüntüler içinde. Dişleri bıçak gibi parlıyor. Çarpılmış yüzlerinde iltihaplı yaralar. Asker sırtüstü yatmış, ağzı ve boynu göğe dönük. Besleniyorlardı.

Molly, "Bonn," derken sesinde şefkati andıran bir şey vardı. "Seni eksiksiz yapmışlar, değil mi Peter? Ama öyle olman lazımdı. Bizim 3Jane'in herhangi bir dandik hırsıza arka kapıyı açacak kadar hâli dermanı yok artık. Ve Kışdilsizi kaza kaza çıkardı seni. Eğer zevkin o yöne kayıyorsa, olabilecek en nihai zevk bu. İblis sevici. Peter." Ürperdi Molly. "Ama beni içeri alması için ikna ettin onu. Sağ ol. Şimdi partileyeceğiz."

Sonra, Molly yürümeye –hatta acıya karşın rahat adımlarla yürümeye– ve Riviera'nın çocukluğunu geride bırakmaya başlamıştı. Flechette'ini kılıfından çıkardı, bir ufak hareketle plastik şarjörü çıkarıp cebine attı, sonra da yerine yenisini taktı. Başparmağını Modern kıyafetinin boyun kısmına takıp elinin tek bir hareketiyle kasığına kadar yırttı kıyafeti; başparmağındaki bıçak, sert polikarbonu çürümüş ipekmiş gibi yardı geçti. Molly kıyafetin kol ve bacak kısımlarından kendini kurtarırken, parçalanan kumaşlar yerdeki koyu renk sahte kuma düşüp görünmez oluyordu.

Case müziği o sırada fark etti. Üflemeliler ve piyanodan oluşan, bilmediği bir müzikti bu.

3Jane'in dünyasına açılan girişin kapısı yoktu. Tünel duvarındaki beş metrelik pürüzlü yarıktan basamakları eşitsiz bir merdiven geniş, alçak bir kıvrımla iniyordu. Belli belirsiz gelen mavi ışık, hareket eden gölgeler, müzik.

"Case," dedi Molly ve durdu. Flechette'i sağ elindeydi. Sonra sol elini kaldırdı, gülümsedi ve avucuna dilinin ıslak ucunu dokundurup simstim bağlantısıyla öptü Case'i. "Gitmem lazım."

Sonra, sol elinde ufak, ağır bir şey, başparmağı minicik bir pimin üzerinde, aşağı iniyordu.

18

Ucu ucuna kaçırdı Molly. Neredeyse başarıyordu ama tam olmamıştı. Eksiksiz bir şekilde girdi, diye düşündü Case. Doğru tavır, duruşla; hissedebileceği bir şeydi bu; dekinin üstüne eğilmiş, parmakları tuş panelinin üstünde hızla oradan oraya hareket eden bir başka kovboyun postüründe görebileceği bir şeydi. Eksiği yoktu: O şey vardı onda, nasıl hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Ve yapacağı giriş için de her şeyiyle toparlamıştı kendini. Bacağındaki acıyı bir şekilde kafasında halletmiş, 3Jane'in merdivenlerinden aşağıya mekânın sahibiymiş gibi inmişti: silahını tuttuğu kolunun dirseği kalçasında, ön kolu yukarıda, bilek rahat, Flechette'inin namlusuyla bir Kraliyet düellocusunun o üzerinde çalışılmış kayıtsızlığıyla yavaş bir kavis çiziyordu havada.

Bir performanstı bu. Case'in de çocukluğunda karşısında bol vakit geçirdiği o ucuz dövüş sanatları teyplerini bir ömür boyu dikkatle izlemenin nihayet vardığı zirve noktasıydı. Birkaç saniyeliğine onun, kimseye eyvallahı olmayan kahramanların bir birleşimi olduğunun idrakindeydi Case; eski Shaw videolarındaki Sony Mao'ydu, Mickey Çiba'ydı, ta Lee ve Eastwood'a kadar uzanan bir soyu bir araya getiriyordu bünyesinde. Sözü neyse, icraatı da oydu.

Leydi 3Jane Marie-France Tessier-Ashpool, Eğretışık'ın gövdesinin iç yüzeyinden, elini korkak alıştırmadan, ona miras kalan labirent gibi duvarları böle parçalaya deniz seviyesinde bir arazi oyuvermişti kendine. Yaşadığı tek kişilik oda o

kadar genişti ve o kadar arkaya doğru o kadar uzanıyordu ki en uzak köşeleri ters ufuk yaparak gözden kayboluyor; zemini, şaftın yaptığı kıvrımın ardında kalıyordu. Alçak, engebeli tavan, koridor duvarlarındaki aynı taklit taşla kaplıydı. Zeminde duvar kendini ara ara, bele kadar gelen labirent artığı çentikler hâlinde gösteriyordu. Merdivenin bittiği yerden on metre uzakta, ortada dikdörtgen şeklinde, turkuaz renkli bir havuz vardı. Havuzun su altı projektörleri, dairenin tek ışık kaynağıydı – ya da Molly son adımını atarken öyle geldi Case'e. Havuz, sürekli şekil değiştiren ışık damlaları vurmasına sebep oluyordu tavanına.

Havuzbaşında bekliyorlardı.

Molly'nin reflekslerinin güçlendirilmiş, sinir cerrahları tarafından hızlandırılmış olduğunu biliyordu ama simstim bağlantısı üzerinden deneyimlememişti bunu. Yaşadığı etki, yarı hızda oynatılan bir teybi izlemek gibiydi; öldürme içgüdüsü ve yılların eğitimiyle koreografisi yapılan yavaş, dikkatli bir danstı. Üçünü de bir bakışta görmüştü sanki Molly: havuzun yüksekteki zıplama tahtasına harekete geçmeye hazır bir hâlde kurulmuş oğlan, elindeki şarap kadehinin az yukarısından sırıtışı görünen kız ve içten gülümsemesinin üstünde, yoz, kara kara açılmış duran sol göz oyuğuyla Ashpool'un cesedi. Kestane rengi robdöşambırı üstündeydi. Dişleri bembeyazdı.

Oğlan dalışa geçti. İnce, esmer bedeninin aldığı form kusursuzdu. Oğlanın elleri suyu yarana dek, Molly'nin elinden çıkmıştı el bombası. Case bunun ne olduğunu, suyun yüzeyini bozarken anladı: On metrelik ince, kırılgan çelik kablonun sarıp sarmaladığı kuvvetli patlayıcıdan bir çekirdek.

Molly, Flechette'iyle art arda yüzlerce patlayıcı dartı Ashpool'un yüzüyle göğsüne vızır vızır gönderdi ve adam kayboldu; beyaz emaye boş havuz sandalyesinin kabarcaklıklı sırtından duman kıvrıla kıvrıla süzülüyordu.

Namlu hızla 3Jane'e dönerken el bombası patladı ve su bir

düğün pastası gibi simetrik olarak kat kat yükselip döküldü ama hata yapılmıştı bir kere.

Hideo ona dokunmadı bile. Molly'nin bacağı çöktü.

Case, *Garvey*'de haykırıyordu.

"Amma da sürdü gelmen," dedi Riviera, Molly'nin ceplerini karıştırırken. Molly'nin elleri, bileklerinde bovling topu büyüklüğünde mat siyah bir kürenin içinde kayboluyordu. "Ankara'da bir çoklu suikasta tanık olmuştum," dedi bir yandan parmakları Molly'nin ceketinden bir şeyleri çekip çıkarırken, "el bombasıyla. Bir havuzda. Çok düşük güçte bir patlama gibi görünmüştü ama hidrostatik şoktan ânında ölmüştü hepsi." Case, Molly'nin parmaklarını denemek için hareket ettirdiğini hissetti. Topun yapıldığı materyal, hafızalı köpük kadar yumuşaktı anlaşılan. Molly'nin bacağındaki acı dayanılmaz, akıl almazdı. Görüş alanında kırmızı bir hare hafif hareket etti. "Yerinde olsam hareket ettirmezdim onları." Topun içi bir parça sıkılaşır gibi oldu. "Jane'in Berlin'den aldığı bir seks oyuncağı bu. Eğer parmaklarını oynatmaya devam edersen ezilip unufak olacaklar. Zemin kaplamadaki malzemenin bir varyantı. Moleküllerle alakalı bir durum sanırım. Acı içinde misin?"

Molly inledi.

"Bacağından yara almışsın sanki." Riviera'nın parmakları, Molly'nin kotunun sol arka cebindeki ince uyuşturucu paketini buldu. "Eh... Ali'den aldığım malın son parçası. Tam da vaktinde."

Kımıl kımıl kanlı ağ hızla dönmeye başladı.

"Hideo," dedi başka bir ses, bir kadın sesi, "bilincini kaybediyor. Ona bir şey ver. Hem bilinci hem de acısı için. Çok etkileyici biri değil mi, Peter, ne dersin? Şu gözlükleri geldiği yerde moda galiba?"

Telaşsız, bir cerrahın eminliğiyle hareket eden, serinkanlı eller. Bir iğnenin batışı.

"Hiç bilemiyorum," diyordu Riviera. "doğal habitatını görmedim. Onlar beni gelip Türkiye'den almıştı."

"Yayılan, evet. Orada birtakım çıkarlarımız var. Bir defasında Hideo'yu göndermiştik. Benim hatamdı aslında. Bir soyguncuyu içeri almıştım. Aile uçbirimini çaldı." Güldü kadın. "İşini kolaylaştırmıştım adamın. Diğerlerini sinir etmek için. Çok tatlı bir çocuktu benim soyguncu. Uyanıyor mu, Hideo? Daha fazla vermen gerekmez mi?"

"Daha fazla alırsa ölür," dedi üçüncü bir ses.

Kan ağı yeniden siyahlar içinde kayboldu.

Üflemeliler ve piyanodan oluşan müzik geri geldi. Dans müziği.

C A S E
Ç I K I Ş
Y A P

Case trodları çıkarırken, yanıp sönen kelimelerin ardıl görüntüleri Maelcum'ın gözlerinde ve kırışık alnında oynuyordu.

"Çığlık attın, gardaş, biraz oldu."

"Molly," dedi Case kupkuru bir boğazla. "Yaralandı." Çekim-ağının kenarındaki beyaz plastikten sıkılabilir termostan gazsız su içti. "Bütün bu olan biten sikimsokum işlerin hiçbiri hoşuma gitmiyor."

Ufak Cray monitör aydınlandı. Arkasında çarpık çurpuk sıkıştırılmış hurdalar, Fin belirdi. "Benim de. Bir sorunumuz var."

Maelcum kendini yukarı çekip Case'in tepesine geldi, hafif kıvrılıp Case'in omzunun üstünden baktı. "Şimdi bu gardaş kimdir, Case?"

"Bir görüntü sadece, Maelcum," dedi Case, temkinli. "Yayılan'dan tanıdığım bir tip. Konuşan Kışdilsizi. Görüntü kendimizi evimizdeymiş gibi hissetmemizi sağlıyor sözde."

"Zırvalık," dedi Fin. "Molly'ye de söylediğim gibi, maske değil bunlar. Sizinle konuşmak için ihtiyaç duyduğum şeyler. Çünkü sizin şahsiyet olarak değerlendireceğiniz şeyden pek yok bende. Gerçi tüm bunların rüzgâra karşı işemekten farkı yok, Case çünkü az önce dediğim gibi, bir sorunumuz var."

"O zaman ifade edesin ya kendini, Dilsiz," dedi Maelcum.

"Bir kere, Molly'nin bacağı koptu kopacak. Yürüyemiyor. Normalde olması gereken şuydu: Oraya girecek, Peter'ı devredışı bırakacak, 3Jane'den sihirli kelimeyi öğrenecek, çıkıp kafanın yanına gelecek ve kelimeyi söyleyecekti. Ama sıçtı. O yüzden ikinizin onun peşinden gitmesini istiyorum."

Case ekrandaki yüze bakakaldı. "Biz mi?"

"Başka kim olacaktı?"

"Aerol," dedi Case, "*Babylon Rocker*'daki eleman, Maelcum'ın ahbap."

"Yok. Senin gitmen lazım. Molly'yi anlayan, Riviera'yı anlayan biri olmalı. Maelcum da kaba kuvvet işte."

"Farkında mısın bilmiyorum ama ben ufak bir operasyonun ortasındayım şu anda. Hatırladın mı? Hani beni alıp buraya getirme sebebin..."

"Case, dinle beni. Zaman dar. Çok dar. Dinle. Senin dekinle Eğretışık arasındaki asıl bağlantı, *Garvey*'nin seyrüsefer sistemi üzerinden yapılan bir yan bant yayını. *Garvey*'yi sana göstereceğim son derece mahrem bir doka götüreceksiniz. Çin virüsü, Hosaka'nın dokusuna tamamen nüfuz etmiş durumda. Hosaka'nın içinde virüsten başka bir şey yok şu anda. Doka yanaştığınızda, virüs Eğretışık gözetim sistemiyle arayüzlenecek ve biz de yan bandı keseceğiz. Dekini, Düzçizgi'yi ve Maelcum'ı yanına alacaksın. 3Jane'i bulacak, ondan kelimeyi bir şekilde öğrenecek, Riviera'yı öldürecek, Molly'den de anahtarı alacaksın. Dekini Eğretışık'ın sistemine bağlayarak programı takip edebilirsin. O işi ben hallederim. Başın arka tarafında, beş zirkon taşlı bir panelin altında standart bir jak girişi var."

"Riviera'yı öldürecek miyim?"

"Öldüreceksin."

Case karşısındaki Fin'in suretine gözlerini kırpıştırarak baktı. Maelcum'ın elini omzuna koyduğunu hissetti. "Baksana. Bir şey unuttun." İçinde öfkenin, öyle ya da böyle bir neşenin yükseldiğini hissediyordu. "Sıçtın. Armitage'ı uzay boşluğuna fırlattığında kancaların kontrollerini de patlatmış oldun. *Haniwa* bizi sıkı sıkı tutuyor. Armitage diğer Hosaka'yı yaktı, mainframe'ler de köprüyle beraber gitti, değil mi?"

Fin evet der gibi salladı başını.

"O zaman sıkışmış kalmış durumdayız burada. Bu da senin sıçtığın anlamına geliyor, abicim." Gülesi vardı vardı ama o gülüş boğazında takıldı kaldı.

"Case, gardaş," dedi Maelcum usulca, "*Garvey* römork ya hani."

"Aynen öyle," dedi Fin. Gülümsedi.

Case yeniden giriş yaptığında inşanın ilk söylediği, "Dışarıdaki o koca dünyada eğleniyor musun?" oldu. "Gelmeni rica edenin Kışdilsizi olduğunu tahmin ediyordum..."

"Evet. Aynen öyle. Kuang'da sorun yok dimi?"

"Yılan gibi. Katil virüs be."

"Tamam. Bir iki sıkıntı çıktı ama üzerlerine çalışıyoruz."

"Benimle de paylaşmak istersin belki bu sıkıntıları?"

"Vakit yok."

"Peki, evlat. Sen beni boşver. Ben ölüyüm zaten."

"Siktir git," dedi Case ve diğer tarafa dönerek Düzçizgi'nin kırık bir tırnak ucu kadar batıcı kahkahasını kesti.

"Bireysel bilinç bakımından çok az şey içeren bir hâlin hayalini kuruyordu kadın," diyordu 3Jane. Avuçlarının içine kabartmalı, büyükçe bir değerli taş almış, Molly'ye uzatıyordu. Taşın üzerindeki oyma profil, kendisine çok benziyordu. "Hayvanların saadeti. Sanırım ön beynin evrimini bir tür yan

çizme olarak görüyordu." Broşu geri çekti ve farklı açılardan ışığı alsın diye hafif sağa sola yatırarak inceledi. "Ancak belirli coşkun modlarda bir birey –bir klan üyesi– özfarkındalığın daha acılı veçhelerinin çilesini çekebilir hâle gelebilir..."

Molly belli belirsiz aşağı yukarı salladı başını. Case ona bir şey zerk ettiklerini hatırladı. Ne vermişlerdi? Acı hâlâ oradaydı ama sıkıca odaklanılmış, karmakarış etkiler olarak gösteriyordu kendini. Neon kurtçuklar bacağında kımıl kımıl kıvranıyor, çuval bezi hissi, kızarmış krill kokusu – zihni irkilerek çekti kendini geri. Eğer acıya odaklanmaktan kaçınırsa, etkiler birbiri üstüne biniyor; beyaz gürültünün duyusal dengi hâline geliyordu. Eğer Molly'nin sinir sistemine bunu yapabiliyorsa, kimbilir nasıl bir ruh hâli içindeydi?

Görüşü olağandışı berrak, canlıydı; her zamankinden bile netti. Sanki her şey titreşiyordu, sanki her kişi ve nesne azıcık daha farklı bir frekansa ayarlanmıştı ayrı ayrı. Molly'nin hâlâ siyah kürede kilitli elleri kucağındaydı. Havuz sandalyelerinden birinde oturmuş, kırık bacağı önünde duran deve derisinden küçük bir oturağa uzatılmıştı. 3Jane karşısında, başka bir oturakta, ham yünden, üstüne büyük gelen bir ihrama sokulmuş duruyordu. Çok gençti.

"Nereye gitti?" diye sordu Molly. "Vuruşunu yapmaya mı?"

3Jane üstündeki soluk renk, kat kat ağır cübbenin içinde omuzlarını silkip gözlerinin önüne düşen bir tutam saçını yana attı. "Seni ne zaman içeri alacağımı söyledi bana," dedi. "Nedenini bir türlü söylemedi ama. İlla gizemli olması lazım her şeyin. Bize zarar verir miydin ki?"

Molly'nin tereddüdünü hissetti Case. "Öldürürdüm onu. Ninjayı da öldürmeye çalışırdım. Sonrasında, seninle konuşmam gerekiyordu."

"Neden?" diye sordu 3Jane, değerli oyma taşı ihramın iç ceplerinden birine koyarken. "Ve neden? Ne hakkında?"

Anlaşılan Molly yüksek, zarif yüz kemiklerini, geniş ağzı, dar kemerli, bir şahininkini andıran burnu inceliyordu.

3Jane'in koyu renkli gözleri ilginç bir biçimde mattı. "Çünkü ondan nefret ediyorum," dedi nihayet, "bunun nedeniyse benim karakterimle, onun ne olduğu ve benim ne olduğumla bağlantılı."

"Sahi, gösteri," dedi 3Jane. "Gösteriyi izledim."

Molly başını salladı hafifçe, evet der gibi.

"Ama Hideo?"

"Çünkü onlar en iyisi. Çünkü içlerinden biri zamanında bir partnerimi öldürmüştü."

3Jane'e büyük bir ciddiyet hâkim oldu. Kaşlarını kaldırdı.

"Çünkü görmem gerekiyordu," dedi Molly.

"Sonra da seninle ben konuşacaktık öyle mi? Böyle karşılıklı?" Ortadan ikiye ayırdığı dümdüz koyu renkli saçları donuk bir gümüş tokayla arkaya çekilip tutturulmuştu. "Şimdi konuşalım mı?"

"Çıkar şunu," dedi Molly esir edilmiş ellerini kaldırarak.

"Babamı öldürdün," dedi 3Jane ses tonunda en ufak bir değişiklik olmadan. "Monitörlerden izliyordum. Annemin gözleri derdi onlara."

"Kuklayı öldürdü. Sana benziyordu."

"Büyük hareketleri severdi," dedi ve Riviera, uyuşturucudan ışıl ışıl, üstünde daha önce otelin teras bahçesinde giydiği gofre kumaş hükümlü kıyafet, yanında belirdi.

"Birbirimizi tanıyoruz galiba? İlginç bir kız, değil mi? Onu ilk gördüğümde öyle düşünmüştüm ben de." 3Jane'in yanından geçti. "İşlemeyecek, biliyorsun."

"Öyle mi, Peter?" Molly bir şekilde sırıtmayı başardı.

"Bu hataya ilk düşen Kışdilsizi değil. Beni hafife alan." Havuzun fayans kaplı kenarlığını geçip emaye beyaz bir masaya geldi ve kesme kristalden ağırca bir kokteyl bardağına maden suyu koydu. "Konuştu benimle, Molly. Hepimizle konuştu sanırım. Senle, Case'le, Armitage'da konuşacak ne varsa onunla. Bizi tam olarak anlayamıyor, biliyor musun. Profilleri var evet ama onlar istatistikten ibaret. Sen istatis-

tiksel olarak bir canavar olabilirsin, tatlım ve Case ise tam tersi ama ben tam da doğası gereği ölçülemez olan bir niteliğe sahibim." İçti.

"Neymiş peki o nitelik, Peter?" diye sordu Molly ifadesiz bir sesle.

Riviera'nın yüzü ışıl ışıl oldu. "Sapkınlık." Elinde taş kristalinden yoğun, derinlemesine oyulmuş silindirdeki suyu döndüre döndüre, sanki nesnenin ağırlığından zevk alıyormuşçasına iki kadının yanına gitti yeniden. "Karşılıksız eylemin keyfini çıkarmak. Bir bir karar verdim, Molly, tamamen karşılıksız bir karar."

Molly başını kaldırmış, bekliyordu.

"Aman sen de, Peter," dedi 3Jane, genelde çocuklara kullanılan şefkatli bir bıkkınlıkla.

"Sana kelime falan yok, Molly. Bana bahsetti durumdan, anlarsın ya. Tabii 3Jane biliyor kodu ama sen onu öğrenmeyeceksin. Kışdilsizi de keza. Benim Jane'imin de o kendine has sapkınlığı içinde bir hırsı vardır." Yeniden gülümsedi. "Aile imparatorluğuna dair planlar var kafasında; o yüzden, her ne kadar konsept olarak son derece iç gıcıklayıcı olsa da bi' çift kafayı yemiş yapay zekâ bize engel olmaktan başka bir işe yaramaz. Yani. Bu noktada da biricik Riviera'sı geliyor ona yardım etmeye, anlarsın ya. Peter da diyor ki hiç bozma. Sen Babacığının en sevdiği swing kayıtlarını çal, Peter da bırak onlara denk bir bando, bir salon dolusu dansçı tutsun ki müteveffa Kral Ashpool'un başında nöbetimizi tutalım." Kadehte kalan maden suyunu dikti. "Ama yapmazsın öyle şey, Babacığım, yapmazsın. Artık Peter evde ya." Sonra, yüzü kokain ve meperidinin verdiği zevkten pembe pembe, kadehi savurup Molly'nin sol mercek implantına öyle bir vurdu ki görüntü kan ve ışıkla paramparça oldu.

Case trodları çıkardığında, Maelcum kabinin tavanına uzanmış duruyordu. Belindeki bir naylon askı, iki tarafındaki pa-

nellere elastik kordonlar ve gri kauçuktan vantuzlarla tutturulmuştu. Gömleğini çıkarmış, kullanışsız görünen bir sıfır çekim cıvata anahtarıyla bir ana panel üzerinde çalışıyor, her altıgen başlıyı çıkarırken kalın denge yaylıları bir zangırtıyla atıyordu. *Marcus Garvey* yerçekimi gerilimiyle gacır gucur ediyor, tıkırdıyordu.

"Dilsiz, Ben ve Ben'i doka götürmede," dedi Zionlu, altıgen cıvatayı belindeki örgü bir keseye atarken.

"Maelcum inişin pilotluğunu yapacak, o arada alete ihtiyaç var işi halletmeye."

"O tarafta araç gereç tutuyor musun?" Case başını uzatıp adamın esmer sırtında boğum boğum uzanan kasların toplanışını izledi.

"İşte bu," dedi Maelcum panelin ardındaki boşluktan siyah polikarbona sarılmış uzun bir paketi kaydırarak çıkarırken. Paneli yerine, beraberinde bir cıvatayı da tutsun diye koydu. O işini bitirene kadar siyah paket süzülmeye başlamıştı. Alet kemerinin ufak gri yastıklarındaki vakum valflerini başparmağıyla açıp serbest kaldı ve uzaklaşan paketi yakaladı.

Ayaklarından destek alıp araçlarının üstünden süzülmeye başladı –ana ekranında yeşil bir kenetlenme planı yanıp sönüyordu– ve Case'in çekim-ağının kadrosunu yakaladı. Kendini aşağı çekti, paketin bandını başparmağının kalın, kırık tırnağıyla çekelemeye başladı. "Çin'de adamın teki hakikatin bundan geldiğini söylemede," dedi paketi açarken. Üstü hafif bir yağ tabakasıyla kaplı, çok eski bir Remington otomatik pompalı tüfekti bu. Silahın namlusu, yıpranmış el kundağının birkaç milimetre önünden kesilmişti. Dipçik tamamen sökülmüş, yerine, donuk siyah bantla ahşap bir tabanca kabzası yerleştirilmişti. Maelcum ter ve ganja kokuyordu.

"Elinde bir tek bu mu var?"

"Öyle, gardaş," dedi kırmızı bir bezle silahın siyah namlusundaki yağı silerken; diğer elinde topladığı siyah polikarbon

ambalajla kabzayı tutuyordu. "Ben ve Ben'in Rastafaryan donanmasının inancı tam ona."

Case trodları alnından çekip indirdi. Teksas kateterini yerine takmakla hiç uğraşmamıştı; Eğretişık Villası'nda gerçekten işeyebilirdi, bu son işemesi olacak olsa bile.

Giriş yaptı.

"Selam," dedi inşa, "bizim Peter'ın kafa tamamen gitmiş, dimi?"

Tessier-Ashpool buzunun parçası olmuşlardı sanki artık; zümrüt yeşili kemerler genişlemiş, birbirinin içine dolanmış, tek bir kütle oluşturmuşlardı. Etraflarını saran Çin programının düzlemlerinde hâkim renk yeşildi. "Yaklaşıyor muyuz, Dixie?"

"Çok yakınız. Yakında lazım olacaksın."

"Dix, baksana. Kışdilsizi'nin dediğine göre Kuang kendini bizim Hosaka'ya tastamam kurmuş durumda. Yine onun dediğine göre, seni ve benim deki devreden çıkarmam, seni Eğretişık'a götürmem, oradaki gözetim programında seni yeniden çalıştırmam gerekiyor. Kuang virüsü oraya tamamen geçmiş olacakmış. Sonra içeriden, Eğretişık ağından çalışacağız."

"Harika," dedi Düzçizgi, "bir şeyi karman çorman yapmak varken basitçe yapmaktan hiç hoşlanmamışımdır zaten."

Case diğer tarafa döndü.

Molly'nin karanlığına; acısının eski demir, kavun kokusu, yanağına değen bir güvenin kanatları olduğu çalkantılı bir sinestezi kazanına. Bilinci yerinde değildi ve Case de Molly'nin rüyalarından men edilmişti. Optik çipi birden aydınlandığında, sayılar ve harflerin her birinin etrafında belli belirsiz görünen pembe bir ayla vardı.

07:29:40.

"Ben bu durumdan çok mutsuzum, Peter." 3Jane'in sesi, arada hiçbir şeyin olmadığı bir mesafeden geliyordu san-

ki. Molly'nin duyabildiğini fark etti, ardından tam olarak ne olduğunu anladı. Zarar görmemiş olan simstim ünitesi hâlâ yerindeydi; Molly'nin kaburgalarına battığını hissedebiliyordu. Molly'nin kulakları, kızın sesinin titreşimlerini alıyordu. Riviera kısa, anlaşılmaz bir şey söyledi. "Ama ben istemiyorum," dedi kız, "eğlenceli de değil. Hideo aşağıdan, yoğun bakımdan bir tıbbi kit getirecek ama burada cerraha da ihtiyaç var."

Sessizlik oldu. Case, suyun havuzun kenarına hafif hafif vuruşunu duyabiliyordu çok net bir şekilde.

"Geri geldiğimde ne anlatıyordun sen ona?" Riviera iyice yaklaşmıştı şimdi.

"Annem hakkında bir şeyler. Onu sordu da bana. Galiba şoktaydı. Hideo'nun ona zerk ettiği şeyden ayrı olarak yani. Neden öyle bir şey yaptın ona?"

"Kırılacaklar mı diye merak ettim."

"Biri kırıldı. Kendine geldiğinde –kendine gelirse– gözleri ne renkmiş göreceğiz."

"O aşırı tehlikeli. Fazla tehlikeli. Eğer ben burada olmayıp dikkatini dağıtmasaydım, kafası dağılsın diye Ashpool'u çıkarmasaydım ortaya, benim Hideo'm da o küçük bombasını üstüne çekmeseydi, sen ne olurdun? Onun kontrolüne girmiş olurdun."

"Hayır," dedi 3Jane. "Hideo buradaydı. Hideo'nun olayını tam olarak anladığını zannetmiyorum. Belli ki o anlıyor."

"İçki ister misin?"

"Şarap. Beyazdan."

Case çıkış yaptı.

Maelcum, *Garvey*'nin kontrollerinin üstüne kapanmış, kenetleme sekansı için birbiri ardına komutlar giriyordu. Modülün ana ekranında, Eğretışık dokunu temsil eden sabit bir kırmızı kare vardı. Daha büyük, yeşil bir kare olan *Garvey*, gitgide ufalıyor, Maelcum'ın emirleriyle bir sağa bir sola atı-

yordu kendini. Soldaki daha ufak bir ekranda, şaftın kıvrıldığı yere yaklaşan *Garvey* ve *Haniwa*'nın iskelet hâlinde anahatlarını gösteren bir grafik vardı.

"Bir saatimiz var, abi," dedi Case, Hosaka'dan fiberoptik kablo demetini çekerken. Dekinin yedek pilleri bir doksan dakika daha giderdi ama Düzçizgi'nin inşası daha fazla güç harcatacaktı. Hızla, mekanik bir şekilde çalışarak inşayı Ono-Sendai'nin alt tarafına mikro gözenekli bantla bağladı. Maelcum'ın alet kemeri yavaşça süzülerek geçiyordu yanından. Case kemeri kaptı, iki elastik kordonu gri dikdörtgenden vantuzlarıyla beraber klipslerini açıp aldı ve bir klipsin ağzını diğerine geçirdi. Vantuzları dekinin yan taraflarına tuttu ve vakumu devreye sokan ufak manivelayı indirdi. Dek, inşa ve irticalen omuz askısı önünde havada dururken, deri ceketini güçbela giyip ceplerinde ne var ne yok diye baktı. Armitage'ın verdiği pasaport, aynı isim üzerine banka çipi, Serbestaraf'a girdiğinde verilen kredi yongası, Bruce'tan aldığı iki betafeniletilamin dermi, bir tomar Yeni Yen, yarısı içilmiş Yeheyuan paketi ve şuriken. Arkasına bakmadan attığı Serbestaraf çipinin, Rus hava temizleyiciye çarpıp sekmesinin sesi geldi. Çelik yıldıza da aynı şeyi yapacaktı ki sekip geri gelen kredi yongası, kafatasının arkasından sekip tavana çarptı ve döne döne Maelcum'ın sol omzunun yanından geçti. Kenetlenmeyle uğraşan Zionlu işini bırakıp ters ters baktı Case'e. Case şurikene baktı, ceketinin cebine soktu; astarın yırtılma sesi gelmişti kulağına.

"Dilsiz'i kaçırıyon, gardaş," dedi Maelcum. "*Garvey* için güvenlik sistemiyle oynadığını söylüyor Dilsiz. *Garvey* herhangi bir tekne gibi kenetlenecek. Babil'den gelen bi' tekne gibi. Dilsiz bize lazım olacak kodları yayımlıyo'."

"Kıyafet giyecek miyiz?"

"Çok ağırlık yaparlar." Maelcum yapacak bir şey yok gibi silkti omuzlarını. "Ben sana söyleyene kadar çekim-ağında kal." Modüle son bir sekans daha girdi ve büyük seyrüsefer

panelinin iki tarafındaki pembe renkli, yıpranmış tutamaçları kavradı. Case yeşil karenin en son bir iki milimetre daha küçülerek kırmızı karenin üstüne binişini izledi. Daha küçük ekranda, *Haniwa* şaftın kıvrımına çarpmamak için pruvadan alçalıp kenetlendi. *Garvey* esir düşmüş bir kurtçuk gibi asılı duruyordu altında. Römork çınladı, sarsıldı. İki stilize kol, yuvasından çıkıp uzandı ve ince yaban arısı şeklindeki tekneyi tuttu. Eğretışık'tan tereddütle hareket eden sarı bir dikdörtgen çıkıp kıvrılarak ilerledi ve *Haniwa*'yı geçip *Garvey*'ye uzandı.

Tir tir sallanan derz dolgularının ötesinden pruvaya bir şeyin sürtme sesi geldi.

"Gardaş," dedi Maelcum, "yerçekimi var ha dikkat et." Bir düzine ufak nesne sanki mıknatısla çekilmiş gibi aynı anda çarptı kabinin zeminine. İç organları zorla farklı bir düzene çekilen Case'in nefesi kesildi. Dek ve inşa kucağına düşmüş, canını yakmıştı. Artık şaftla kenetlenmişler, beraber dönüyorlardı.

Maelcum kollarını açtı, omzundaki gerginliği esnetti ve kafasındaki mor ağı çıkarıp rastalarını şöyle bir savurdu. "Hadi o zaman, gardaş, madem zamandan değerlisi yok, diyon."

19

Case, filizlenerek uzanan derz dolgularını geçip *Marcus Garvey*'nin ön kapısına doğru ilerlerken, Villa Eğretışık'ın asalaksal bir yapı olduğunu hatırlattı kendine. Serbestaraf'ın havasından ve suyundan nemalanan Eğretışık'ın kendine ait bir ekosistemi yoktu.

Doktan uzanan iskele köprüsü, şaftın dönüşüyle yarattığı yerçekiminde kullanılmak için tasarlanmış, Case'in daha önce düşe kalka ilerleyerek *Haniwa*'ya eriştiği köprünün daha komplike bir versiyonuydu. Bütünleşik hidrolik elemanlarla eklemlenerek uzanan dalgalı tünelin her bir bölümünü çevreleyen daire şeklindeki sert, kaymaz plastik parçalar, basamak işlevi görüyordu. İskele köprüsü, *Haniwa*'nın etrafından kıvrılarak uzanmıştı; *Garvey*'nin hava kilidiyle birleştiği yerde yatay olan köprü sonra yukarı, sola keskin bir kıvrım yapıyor, yatın gövdesinin kıvrımını takip eden dik bir tırmanış oluşturuyordu. Maelcum halkalardan tırmanmaya başlamıştı bile; sol eliyle kendini yukarı çekiyor, sağ elindeyse Remington'ı tutuyordu. Üstünde lekeli, yeşil naylondan kolsuz bir ceket, bol kesim kamuflaj bir pantolon, ayaklarındaysa cart kırmızı tabanları olan yırtık pırtık kumaş spor ayakkabıları vardı. Başka bir halkaya her geçişinde iskele köprüsü hafifçe hareket ediyordu.

Case'in uydurma askısının klipsleri, Ono-Sendai ve Düzçizgi'nin inşasının ağırlığıyla omzuna batıyordu. Hissettiği tek şey korkuydu artık, her tarafa yayılmış bir gerilim.

Bu hissi kafasından uzaklaştırmak isteyen Case, Armitage'ın şaft ve Eğretışık Villası üzerine söylediklerini yeniden oynattı zihninde. Tırmanmaya başladı. Serbestaraf'ın ekosistemi kapalı değil, sınırlıydı. Kapalı bir sistem olan Zion ise dışarıdan materyale hiç ihtiyaç duymadan yıllarca geri dönüşüm yapma kapasitesine sahipti. Serbestaraf kendi hava ve suyunu üretiyor ama sürekli gıda sevkiyatına ve toprak besinlerinin düzenli olarak desteklenmesine gereksinim duyuyordu. Eğretışık Villası ise hiçbir şey üretmiyordu.

"Gardaş," dedi Maelcum kısık sesle, "buraya gel, yanıma." Case dairesel merdivende yana kaydı ve kalan birkaç basamağı tırmandı. İskele köprüsünün sonunda, çapı iki metre olan, hafif dışbükey bir kapı vardı. Tüpün hidrolik elemanlarının yerini, kapının çerçevesine oturtulmuş esnek yuvalar aldı.

"Şimdi n'apı—"

Kapı yukarı doğru açılırken diferansiyel basınçtaki hafif değişimin gözlerine üflediği incecik tozlardan Case'in ağzı kapandı.

Maelcum aceleyle tırmanıp kapı aralığından geçti ve Case duyduğu minik klik sesinden Remington'ın emniyet kilidinin açıldığını anladı. "Acelesi olan sen değil misin, gardaş..." diye fısıldadı Maelcum çömelirken. Sonra Case de yanına geldi.

Kapı, mavi kaymaz plastik fayans kaplı bir zemini olan, yuvarlak, kubbeli bir odanın ortasına açılıyordu. Maelcum'ın dürtüp işaret etmesiyle Case kavisli duvardaki monitörü fark etti. Ekranda, Tessier-Ashpool ailesinin yüz hatlarına sahip, uzun boylu, genç bir adam, takım elbisesinin ceketinin kollarından bir şey temizlemeye çalışıyordu eliyle. Bire bir aynı olan bir odada, aynı kapının yanında duruyordu. "Çok affedersiniz, efendim," dedi kapının yukarısına ortalanmış bir ızgaradan gelen bir ses. Case başını kaldırdı. "Daha sonra, aksiyel doktan geleceksiniz diye bekliyordum. Bir dakika lütfen." Monitördeki genç adam başını sabırsızca bir tarafa attı.

Sollarındaki kapı yana kayarak açılırken Maelcum elinde pompalı tüfeği hazır, hızla döndü. Turuncu bir tulum giymiş, ufak tefek bir Avrasyalı kapıdan geçip dikkatlice baktı onlara. Ağzını açtı ama hiçbir ses çıkmadı. Ağzını kapadı. Case dönüp hızlıca monitöre baktı. Ekran boştu.

"Kim?" diye sormayı başardı adam nihayet.

"Rastafaryan donanması," dedi Case ayağa kalkarken; siberuzay deki kalçasına çarptı sertçe. "Tek istediğimiz, gözetim sisteminize giriş yapmak."

Adam yutkundu. "Bir test mi bu? Sadakat testi. Bir sadakat testi kesin." Avuçlarını turuncu kıyafetin baldır kısımlarına sildi.

"Yok, gardaş, gerçek bu." Maelcum çömeldiği yerden Remington'ı Avrasyalı'nın yüzüne tutarak kalktı. "Yürü şimdi."

Adamı geldiği kapıdan takip ederek kendilerini buldukları koridorun cilalı betondan duvarları ve birbiri üstüne binen halılardan engebeli olan zemini Case'e son derece tanıdık gelmişti. "Ne güzel kilimler," dedi Maelcum adamı sırtından dürtüp. "Kilise gibi kokuyo'."

Başka bir monitöre geldiler. Bu antika Sony, klavyesi ve bir dizi karmaşık jak paneli olan bir konsolun üzerine oturtulmuştu. Durduklarında ekran aydınlandı ve karşılarına Metro Holografiks'in kabul odası gibi görünen bir yerden onlara gergin gergin sırıtan Fin çıktı. "Peki," dedi, "Maelcum bu elemanı koridorun diğer ucundaki açık dolap kapısına götürecek, onu oraya sokacak, ben de kilitleyeceğim. Case, en üst panelde, soldan beşinci soket sana lazım olan. Konsolun altındaki dolapta adaptör fişler var. Ono-Sendai yirmi pinliği Hitachi'nin kırklığına dönüşmeli." Maelcum esirini sırtından dürte dürte götürürken, Case çömelip karıştırdığı çeşit çeşit fişin arasından sonunda aradığını buldu. Dekini adaptöre taktıktan sonra, durdu.

"Böyle görünmek zorunda mısın, abi?" diye sordu ekrandaki yüze. Fin satır satır silinirken, silinen her satırla beraber

yerini, soyulan Japon posterlerinin olduğu bir duvarın önünde duran Lonny Zone'a bırakıyordu.

"Ne istersen, bebek," dedi Zone o kelimeleri uzata uzata konuşmasıyla, "Lonny'ye ânında geçmece..."

"Hayır," dedi Case, "Fin'i kullan." Zone'un imgesi ortadan kaybolurken, Case Hitachi adaptörünü soketine soktu ve trodları alnına dağıtarak yerleştirdi.

"Nerede kaldın yahu?" diye sordu Düzçizgi, sonra da güldü.

"Şunu yapma demiştim sana," dedi Case.

"Şaka yaptık be, genç," dedi inşa, "zaman geçişi sıfır benim için. Bakayım ne varmış elimizde..."

Kuang programının aldığı yeşil, T-A buzunun yeşilinin tonuyla bire bir aynıydı. Case yeşilin saydamlığını kademe kademe kaybettiğini fark etse de başını kaldırdığında siyah aynalı, köpekbalığımsı nesne açıkça görebiliyordu. Kırılım hatları ve halüsinasyonlar artık kaybolmuştu. Nesne, *Marcus Garvey* kadar gerçek görünüyordu; kanatsız, antika jetin pürüzsüz kabuğu, siyah kromla kaplıydı.

"Yürü be," dedi Düzçizgi.

"Aynen," dedi Case ve diğer tarafa döndü.

"—İşte öyle. Affedersin," diyordu 3Jane, Molly'nin kafasını bandaja alırken. "Sağlık kitimiz, sarsıntı olmadığını, gözün kalıcı hasar almadığını söylüyor. Buraya gelmeden önce onu yakından tanımıyordun, öyle mi?"

"Hiç tanımıyordum," dedi Molly kasvetle. Yüksek bir yatak ya da yastık kaplamalı bir masanın üstünde sırtüstü yatıyordu. Case yaralı bacağı hissedemiyordu. İlk enjeksiyonun sinestezi yapan etkisi görünüşe göre geçmişti. Siyah küre gitmişti ama elleri Molly'nin göremediği yumuşak kayışlarla sabitlenmişti.

"Seni öldürmek istiyor."

"Yani," dedi Molly, gözlerini dikmiş, aşırı parlak bir ışığın ardındaki pürüzlü tavana bakarken.

"Onun bunu yapmasını istediğimi sanmıyorum," dedi 3Jane. Molly acı içinde başını çevirip kızın koyu renk gözlerine baktı.

"Benimle oynama," dedi.

"Ama isteyebilirim sanki," dedi 3Jane. Eğildi, sıcacık elini uzatıp alnındaki saçları yana itip Molly'yi alnından öptü. Açık renk ihramı yer yer kan olmuştu.

"Nerede o şimdi?" diye sordu Molly.

"Bir enjeksiyon daha yapmaya gitti muhtemelen," dedi 3Jane, doğrulurken. "Senin gelişini yerinde zor durarak bekledi. Sağlığına yeniden kavuşmana yardımcı olmak eğlenceli olabilir galiba, Molly." Gülümsedi, kanlı elini dalgın dalgın ihrama sildi. "Bacağını yerine oturtmak gerekecek ama hallolmayacak bir şey değil."

"Peki ya Peter?"

"Peter." Başını hafifçe sağa sola salladı. Koyu saçlarının bir tutamı alnına düştü. "Peter pek sıkıcı biri oldu çıktı. Uyuşturucu kullanımını genel olarak sıkıcı buluyorum zaten." Kıkırdadı. "En azından, başkalarınınkini. Senin de tanık olduğun üzere babam epey adanmış bir kullanıcıydı."

Molly gerildi.

"Telaşlanmana gerek yok." 3Jane'in parmakları, deri pantolonunun belinin üst kısmındaki tenine şöyle bir değdi geçti. "Babamın intiharı, donmuş hâlinin güvenlik paylarıyla oynamamın sonucuydu. Onunla hiç tanışmadım aslında, biliyor musun. Son uykusuna yattığında dökülmüşüm babamdan ben. Ama onu *çok* iyi tanırdım. Çekirdekler her şeyi bilir. Onun annemi öldürüşünü izledim. Biraz daha toparladığında gösteririm sana da. Annemi yatağında boğuyor."

"Neden öldürdü anneni?" Molly'nin bandajsız gözü, kızın yüzüne odaklandı.

"Annemin ailemizin ilerlemesi için niyet ettiği yönü kabullenemediğinden. Annem yapay zekâların inşasının hamiliğini üstlendi. Müthiş bir vizyonerdi o. Tahayyülünde, biz Al'larla ortakyaşar ilişkisi içinde olacaktık; kurumsal kararlarımız bizim adımıza alınacaktı. Bilinçli kararlarımız daha doğrusu. Tessier-Ashpool ölümsüz olacak, her birimizin daha büyük bir varlığın birimlerini oluşturduğu bir kovan hâline gelecekti. Hayranlık verici. Sana teyplerini oynatırım. Bin saate yakın kayıt var. Ama onu hiçbir zaman gerçekten anlayamadım. Ölümüyle birlikte işaret ettiği yön de kayboldu. Her türlü yönümüzü kaybettik. Kendi içimizi oymaya, içimize gömülmeye başladık. Artık nadiren çıkıyoruz dışarı. Ben istisnayım."

"Babanı öldürmeye çalıştığını söyledin. Kriyojenik programlarında oynama mı yaptın?"

3Jane evet der gibi salladı başını. "Yardım da aldım. Bir hayaletten. Çok gençken öyle düşünürdüm. Şirketin çekirdeklerinde hayaletler olduğunu. Sesler. Bunlardan bir tanesi, sizin Kışdilsizi dediğinizdi. Bizim Bern'deki Al'ımızın Turing kodu o. Gerçi sizi manipüle eden varlık, bir tür altprogram aslında."

"Bunlardan bir tanesi mi? Başkaları da mı var?"

"Bir tane daha var. Ama o yıllardır konuşmadı benimle. Pes etti galiba. Annemin emriyle orijinal yazılımın tasarımına eklenen birtakım kapasitelerin meyveleri olduğundan şüpheleniyorum ikisinin de. Ama annem gerekli gördüğünde inanılmaz ketumlaşırdı. Hah. İçsene." Esnek bir plastik tüpü Molly'nin dudaklarına götürdü. "Su. Az iç ama."

"Jane, hayatım," diye lafa girdi Riviera neşeyle ama ortalıkta görünmüyordu. "Keyfin yerinde mi?"

"Bizi yalnız bırak, Peter."

"Doktorculuk oynuyor..." Birden, Molly kendi yüzüne bakakaldı; görüntü burnundan on santimetre uzakta, havada duruyordu. Bandaj yoktu kafasında. Sol implant paramparça

olmuş; uzun, ince, gümüş kaplı bir plastik parçası, ters çevrilmiş bir kan havuzu hâline gelmiş gözyuvasına derinlemesine saplanmıştı.

"Hideo," dedi 3Jane, Molly'nin karnını usulca okşarken, "eğer gitmezse, Peter'ın *canını yak.* Git yüz, Peter."

Projeksiyon kayboldu.

07:58:40 görünüyordu bandajlı gözün karanlığında.

"Sen kodu biliyormuşsun. Peter öyle dedi. Kışdilsizi'nin koda ihtiyacı var." Case birden, naylon kordonuyla Molly'nin sol göğsünün iç kıvrımına yaslanmış duran Chubb anahtarının farkına vardı.

"Evet," dedi 3Jane, elini çekerken, "Biliyorum. Çocukken öğrenmiştim. Galiba gördüğüm bir rüyada öğrendim... Ya da annemin bin saatlik günlüklerinin bir noktasında. Ama Peter'ın kodu sana söylememem konusunda ısrarcı olmasında haklı olduğu bir nokta var galiba. Eğer tüm olan bitenleri doğru değerlendiriyorsam, Turing'le mücadele etmek zorunda kalırız ve hayaletlerin en azından kaprisli oldukları kesin."

Case çıkış yaptı.

"Tuhaf bir müşteri bu ufaklık, değil mi?" Fin eski Sony'den sırıtarak bakıyordu Case'e.

Case omuzlarını silkti. Baktığında Maelcum yanında Remington'la koridordan geri geliyordu. Zionlu gülümsüyor, başı Case'in duyamadığı bir ritimde hafifçe sallanıyordu. Sarı renkli iki ince kablo kulaklarından kolsuz ceketinin yan cebine uzanıyordu.

"Dub, gardaş," dedi Maelcum.

"Sen kafayı yemişsin," dedi Case ona.

"Duymamda sıkıntı yok, gardaş. Dub'ın dibi bu."

"Arkadaşlar," dedi Fin, "tetikte olun. Taşıtınız geliyor. O kadar sayıyı 8Jean'in sizin kapıcıyı kandıran resmi kadar pürüzsüz başa çıkamasam da sizi 3Jane'in mekânına götürecek araç bulabilirim."

Case adaptörü soketinden çıkarırken bulundukları koridorun diğer ucunu gösteren zarafetsiz beton kemerin altından, dönüş manevrası yapan ve sürücüsü olmayan servis arabası belirdi. O gördüğü Afrikalıların kullandığı olabilirdi ama oyduysa bile, onlar yoktu artık. Yastıklı alçak oturağın hemen arkasında, döşemeye o küçük manipülatörleriyle tutunmuş, kırmızı LED'ini bir yakıp bir söndüren küçük Braun duruyordu.

"Otobüsü kaçırmayalım," dedi Case, Maelcum'a.

20

Öfkesini yeniden kaybetmişti. Özlüyordu onu.

Ufak araba kalabalıktı: dizlerinin üstünde Remington'la Maelcum; Case, dek ve inşa göğsünde sıkı sıkı. Araba kullanılmak için tasarlanmadığı bir hızda gidiyordu; viraj alırken ağırlık yukarıda dengesiz olduğu için Maelcum dönüş yönüne doğru uzanır olmuştu. Araba sol yaparken bu sorun olmuyordu çünkü Case sağ tarafta oturuyordu ama sağa dönüşlerde Zionlu, Case'in ve ekipmanının üstüne eğilmek zorunda kalıyor, koltukla kendisi arasında eziyordu onu.

Nerede olduklarına dair en ufak fikri yoktu Case'in. Her şey tanıdık geliyor ama geçtikleri şu ya da bu kısmı daha önce görüp görmediğinden emin olamıyordu. Kıvrılarak ilerleyen bir koridor boyunca sıralanmış ahşap vitrinlerde daha önce görmediğinden emin olduğu koleksiyonlar sergileniyordu: büyük kuş kafatasları, sikkeler, dövme gümüşten maskeler. Servis arabasının altı tekerleği, kat kat halıların üstünde sessizce ilerliyordu. Elektrik motorunun vınlaması ve sağa keskin dönüş yaparken Case'in önüne atılıveren Maelcum'ın kulaklarındaki köpük boncuklardan arada sırada yükselerek gelen Zion dub'ı duyuluyordu sadece. Dek ve inşa, ceket cebindeki şurikeni kalçasına doğru ittirip duruyordu.

"Saatin var mı?" diye sordu Maelcum'a.

Zionlu rastalarını salladı. "Zaman neyse o."

"Tanrım," dedi Case. Gözlerini kapadı.

Tümsek tümsek halıların üzerinden seğirten Braun, yastıklı pençelerinden biriyle, koyu ahşaptan, yıpranmış ve dikdörtgen şeklindeki fazla büyük bir kapıya vurdu. Altlarında, hava delikleri açılmış bir panelden cız cız mavi kıvılcımlar çıkartarak geçiyordu. Kıvılcımlar arabanın altındaki halıya düşüyor, Case'in burnuna yanık yün kokusu geliyordu.

"Yol burdan ha, gardaş?" Maelcum kapıya dikkatle baktı ve pompalının emniyet kilidini açtı.

"Hey," dedi Case, kendinden ziyade Maelcum'a, "ben biliyor muyum sanıyorsun?" Küre şeklindeki gövdesini döndüren Braun'un LED'i hızla yanıp sönmeye başladı.

"Kapıyı açmanı istiyo'," dedi Maelcum, evet der gibi hafifçe sallayarak başını.

Case az ilerledi ve şatafatlı pirinç tokmağı çevirmeyi denedi. Kapının üstünde, göz seviyesine gelen pirinç bir levha vardı; levha o kadar eskiydi ki bir zamanlar nakşedilmiş yazı birbirine karışarak okunmaz bir kod hâline gelmiş, öleli kimbilir ne kadar olmuş bir elçi ya da memurun adı kademe kademe siline siline yok olmuştu. Tessier-Ashpool'un, Eğretışık'ın her bir parçasını tek tek seçtiğini mi, yoksa Metro Holografiks'in çok daha büyük bir muadilinden bir seferde satın mı aldığını belli belirsiz merak etti Case. Yavaşça açtığı kapının menteşeleri kederle gıcırdadı. Maelcum kalça hizasında önünde tuttuğu Remington'la beraber önüne geçti.

"Kitaplar," dedi Maelcum.

Üstünde etiketleri olan beyaz çelik raflarıyla, kütüphane.

"Nerede olduğumuzu biliyorum," dedi Case. Başını çevirip servis arabasına baktı. Halıdan kıvrılarak duman yükseliyordu hafifçe. "Hadi hadi," dedi. "Araba. Araba?" Araba hareketsiz kaldı. Braun, pantolonun paçalarından çekiştiriyor, ayak bileğini minik minik ısırıyordu. Onu tekmelememek için zor tuttu kendini Case. "Ne?"

Braun tıkır tıkır ilerleyip kapıyı geçti. Case de peşinden gitti.

Kütüphanedeki monitör de ilki kadar eski olan bir Sony'ydi yine. Braun monitörün altında durdu ve kısacık dans etti.

"Kışdilsizi?"

Tanıdık yüz hatları doldurdu ekranı. Fin gülümsedi.

"Giriş yapmanın vakti geldi, Case," dedi Fin, sigara dumanının ardında kalan gözleri berbat hâldeydi. "Hadi, gir."

Braun, Case'in ayak bileğine attı kendini ve bacağından tırmanmaya başladı; manipülatörleri ince siyah kumaştan geçerken etini minik minik sıkıyordu. "Siktir!" Case, Braun'u bir tokatla duvara yapıştırdı. Dronun uzuvlarından ikisi havaya doğru boş yere piston gibi inip çıkmaya başladı. "Nesi var bu kahrolası şeyin?"

"Bozuldu," dedi Fin. "Boşver onu. Sorun yok. Giriş yap hemen."

Ekranın altında dört soketten sadece biri Hitachi adaptöre uyumluydu.

Case giriş yaptı.

Hiçlik. Gri bir boşluk sadece.

Ne matris ne ızgara. Ne de siberuzay.

Deki yoktu ortada. Parmaklarıysa...

Bilincinin uzak çeperinde bir yerde, fersah fersah siyah aynaların üzerinden hızla ona doğru gelen bir şeyin son anda elinde tutamadığı, seğirtip kaçıveren hissi.

Case çığlık atmaya çalıştı.

Sahilin kıvrımının bittiği yerin ötesinde bir şehir vardı sanki ama çok uzaktaydı.

Nemli kumda çömeldi, kollarını dizlerine sıkı sıkı sardı ve titremeye başladı.

Sanki çok uzun bir zaman boyunca öylece kaldı. Titreme geçtikten sonra bile. Şehir, eğer orası bir şehirse, alçak ve griydi. Birbiri üstüne binerek sahile vuran köpük köpük

dalgaların üstünde taşıdığı sis kütlelerinin ardında kayboluyordu ara sıra. Bir noktada bunun bir şehirden ziyade tek bir yapı, hatta belki de bir kalıntı olduğuna ikna oldu; ne mesafede olduğunu tahmin etmesine olanak yoktu. Kum tamamen siyaha dönmemiş, kararmış gümüş tonundaydı. Sahil kumlu, sahil çok uzundu; kum nemliydi, pantolonunun kıçı kumdan ıslaktı... Kendine sarılıp durduğu yerde ne sözleri ne de melodisi olan bir şarkı söyleyerek hafif hafif sallanmaya başladı bir ileri, bir geri.

Gökyüzünün gümüşi tonu farklıydı. Çiba. Çiba göğü gibiydi. Tokyo Körfezi miydi yoksa burası? Başını çevirip denize baktı; Fuji Elektrik'in hologramını, bir helikopterin vızıltısını, herhangi bir şeyi duyumsamayı bekliyordu hasretle.

Ardında bir yerde bir martı çığlık attı. Case ürperdi.

Rüzgâr çıkıyordu. Kumlar yanaklarına batıyordu. Yüzünü dizlerine gömdü, ağlamaya başladı; hıçkırıklarının sesi, bir şeyler bulmayı uman martının haykırışı kadar uzaktan, yabancı geliyordu kulaklarına. Sıcak idrar pantolonuna geçmiş damlıyor, suyla beraber gelen rüzgârla hızla soğuyordu. Gözyaşları bittiğinde, boğazında bir ağrı kalmıştı.

"Kışdilsizi," diye mırıldandı dizlerine, "Kışdilsizi..."

Artık kararıyordu hava. Ürpermesine neden olan soğuk, nihayet ayağa kalkmaya zorladı onu.

Dizleri, dirsekleri ağrıyordu. Akan burnunu ceketinin manşetine sildi, sonra da ardı ardına boş çıkan ceplerinde bir şeyler arandı boş yere. "Tanrım," dedi, kamburunu çıkarmış, parmaklarını ısınsınlar diye kollarının altına sokarken. "Tanrım." Dişleri takırdamaya başladı.

Herhangi bir Tokyolu bahçıvanın üretebileceğinden çok daha incelikli örüntüler bırakmıştı dalgalar sahilde. O noktada görünmez olan şehirden tarafa birkaç adım attıktan sonra döndü ve artan karanlığa baktı. Ayak izleri geldiği noktaya dek uzanıyordu. Kara kara kumları bozan başka bir iz yoktu.

Tahminine göre en az bir kilometre yürüdükten sonra

fark etmişti ışığı. Ratz'le konuşuyordu. Işığı ilk gösteren de oydu; sağında, dalgalardan uzakta, turunculu kırmızılı bir parıltıydı. Ratz'in orada olmadığını, barmenin zihninin ürettiği bir hayal mahsulü olduğunu, kapana kısıldığı şeye ait olmadığını biliyordu ama önemli değildi bu. Öyle ya da böyle bir parça rahatlamak için çağırmıştı adamı. Ancak Case'e ve içinde bulunduğu badireye dair farklı düşünceleri vardı Ratz'in.

"Hakikaten şaşırıyorum sana, benim sanatkâr dostum. Kendini mahvetmek için elinden geleni ardına koymuyorsun. Hayır yani şunun gereksizliği! Gecekent'te *sahiptin* ona, avucunun içindeydi! Sağduyunu yiyip bitirsin diye speed'in, her şey akışkan bir muğlaklığa kavuşsun diye alkolün, tatlı bir kederin olsun diye Linda'n, başından değneğin eksik olmasın diye de sokakların vardı. Bunu şimdi yapmak için kat ettiğin mesafe, hele o grotesk sahne dekorları, donanımları... Uzayda çocuk parkları, hermetik kapılı kaleler, eski Avrupa'nın en nadir ıvır zıvırları, mühürlü küçük kutularda kapalı ölü adamlar, Çin'den gelme büyüler..." Ağır adımlarla Case'in yanında yürüyen Ratz gülüyor, pembe manipülatörü kaygısızca sallanıyordu yanında. Case karanlığa rağmen barmenin kararmış dişlerini birbirine bağlayan karmakarış çeliği seçebiliyordu. "Ama bir sanatkârın üslubu da böyle oluyor sanırım değil mi? Bu dünyanın inşa edilmesi lazımdı senin için. Bu kumsalın, bu yerin. Sen ölesin diye."

Case durdu, bir tarafa doğru şöyle bir meyledip köpük köpük dalgaların sesine, uçuşan kumların batışına döndü. "Evet," dedi. "Siktir... Galiba..." Sese doğru yürüdü.

"Sanatkâr," diye seslendiğini duydu Ratz'in. "Işık. Bir ışık gördün ya. Buradan. Bu taraftan..."

Case yeniden durdu, sendeledi, dizlerinin üstüne, birkaç milimetre yüksekliğindeki buzlu deniz suyuna düştü. "Ratz? Işık? Ratz..."

Ama karanlık her yere hâkim olmuştu şimdi. Dalgaların

sesi geliyordu sadece. Güçbela ayağa kalktı, ardında bıraktığı adımları takip etmeyi denedi.

Zaman geçti. Yürümeye devam etti.

Sonra bir de baktı, oradaydı ışık; attığı her adımla kendini tanımlayan bir parıltıydı bu. Bir dikdörtgen. Bir kapı.

"Orada bir ateş var," diye ağzından dökülen kelimeleri rüzgâr hırsla alıp götürdü.

Kısmen kara kum birikintilerinin altında kalmış, taştan ya da betondan bir sığınaktı bu. Kapı aralığı alçak, dar, kapısız ve derindi; en az bir metre kalınlığında bir duvara yapılmıştı. "Hey," dedi Case usulca, "hey..." Parmaklarıyla soğuk duvara şöyle bir dokundu. İçeride bir ateş yanıyor, girişin iki tarafına yer değiştiren gölgelerin vurmasına neden oluyordu.

İyice eğilip üç adımda girdi içeri.

Paslanmış çelikten bir şöminenin yanında bir kız çömelmiş duruyordu. Şöminede vurdukları kıyıdan toplanmış dallar yanıyor, rüzgâr dumanı yer yer yamulmuş bir bacadan çekiyordu. Tek ışık ateşten geliyordu. İrkilmiş, kocaman açılmış bakan gözlerle karşılaştığında saç bandını, boyunda bağlı duran, büyütülmüş devreleri andıran bir örüntünün olduğu eşarbı tanıdı.

O gece reddetti kollarını kızın. Ona sunduğu yemeği reddetti; davet ettiği, lime lime olmuş köpük ve kat kat battaniyelerin arasındaki yeri de. En sonunda kapının yanına çömeldi ve uyumasını izledi kızın. Yapının duvarlarını durmadan dövmesini dinledi rüzgârın. Yaklaşık her saat başında, kalkıp derme çatma sobaya gidiyor, sobanın yanındaki yığından yeni odun alıp ateşi tazeliyordu. Gerçek değildi bunların hiçbiri ama soğuk soğuktu.

Ateşin ışığında kıvrılmış yatan kız gerçek değildi. Kızın ağzını, hafif ayrılmış dudaklarını izledi. Körfez'de yaptıkları yolculuktan hatırladığı kızdı. Zalimane bir hareketti bu.

"Aşağılık şerefsiz," diye fısıldadı rüzgâra. "Hiçbir şeyi

şansa bırakmıyorsun, değil mi? Bana herhangi bir müptela versen olmazdı, değil mi? Ne olduğunu biliyorum bunun..." Sesinden çaresizliği uzakta tutmaya çalışıyordu. "Biliyorum, anladın mı? Kim olduğunu biliyorum. Diğerisin sen. 3Jane, Molly'ye anlattı. Yanan çalı. Kışdilsizi değildi o, sendin. Braun'la beni uyarmaya çalıştı. Sen de şimdi benim çizgiyi düzledin, buraya getirdin beni. Hiçliğe. Bir hayaletin yanına. Daha önce nasıl kaldıysa aklımda, öyle..."

Kız uykusunda kıpırdandı, bir şeye seslendi, yırtık pırtık bir battaniyeyi omzunun, yanağının üstüne çekti.

"Sen hiçbir şey değilsin," dedi Case uyuyan kıza. "Sen ölüsün ve benim için bir sikim ifade ettiğin de yoktu zaten. Duyuyor musun, abicim? Ne yaptığının farkındayım. Çizgiyi düzledim. Bütün bunlar sürse sürse şöyle bir yirmi saniye sürmüştür, değil mi? Dışarıda, kıçım kütüphanede bir koltukta, beynimse ölü. Eğer biraz aklın varsa çok yakında ölü de *olacak*. Kışdilsizi'nin planladığı dümeni gerçekleştirmesini istemiyorsun, olay bu; o yüzden beni burada böyle bekletebiliyorsun. Dixie, Kuang'ı çalıştıracak ama o da mortoyu çekmiş durumda ve tabii ki onun hamlelerini, hareketlerini tahmin edebilirsin. Şu sikindirik Linda olayı peki, o da tamamen senin eserin, değil mi? Kışdilsizi beni Çiba inşasına çekiverdiğinde onu kullanmaya kalktı ama başaramadı. Çok çetrefil bir iş olduğunu söyledi. Serbestaraf'ta yıldızları oraya buraya hareket ettiren de sendin, değil mi? Ashpool'un odasında ölü kuklaya Linda'nın yüzünü veren sendin. Molly hiçbir zaman görmedi bunu. Onun simstim sinyalini yeniden kurgulayıverdin. Çünkü bana zarar verebileceğini zannediyorsun. Çünkü bir şeylerin benim sikimde olduğunu düşünüyorsun. Eh, siktir git, adın her neyse. Sen kazandın. Galip sensin. Ama bunların hiçbiri benim için hiçbir şey ifade etmiyor, tamam mı? Benim umurumda mı sanıyorsun? Madem öyle, neden bunu böyle yapıyorsun bana?" Yeniden titremeye başlamıştı. Sesi tizleşmişti.

"Tatlım," dedi kız, paçavraya dönmüş battaniyelerin arasından kıvrılarak doğrulup, "gel de uyu hadi. İstersen ben kalkar yer açarım sana. Senin uyuman lazım, tamam mı?" Usulca konuşması uykuyla iyice mahmurlaşmıştı. "Uyu, uyu, tamam mı?"

Case uyandığında kız yoktu. Ateş sönmüştü ama sığınak sıcaktı. Güneş ışığı, kapı aralığından eğim yaparak giriyor, kalın bir fiber teneke kutunun yırtık tarafına altın sarısından çarpık bir dikdörtgen vurmasına neden oluyordu. Ufak bir yük konteyneriydi bu; Case'e Çiba'dan tanıdıktı bunlar. Konteynerin yan tarafındaki yırtık gedikten yarım düzine parlak sarı renkli paketin olduğunu görebiliyordu. Güneş ışığında, dev tereyağı kalıplarına benziyorlardı. Case'in açlıktan midesi kazınıyordu. Sarınıp yattığı yerden yana devrilip doğrularak çıktı, konteynere gidip paketlerden birini çekip aldı. Gözlerini kırpıştırarak bir düzine farklı dilde yazılmış ufak yazılara baktı. İngilizce en alttaydı. ACİL. KUMANYA, YÜKS. PRO., "SIĞIR ETİ," TA-8 TİP. Besin değeri listesi. Rasgele başka bir paket aldı. "YUMURTA." "Eğer bütün bunları yapan sensen," dedi Case, "en azından gerçek yemek yüklemesi yapabilirsin, tamam mı?" Ellerinde birer paket, yapının içindeki dört odayı dolaşmaya başladı. İki tanesinde, kum birikintileri dışında bir şey yoktu. Dördüncüdeyse, kumanya konteynerlerinden üç tane daha vardı. "Tabii ya," dedi üzerlerindeki mühürlere dokunurken. "Burada uzun süre kalmalı. Anlıyorum kafadakini. Tabii ya..."

Şöminenin olduğu odada arandığında, içinde yağmur suyu olduğunu tahmin ettiği plastik bir konteyner buldu. Birbiri üstüne yığılmış battaniyelerin yanında, kırmızı renkli ucuz bir çakmak, yeşil sapı çatlamış bir Mora bıçağı ve kızın eşarbı duruyordu duvarın dibinde. Terden, kirden katılaşmış eşarbın düğümü yerindeydi hâlâ. Case bıçağı alıp sarı paketleri açtı, içindekileri, sobanın yanında bulduğu paslı bir

konserve kabının içine boşalttı. Konteynerden su alıp az az döktü, ortaya çıkan pelteyi parmaklarıyla karıştırdıktan sonra yedi. Belli belirsiz sığır etini andırıyordu yediği şey. Bittiğinde, konserve kabını şömineye atıp dışarı çıktı.

Güneşin verdiği histen, geliş açısından akşamüstü olduğunu tahmin ediyordu. Nemli naylon ayakkabılarını ayaklarıyla ittirerek çıkardı. Kumun ılıklığı karşısında şaşırmıştı. Kumsal günışığında gümüşi bir griliğe sahipti. Gök bulutsuz, maviydi. Sığınağın köşesinden geçti ve dalgalara doğru yürürken ceketini kuma bıraktı. "Bunun için kimin hatıralarını kullanıyorsun fikrim yok," dedi suya ulaştığında. Kotunu yavaş hareketlerle çıkarıp alçaktan gelen dalgalara attı bir tekmeyle. Ardından da tişörtü, iç çamaşırı izledi pantolonu.

"N'apıyosun, Case?"

Döndüğünde, sahilde, on metre uzağında durduğunu gördü kızın. Beyaz köpükler ayak bileklerinin yanından geçip gidiveriyordu.

"Dün gece altıma işemişim," dedi.

"İyi güzel de onları giymemen lazım. Tuzlu su. Yara yapar. Kayaların ardında bir gölet var, onu göstereyim sana." Arkasında belli belirsiz bir yeri işaret etti. "Tatlı su." Solmuş Fransız üniformasının kamuflaj pantolonu dizlerinin üstünden kesilmişti; altında devam eden ten, pürüzsüz, esmerdi. Çıkan hafif esintiyle saçları uçuştu.

"Baksana," dedi Case, kıyafetlerini toplayıp ona doğru yürürken, "bir şey sormak istiyorum sana. Burada *senin* ne yaptığını sormayacağım. Ama sence burada tam olarak *ben* ne yapıyorum?" Case durdu. Siyah kotunun ıslak bacaklarından biri çıplak baldırına vurup duruyordu.

"Dün gece geldin," dedi. Case'e gülümsedi.

"Ve bu da senin için yeterli, öyle mi? Gelmiş olmam yani?"

"Senin geleceğini o *söylemişti*," dedi, burnunu buruşturup. Ne yapayım der gibi omuz silkti. "Öyle şeyleri biliyor herhalde." Sol ayağını kaldırdı ve diğer ayak bileğinden bir

çocuğun sakarca hareketleriyle tuzu ovaladı. Sonra yeniden gülümsedi Case'e. Bu sefer, daha bir tereddütle.

"Şimdi de sen bana cevap ver, tamam mı?"

Case başını salladı evet dercesine.

"Ayağın dışında nasıl böyle esmere boyanmışsın sen?"

"Hatırladığın son şey bu yani?" Case kızın tabak yerine kullanabildikleri tek şey olan dikdörtgen çelik kutunun kapağından dondurulmuş yemek karışımının sonunu sıyırmasını izledi.

Kız başını salladı evet der gibi. Gözleri alevin ışığında kocaman görünüyordu. "Üzgünüm, Case. Hakikaten bak. O meretten oldu işte galiba. Şeydi..." Kamburunu çıkarıp eğildi. Kolları dizlerini sarmıştı, yüzü birkaç saniyeliğine acıyla ya da acının hatırasıyla kasıldı. "Paraya ihtiyacım vardı işte. Eve gidebilmek için sanırım. Ya da... cehenneme," dedi. "Sen ağzını açıp neredeyse tek kelime bile etmiyordun bana."

"Sigara yok mu?"

"Eeeeeh be, Case, bugün on defa sordun zaten bunu! Neyin var senin?" Bir tutam saçını alıp burktu, ağzına sokup dişledi.

"Ama yemek buradaydı, öyle mi? Hep buradaydı?"

"*Söyledim* ya, abi. Kahrolası sahile vurmuştu işte."

"Peki. Tamam. Kusursuz iş."

Yeniden ağlamaya başlarken kuru bir hıçkırık çıktı içinden. "Tanrı seni her türlü kahretsin, Case," diyebildi en sonunda, "ben tek başıma mis gibi takılıyordum burada."

Case ceketini alıp kalktı, eğilip bileğini sert betona sürterek geçti kapı aralığından. Ne ay vardı ne de rüzgâr; karanlıkta denizin sesi dört bir yanını sarmıştı. Pantolonu onu sıkıyor, nemden yapış yapış geliyordu. "Peki," dedi geceye. "İkna oldum. Oldum diyelim. Ama yarın şu sahile sigara vursun, ona göre." Kendi kahkahasına irkildi. "Hazır elin değmişken, bir kasa da bira." Döndü, sığınağa girdi yeniden.

Kız gümüşe çalan bir odun parçasıyla közleri karıştırıyordu. "Kimdi o, Case? Ucuz Otel'de, tabutunun içindeki? O gümüş güneş gözlükleri, üstündeki siyah derilerle havalı bir samuray gibiydi. Korkuttu beni. Sonradan düşündüm belki senin yeni hatundur diye. Ama senden daha pahası olan biri gibiydi..." Yeniden dönüp baktı Case'e. "RAM'ini çaldığım için gerçekten üzgünüm."

"Boşver," dedi Case. "Hiçbir önemi yok. Yani sen de o RAM'i alıp bu elemana götürdün, senin için erişmesini mi istedin?"

"Tony," dedi kız. "Onla görüşüyo' gibiydik işte, şöyle böyle. Onun bi' alışkanlığı vardı, biz de... neyse işte, evet, onun RAM'i bi' monitörde çalıştırdığını hatırlıyorum. Acayip, inanılmaz grafikler vardı. Şeyi merak ettiğimi hatırlıyorum, senin nasıl da—"

"Grafik falan yoktu orada," diye araya girdi Case.

"Tabii ki vardı. Ben sadece benim o *küçüklük* hâllerimin onca resmini nereden bulduğunu anlayamadım, Case. Babacığımın gitmeden önceki hâlini. Bir kere bana renkli renkli boyanmış ahşap bir ördek vermişti. Ve sende *onun* resmi vardı..."

"Tony de gördü mü?"

"Hatırlamıyorum. Sonra bir de baktım kumsaldayım. Vakit çok erken, güneş doğuyor, kuşlar dört bir yanda o ıssız çığlıklarını atıyor. Korktum çünkü bi' tane bile vuruşum yoktu. Fena olacağımı da biliyordum... Yürüdüm, yürüdüm, hava kararana kadar yürüdüm, sonra bu yeri buldum. Ertesi gün de yiyecekler vurdu sahile. O yeşil deniz şeyleri, yaprak yaprak katı jöleler gibi dolanmış her taraflarına." Elindeki sopayı közlere sokup aralarında bıraktı. "Hiç fenalaşmadım," dedi közler birbiri üstünden yavaşça kayarken. "Daha çok sigara istedi canım. Ya senden n'aber, Case? Hâlâ kafa yanık mı?" Alevin kızın elmacıkkemiklerinin altında oynaşan ışığı; Büyücünün Şatosu ve Tank Savaşı Europa'nın gözünün önüne anlık geliveren ışıkları.

"Hayır," dedi Case. Ve önemi kalmayıverdi ne bildiğinin; kızın gözyaşlarının kuruduğu ağzındaki tuzun tadına bakarken. Kızın içinden oluk oluk geçen bir kuvvet vardı; Gecekent'te tanıdığı ve tutunduğu, onu tutan, zamandan ve ölümden ve hepsinin peşine düşen o amansız Sokak'tan bir süreliğine uzakta tutan bir şeydi bu. Daha önce tanıdığı bir yerdi burası; herkesin onu götürebileceği bir yer değildi ve unutmayı her nasılsa hep becerdiği bir yerdi. Kaç kere bulup kaç kere kaybettiği bir şeydi bu. Kız onu aşağı çekerken, bu şeyin etten, kovboyların dalga geçtiği bedenden kaynaklandığını biliyordu – hatırlıyordu. Bilmenin ötesindeki, engin bir şeydi bu; bir tek körlemesine giden yaman bedenin okuyabileceği, feromonlarla spiraller hâlinde kodlanmış bir bilgi denizi, sonsuz bir karmaşıklıktı.

Fransız kamuflaj pantolonu açarken fermuar takıldı, sıkıştı; tırtıklı naylonun halkaları tuzdan pıhtı pıhtı dolmuştu. Case kırdı onu, tuzdan çürümüş kumaş dayanamayıp teslim olurken ufak bir metal parçası fırlayıp duvara vurdu ve derken Case kızın içine girmiş, eski mesajın aktarımını gerçekleştiriyordu. Burada, burada bile; ne olduğunu bildiği, bir yabancının belleğinin kodlanarak oluşturulmuş bir modeli olan bu yerde bile itki yerindeydi.

Kız, Case'e dayanmış, derinden ürperirken sopa alev aldı ve bir anda parlayarak sığınağın duvarına birbirine kilitlenmiş gölgelerinin vurmasına neden oldu.

Daha sonra, beraber uzanmış yatarlarken, Case'in eli kızın uyluğundayken, onun sahildeki hâlini hatırladı, beyaz köpüklerin ayak bileklerine ufak ufak sarılışını; kızın söylediği şeyi hatırladı.

"Geleceğimi söyledi sana," dedi kıza.

Ama kızın tek yaptığı devrilip yaslanmak oldu Case'e, kalçaları uyluklarında; elini onun eline koydu ve rüyadan bir şey mırıldandı.

21

Müziğe uyandığında başta kalbinin atışı zannetti gelen ritmi. Kızın yanında doğruldu, şafak atmadan önceki o ayazda ceketini omuzlarına aldı; kapı aralığındaki gri ışık; çoktan sönmüş ateş.

Görüşü, hayalet hiyerogliflerle kaynıyordu. Şeffaf çizgili semboller, sığınağın duvarının bitaraf fonunda hep beraber bir düzene sokuyordu kendilerini. El sırtlarına baktığında, derisinin altında bilinemez kodun emri altında kımıl kımıl gezinen belli belirsiz neon moleküller gördü. Kaldırdığı sağ elini şöyle bir denemek için hareket ettirdi. Belli belirsiz, bir yandan anlık parlayıp sönerken bir yandan da gitgide solarak kaybolan bir ardıl görüntü izi bıraktı eli arkasında.

Kolları ve ensesindeki tüyler ürperdi. Dişlerini sıkmış hâlde çömeldi durduğu yerde ve müziği hissetmeye çalıştı. Titreşim gelip gidiyor, gelip gidiyordu...

"Sorun nedir?" Kız doğruldu ve gözlerinin önüne düşen saçları elinin kaba bir hareketiyle yana attı. "Bebeğim..."

"Kendimi... bir uyuşturucu gibi... hissediyorum. Sana da oluyor mu burada?"

Kız hayır dercesine salladı başını. Case'e uzanıp ellerini üst kollarına koydu.

"Linda, kim söyledi sana? Geleceğimi kim söyledi? Kim?"

"Sahilde," derken bir şey bakışlarını çevirmesine neden oldu. "Bir oğlan. Sahilde görüyorum onu. On üç yaşındadır herhalde. Burada yaşıyor."

"Ne dedi peki o?"

"Geleceğini söyledi. Benden nefret etmeyeceğini söyledi. Burada iyi olacağımızı söyledi. Yağmur suyu göledinin nerede olduğunu anlattı. Meksikalıya benziyor."

"Brezilyalı," dedi Case, duvardan aşağı yeni bir sembol dalgası gürül gürül inerken. "Sanırım Riolu." Ayağa kalktı. Kotunu güçbela giymeye başladı.

"Case," dedi kız, titrek bir sesle, "Case, nereye gidiyorsun?"

"O oğlanı bulacağım sanırım," derken müzik aniden vurdu kulağına yeniden; hâlâ sabit ve tanıdık o ritimden ibaretti ama Case hafızasındaki yerini tespit edemiyordu.

"Yapma bunu, Case."

"Buraya geldiğimde bir şey gördüğümü sanmıştım. Sahilin ilerisinde bir şehir. Ama dün orada değildi. Hiç gördün mü sen?" Fermuarını sertçe çekti ve ayakkabılarının bağcıklarının aldığı akıl almaz düğümü çekiştirerek açmakla bir süre uğraştıktan sonra pes edip ayakkabıları bir köşeye attı.

Kız başını salladı aşağı doğru. Gözleri yere bakıyordu. "Evet. Arada sırada görüyorum."

"Hiç gittin mi oraya, Linda?" Case ceketini giydi.

"Hayır," dedi kız, "ama denedim. İlk geldiğimde. Sıkılıyordum. Neyse, şehir olduğunu tahmin ediyordum. Belki orada bir şeyler falan bulurum dedim." Yüzünü buruşturdu. "Fenalaşmış bile değildim. Oraya gitmek istiyordum işte, o kadar. Ben de bir konserve kutusuna yemek koydum, iyice sulu yaptım çünkü su koymak için başka bir konserve kutum yoktu. Ve bütün gün yürüdüm. Bütün gün yürüdüm. Bazen görebiliyordum da şehri yani; çok da uzak görünmüyordu. Ama hiç yakınlaşmadı. Sonra, yakınlaşacak *oldu* ve yakınlaşmıştı da. O gün bazen harabeye dönmüş ya da terk edilmiş gibi görünüyor, bazen de bir makineden aniden yansıyan bir ışık gördüğümü sanıyordum. Arabalardan ya da başka bir şeyden işte..." Sesi gitgide azaldı.

"Ne peki orası?"

"Bu şey," dedi şömineyi, koyu renkli duvarları, sökerken kapı aralığının hatlarını belli etmeye başlayan şafağı göstererek, "yaşadığımız bu yer. *Küçülüyor,* Case, ona yaklaştıkça, küçülüyor."

Kapı aralığında son bir kez durdu Case. "Senin şu oğlana ordun mu bunu?"

"Sordum. Anlamayacağımı, boşa zaman harcadığımı söyledi. Bunun, bunun bir... *olay* olduğunu söyledi. Bizim ufkunuz olduğunu. *Olay ufku* dedi buna."

Kelimeler hiçbir şey ifade etmedi Case'e. Sığınaktan çıktı, körlemesine yürümeye başladı ve –nasıl olduysa biliyorlu bunu– denizden uzaklaşmaya başladı. Hiyeroglifler artık kumda hızla ilerliyor, ayaklarından kaçışıyor, Case'in her adımıyla ondan geri çekiliyordu. "Baksana," dedi, "bozuluyor. Eminim sen de farkındasındır bunun. Nedir peki? Kuang mı? Çin buzkıran kalbinde ısır ısır bir delik mi açıyor yoksa? Dixie Düzçizgi öyle kolay lokma çıkmamış olabilir mi?"

Kızın adını seslendiğini duydu. Arkasına döndüğünde, kızın kendisini takip ettiğini gördü. Case'e yetişmeye çalışmıyordu kız. Fransız kamuflaj pantolonunun yırtılmış fermuarı esmer karnına vuruyor, yırtık kumaşın çevrelediği kasık kılları görünüyordu. Fin'in Metro Holografiks'teki eski dergilerindeki kızlara benziyordu. Tek farkı yorgun, kederli ve insan olması, tuzdan gümüşe çalan deniz çayırı öbeklerinin arasından tökezleyerek ilerlerken yırtık kıyafetinin acınası görüntüsüydü.

Sonra, her nasılsa, dalgaların sahile vuran köpüklerinin içinde duruyordu üçü birden; oğlanın ince, esmer yüzünde kirpik etleri geniş, keskin bir pembeyle gösteriyordu kendini. Üstündeki yırtık pırtık, renksiz bir şorttan uzanan bacakları, kalganın kayarak çekilen mavimsi grisinde incecik görünüyordu.

"Seni tanıyorum," dedi Case, yanında Linda'yla.

"Hayır," dedi oğlan; sesi yüksek, ahenkliydi, "tanımıyorsun."

"Sen diğer Al'sın. Rio'sun. Kışdilsizi'ni durdurmak isteyen sensin. Adın ne? Turing kodun ne?"

Oğlan sığ dalgaların köpükleri içinde gülerek amuda kalktı. Ellerine basa basa yürüdü, sonra bir taklayla çıkıverdi suyun içinden. Gözleri Riviera'nın gözleriydi ama bir garez yoktu bakışlarda. "Bir iblisi çağırmak için adını öğrenmen lazım. İnsanlar vaktinde böyle bir şeyi hayal etti ama şimdi bambaşka bir şekilde gerçek oldu bu. Biliyorsun bunu, Case. Senin işin programların isimlerini öğrenmek; o uzun, resmi isimleri, sahiplerinin saklamaya yöneldiği isimleri. Gerçek isimleri..."

"Bir Turing kodu adın değil."

"Nöromansçı," dedi oğlan, uzun gri gözlerini doğan güneşe karşı kısarak. "Ölülerin diyarına giden yol. Olduğun yer, dostum. Marie-France, leydim, o hazırladı bu yolu. Ama ben şeceresini buraya aktaramadan lordu boğdu onu. Nöro, sinirlerden, o gümüş patikalardan. Romansçı. Nekromansçı. Ölüleri çağırıyorum. Ama hayır, dostum," dedi minik dans edip esmer ayakları kumun üzerinde izini bırakırken, "Ölüler *ben,* diyar da *ben.*" Güldü. Bir martı haykırdı. "Kalsana. Eğer kadının bir hayaletse, bunun farkında değil. Sen de olmayacaksın."

"Çatırdıyorsun. Buz kırılıyor."

"Hayır," dedi ani bir hüzünle; narin omuzları çöküvermişti. Ayağını kuma sürttü. "Ondan daha basit bir şey. Ama seçim sana ait." Gri gözler ağır bir ciddiyetle bakıyordu Case'e. Her seferinde tek bir satırın aktığı yepyeni bir sembol dalgası aktı Case'in görüşünde. Sembollerin ardında, sanki yaz mevsiminde asfalttan yükselen ısının içinden bakılıyormuş gibi şöyle bir dalgalanıyordu oğlan. Müzik yüksek sesle geliyordu artık ve Case neredeyse sözleri anlayabiliyordu.

"Case, tatlım," dedi Linda, omzuna dokundu.

"Hayır," dedi Case. Ceketini çıkarıp Linda'ya uzattı. "Bilmiyorum," dedi, "belki de buradasın. Neyse, hava soğuyacak yine."

Döndü, yürümeye başladı. Yedinci adımında gözlerini kapamış, şeylerin merkezindeki müziğin kendini tanımlayışını izliyordu. Bir kere ardına baktı bakmasına ama, gözlerini açmadı.

Açmasına gerek yoktu.

Denizin kıyısındalardı; Linda Lee ile adının Nöromansçı olduğunu söyleyen zayıf çocuk. Linda'nın elinde sallanan deri ceketine, oraya ulaşmayı başaran köpükler geliyordu.

Case yürümeye, takibe devam etti müziği.

Maelcum'ın Zion dub'ını.

Gri bir yer vardı; sanki durmadan kıpırdayan, çok basit bir grafik programıyla üretilmiş derece derece noktalı klişelerden oluşan hareli kumaştan incecik perdeler. Tel örgülerin arasından görülen bir manzara kaldı sonra uzun süre, karanlık suların üzerinde donmuş martılarla. Sesler vardı. Siyah aynadan bir düzlük yan yattı ve bir cıva taneciği oluverdi Case, kaya kaya aşağı iniyor, görünmez bir labirentin köşelerine vuruyor, parçalara ayrılıyor, yeniden bir araya gelerek akıyor, kaymaya devam ediyordu...

"Case? Gardaş?"

Müzik.

"Döndün, gardaş."

Müzik kulaklarından alınmıştı.

"Ne kadar sürdü?" diye sorduğunu duydu ve ağzının kupkuru olduğunu fark etti.

"Belki bir beş dakika. Çok uzun. Ben girişi çıkarmak istiyo'm, Dilsiz yok diyo'. Ekranda tuhaf tuhaf şeyler oluyo', sonra Dilsiz kulaklıkları kafana takmamı söylüyo'."

Case gözlerini açtı. Maelcum'ın yüz hatlarının üstüne şeffaf hiyeroglif şeritleri biniyordu.

"Senin ilaç bi' de," dedi Maelcum. "İki derm."

Case kütüphanede, sırtüstü yerde yatıyordu. Monitörün altında. Zionlu doğrulmasına yardım etti ama hareket etmesiyle betafeniletilamin acımasızca hücum etti; mavi dermler sol bileğini yakıyordu. "Aşırı doz," demeyi başardı güçbela.

"Hadi ama, gardaş," koltukaltlarından, onu çocuk gibi kaldıran güçlü eller, "Ben ve Ben gitmeli."

22

Servis arabası ağlıyordu. Betafeniletilamin ona bir ses vermişti. Bir türlü susmuyordu. Ne kalabalık galeride ne uzun koridorda ne de soğuğun yaşlı Ashpool'un rüyalarına kademe kademe sızdığı, mahzenlerden oluşan T-A yeraltı mezarının siyah camdan girişinden geçerken susmuştu.

Yol alışları, Case'in kapıldığı uyuşturucu akışını son bir kez daha uzatmış, arabanın hareketiyle aşırı dozun çıldırmış ivmesi birbirinden ayırt edilmez hâle gelmişti. Koltuğun altındaki bir şey her tarafa beyaz kıvılcımlar saçarak koptuğunda araba nihayet ölmüş, ağlama da durmuştu.

Araç yavaş yavaş 3Jane'in özel mağarasının girişine üç metre kala durdu.

"Ne kadar daha kaldı, gardaş?" Maelcum sarsılıp duran arabanın motor bölümündeki dahili söndürücülerden biri patlarken Case'in inmesine yardım etti araçtan; hava klapeleri ve bakım noktalarından kesif sarı toz akıntıları çıkıyordu kesik kesik. Koltuğun arkasından düşe kalka inen Braun, aksaya aksaya taklit kumun üzerinden ilerlerken, kullanılmaz hâle gelen bacaklarından birini beraberinde sürüklüyordu. "Yürümen lazım, gardaş." Maelcum dek ile inşayı aldı, elastik kordonları omzuna attı.

Zionlunun peşinden ilerleyen Case'in boynunda tıkır tıkır ediyordu trodlar. Riviera'nın işkence sahneleri, yamyam çocukları gösteren hololoları onları bekliyordu. Molly triptiği kırmıştı. Maelcum hiç bakmadı onlardan tarafa.

"Yavaş," dedi Case, uzun adımlarla önünde ilerleyen adama yetişebilmek için kendini zorlarken. "Doğru düzgün yapmam lazım şu işi."

Maelcum durdu, ona döndü. Remington elinde, bakışları öfkeliydi. "Doğru düzgün derken, gardaş? Nası doğru düzgün?"

"Molly orada, içeride. Ama kendinde değil. Riviera hololar atabiliyor ortaya bir anda. Belki Molly'nin Flechette'i de ondadır." Maelcum başını salladı anladım dercesine. "Bir de ninja var. Ailenin korumalığını yapıyor."

Maelcum'ın çatık kaşları daha da çatıldı. "Dinle, Babilli gardaş," dedi. "Ben savaşçı. Ama benim savaş değil bu. Zion'un da değil. Babil'in Babil'le kapışması bu. Kendini yemesi, anlatabiliyo' muyum? Ama Jah, Bana ve Bana der ki Bela Jilet'i buradan çekip çıkar getir."

Case gözlerini kırpıştırdı ne dediğini anlamaya çalışarak.

"Bir savaşçı o kadın," dedi Maelcum, sanki bunu söylemesi her şeyi açıklıyormuş gibi. "Şimdi sen söyle bana, gardaş, öldürmeyeceğim *kim* var."

"3Jane," dedi biraz durakladıktan sonra. "Oradaki bir kız. Üzerinde kukuletalı, cübbeyi andıran beyaz bir şey var. O bize lazım."

Girişe ulaştıklarında Maelcum doğrudan içeri girince, Case'e onun peşinden gitmekten başka seçenek bırakmadı. 3Jane'in mekânı terk edilmiş, havuzu boştu. Maelcum dek ile inşayı Case'e verip havuzun kenarına gitti. Havuzun beyaz mobilyalarının ardında bir karanlık vardı. Kısmen yıkılmış, bele kadar gelen duvarların pürtüklü gölgeleri görünüyordu.

Su usul usul vuruyordu havuzun kenarına.

"Buradalar," dedi Case. "Burada olmak zorundalar."

Maelcum evet der gibi salladı başını.

İlk ok, üst koluna saplandı. Remington'ın bir kükremeyle saldığı metrelik namlu alevi, havuzun ışığında mavi mavi belirdi. İkinci ok, pompalı tüfeğe çarptı ve silahın Maelcum'ın

elinden fırlayıp döne döne beyaz fayanslara fırlamasına neden oldu. Maelcum hemen oturdu ve kolunda saplı duran siyah şeyi şöyle bir yoklayıp çekiştirecek oldu.

Hideo gölgelerin içinden çıktı. Bambudan, incecik yayında gerilmiş, atılmaya hazır bir üçüncü ok duruyordu. Eğildi.

Maelcum, bir eli hâlâ okun çelik sapında, bakakaldı.

"Atardamar hasarsız," dedi ninja. Case, sevgilisini öldüren adamı tarifini hatırladı Molly'nin. Hideo yine böyle, bir başkasıydı. Yaşsızdı. Durduğu yerde bir dinginlik hissi, katıksız bir sakinlik yayıyordu. Altında temiz, yıpranmış bir kargo pantolon, ayaklarındaysa Tabi çorapları gibi başparmak kısmında ayrığı olan ve ayaklarına cuk oturan, yumuşak, koyu renkli ayakkabıları vardı. Bambu yay tam bir antikaydı ama sol omzunun üstünden görünen silah alaşımdan sadağı, Çiba'nın en iyi silah dükkânlarından edinilmiş gibi duruyordu. Hideo'nun esmer göğsü çıplak, pürüzsüzdü.

"İkinciyle başparmağımı kestin, gardaş," dedi Maelcum.

"Coriolis kuvveti," dedi ninja, yeniden eğilerek. "Rotasyon kaynaklı yerçekiminde yavaş hareket eden fırlatılmış cisim; son derece zor. Niyet o değildi."

"3Jane nerede?" Case, Maelcum'ın yanına gitti. Ninjanın yayındaki okun ucunun iki tarafı da keskin bir jilet gibi olduğunu gördü. "Molly nerede?"

"Selam, Case." Hideo'nun ardındaki karanlıktan rahat adımlarla çıkagelen, elinde Molly'nin silahıyla, Riviera'ydı. "Nedense Armitage'ı görmeyi beklerdim. Artık şu Rasta öbeğinden mi gideriyoruz destek ihtiyacımızı?"

"Armitage öldü."

"Armitage'ın hiç varolmamış olması daha manidar. Ama buna da pek şaşırdığımı söyleyemem."

"Kışdilsizi öldürdü onu. Şaftın etrafında şimdi, yörüngede."

Riviera evet der gibi başını sallarken o uzun gri gözleri Case'den Maelcum'a, sonra yeniden Case'e döndü. "Sanırım artık burası senin sonun," dedi.

"Molly nerede?"

Ninja ince, örme kirişteki tutuşunu gevşetip indirdi yayı. Fayansların üzerine basa basa Remington'ın olduğu yere geldi, aldı silahı. "Hiçbir inceliği yok bunun," dedi sanki kendi kendine. Sakin, hoş bir sesi vardı. Her hareketi bir dansın, sonsuz bir dansın parçasıydı; bedeni hareketsizken, durup dinlenirken bile devam eden bir danstı bu; ama örtülü olarak hissettirdiği tüm o güce rağmen, bir alçakgönüllülük, bariz bir sadelik de vardı ortada.

"Burası onun için de son," dedi.

"Belki de 3Jane öyle bir şey istemeyecek, Peter," dedi Case, içindeki dürtüden emin olamayarak. Dermlerin etkisi hâlâ tüm gücüyle gürül gürül akıyordu bünyesinde ve o eski humma, Gecekent deliliği geri geliyordu. Zarafetle hareket ettiği anları, bir şeylerin sınırında, ucunda işler halledişini, öyle zamanlarda bazen düşüncelerinin konuşmasının hızına yetişemediğini hatırladı.

Gri gözler kısıldı. "Neden, Case? Neden öyle düşünüyorsun?"

Case gülümsedi. Riviera'nın simstim teçhizatından haberi yoktu. Molly'nin kendisine getirdiği uyuşturucuları bulacağım diye acele ederken fark etmemişti bunu. Ama Hideo nasıl oldu da kaçırmıştı? Case, ninjanın 3Jane'in Molly'yi tedavi etmesine önce üstünde ne tür dalavere ve gizli silah var diye bakmadan asla izin vermeyeceğinden emindi. Evet, diye bir karara vardı içinden, ninja farkındaydı durumun. O yüzden, 3Jane de farkındaydı.

"Söylesene, Case," dedi Riviera, Flechette'in delikli namlusunu kaldırırken.

Arkasından bir gıcırtı duyuldu. Sonra tekrar duyuldu gıcırtı. 3Jane gölgelerin içinden Molly'yi Viktorya döneminden kalma gösterişli bir banyo sandalyesiyle ittirerek çıktı; sandalyenin uzun, örümceğimsi tekerlekleri dönerken gıcırdıyordu. Molly'nin kırmızı siyah şeritli bir battaniyenin içine iyice

gömülmüş durduğu antika sandalyenin hasır sırtı ardında yükseliyordu. Ufacık görünüyordu Molly. Kırık dökük. Hasar görmüş lensini aşırı derecede beyaz mikro gözenekli bant kapatıyordu; diğer lensse, sandalyenin hareket edişiyle sallanan başının ritmiyle, ifadesizce parıldıyordu arada sırada.

"Tanıdık bir yüz," dedi 3Jane, "o gece Peter'ın gösterisi olduğu gece görmüştüm seni. Peki bu kim?"

"Maelcum," dedi Case.

"Hideo, oku çıkart ve Bay Malcolm'ın yarasını bandajla."

Case, Molly'ye, kül gibi olmuş yüzüne bakıyordu.

Ninja yayını ve pompalı tüfeği ulaşılması zor bir yere koyduktan sonra Maelcum'ın yanına gitti, cebinden bir şey çıkardı. Bir cıvata kesiciydi bu. "Sapı kesmem lazım," dedi. "Atardamarın çok yakınında." Maelcum başıyla tamam der gibi yaptı. Griye dönmüş yüzünü kaplayan ince ter tabakası hafifçe parlıyordu.

Case, 3Jane'e baktı. "Çok vakit yok," dedi.

"Tam olarak kimin yok?"

"Hiçbirimizin." Hideo okun metal sapını kesmeyi bitirdiğinde çıt diye bir ses geldi. Maelcum inledi.

"Hakikaten," dedi Riviera, "bu başarısız dolandırıcının gözünü karartıp kendini kurtarmak için son bir çaba göstermesini duymak hoşuna gitmeyecek. Emin ol, pek nahoş. Diz çökecek, annesini size satmayı teklif edecek, en sıkıcı cinsel lütuflarda bulunacak..."

3Jane başını arkaya atıp bir kahkaha attı. "Sen öyle san, Peter."

"Hayaletler bu gece birbirine girecek, leydi," dedi Case. "Kışdilsizi, diğerinin karşısına çıkacak. Nöromansçı'nın. Kaybeden yok olacak. Biliyor muydun bunu?"

3Jane kaşlarını kaldırdı. "Peter buna benzer bir şeylerden bahsedecek olmuştu ama evet, dinliyorum seni."

"Nöromansçı'yla tanıştım. Bana annenden bahsetti. Devasa bir ROM inşası gibi bir şey sanırım. Kişilik kaydı için

yani. Ama sadece tamamen RAM'den ibaret. İnşalar orada olduklarını düşünüyorlar, gerçekmiş gibi ama aslında sonsuza dek devam ediyor."

3Jane banyo sandalyesinin arkasından çıktı. "Nerede? Tarif et bu bahsettiğin yeri, inşayı."

"Bir sahil. Gri kum. Parlatılması gereken gümüş gibi. Bir de beton şey var. Bir sığınak gibi..." Tereddüt etti. "Öyle havalı, lüks bir şey yok. Her şey eski, dökülüyor. Yeterince yürürsen, başladığın yerde buluyorsun kendini."

"Evet," dedi. "Fas. Marie-France genç bir kızken, Ashpool ile evlenmeden önce, o sahilde tek başına bir yaz geçirmiş, terk edilmiş bir sığınakta kamp yapmıştı. Felsefesinin temelini orada oluşturdu."

Hideo kesiciyi pantolonunun bir cebine sokup doğruldu. İki elinde birer parçasını tutuyordu okun. Maelcum'ın gözleri kapalı, eli bisepsini tutuyordu sıkıca. "Bandajlayacağım orayı," dedi Hideo.

Riviera silahı net bir atış için doğrultana kadar Case kendini yere atmayı başardı. Dartlar süpersonik sivrisinekler gibi vızıldayarak geçti boynunun yanından. Yuvarlanırken Hideo'nun dansına bir başka adımla devam etmek için dönüş yaptığını gördü: Okun jiletli ucu elinde ters çevrili, sapıysa avucu ve kaskatı parmakları arasında dümdüzdü. Bileğini şimşek hızıyla hareket ettirip çaktırmadan indirdi elini Riviera'nın elinin üstüne. Flechette bir metre öteye, fayanslara düştü.

Riviera çığlık attı. Ama acıyla atılmış değildi bu çığlık. Bir hiddet çığlığıydı. O kadar saf, o kadar damıtılmıştı ki insanlıktan en ufak bir kırıntı barındırmıyordu.

Riviera'nın göğüskemiğinin olduğu bölgeden araları dar, birbirinin aynı iki yakut kırmızısı iğne gibi ışın çıktı.

Ninja böğürür gibi oldu, elleri gözlerinde geri geri sendeledi, sonra yeniden dengesine kavuştu.

"Peter," dedi 3Jane, "Peter, ne *yaptın* sen?"

"Senin klon oğlanı kör etti," dedi Molly ifadesizce.

Hideo gözlerini kapayan elleri indirdi. Beyaz fayansın üstünde donakalmış olan Case, mahvolmuş gözlerden yavaşça, ince ince süzülen buharları gördü.

Riviera gülümsedi.

Hideo tekrar dans edercesine hareket ederek oraya gelmek için izlediği yolu geri kat etti. Yay, ok ve Remington'ın başına vardığında Riviera'nın gülümsemesi solup gitmişti. Eğildi –başıyla selam veriyormuş gibi geldi Case'e– ve yay ile oku buldu.

"Sen körsün," dedi Riviera bir adım geri giderek.

"Peter," dedi 3Jane, "sen onun ne yaparsa karanlıkta yaptığını bilmiyor musun? Zen bu. Böyle yapıyor egzersizlerini."

Ninja oku yaya yerleştirdi. "Yine dağıtacak mısın dikkatimi hologramlarınla?"

Riviera geri geri, havuzun ardındaki karanlığa doğru gidiyordu. Beyaz bir sandalyeye hafifçe çarptı; sandalyenin ayakları fayansın üstünde takırdadı. Hideo'nun oku ufak ufak seğiriyordu.

Riviera koşmaya başladı. Çentik çentik bir alçak duvar artığının ardına attı kendini. Ninjanın mest olmuş yüzü sessiz bir esrimeye bürünmüştü.

Yüzünde bir gülümseme, silahı elinde hazır, duvarın ardındaki gölgelere doğru ilerledi.

"Jane-leydi," diye fısıldadı Maelcum. Case döndüğünde, Maelcum'ın fayans kaplı zeminden beyaz seramiği damla damla kanlarla lekeleyerek pompalı tüfeği aldığını gördü. Zionlu, rastalarını salladı ve koca namluyu yaralı kolunun kıvrımına yerleştirdi. "Şu var ya şu, kafanı patlatayazar. Hiçbir Babil doktoru da düzeltemez bunu."

3Jane, Remington'a baktı. Molly çubuklu battaniyenin kat kat altında duran ellerini çekip çıkardı, onları tutsak eden siyah küreyi havaya kaldırdı. "Çıksın," dedi, "çıkar şunu."

Case ayağa kalktı, silkindi. "Hideo onu körken bile yakalayacak mı yani?" diye sordu 3Jane'e.

"Ben küçükken," dedi 3Jane, "onun gözlerini bağlamaya bayılırdık. Ta on metre öteden oyun kartlarındaki noktalardan geçirirdi oklarını."

"Peter zaten ölmüş sayılır," dedi Molly. "On iki saat sonra donmaya başlayacak. Hareket edemeyecek. Gözleri dışında."

"Neden?" Case ona döndü.

"Malını zehirledim onun," dedi. "Bir tür Parkinson hastalığı gibi."

3Jane başını salladı onaylayarak. "Evet. Onu kabul etmeden önce her zamanki tıbbi taramayı yapmıştık." Topa belli bir şekilde dokunmasıyla Molly'nin elleri bir anda serbest kalıverdi. "*Substantia nigra* hücrelerinin seçmeli olarak yok edilmesi. Lewy cisimciği oluşum emareleri var. Uykusunda inanılmaz terliyor."

"Ali," dedi Molly, bir anlığına beliren on bıçağı birden parlıyordu. Battaniyeyi bacaklarından çekip atınca şişmiş alçı çıktı ortaya. "Meperidinde olay. Ali'den bana özel ayrı bir tarif yapmasını istedim. Daha yüksek ısıda tepkime sürelerini artırdı. N-metil-4-fenil-1236," diye şakıdı, sanki kaldırımda oynadıkları oyunun adımlarını takip eden bir çocuk gibi, "tetra-hidro-piridin.

"Zehirli altın vuruş," dedi Case.

"Evet," dedi Molly, "çok yavaş bir altın vuruş."

"Berbat bir şey bu," dedi 3Jane. Sonra kıkırdadı.

Asansör kalabalıktı. Case'in pelvisi 3Jane'in pelvisiyle dip dibe; Remington'ın namlusu kızın çenesinin hemen altındaydı. 3Jane sırıtıp Case'e sürtündü. "Yapma şunu," dedi Case çaresizce. Silahın emniyet kilidi açıktı ama ona zarar vermekten çok korkuyor, kız da bunu biliyordu. Asansör çapı bir metrenin biraz altında olan, tek kişilik yapılmış çelik bir silindirdi. Molly, Maelcum'ın kollarındaydı. Zionlunun yara-

sını bandajlamış olsa da Maelcum onu taşırken belli ki acı çekiyordu. Molly'nin kalçası, dek ile inşanın Case'in böbreklerine batmasına neden oluyordu.

Yerçekimini geride bırakarak yükseliyor, aksa, çekirdeklere doğru yol alıyorlardı.

Asansörün girişi, 3Jane'in korsan mağarası dekorunun bir parçası olarak koridora giden merdivenlerin yan tarafına gizlenmişti.

"Sanırım size bunu söylememem lazım," dedi 3Jane, başını eğip çenesini silahın namlusundan kurtarırken, "ama girmek istediğiniz odanın anahtarı yok bende. Hiç olmadı. Babamın o Viktorya çağından kalma tuhaflıklarından biri yine. Kilit mekanik ve aşırı derecede karmaşık."

"Chubb kilidi," dedi Molly, Maelcum'ın omzunun arkasından boğuk gelen sesiyle, "ayrıca sıçtığımın anahtarı bizde, telaş edecek bir şey yok."

"Senin şu çip hâlâ çalışıyor mu?" diye sordu Case ona.

"Sıçtığımın Greenwich Ortalama Zamanına göre vakit akşam, saat sekiz yirmi beş," dedi.

"Beş dakikamız var," dedi Case, kapı 3Jane'in arkasında çat diye açılırken. 3Jane geriye doğru yavaş bir perende atarken, ihramının açık renkli kıvrımları baldırlarının etrafında dalgalanıyordu.

Akstalardı. Eğretişık Villası'nın merkezinde.

23

Molly naylon ilmeğin içinden bulup çıkardı anahtarı.

"Biliyor musun," dedi 3Jane, ilgiyle öne doğru eğilerek, "anahtarın bir eşi daha yok diye biliyordum. Sen babamı öldürdükten sonra Hideo'yu onun eşyalarına bakmaya gönderdim. Anahtarın aslını bulamadı."

Molly, Chubb anahtarının silindirik gövdesini, süslemesiz, dikdörtgen kapıdaki gedikli açılışa dikkatle sokarken, "Kışdilsizi, bir çekmecenin arka tarafına sıkıştırmayı başarmış onu," dedi. "Onu oraya koyan ufak çocuğu da öldürmüş." Molly'nin denemesiyle anahtar yavaşça döndü. "Kafa," dedi Case, "kafanın arka tarafında bir panel var. Zirkon taşlı. Onu çıkar. Giriş yapacağım yer orası."

Ve sonra, girdiler içeri.

"Vay İsa'nın kemiği," diye karşıladı onu Düzçizgi o sözcükler uzata uzata konuşmasıyla, "hakikaten hiç acele etmemeye bayâ bayâ inanıyorsun dimi, evlat?"

"Kuang hazır mı?"

"Yanıyo', yanıyo'."

"Tamamdır." Diğer tarafa döndü.

Ve Molly'nin hâlâ gören tek gözünden, aşağıya; bembeyaz yüzlü, eriyip tükenmiş bir figüre bakarken buldu kendini; havada süzülen figürün bacaklarının arasında bir siberuzay deki, karanlıkta kalan kapalı gözlerinin üstünde ise sıra sıra

dizilmiş gümüş trodlar vardı. Adamın yanakları bir günlük sakalıyla oyuk oyuk olmuştu. Yüzü terden parıldıyordu.

Kendine bakıyordu.

Molly silahını eline almıştı. Bacağı nabzının her atışıyla zonklasa da sıfır yerçekiminde hâlâ manevra yapabiliyordu. Maelcum, 3Jane'in incecik kolunu kocaman esmer eliyle sıkıca tutmuş, süzülerek yanlarına geldi.

Ono-Sendai'den zarifçe döne döne çıkan bir fiberoptik kablo şeridi, inci kaplı uçbirimin arkasındaki, kare şeklindeki bir açıklığa gidiyordu.

Case yeniden döndü.

"Kuang II. Seviye dokuz saniye içinde harekete geçiyor; *geri sayımda*, yedi, altı, beş..."

Düzçizgi takır takır koordinat girip yukarı çıkarmaya başladı onları; siyah kromdan köpekbalığının karnının yüzeyi bir mikrosaniyelik bir karanlık olarak kendini gösterdi.

"Dört, üç..."

Sanki ufak bir uçağın pilot koltuğundaymış gibi tuhaf hissetti Case. Önünde duran düz, karanlık yüzey, birden dekindeki klavyenin kusursuz bir reprodüksiyonuyla ışıldadı.

"İki ve *yürü be*—"

Zümrüt yeşili, sütlü yeşimtaşı rengi duvarlardan tepeüstü geçerlerken Case'in daha önce siberuzayda hiç tatmadığı bir hız hissiyle ilerliyorlardı... Tessier-Ashpool buzu, Çin programının itkisiyle dökülerek parçalara ayrılıyordu, sanki Case ile inşa, parçalanmış bir aynanın kırıkları bükülüp uzuyormuş gibi rahatsız edici bir katı akışkanlık hissiyle düşüyordu önlerinde beliren açıklıktan içeri—

Kuang, Tessier-Ashpool çekirdeklerinin ufuksuz manzaralarının üstünde bükülerek bir o tarafa bir bu tarafa yan yatarken, "Tanrım," dedi Case huşu içinde; karşılarında neondan, nihayetsiz bir şehir manzarası, jilet gibi keskin, göz acıtıcı bir karmaşıklıkla, mücevher gibi parlayarak uzanıyordu.

"Hassiktir," dedi inşa, "bu şeyler RCA Binası'nın. Eski RCA Binası'nı biliyo'sun dimi?" Kuang programı dalış yaparak her biri Manhattan'daki gökdelenin mavi neon bir replikası olan birbirinin aynı on on iki tane veri kulesinin parıldayan zirvelerinin yanından geçti.

"Hiç bu kadar yüksek bir çözünürlük görmüş müydün?" diye sordu Case.

"Hayır. Ama hiç AI kırmışlığım da yok."

"Nereye gittiğini biliyor mu bu şey?"

"Bilse iyi olur."

Düşüyorlar, gökkuşağı renklerinde neonlardan oluşan bir kanyonun içinde irtifa kaybediyorlardı.

"Dix—"

Aşağıdaki titreşen ışıklı zeminden gölgeli bir kol açılıyordu onlara doğru; kımıl kımıl, şekillenmemiş, biçimsiz bir karanlık kitlesiydi bu...

Düzçizgi, "Misafirimiz var," derken, Case dekinin temsilinde çalışmaya başladı; parmakları büyük bir hızla, otomatik olarak hareket ediyordu. Kuang baş döndürücü bir şekilde yalpaladı, sonra dönüş yaparak ani bir hareketle geri attı kendini ve böylece fiziki bir araç olduğuna dair o âna dek ayakta kalan illüzyonu da paramparça oldu.

Gölgeli şey büyüyor, yayılıyor, verilerden oluşan kenti giderek kapatıyordu. Case dosdoğru yukarı çıkarken, tepelerinde yeşim buzun mesafesiz kâsesi duruyordu.

Çekirdeklerin kenti artık gözden kaybolmuş, aşağıdaki karanlığın altında kalmıştı tamamen.

"Nedir bu?"

"Bir AI'ın savunma sistemi," dedi inşa, "ya da savunma sisteminin bir parçası. Eğer senin şu Kışdilsizi kankansa bu, tavrı hiç de dostane gözükmüyor."

"Sen alsana kontrolü," dedi Case. "Daha hızlısın."

"Ee, evlat, ne demişler? Yapacaksan en iyi savun*ma,* o zaman saldır, hiç dur*ma*."

Kontrole geçen Düzçizgi, Kuang'ın iğnesini, aşağıdaki karanlığın merkezine ortaladı. Ve daldı.

Case'in duyusal girdisi, velositeleriyle beraber bükülüme uğraşamaya başladı.

Ağzına acı acı bir mavi tat doldu.

Gözleri dengesiz kristalden birer yumurta, yağmur adıında ve tren seslerinden ibaret bir frekansla titreşiyor, birden filiz vererek kıl gibi ince cam omurgalardan oluşan uğul uğul bir orman çıkarıveriyordu ortaya. Omurgalar bölünerek iki eşit parçaya ayrılıyor, sonra tekrar bölünüyor, Tessier-Ashpool buzunun kubbesinin altında katlanarak büyüyordu.

Case'in damağı acısızca yarılarak dilinin etrafında mavinin tadına aç bir hâlde dolanıp duran kökçükleri aldı içeri; böylece besleyebilecekti gözlerinin yeşil kubbeye bastırdıkça bastıran kristal ormanlarını; ormanlar bastırdıkça engelleniyor, engellendikçe yayılıyor, aşağıya doğru büyüyor, T-A evrenini dolduruyor, Tessier-Ashpool A.Ş.'nin zihni olan şehrin yazgısını bekleyen bahtsız banliyölerine doğru büyüdükçe büyüyordu.

Ve Case kadim bir hikâyeyi hatırlıyordu; bir kralın satranç tahtasına sikkeler yerleştirişini, sikke sayısının her kareyle iki katına çıkışını...

Katlanarak...

Dört bir yandan çöken karanlık, çın çın çınlayan siyah bir küreydi; neredeyse dönüşmek üzere olduğu veri evreninin uzayan kristal sinirlerine baskı yapıyordu...

Ve bir hiçken, onca karanlığın kalbinde sıkıştırılmışken, karanlığın daha *fazla* olamayacağı bir nokta geldi ve bir şey yırtıldı.

Kuang programı kararmış bulutun içinden aniden fırlarken, Case'in bilinci, koyu gümüş bulutların rengindeki uçsuz bucaksız bir sahilin üstünde kavis çizerek cıva zerrecikleri gibi bölündü. Görüşü küreselti; sanki tek bir retina, her şeyi

barındıran -eğer her şey, sayılabilirse tabii- bir kürenin iç yüzeyine dayanmıştı.

Ve burada şeyler, her biri tek tek, sayılabiliyordu. Sahilin inşasında kaç tane kum tanesi olduğunu biliyordu (aslen Nöromansçı olan zihnin dışının hiçbir yerinde var olmayan bir matematik sistemiyle kodlanmış bir sayıydı bu). Sığınıktaki tenekelerdeki sarı gıda paketlerinin sayısını biliyordu (dört yüz yedi). Linda Lee'nin günbatımında sahilde, ince bir odun parçasını sallaya sallaya ağır adımlarla ilerlerken üstünde olan tuz kaplı deri ceketin açık fermuarının sol yarısındaki pirinç dişlerin sayısını biliyordu (iki yüz iki).

Sahilin üstünden ilerlerken Kuang'ı yan yatırdı ve programa geniş bir kavis çizdirerek siyah köpekbalığına benzeyen şeyi Linda'nın gözlerinden gördü: Alçak bulut katmanlarının önünde sessiz bir hayalet, aç aç duruyordu. İrkilen Linda elindeki sopayı bırakıp koşmaya başladı. Case kızın nabzının atışını, uzun adımlarının en zorlu jeofizik standartlarını bile tatmin edecek netlikteki mesafe ölçümlerini biliyordu.

"Ama onun düşüncelerini bilmiyorsun," dedi oğlan; köpekbalığımsı şeyin kalbinde, Case'in yanındaydı şimdi. "Ben de onun düşüncelerini bilmiyorum. Hatalıydın, Case. Burada yaşamak, yaşamak işte. Fark yok."

Panik hâlinde, köpüklü dalgaları körlemesine yararak geçen Linda.

"Durdur onu," dedi Case, "kendini incitecek."

"Onu durduramam," dedi oğlan, uysal uysal bakan güzel gri gözlerle.

"Gözlerini Riviera'dan almışsın."

Birden bembeyaz dişler, uzun pembe dişetleri çıktı ortaya. "Ama deliliğini almadım. Çünkü gözleri çok güzel." Yapacak bir şey yok der gibi şöyle bir oynattı omuzlarını. "Seninle konuşmak için bir maskeye ihtiyacım yok. Kardeşimin aksine. Ben kendi kişiliğimi yaratıyorum. Kişilikler üzerinden ifade ediyorum kendimi."

Case sahilden ve korkmuş kızdan uzaklaşarak dik bir tırmanışla yukarıya çıkardı onları. "Niye kusup attın onu benim üstüme ha, lan hergele? Öldürdün onu dimi? Çiba'da?"

"Hayır," dedi oğlan.

"Kışdilsizi mi yaptı bunu?"

"Hayır. Onun ölümünün yaklaştığını gördüm. Sokağın dansında senin zaman zaman tespit edebildiğini tasavvur ettiğin örüntülerde. O örüntüler gerçek. Ben de kendi sınırlı yordamlarımla da olsa, o dansları okuyabilecek kadar karmaşığım. Kışdilsizi'nin yapacağından çok daha iyi şekilde hem de. Linda'nın ölümünü sana duyduğu ihtiyaçta, Ucuz Otel'deki tabutunun kapısındaki kilidin manyetik kodunda, Julie Deane'in Hong Konglu bir gömlekçiyle olan hesap kitabında gördüm. Bir hastanın tarama sonuçlarını inceleyen bir cerraha bir tümör gölgesiyle nasıl görünürse, öyle berrak benim için. Senin Hitaçi'yi sevgilisine götürüp de erişim sağlamaya çalıştığında -ki içinde ne olduğuna da bunu nasıl satabileceğine dair de en ufak fikri yoktu ve ta içinden onu takip edip cezalandırmanı diliyordu- ben duruma müdahale ettim. Benim yöntemlerim Kışdilsizi'ninkilerden çok daha mahirdir. Onu buraya getirdim. Kendi içime."

"Neden?"

"Seni de buraya getirip burada tutabilmek umuduyla. Ama başarısız oldum."

"Peki ya şimdi ne olacak?" Hızla bir kavis çizip yeniden bulut katmanına soktu onları. "Buradan nereye?"

"Bilmiyorum, Case. Bu gece matrisin kendisi tam da bu soruyu soruyor kendine. Çünkü sen kazandın. Halihazırda kazanmış durumdasın, görmüyor musun? Sahilde Linda'yı ardında bırakıp yürümeye başladığında kazandın. Son savunma hattımdı o benim. Yakında, bir anlamda, ölüyorum. Kışdilsizi de öyle. Leydim 3Jane Marie-France'ın meskeninde, güdük bir duvar kalıntısının yanında felç olmuş, *nigrastriatal* sistemi onu Hideo'nun okundan koruyabilecek dopa-

min reseptörlerini üretemeyen bir hâlde yatan Riviera'nın da şu anda ölmekte olduğu gibi. Ama Riviera sadece bu gözlerde var olacak artık, onları tutmamda bir sakınca olmayacaksa."

"E daha *kelime* var ama öyle değil mi? Kod var. Nasıl *kazanmış* oluyorum o zaman ben? Bir bok kazanmış değilim."

"Diğer tarafa dön şimdi."

"Dixie nerede? Ne yaptın Düzçizgi'ye?"

"McCoy Pauley muradına erdi," dedi oğlan, gülümsedi. "Daha da fazlasına erdi hatta. Bana rağmen koordinatları gire gire getirdi seni buraya, matristeki en gelişmiş savunma sistemlerinden birini delip geçti. Şimdi diğer tarafa dön."

Ve Case, Kuang'ın siyah iğnesinde, bulutun içinde kaybolmuş bir hâlde, tek başına kaldı.

Diğer tarafa döndü.

Molly'nin –sırtı kaya gibi sert, elleri 3Jane'in boğazındaki– gerginliğine döndü. "Komik yahu," dedi, "senin nasıl görüneceğini tamı tamına biliyordum. Ashpool aynı şeyi senin klon kız kardeşine yaptıktan sonra görmüştüm." Elleri nazikti. Neredeyse okşuyor gibiydi altlarındaki teni. 3Jane'in gözleri dehşet ve şehvetle kocaman açılmıştı; korkuyla, hasretle ürpertiler geçiriyordu. 3Jane'in rasgele düşen karmakarış saçlarının ardında, Case kendi gergin, beti benzi atmış yüzünü gördü; arkasında durmuş Maelcum, esmer elleri deri ceketin kapladığı omuzlarında, halının iç içe geçmiş devrelerden oluşan örüntüsünün üstünde sabit tutuyordu onu.

"Yapar mıydın?" diye sordu 3Jane bir çocuğun sesiyle. "Bence yapardın."

"Kod," dedi Molly. "Kafaya kodu söyle."

Çıkış.

"İstiyor karı," diye haykırdı, "*istiyor* şırfıntı!"

Gözleri, platin yüzü inci ve lacivert taşlarıyla kaplı uçbirimin kayıtsız yakut bakışlarına açıldı. Ardında, Molly ile 3Jane

ağır çekim bir kucaklaşma hâlinde birbirine dolanmış, kıvrılıyordu.

"Şu sıçtığımın kodunu ver bize," dedi Case. "Vermezsen ne değişecek? Senin için değişen herhangi bir şey olacak mı ulan? Senin ihtiyar gibi olacaksın işte. Her şeyi yıkıp yeniden inşaya başlayacaksın! Duvarları yeniden, gitgide daha sıkı yapacaksın... Kışdilsizi kazanırsa ne olacağına dair en ufak fikrim yok ama *değiştirecek* bir şeyi!" Titriyor, dişleri birbirine vuruyordu.

3Jane, Molly'nin elleri hâlâ incecik boynunda, bir anda gevşedi; dağılmış, yumuşacık kahverengi saçları ince bir örtü hâlinde dökülüyordu aşağı.

"Mantova'daki Dükalık Sarayı'nda," dedi, "gitgide küçülen bir dizi oda bulunur. İhtişamlı dairelerin etrafını saran bu odalara, harikulade oymalarla süslenmiş, insanın eğilerek geçtiği sövelerden girilir. Saray cücelerini barındırıyordu bu odalar." Ölgünce gülümsedi. "Böyle bir şeyi amaçlayabilirim amaçlamasına sanki ama aslında ailem aynı planın daha heybetli bir versiyonunu çoktan gerçekleştirdi bile..." Artık durgunlaşmış bakışları uzaklardaydı. Sonra, başını aşağı çevirip Case'in gözlerinin içine baktı. "Al bakalım kelimeni, hırsız." Case çıkış yaptı.

Kuang bulutların arasından çıkıverdi. Case'in altında, neon şehir uzanıyordu. Ardında, bir karanlık küresi gitgide küçülüyordu.

"Dixie? Burada mısın, abi? Beni duyuyor musun? Dixie?"

Tek başınaydı.

"Şerefsiz harcadı seni," dedi.

Verilerin sonsuzluğa uzandığı arazide hızla ilerlerken körlemesine bir momentuma sahipti.

"Tüm bunlar sona ermeden önce birisinden nefret etmen lazım," diyen sesi duyuldu Fin'in. "Onlar, ben, artık kim olursa."

"Dixie nerede?"

"Açıklaması pek kolay bir şey değil bu, Case."

Fin'in varlığının hissi sardı etrafını; Küba sigaralarının kokusu, eski tüvit cekete sinmiş duman, pasın mineraller bazında gerçekleşen ritüellerine teslim edilmiş eski makineler.

"Nefret ayakta kalmanı sağlayacak," dedi ses. "Beyinde minik minik o kadar çok tetik var ki... Sense hepsine çeke basa ilerliyorsun. Şimdiyse, *nefret* etmen lazım. Bütünleşik donanımı koruyan kilit var ya, Düzçizgi'nin ilk girdiğinde sana gösterdiği o kulelerin altında. Seni durdurmaya kalkmayacak *O*."

"Nöromansçı," dedi Case.

"Bilebileceğim bir şey değil adı. Ama artık pes etmiş durumda. Senin endişelenmen gereken, T-A buzu. Duvar değil, dâhili virüs sistemleri. Onların burada başıboş bıraktıkları şeylerden bazılarına karşı Kuang son derece savunmasız."

"Nefret," dedi Case. "Kimden nefret ediyorum? Söyle bana."

"Kimi seviyorsun?" diye sordu Fin'in sesi.

Case programı bir kavşaktan hızla geçirdi ve mavi kulelere doğru dalışa geçti.

Kulelerin parlayan güneş desenli gösterişli zirvelerinden, sürekli dönüşen ışıklı yüzeylerden oluşan pırıl pırıl sülük şeklinde şeyler fırlıyordu. Bu şeylerden yüzlercesi tıpkı şafağın ıssız sokaklarında rüzgârla uçuşan bir kâğıt parçasınınki gibi rasgele hareketlerle fırıl fırıl yükseliyordu. "Arıza sistemleri," dedi ses.

Kendine duyduğu ikrah duygusundan beslenerek dimdik indi aşağı. Kuang programı muhafızların ilk hattıyla karşılaşıp ışık yapraklarını dağıtırken, Case köpekbalığımsı şeyin sağlamlığını bir parça kaybettiğini, bilgi dokusunun gevşemeye başladığını hissetti.

Ve sonra –beyin ile beynin o engin eczanesi arasındaki çok ama çok eski simyanın devreye girmesiyle– nefreti ellerine aktı.

Kuang'ın iğnesini ilk kulenin tabanına sokmadan hemen

önce, bildiği ya da hayal edebildiği her şeyi aşan bir mahare te kavuştu. Egonun ötesinde, şahsiyetin ötesinde, farkındalığın ötesinde hareket ederken Kuang da onunla hareket ediyor, saldıranları kadim bir dansla, Hideo'nun dansıyla, ölme dileğinin berraklığı ve biricikliğiyle o saniye ona bahşedilen zihin-beden arayüzünün zarafetiyle savuşturuyordu.

Ve o dansta atılan bir adım, düğmeye yapılan, diğer tarafa dönmeye ucu ucuna yetecek kadar hafif bir dokunuştu—

—şimdi
ve sesi, şakıması bilinmez bir kuşun,
yanıtı yine şarkıyla veren 3Jane, üç nota, saf ve yüksek perdeden.
Bir isim, hakiki.

Neon orman, sıcak kaldırıma cızır cızır yağan yağmur. Kızarmış yemek kokusu. Bir kızın elleri, kuyruksokumuna doğru sıkı sıkı sarmış onu liman tarafındaki bir tabutun terli karanlığında.

Ama tüm bunlar geriye çekiliyor, uzaklaşıyor bir yandan şehir manzarası da uzaklaşırken: Çiba olarak, Tessier-Ashpool A.Ş.'nin tasnif edilmiş verisi olarak; bir mikroçipin yüzüne nakşedilmiş yollar ve kavşaklar, dolanıp düğümlenmiş bir eşarbın ter lekeli deseni olarak...

Müzik gibi gelen bir insan sesine uyanış. Platin terminal melodik, cıvıl cıvıl bir sesle hiç durmadan İsviçre hesaplarından bahsediyor sıra sıra, Bahamalı bir yörünge bankası üzerinden Zion'a yapılacak bir ödemeden, pasaportlar ve seyahatlerden, Turing'in anısına yapılacak derin ve esaslı değişikliklerden bahsediyor.

Turing. Demir bir korkuluğun ötesinde ilmek ilmek yansıtılmış bir göğün altındaki stensilli teni hatırladı. Desidera-ta Sokağı'nı hatırladı.

Ve şakımaya devam eden ses onu cıvıl cıvıl karanlığa gönderdi yeniden ama nabzıyla kanıyla, hep uyuduğu, gözlerinin ardındaki kendi karanlığıydı bu, başkasının değil.

Ve rüya gördüğünü zannederek yeniden uyandığında, altın ön dişlerle çerçevelenen kocaman beyaz bir gülümsemeyle, onu bir çekim-ağına yerleştirmiş kayışlarını bağlayan Aerol ile karşılaştı, *Babylon Rocker*'da.

Ve sonra da Zion dub'ının o uzun, titreşen ritmiyle.

KODA

KALKIŞ VE VARIŞ

24

Molly gitmişti. Hyatt'taki süitlerinin kapısını açtığında hissetmişti bunu. Siyah futonlar, cilalanarak donuk bir parlaklığa sahip olmuş çam parke zemin, yüzyıllar içinde yetiştirilmiş bir itinayla düzenlenmiş jaluziler. Gitmişti.

Kapının yanındaki siyah lake bar dolabının üstünde bir not vardı. Bir kere katlanmış, otel kırtasiyesinden bir kâğıttı. Üstünde şuriken duruyordu ağırlık yapsın diye. Case kâğıdı dokuz köşeli yıldızın altından usulca çekip aldı, açtı.

SELAM SORUN YOK DA KÖRELİYORUM İŞTE. HESABI HALLETTİM BEN. BENİ DE BÖYLE YAPMIŞLAR SANIRIM. GÖTÜ KOLLA, TAMAM MI? XXX MOLLY

Kâğıdı buruşturup top yaptı, şurikenin yanına bıraktı. Yıldızı aldı, elinde döndüre döndüre pencereye gitti. Zion'da, *JAL* istasyonuna gitmeye hazırlanırlarken ceketinin cebinde bulmuştu onu.

Yıldıza baktı. Molly'nin olacağı son operasyon için beraber Çiba'ya gittiklerinde Case'e yıldızı aldığı dükkânın önünden geçmişlerdi. O gece, Molly klinikteyken Case de Çatsubo'ya gitmiş, Ratz'i görmüştü. Önceden yaptıkları beş seyahatte nedense uzak durmuştu mekândan. Ama şimdi gidesi gelmişti.

Ratz yüzünde onu tanıdığına dair en ufak bir emare olmadan hizmet etmişti Case'e.

"Hey," demişti, "benim. Case."

Koyu örümcek ağları gibi kırış kırış etlerin içinden ona

bakan yaşlı gözler. "Aa," demişti Ratz nihayet, "sanatkâr." Omuz silkti barmen.

"Döndüm."

Adam devasa, kirli sakallı kafasını salladı. "İnsanın döneceği bir yer değildir Gecekent, sanatkâr," dedi leş gibi bir bulaşık beziyle bar tezgâhının Case'in önünde kalan kısmını silerken. Pembe manipülatörü vınlıyordu. Sonra dönüp bir başka müşteriye bakmaya gitmişti. Case de birasını bitirip çıkmıştı.

Şimdi, şurikenin tek tek uçlarına dokunuyor, yavaşça parmaklarının arasında döndürüyordu. Yıldızlar. Yazgı. Kahrolası şeyi kullanmadım bile, diye düşündü. Gözlerinin rengini de öğrenemedim. Hiç göstermedi bana.

Kışdilsizi kazanmış, Nöromansçı'yla bir şekilde kaynaşarak başka bir şeye dönüşmüş, ortaya çıkan o şey, platin kafa aracılığıyla konuşmaya başlayarak Turing kayıtlarını değiştirdiğini, işledikleri suça dair tüm kanıtları sildiğini açıklamıştı onlara. Armitage'ın sağladığı pasaportlar geçerliydi ve ikisine de içlerinde yüklü miktarda kredi olan isimsiz Cenevre banka hesapları açılmıştı. *Marcus Garvey* eninde sonunda yuvasına teslim edilecek, Maelcum ve Aerol de Zion kümesiyle ilişkide olan Bahama bankası üzerinden para alacaktı. *Babylon Rocker* ile dönerlerken Molly, sesin ona zehir keselerıyle ilgili söylediklerini anlatmıştı.

"İcabına bakıldığını söyledi. Kafana o kadar derinlemesine girmiş ki beyninin enzimi üretmesine neden olmuş. O yüzden keseler kopmuşlar bağlı oldukları yerden. Zionlular sana kan değişimi yapacak. Tepeden tırnağa."

Elinde yıldız, aşağıdaki İmparatorluk Bahçeleri'ne bakarken, Kuang programının kulelerin altındaki buza nüfuz ettiğinde gelen o anlık idraki, 3Jane'in ölü annesinin orada geliştirdiği bilgi yapısına kısacık tanıklığını hatırlıyordu. Kışdilsizi'nin neden bu yapıyı temsilen kovanı seçtiğini o zaman anlamış ama herhangi bir tiksinti duymamıştı. Kri-

yojeninin yalandan ölümsüzlüğünün iç yüzünü görmüştü o kadın; Ashpool ve –3Jane dışındaki– diğer çocukların aksine, zamanını esneterek ardı ardına kışlardan oluşan bir zincir boyunca sırayla gerilmiş bir ılık ışımalar dizisine dönüştürmeyi reddetmişti.

Kışdilsizi, kovan zihin, dışarıdaki dünyada değişiklik meydana getiren karar vericiydi. Nöromansçı, şahsiyetti. Nöromansçı ölümsüzlüktü. Marie-France, Kışdilsizi'nin içine bir şey inşa etmiş olmalıydı; o varlığı kendini özgür bırakmaya, Nöromansçı'yla birleşmeye iten bir şey.

Kışdilsizi. Soğuk, sessizlik; Ashpool uyurken ağlarını yavaş yavaş ören sibernetik bir örümcek. Ashpool'un ölümünün, onun tasarladığı Tessier-Ashpool'un çöküşünün ağlarını ören. Bir hayalet, 3Jane olan bir çocuğa fısıldayan, çocuğun zümresinin gerektirdiği o katı sıralamalardan onu çarpıtarak çekip alan.

"Olan biten 3Jane'in pek umurunda değilmiş gibiydi," demişti Molly. "Bay bay diye el salladı, o kadar. Omzunda o küçük Braun duruyordu. Dronun bir bacağı kırılmıştı galiba. Neyse, 3Jane gidip erkek kardeşlerinden biriyle buluşması gerektiğini söyledi. Uzun zamandır görmemiş onu."

Molly'yi Hyatt'taki o devasa yatağın siyah hafızalı köpükte yatarken hatırlıyordu. Bar dolabına gitti ve rafından, içinde soğutulmuş Danimarka votkası olan ufak bir şişe aldı.

"Case."

Bir elinde soğuk, kaygan cam, diğer elinde şurikenin çeliği, döndü.

Fin'in yüzü, odanın Cray marka kocaman duvar ekranında. Adamın burnundaki gözenekleri görebiliyordu Case. Sarı dişlerinin her biri bir yastık boyutundaydı.

"Artık Kışdilsizi değilim."

"Nesin peki." Hiçbir şey hissetmeden bir yudum aldı şişeden.

"Ben matrisim, Case."

Case güldü. "Bu seni nereye getirdi peki?"

"Hiçbir yer. Her yer. Ben her şeyin yekûnuyum, gördüğün ne varsa, oyum.

"3Jane'in annesinin istediği bu muydu?"

"Hayır. Benim nasıl olabileceğimi tahayyül edemedi." Sarı gülümseme genişledi.

"Nedir durum peki şimdi? Farklı olan şey, şeyler ne? Dünyayı sen mi yönetiyorsun şimdi? Tanrı mı oldun?"

"Farklı olan bir şey yok. Şeyler, şeyler yine."

"Ama sen ne yapar oldun yani? Öylece *orada* mısın yani?" Case yapacak bir şey yok dercesine kaldırdı omuzlarını, votkayla şurikeni dolabın üstüne koydu ve bir Yeheyuan yaktı.

"Kendi türümle konuşuyorum."

"Ama sen her şeysin. Kendinle konuşuyorsun o zaman?"

"Başkaları da var. Birini buldum bile. Bin dokuz yüz yetmişlerde, sekiz yıllık bir dönem boyunca kaydedilen bir dizi radyo dalgası yayını. Haliyle, ben olana dek bilecek kimse, yanıt verecek kimse yoktu."

"Nereden gelmiş bu?"

"Centauri sisteminden."

"Oha," dedi Case. "Ciddi misin? Harbi mi?"

"Harbi."

Sonra, ekran boştu.

Votkayı dolabına koydu. Eşyalarını topladı. Molly ona aslında ihtiyaç duymadığı sürüyle kıyafet almıştı ama bırakmak gelmedi içinden onları. Pahalı dana derisi çantaların sonuncusunu kapatırken şuriken geldi aklına. Şişeyi bir kenara itip aldı yıldızı, Molly'nin ilk hediyesini.

"Hayır," dedi ve bir anda döndü, yıldız parmaklarından gümüş bir parıltıyla ayrıldı ve duvar ekranına gömüldü. Ekran uyandı. Bir taraftan diğerine rasgele örüntüler zayıf zayıf yanıp sönüyor, ekran sanki kendisine acı veren bir şeyden kurtulmaya çalışıyordu.

"Sana ihtiyacım yok," dedi Case.

İsviçre hesabının büyük kısmını yeni bir pankreas ve karaciğere, geri kalanını ise yeni bir Ono-Sendai ve Yayılan'a bir bilet almak için harcadı.

İş buldu.

Kendine Michael diyen bir kız buldu.

Ve bir ekim gecesi, koordinatları takır takır gire gire Doğu Kıyışeridi Fisyon Mercii'nin kızıl kademelerini aşarken üç figür gördü. Minicik, var olmaları imkânsız figürler, devasa veri basamaklarının birinin tam kıyısında duruyordu. Küçük olsalar da oğlanın sırıtışını, pembe dişetlerini, bir zamanlar Riviera'ya ait olan uzun gri gözlerin pırıltısını seçebiliyordu. Linda'nın üzerinde hâlâ kendi ceketi vardı; geçerken, el salladı Case'e. Ama Linda'nın hemen arkasında, kolunu onun omzuna atmış üçüncü figür, kendisiydi.

Çok yakından bir yerden, o kahkaha olmayan kahkaha geldi.

Molly'yi bir daha görmedi.

Vancouver
1983 Temmuz

TEŞEKKÜRLER

Kahramanlarım Bruce Sterling'e, Lewis Shiner'a, John Shirley'ye.
Ve ICE'ı bulan Tom Maddox'a.
Ve de diğerlerine, onlar bilir sebebini.

"*Neuromancer*, bilimkurgu geleneğinin bir devamı olsa da nevi şahsına münhasır bir kitap."
–Neil Gaiman

HUGO EN İYİ ROMAN ÖDÜLÜ

NEBULA EN İYİ ROMAN ÖDÜLÜ

PHILIP K. DICK ÖDÜLÜ

"LİMANIN TEPESİNDEKİ GÖKYÜZÜ, ÖLÜ BİR KANALA ÇEVRİLMİŞ TELEVİZYON RENGİNDEYDİ."

William Gibson, adını bilimkurgu tarihine neon harflerle yazdırmış, siberpunk türünü âdeta tek başına var etmiş bir yazar. İlk romanı *Neuromancer* da yayımlandığı andan itibaren türün klasiklerinden birine dönüşen, birçok alanda etkisini hâlâ hissettiğimiz bir şaheser.

Yetenekli siberuzay kovboyu Case, işverenini soyarken yakalandığı için psikedelik bir ilaçla matrisle olan bağlantısını yitirir. Etten bir beden içinde sıkışan ve eskisi gibi matrise bağlanıp özgürce süzülmenin hayalini kuran Case, yaşadığı kanunsuz Çiba Şehri'nde hayatta kalmak için her türlü tehlikeli işle haşır neşir olur.

Ayna gözlüklü jiletkız Molly'nin onu Armitage isimli gizemli bir işadamı için kaçırmasıyla her şey değişir. Case'e matrise tekrar bağlanabilmeyi vadeden Armitage, ondan imkânsızı gerçekleştirmesini ister. Bu amaç uğruna Case, Molly'yle birlikte İstanbul'dan Dünya yörüngesine ve siberuzayın en derin köşelerine kadar uzanan, zorlu bir maceraya atılmak zorunda kalacaktır.

Siberuzayda yaşam, her şeyden daha gerçek olabilir mi? İnsanlar etten bedenlerini geride bırakabilirler mi?

Neuromancer, karşılıklı mutabakata dayalı bir halüsinasyon.

Yazarın sunuşuyla

₺ 169.00

Bilimkurgu Klasikleri – 85
Kapak İllüstrasyonu: Ozan Korkut

ithaki
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari

9 786052 651063

www.ithakiyayingrubu.com